D E A C E L A Ş I A U T O R Lucrări apărute:

Atentate care urmau să schimbe lumea (1978) Cifruri strict secrete (1984)

LEI 2000

în pregătire pentru tipar la editura **OPUS-ARENA: Secolul şacalilor Spionii de la Tel-Aviv Mari cazuri ale F.B.I. Cursa pentru naş**

ISBN 973-9115-02-

o

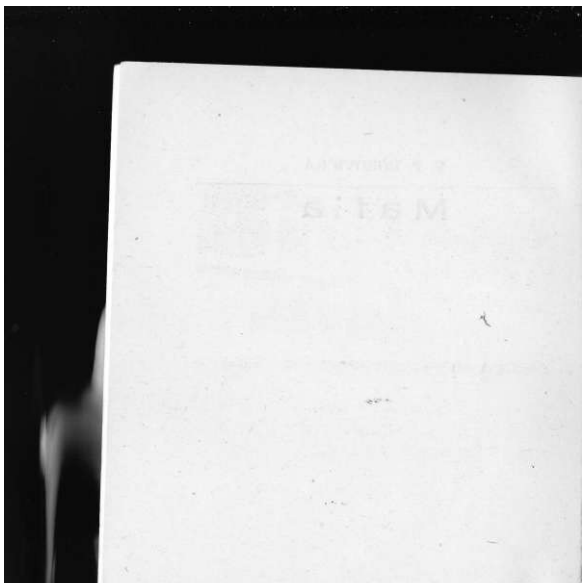

V. P.BOROVICKA

Traducere din limba cebá t **IIELLIANA IANCÜLESCÜ!**
EDITURA BUCUREŞTI
,r. ecHtorial t fi. OANCEA
ISBN 973-9115-02-
0PREFAŢA

Nimeni nu ştie precis **cum a apărut cuvîntul *mafia,.*** Deşi există mai multe interpretări **semantice ai® acestui** cuvînt, nici una nu este corectă. Lingviştii **nu au căzut de acord** nici asupra originii acestui cuvînt care **de-a lungul** timpului a dobîndit semnificaţii diferite ; ***mafie* Însemna *sărăcie,*** în Piemont ***mafiuni*** semnifica **un om *lacom,* iae în** regiunea Palermo — ***curaj, frumuseţe* şi *aroganţă.*** Care este însă etimologia acestui cuvînt ? **Unii oameni d®** ştiinţă afirmă că el provine din cuvîntul **arab *mafias*** care înseamnă ***curaj, îndrăzneală*** sau că derivă din numeî® străvechiului neam ***Ma afir*** care a guvernat oraşul **Pa**lermo între anii 831 şi 1072 Conform unei **alte teorii, ia baza acestei** expresii **a stat** cuvîntul de origine **arabi *maha*** care se pronunţă ***maţa* şi** înseamnă ***arierâ âe pi®« tră* În** timpuri străvechi siracuzanii se ascundeau **dg** asupritori în cariere de piatră În timpul luptei contra dinastiei Bourbonilor, în anul 1860 **carierele de piatră** din apropierea oraşului Marsilia au **servit ea punct d®** atac al partizanilor lui Garibaldi, iar aici în ***mafia, mafioţii*** îşi aşteptau conducătorul

în anul 1862 cuvîntul ***mafia*** este pronunţat **pe scenă** teatrelor, Giuseppe Rizatto **şi** Gasparo Mosco **au scris Q** piesă de teatru intitulată ***1 mafiusi di la Vicaría di* Pa* *termo,* iar** spectatorii au avut astfel ocazia **să audă pentra** prima oară expresia ***mafioţi*** care însemna un **grup da** deţinuţi închişi în temniţa din Palermo, cunoscută p@ atunci **sub numele** de ***Vicaria***

La **scuri** timp după **aceea,** ia 10 august 1865, această **expresie a** apărut în **înştiinţarea**
S
comisarului de poliţie al satului Carini de lîngă Palcrmo adresată prefectului acestui oraş, Filipp Antonio Gualtieri. Acesta la rîndul său a repetat cuvîntul cel nou în comunicarea trimisă ministrului de interne. Cuvîntul semnifică o bandă de tîlhari care jefuiesc trecătorii.

Mai există încă o teorie destul de complicată, potrivit căreia mafia ar fi fost botezată la o vecernie. În secolul aî 13-lea Sicilia era unul dintre cele mai dezvoltate state ale Europei. În anul 1266 insula a fost ocupată de Carol de Anjou. În duminica de Paşti din 30 martie 1282 la Palermo a avut loc o mare

vărsare de sînge. Se spune că atunci cînd au început să bată clopotele, chemînd credincioşii îa slujba de seară, un emisar al lui Carol de Anjou, Pierre Dronet a încercat să răpească o tînără şi frumoasă Siciliană ; bărbaţii i-au sărit în ajutor şi l-au ucig pe Dronet, dînd în felul acesta semnalul de începere a răscoalei. Sicilienii au ieşit învingători şi i-au alungat pe francezi. La puţin timp

au" fost ocupaţi de spanioli, dar. din primele litere ale strigătului lor de luptă ***Morte Alia Francia, Italia Anela (Moarte Franţei, Italie odihneşte-te !)*** a apărut cuvîntul ***mafia.*** Desigur aceasta este o explicaţie mult prea complicată pentru vremea aceea. în plus pe atunci ***mafia*** se scria cu doi de /

.Mafia a apărut ca o organizaţie care trebuia să-i salveze pe sicilieni de ocupanţii feudali şi în cele din urmăi de fascişti. Dar cu mult timp înainte ca ducele Mussdlini să înceapă lupta contra ei, ea a reprezentat a simplă organizaţie de tîlhari, un fel de asociaţie protectoare, o corporaţie cu puteri nelimitate. La început mafia americană! din Statele Unite s-a numi***t Unione Siciliano — Uniunea Siciliano.*** Mafia americană, ***Mab, Sindicatul*** sau indiferent cum a fost botezată de ziariştii americani este însă legată printr-un cordon ombilical de mafia siciliană. Din. Palermo, Sciacca, Agorigento, Corleone, Villalba şi din alte cătune de munte care nu poartă nici un nume, sicilienii au emigrat în Statele Unite. La un moment dat s-au trezit pe digul Manhattan într-un mediu străin pe care nu îl înţelegeau şi nu erau înţeleşi; imediat mi devenit un fel de paria, consumatori proscrişi de usturoi. De »ceea au simţit nevoia de a se strîngfe 'în jurul ceîof tfiai puternici indivizi.

[1] .. •:; . >:-

în Sicilia donii concentrau îii mina' lor întreagă putere'" Don înseamnă ***naş*** sau ***căpd mafioso.*** **În** Sicilia acest'nume,' era purtat de bărbaţii care se **bucurau** de respect Mai' exista încă **un nume** curios care **s-a** născut **în** acele vremuri de sărăcie şi exploatare : Pezzi di Novanta — Omul cu 99 de kg, un şef atotputernic, atît de şmecher şi de răsfăţat încît nu trăia în sărăcie şi itiîncâr pe saturate.'

Ca fiecare organizaţie socială mafia are propria el ierarhie. Pătura cea mai de jos este formată din perceptori care strîng impozite. Este vorba de un impozit forţat pe care atît negustorii, cît şi dentiştii sau administratorii cimitirelor îl includ în socotelile lor. Acest adaos este suportat de clienţi. Cine îşi comandă o coroană dentară, trebuie să plătească mafiei un impozit. Cine vrea să aibă un mormînt onorabil, plăteşte mafiei locul unde urmează a ii construit monumentul funerar. Dacă cineva refuză sau cheamă poliţia, în aceeaşi noapte se trezeşte cu o bombă în prăvălie sau în cabinet şi pierde întreagă avere. Şefii acestei ramificaţii a mafiei se numesc ***Pàclre tranquille — Părinţii liniştiţi.*** Ei controlează comerţul cu legume, peşte, dar şi vînzătorii de băuturi răcoritoare,

Scasşapaghiari sînt indivizii cei mai de jos şi rrai puţin periculoşi; în măsura în care partenerul îi respectă. Altfel îşi scot şi ei dinţii. Naşii sînt mai răi — ei fiind cei ce controlează

distribuirea apei şi a cărnii,
Dacă cineva închide apa,
ceea ce se întîmpla la
Palermo des, poate şantaja
pe oricine fiindcă apa este
necesară oricui Ei sînt
oamenii din umbră despre
care scriu primele pagini
ale ziarelor, dictatori
puternici care la Palermo de
pildă, hotărăsc asupra
repartizării muncilor
obşteşti, asupra lucrărilor
de construcţie. Sînt
intangibili şi deţin mono-

polul în Sicilia şi în America. Fiecare îi :un«aşte şi nu le poate veni de hac. Le lipsesc probele şi uneori curajul de a li se opune. Sînt despoţi sîngeroşi : e suficient un singur cuvînt pentru ca ucigaşii închiriaţi să primească o nouă comandă

.Mafia americană e bogată, chiar foarte bogată, acesta fiind unul din motivele pentru care a devenit acel rău fam;it, dar totuşi celebru „guvern invizibil al SUA". De o sută de ani continuă să se comită omoruri, şantaje, încăl- • cări de legi.

în prezent, trăim în veacul de aur al naşilor. Aceştia stăpînesc producţia şi reţeaua de distribuire a literaturii, revistelor şi filmelor pornografice — care le aduc o cifră de afaceri anuală de 2,2 miliarde de dolari; deţin monopolul jocurilor de noroc şi al comerţului cu ţigări, cafea şi droguri procurate prin contrabandă. Sînt miniştrii în domeniul corupţiei, care îşi infiltrează .oamenii în organizaţiile de sindicat.

S au făcut multe aprecieri şi speculaţii în legătură cu veniturile mafiei, de fiecare.dată sumele au fost estimate cu aproximaţie.

Se pare că fostul ministru al justiţiei al SUA Ramvey Clark, după opinia căruia mafia este „cea mai puternică corporaţie din lume" se apropie cel mai mult de adevăr. El a declarat că veniturile netto ale mafiei sînt egale cu cele ale marilor companii industriale General Motors, Standard Oii, IBM, Texaco, General Electric, Chrisler şi Ford.

Mafia americană a împlinit 100 de ani .de existenţă. Prima atestare scrisă .despre această organizaţie criminală a apărut în protocolul curţii'cu juri din New Orleans la 24 ianuarie 1889. în timpul anchetării cazului unui anumit Vincenzo Ottunwa a fost consemnată următoarea remarcă : „Mafia este o organizaţie¹ secretă care are la activul ei cele mai urîte crime, dar de fiecare dată ea a reuşit să reducă la tăcere martorii". Această afirmaţie este valabilă pînă astăzi.

Istoria mafiei americane începe în jurul anului 1890. În New Orleans s-a numit la început ***Mano nera — Mîna neagră.*** în fruntea ei se aflau fraţii Antonio şi Carlo Matragovia din Paîermo: Conform obiceiului din ţara lor de obîrşie, în Lumea Nouă, ei au început să se ocupe de comerţul cu legume şi fructe, ajungînd ca într-un răstimp ' scurt să domine piaţa locală. Nici o navă care acosta în zgomotosul port New Orleans nu era descărcată

a populaţiei nevoiaşe nu interesa pe nimeni, - iar influenţa -mafiei a crescut în asemenea mă- şură încît la începutul secolului al XX-lea organizaţia- cximin alinau tointitulată ***Cosa nostra — Chestiunea noastră*** a. ajuns o organizaţie puternică, chiar dacă nu foarte- numeroasă încă de pe atunci se vorbea despre ***familiile*** de mafioţi Naşul primei familii din New York a fost' Ciuseppe Miirello, şeful celei de-a 2-a familii — Vito Cascio Ferro La început aceste familii au prosperat, şi-au protejat „capii", devenind un exemplu pentru celelalte familii Curînd după aceea s-a născut clanul de gangsteri[1] condus de Francesco Vale care ulterior şi-a americanizat numele în Frank Yale. Colegii şi urmaşii i-au urmat exemplul, ascunzîndu- şi originea siciliana în spatele unor nume mai puţin sonore, cu rezonanţe anglo-saxone.

Mafia este implicată în numeroase domenii ale vieţii sociale, oferind servicii pe care americanii nu le pot obţine în altă parte. De aceea în viaţa socială americană existenţa mafiei este aproape insesizabilă. La orice oră din zi şi din,noapte ca împrumută bani sau primeşte orice fel de pariuri, Dacă declanşarea unei greve blochează livrarea unui produs perisabil, mafia poate s>ă-l deblocheze în schimbul unei recompense "corespunzătoare, în restaurări-. tele despre care se ştie că sînt „protejate" de mafie, servesc legume mai proaspete, bif tecul este mai mare. iar halba de bere mai cinstită.

Majoritatea întreprinzătorilor americani caută să se strecoare printre reglementările legiferate şi taxele de impozit Nimeni nu consideră o crimă dacă cineva reuşeşte să le eludeze Există multe forme legale şi aparent serioase, precum şi birouri particulare care oferă consultaţii în problema eludării reglementărilor în vigoare.;

Mafia finanţează
marile întreprinderi,
dar şi întreprinderile
mici, recomandă
sponsori
taximetriştilor.
băcanilor,
muncitorilor portuari
care trec prin
dificultăţi financiare.
Cămătarii solicită
credite serioase care
anual reprezintă
30%, dar plătesc
imediat în bani lichizi

Majoritatea poliţelor sînt achitate la termen Mafia foloseşte şi metodele ei speciale de constringere : ameninţări, molestare şi uneori chiar omorul

.Mafia americană face comerţ pe scară mare cu produse procurate prin înstrăinare. Anual subtilizează iMrfuri în valoare de miliarde de coroane care sînt trans^okate pe calea aerului, în camioane sau nave şi jefuieşte depozite. Casele de asigurări le despăgubesc pierderea şi în decurs de cî te va luni produsele apar în. celălalt colţ al Statelor Unite la un preţ mai redus. Clientul se autoiinplică în actul înstrăinării : cumpără un televizor mai ieftin care provine dintr-un depozit jefuit, dar nu-i pasă fiindcă şi el se bucură că a păcălit pe cineva.

Organele de poliţie au ignorat multă vreme existenţa cartelului crimei organizate. Încă din anii '60, John Edgar Mooker, cunoscutul director al FBI-ului a afirmat că în Statele Unite nu există crimă organizată. Cu toate acestea, Ministerul Justiţiei a început să se ocupe de ramificaţiile reţelei mafiei. Agenţi special instruiţi au plecat În 26 de oraşe ca să adune informaţii de la şefii locali ai filialelor FBI şi de la specialiştii în domeniul combaterii drogurilor. În anul 1975 poliţia a iniţiat o amplă operaţie Unirack îndreptată împotriva corupţiei şi şantajului în organizaţiile sindicale. Au fost acţionaţi în judecată 128 de lideri sindicali, demascaţi de agenţii federali care se-infiltraseră printre şoferii de camioane, muncitorii portuari sau interceptau convorbirile telefonice ale naşilor mafioţi.

AUTORUL

Cartea „Mafia" reprezintă o incursiune în istoria cartelului crimei organizate avînd ca unic scop aflarea răspunsului la întrebarea : cine şi ce împrejurare a favorizat ca în decursul a numai 100 de ani mafia să devină o organizaţie criminală atît de puternică şi deocamdată Invincibilă.

august 1991

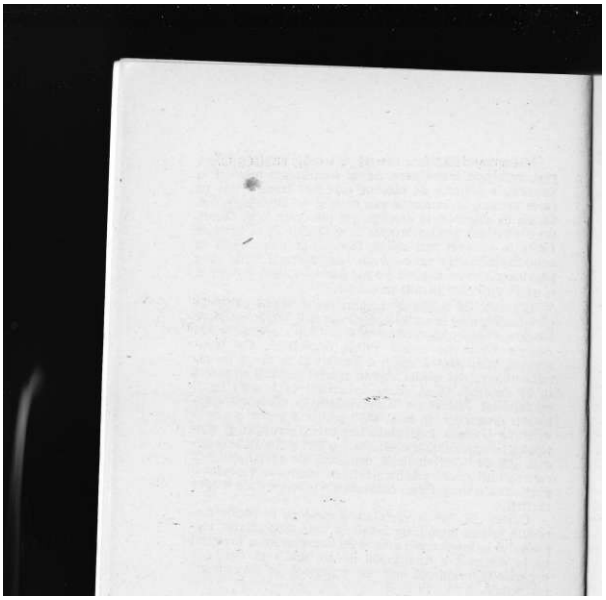

OPERAŢIUNEA „LUCIANO CEL NOROCOS"'

5-a dus la întîlnîre, deşi bănuia care e motivul. Pri tenii l-au avertizat, au vrut chiar să 1 oprească, dar el s a

. . t şi a plecat neînarmat. Poate mai credea încă **il** onoarea de castă. Era sicilian de origine, mic de statură, eu păr negru şi creţ, L-au condus pînă la mal, iar |n noaptea de 16 octombrie 1929 un bac l-a trecut pe

a avut loc într-Un garaj părăsit. Nu era un >entru doi naşi ai Mafiei americane, dar ei şi se comportau liniştit de parcă s ar fi aflat ' al hotelului „Walldorf Astoria" luminat de neţiene şi nu de un bec amărît.

:ano, un individ îndesat şi lat în îi r

* " "

lă care făcea contrabandă şi vindea stupefiante !or din zona lor de influenţă. Vorbea liniştit bine educat. Uşa din fier scîrţîi şi în garaj pas legănat cîţiva vlăjgani cu pălării moi de **fetru trase pe ochi.**

— **Ei, cum e, şefule ? întrebă unul din ei.**

. **Aşteaptă puţin, strigă Maranzano şi se întoarse din**

- Uite ce. Charlie, reluă el pe un ton binevoitor. Vreau să nu uiţi prea repede seara asta. Băieţii se vor ocupa puţin de tine şi începînd de astăzi va trebui să mă asculţi. Eşti obligat să-mi execuţi toate ordinele, altfel

— Pe: ei ne ? Pe Masserja ?

•— Ai auzit foarte bine.

. — ■De ce tocmai eu 7

:. — : Pentru: că .aşa îţi ordon eu.

: A'u început să-î bată.- L-au legat de o grindă, atît de sus. îrieîtide abia atingea podeaua din beton cu vîrful pieioâfelbr. "îi lovirâ în faţă, în burtă şi sub centură. îi ar setă. cu ţigară pieptul dezgolit Avea ochii infectaţi, sprîncenele smulse, din urechi îi curgea sînge. dar totuşi reuşi şă şi ridice.capul şi să-l scuipe pe Maranzano.

— Porc neruşinat! Să te ia dracu' cu părinţii tăi sicilieni .cu tot, spuse el răguşit.
Nu; a procedat bine. Salvatore Maranzano se supără. Nu putea admite o ofensă atît de mare în plus nu vroia să rişte nimic Luă un cuţit şi se apropie de omul lipsit de apărare din faţa lui
— Porcule. îl scuipă din nou Charlie
în clipa următoare lama^euţitului străfulgera în faţa ochilor acestuia şi dintr o singură lovitură îi crestă faţa de. la ochi pînă la bărbie. Charlie leşină Şeful făcu semn „gorilelor" care aruncară o găleată cu apă rece peste el şi îl mai loviră de cîteva ori în burtă.
— Ajunge, spuse şeful,
L-au aşezat în maşină **pe o pătură ca să nu.**murdărească bancheta **din piele şi aproape de ora trei dimi**neaţa 1 au aruncat **pe Hugenot Beach unde l a găsit o** palrulă de **poliţie din Hylan Boulfvard.**
L-au transportat **la spital, iar medicii i au salvat viaţa. A avut noroc şi a supravieţuit acestei bătăi drept care** a fost poreclit **„LucRy norocosul". Lurkv Luciano, pe nu**mele său **adevărat Salvatore Lurania a fost unul dintre** principalele **personaje ale operaţiei militare secrete pentru** a cărei realizare **serviciul** de **contrainformaţii al for**ţelor navale din **Statele** Unite **a colaborat cu sindicatul** crimei — Mafia.
După atacul, **japonez asupra bazei maritime** de **la** Pearl Hatbor. SUA **au** intrat **pe scena Mul de al doilea război** mondial **fără să albă un serviri" de contrainfor**maţii bine organizat. Spionii **germani care fuseseră trans**porta ti cu submarinele dincolo de ocean erau urmăriţi de FBI ; de multe ori ei se predau singuri sau erau prinşi din cauza propriei lor naivităţi. Nici serviciile de eontra- i» formaţii ale forţelor navale, terestre şi aeriene nu au fost la înălţime. O dovadă a constituit-o incapacitatea agenţilor de contrainformaţii, a generalilor şi chiar a preşedintelui Statelor Unite de a exploata performanţa genială a lucrătorilor

serviciului de descifrare care reuşiseră să descifreze „Codul de purpură" japonez.

Amiralii lui Hitler au declanşat războiul nemilos al submarinelor din care au ieşit învingători, iar flota americană a suferit pierderi mari. Atunci s-a pus întrebarea cum operează submarinele germane la mii de kilometri depărtare de bazele lor şi cine le furnizează informaţii despre traseele convoaielor.

în ziua de 7 martie 1942 la ora 11 dimineaţa o limuzină neagră s-a oprit în faţa clădirii cu numărul 155 de pe Leonard Street din New York şi din ea au coborît doi ofiţeri. Unul din ei era căpitanul Roscoe C. Mac Pali, ofiţer de marină în vîrstă de aproape 60 de ani, fost comandant al navelor de luptă „California" şi „West Vir- ginia". Se pregătea să iasă la pensie, dar după capitularea Franţei a rămas în activitate ca şef al unui serviciu de contrainformaţii din Departamentul 3 al marinei, Acest sorvici trebuia să se ocupe în primul rînd de bunul mers al activităţii portului New York de unde plecau convoaiele cu alimente şi muniţii spre Marea Britanie.

Zona portuară, controlată de serviciul de contrainformaţii al Departamentului 3 al marinei, era un gigant. Navele erau ancorate în cele peste două sute de dane. în 1942 veneau şi plecau de aici 2 000 de trenuri din care se încărcau şi descărcau zilnic mărfuri preluate de 25 060 de autocamioane.

Al doilea ofiţer era foarte tînăr. Îl chema James O'Maley şi avea gradul de locotenent. înainte de a intra în serviciul militar lucrase la secţia de criminalistică de la Procuratura generală a statului New York. Acum îşi însoţea noul şef la fostul şef.

SPe Leonard Street la numărul 155 se afla biroul procurorului districtual al statului New York, Frank S. Hoyarx care fusese numit în această funcţie la 1 ianuarie şi avea sarcina de a ajuta serviciul de contrainformaţii al forţelor navale în acţiunea de supraveghere a zonei portuare.

Procurorul îi supraveghea pe gangsterii care stăpîneau docurile şi antrepozitele şi prin urmare îi cunoştea bine, printre ei putîndu-se afla nu numai spioni inamici, ci şi sabotori care lucrau pe bani sau din convingere.

Docherii, şoferii, macaragii şi muncitorii din port erau membrii ai sindicatului de pe coasta de est „International Longhshoremens Association" controlat de Mafie care avea o putere nelimitată în această zonă,. La un semn ai şefului armele şi muniţiile erau încărcate, spre Europa, iar la un alt semn. mecanismul abia pus în funcţiune putea fi oprit.

Poliţia nu reuşea să supravegheze un teritoriu atît de vast pe care lucrau sute de-mii de muncitori. Ministrul marinei, Frank Knox dăduse dispoziţie să fie elaborat un raport despre situaţia existentă. Raportul a fost înaintat preşedintelui Roosvelt care a dispus înfiinţarea în cadrul Departamentului 3 al marinei a unui serviciu special de contrainformaţii pentru statele New York, Con- necticut şi partea de nord a oraşului New Jersey. Serviciul era subordonat direct ministrului Knox şi pînă nu de mult nu s-a ştiut nimic despre existenţa lui.

Nici o organizaţie de contraspionaj din lume nu iubeşte publicitatea. După război „Target Sertion of Naval În- telligence Service" a avut un motiv în plus ca să nu-şi dorească această publicitate : colaborarea cu Mafia.

Multă vreme nu au existat informaţii veridice în legătură cu evenimentele care s-au petrecut în timpul războiului, iar în 1954 comisia condusă de judecătorul Wil- liam E. Herlands a încercat să elucideze cazul.Cercetările au fost strict secrete, au durat 9 luni. iau rezultatele lor au rămas învăluite în mister prin grija şefilor serviciului de contrainformaţii al forţelor navale. Recent, oficialităţile americane au dat publicităţii, un raport de peste o sută de pagini, însoţit de alte trei mii de pagini ce cuprind mărturiile depuse sub jurămînt de 57 de martori. Aceste documente ne-au permis să dăm de firul unei

revoltător a creat bănuiala că în zona New York-ului acţionează diversionişti inamici. Ziariştii făceau tot felul de supoziţii, iar opinia publică cerea o intervenţie. Serviciul naval de contrainformaţii era însă lipsit de mijloace tehnice şi de experienţa necesară. Colaboratorii lui Haffenden ştiau că flotila viceamiralului nazist Donitz este dotată cu submarine gigant cu o rază de acţiune foarte mare : ele puteau să plece cu rezervoarele pline din porturile Franţei ocupate, Saint-Nazaire sau Lorient, să ajungă în Marea Caraibilor şi să se întoarcă înapoi fără să se aprovizioneze. în afară de aceasta, în şantierele navale gerînane fuseseră construite submarine uriaşe care puteau să completeze proviziile de alimente şi carburant al oricărui tip de navă şi pe orice mare. Ele nu puteau să lupte, deoarece la bord aveau numai două mitraliere. Chiar şi conservele americane găsite în submarinele germane capturate erau ceva cu totul obişnuit, fiindcă pînă la război ele se vindeau în toate colţurile lumii.

Incendiul care a izbucnit pe vasul „Normandie", botezat ulterior „Lafayette", a provocat o alarmă falsă. Probabil că el a izbucnit în urma unei întîmplări nefericite, deoarece, după război, în documentele germane nu s-â găsit nici o referire la vreun sabotaj, iar membrii comisiei de anchetă, instituită de un subcomitet al Senatului american, nu a dat de urma nici unui răufăcător.

Procurorul federal Hogan, cu care voiau să se sfătuiască ofiţerii de contrainformaţii, era un expert cunoscut în acest domeniu. El a fost primul care împreună cu Devey, predecesorul său, devenit mai tîrziu guvernator s-a opus crimei organizate din SUA. Ulterior li s-a alăturat şi Robert Kennedy care pe vremea aceea era interesat să polarizeze atenţia opiniei publice.

Hogan s-a născut în oraşul Waterbury, statul Con- nectieut, iar după absolvirea Universităţii Columbia 3 intrat în baroul din New York, devenind adjunctul şi apoi succesorul procurorului general Thomas Edmuncl Dewey. Şi-a cîştigat faima prin campania pe care a organizat-o împotriva bandelor de gangsteri şi mai ales a lui Lucky Luciano pe care l-a trimis în spatele gratiilor.

În lumea interlopă din New York era poreclit „Papa Hoga". Ca om avea două calităţi de nepreţuit: un calm deosebit şi o bunătate care îi luminau chipul.

După ce poliţiştii au descins în casele de toleranţă şi au arestat zeci de prostituate, le-a vizitat la închisoarea din Green- vvich Village; aici le-a ascultat confesiunile cu răbdarea unui adevărat duhovnic, iar ele înduioşate i-au destăinuit multe din secretele lor.

Mai tîrziu succesele sau insuccesele anumitor acţiuni au fost atribuite lui Charles R. Haffenden, şeful secţiei de anchetă B-3 al Serviciului naval de contrainformaţii. La aceste acţiuni au mai participat adjunctul său, O'Maley şi Anthony J. «Marzull«y care îşi americanizase numele sicilian, devenind Marsloe. Acesta din urmă era şi el jurist, absolvent al Universităţii St- John's. vorbea în dialectul sicilian şi se specializase în problemele Mafiei. Iată ce a declarat el mai tîrziu :

„Am fost sceptic cînd am aflat că Haffenden se pregăteşte să atragă membrii lumii interlope în realizarea planului său. De ce acţiunile noastre războinice trebuiau sprijinite în mod cinstit de o mînă de americani declasaţi?"

Marsloe şi-a împărtăşit părerea şi fostului său şefi John F. O'Connell, vechi agent al F.B.I.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce serviciul de contrainformaţii al Statelor Unite trebuie să se alieze cu criminalii ?

— încă nu se aliază, a răspuns O'Connell,

— Nu va mai dura multă vreme.

— Au caziere ?

— Da.

— **Numele şefilor ?**

— După cum bine ştii, acesta nu e un club de fete bătrîne, ci o organizaţie cu disciplina militară.

— Totuşi, trebuie să aibă un şef.

— Mă îndoiesc că vom ajunge la el.

■— Procuratura dispune, totuşi, de o serie de mijloace.

— Eşti atît de naiv, O'Connell ? Nu cunoşti legile Mafiei ? Cine vorbeşte, moare. Nici un ora care încarcă vapoarele sau munceşte în docuri nu va sufla o vorbă pînă nu va primi ordin de la naş. Nu sînt de acord cu afacerea asta.

— Uneori scopul scuză mijloacele.

— Pe timp de război, întotdeauna — a răspuns locotenentul Marsloe.

— îmi pare bine că ai priceput.

Martie 1942 a fost o lună tragică în istoria războiului naval. Submarinele germane îşi celebrau victoriile : scufundaseră 22 de nave americane, 8 britanice, 5 norvegiene, 2 panameze şi 11 aparţinînd altor state. După atacul de la Pearl Harbor, submarinele germane au distrus 121 de nave americane, cea mai mare parte — în apropierea coastei americane. .A doua întîlnire, de data aceasta cu procurorul districtual Gurfein, a avut loc în după amiaza zilei de 25 martie 1942, sub impresia evenimentelor tragice petrecute cu puţin timp înainte. Căpitanul de covertă Haffenden şi subalternii săi, O'Maley şi Marsloe doreau să afle de la şeful secţiei de combatere a criminalităţii numele persoanei cu care se putea intra în legătură.

— Joseph „Socks" Lanza a spus Gurfein. Pot să-l chem pe Guerin avocatul lui. LanZa are la activ mai multe cazuri de şantaj. Dar se mâi poate aştepta. Guerin o să vă mijlocească această întîlnire. Singuri nu puteţi intra în contact cu el.

S-au întîlnit la ora 23,30 la intersecţia Broadway-ului cu 103rd Street la cîţiva paşi de muzeul River- side. Era o noapte urîtă, bătea vîntul, iar străzile erau pustii. Ora le convenea de minune fiindcă nimeni nu voia .să fie văzut în compania celuilalt. Gurfein era adversarul lui Lanza, iar avocatul Guerin putea fi considerat neutru. Murray Gurfein a venit cu un taxi, a deschis portiera şi i-a invitat înăuntru pe Lanza şi pe avocatul acestuia. Au plecat spre Hudson.

Se apropia miezul nopţii. Dinspre Hudson bătea un vînt tăios. Doi bărbaţi stăteau pe bancă cu gulerele ridicate şi pălăriile trase adînc pe ochi. Cel înalt şi zvelt, Murray Gurfein era agentul special al Serviciului de contrainformaţii condus de căpitanul de covertă Haffen- den. Celălalt scund şi xotofei era Lanza, zis „Socks", un gangster temut, capo-mafioso al celei mai mari pieţe de peşte din lume, Fulton Fish Market.

Lanza era un dictator crud. Băieţii lui luau bani ca **să** asigure protecţia: Fiecare pescar era obligat **să** plătească perceptorului Mafiei 100 de dolari pentru a primi dreptul de acostare. în caz contrar era vizitat noaptea de cîţiva băieţi îndemînatici, ori un necunoscut îi turna petrol peste peştele din lăzi. Chiar şi- şoferii de pe camioane

dădeau bani. Altfel, ei nu puteau porni la drum ; o mînă nevăzută ,le punea zahăr sîiu un ou spart în rezervor.

Lanză era milionar şi un om influent. Cu ani în urmă fusese condamnat la cîţiva ani închisoare. în penitenciarul din Michigan s-a comportat bine : a mituit directorul şi paznicii şi aceştia l-au lăsat să-şi vadă nestingherit de afaceri. După ce a fost eliberat, şi-a reluat rolul de şef, redevenind un atotputernic „capo dei tutti capi". Altfel de ce ar fi venit să-i ceară sprijin reprezentanţii puterii , şi apărătorii legii, prin urmare adversarii lui ?

— Este o datorie patriotică, domnule Lanza — încerca să-l convingă Murray Gurfein,

— Da, mormăi boşul Mafiei pescarilor.

— Avem nevoie de informaţii, de rapoartele căpitanilor şi ale marinarilor. Trebuie să aflăm tot ce se petrece pe chei. Oamenii dumneavoastră îl cunosc ca propriul lor buzunar, în timpul prohibiţiei aţi făcut contrabandă cu whisky pe care l-aţi ascuns în golfuri mici. Ele pot servi ca ascunzători sabotorilor şi spionilor. Trebuie j să ne ajutaţi să-i prindem.

Charles Radcliffe Haffenden era un ofiţer de marină ; original şi abil El a iniţiat o acţiune cu totul neobişnuita — aceea de a garanta securitatea transporturilor militare şi civile cu ajutorul Mafiei. Prevederile legale, regulile şi principiile etice îl interesau prea puţin. Era război şi mult | mai important era ca acţiunea lui să fie încununată de succes.

Dîndu-şi seama că merge pe o cale nebătătorită, a ales ţinuta civilă. A renunţat la uniformă şi fiindcă ştia că nici un gangster nu va intra în biroul lui, a închiriat un apartament la hotelul „Astoria" din New York. Era un hotel bun şi scump, situat la intersecţia Broadway-ului cu East 44rd Street. Gangsterii erau snobi şi veneau la întîl'lnire în costume de gală şi cu inele grele în degete.

— Este o problemă de tapare a fiecărui patriot american — îi spunea Haffenden lui Lanza, care îl privea uimit. Fiecare american este obligat să servească ţara după puterile şi capacitatea sa. Cine navighează acum pe mare, domnule Lanza ?

— Portughezii şi pescarii italieni. Este sezonul scrumbiilor.

— Discutaţi cu ei. Trebuie să ne infiltrăm oamenii printre membrii echipajului, să aflăm de unde provin informaţiile pe care le deţin germanii despre convoaiele noastre ce navighează spre Europa. Sînteţi de acord să faceţi acest lucru pentru ţara dumneavoastră ?

— Trebuie să mă consult.

Perioada de colaborare dintre secţia B-3 a lui Haffenden şi Mafia din portul new-yorkez a fost rodnică. Şefii lui „Target Section of Naval Intelligence Service" puteau fi liniştiţi. Lanza l-a informat despre sarcina primită pe adjunctul său Benjamin A. Espy şi împreună l-au" vizitat de circa 12 ori pe căpitanul de covertă Haffenden. Conform declaraţiilor ulterioare ale lui Espy, la aceste întîlniri nu s-a pus niciodată problema recompensei fiindcă mafio'.ii, ca buni patrioţi ce erau, lucrau 'gratis. Agenţii serviciului de contrpinformaţii au primit de la oamenii lui Lanza legitimaţii de sindicat care le-au deschis uşile multor birouri, unde au citit legal sau ilegal corespondenţa, au căutat în coşurile cu hîrtii şi au deschis seifuri.

Oamenii lui Lanza au adus pe puntea şalupelor de pescuit niste indivizi de loc priceputi, iar căpitanul a primit ordin să-i ia pe mare. Aşa dorea marele bos ! În felul acesta un fost contrabandist cu băuturi alcoolice, devenit acum locotenentul Joseph Treglia împreuna cu locotenentul Maurice Kelly şi cu agenţii lui Haffenden s-au infiltrat discret în întreprinderile din New York şi au organizat cîteva spargeri nocturne pentru a intra în posesia unor documente sfecrete. Unul dintre ei a reuşit să pătrundă chiar şi în incinta unui consulat străin.

În urma intervenţiei Mafiei, locotenentul Herbert F, Kemp a început să lucreze la unele staţii de benzină unde supraveghea umplerea rezervoarelor. Paul A, Alfieri era civil şi un mare spărgător de case de bani, despre care se spunea că poate deschide orice seif. El a colaborat cu Kemp şi a încercat să., recruteze confidenţi din lumea interlopă a New York-ului unde avea multe cunoştinţe. Agentul Willis George a luat înfăţişarea unui activist sindical şi a fost infiltrat în Mafie lalocul potrivit. Multe docuri din uriaşul port erau supravegheate de agenţii serviciului american de contrainformaţii dar cu tot sprijinul

Mafiei, ei nu au reuşit să depisteze nici o urmă concretă, Mai tîrziu, opinia publică, căpitanul de covertă Haffenden şi ceilalţi membrii ai serviciului au fost şocaţi de un eveniment care a intrat în istoria spionajului sub numele de „Operaţia Pastorius".

La 13 iunie 1942, la miezul nopţii, pe o ceaţă deasă, submarinul U202 „Innsbruck" a acostat la ţărmul american, lîngă Long Island, nu departe de Amaganset şi a debarcat patru diversionişti germani cu echipamentul respectiv după care au dispărut.

Agenţii lui Hitler, conduşi de Georg Dasch au îngropat containerele cu substanţe explozibile şi arme în nisipul de pe plajă. în drum spre staţia de cale ferată au fost surprinşi de John Cullen din paza de coastă căruia i-au explicat că sînt pescari şi au rătăcit drumul din cauza ceţei. Cullen şi-a anunţat şeful abia a doua zi dimineaţă, cînd a descoperit împreună cu colegii săi o sticlă de rachiu german şi cîteva lăzi. între timp, diversioniştii plecaseră cu un tren. Ştirea despre această debarcare a stîrnit panică. FBI împreună cu toate serviciile de contra- informaţii au dat alarma. Căpitanul de covertă Haffenden considera că acest incident confirmă bănuiala că în zona păzită acţionează spioni germani şi sabotori.

Un al doilea grup de diversionişti, condus de Eduard Kerling, a debarcat în zorii zilei de 16 iunie pe o plajă din Florida, nu departe de Ponte Vedra. Diversioniştii trebuiau să arunce în aer uzina de aluminiu a concernului Aluminium Company of America din Alcoa, statul Ten- nessee, uzina de aluminiu din East St. Louis, statul Illinois, barajele de pe Ohio RFv&r, statul Kentűcky, podul de cale ferată Hell-Gate de pe East River din New York şi nodul de cale ferată Pensylvania Railroad Station diri New York.

Şi-au schimbat hainele şi înarmaţi cu paşapoarte false, s-au răspîndit în mai multe hoteluri, pregătindu-se de acţiune. John Davis, pe numele său adevărat Georg Dasch, trăise cu ani- în urmă în S.U.A. şi se spune că ar fi intrat în acest grup numai pentru a fugi din Germania hitleristă. La cîteva zile după debarcare s-a prezentat la Centrala F.B I. din Washington.

La început nu a fost crezut, fiind considerat nebun. Davis nu s-a lăsat bătut şi a pus în faţa agenţilor F**.B.I.** Taina, Parra şi Connely suma de 80 000 de dolari.

Acesta era un argument 1 Agenţii germani şi cei care îi ajutaseră, oferindu-le adăpost au fost prinşi, ceea ce a contribuit la descoperirea unei părţi din reţeaua de spionaj germană. Agenţii ei au fost judecaţi, condamnaţi la moarte şi executaţi, iar Dasch condamnat la închisoare pe viaţă.

„Operaţia Pastorius" a indus în eroare grupul condus de căpitanul de covertă Haffenden. Nu aveau motive să nu-l creadă pe Lanza şi pe oamenii lui ; cu toate acestea capo-mafioso era bănuit că nu joacă cinstit. Realitatea era însă cu totul alta şi mafiotul a demonstrat că nu trişează.

În „Shines Restaurant'' de pe Seventh Avenue din New York, Lanza, adjunctul său Espy şi un agent al lui Haffenden care nu a vrut să i se facă cunoscut numele, mîncau friptură de miel în sos alb.

— Domnule, am făcut tot ce am putut pentru şeful vostru — a spus Lanza — dar nici eu nu sînt atotştiutor şi atotcunoscător.

—- Nu sună foarte încurajator, domnule Lanza — i-a răspuns agentul.

— Nu ţin neapărat să fac pe eroul. Nu sînt în stare de mai mult şi nu mi-e ruşine s-o recunosc.

—i Prin urmare, capitulezi ? Sau vrei să ne faci o propunere ? — întrebă agentul.

— Da, vreau. Ar trebui ca şeful vostru să vorbească cu cineva care să intervină acolo unde eu nu ajung. Aranjaţi-mi o întrevedere cu el.

S-au întîlnit într-un apartament al hotelului „Âsto- ria" ; după ce au schimbat cîteva vorbe despre vreme şi forma proastă a celebrului campion de baschet Terry Miller, au intrat în subiect,

— Singurul care ne poate ajuta e Charlie — a spus Lanza.

— Care Charlie ? — a întrebat Haffenden.

— Charles Luciano, poreclit Lucky Luciano.

— Ce adresă are ?

— Lucrează la o spălătorie în Dannemor.

— Şeful Mafiei lucrează într o spălătorie ? Ce-i drept, e un travesti foarte original — a rîs Haffenden.

Probabil că n-aţi reţinut bine adresa. Lucky Luciano nu are nevoie de nici un alibi. Lucrează la spălătoria lui Clinton Prison din Dannemor. A fost condamnat la 30 de ani

.Pe baza declaraţiilor martorilor comisiei de anchetă Herlands, ale membrilor Mafiei şi mai ales ale lui Meyer Lansky, naşul naşilor, am reuşit să elaborăm două variante aie pianiuiu ae co va Dor a re a serviciului american ■ de eontrainformaţii cu un criminal mai rău decît celebrul Al Capone, mai crud decît duşmanul public numărul unu, ucigaşul John Dillinger, dar mai abil şi, d?ci, mai periculos decît acesta. Conform uneia dintre aceste variante, Espy i ar fi propus agentului o întîlnire cu condamnatul Luciano Potrivit celei de-a doua variante, mai verosimile, şeful Mafiei tîrgului de peşte, Socks Lanza, nu a vrut să ia singur, o hotărîre şi împreună cu colegul său Meyer Lansky s-a sfătuit cu alte „eminenţe" ale guvernului invizibil al crimei — Frank Costello şi Joe Adonis. Poliţiştii ştiau că sînt vechi prieteni şi cunoştinţe şi că se întâlniseră în februarie 1941 la nunta lui Lanza. Un poliţist deghizat în bucătar reuşise să-i fotografieze şi se spune că fotografia grupului de nuntaşi a fost trimisă directorului F.B.I.. Edgar Hoover, care a pus-o sub cristalul de pe birou.

Celebrii gangsteri John Dillinger, Karpis, Al Capone, Torrio sau Dion O'Banion se îmbrăcau într-un mod şocant şi lipsit de gust : îşi atârnau lanţuri grele de aur în jurul gîtului, purtau inele mari la mînă şi ace cu diamante la cravată. Lucky Luciano era reprezentantul unei alte generaţii. Se îmbrăca la cele mai bune saloane de modă de pe Wall Street, iar

afacerile şi le conducea din propria reşedinţă "sau din birou. Pe teren ieşea numai atunci cînd era nevoie, avînd grijă întotdeauna să aibă un alibi perfect. Contemporanii lui povestesc că era un geniu al crimei organizate, un capo di tutti capi, un şei înnăscut, un şef al şefilor, mai îndrăzneţ decît Al Capone, dar mai prudent decît Joe

Adonis şi mai abil decît Frank Costello. Avea darul de a intui reacţia adversarului şi de aceea a devenit regele lumii interlope

.S-a născut la 11 noiembrie 1897 în Sicilia, în satul Lercara Friddi, nu departe de Palermo. înainte de a împlini 10 ani a emigrat împreună cu părinţii în S.U.A. Abia învăţase să citească şi să scrie, cînd a părăsit şcoala şi a început să fure, devenind independent. Pe străzile din Brooklyn a absolvit „universitatea" eanesterilor. devenind şeful unei bande de hoţi minoţicare spărgeau vitrinele magazinelor dacă proprietarii lor nu plăteau săptămînal o taxă de protecţie.

La 15 ani era curier al unei bande de traficanţi de stupefiante. Lucra pe bază de comision şi îi plăceă să rişte,, fiindcă Voia să cîştige cît mai mult. A fost prins şi condamnat la un an închisoare pentru minori. Timp de 12 luni a stat să se gîndească unde şi ce greşeală a făcut. După ce a revenit pe străzile Brooklyn-ului era deja un profesionist uns cu toate alifiile. A intrat în celebra bandă „Five Points" condusă de Giuseppe Masseria.

Luciano, pe vremea aceea încă Lucania, aVea .toate şansele să facă o frumoasă[1] carieră de criminal. Deşi sicilian, era calm, cîntărea bine orice situaţie şi nu se lăsa derutat, compunîndu-şi o faţă impenetrabilă pe care nu se putea citi nimic.

Părinţii lui au emigrat în Statele Unite fără să cunoască o boabă engleză. Răsfoiau ziarele şi revistele şi se uitau lung la poze, fiindcă nu ştiau să scrie şi să citească. Umblau murdari, .nebărbieriţi şi miroseau a usturoi. în total au emigrat în Luméa Nouă

circa 200 000 de sicilieni: Acolo se simţeau lipsiţi' de apărare, şi chiar aşa erau.

Locuiau în barăcile mizerabile din ghetoul de emigranţi „Little Italy" din New York. Americanii îi tratau ca pe negri, poate chiar ca pe nişte oameni inferiori acestora pentru că negrii se înţeleg cu ceilalţi. Din Sicilia au venit cu ideea Mafiei, care fusese cîndva o organizaţie ce apăra drepturile săracilor în faţa stăpînilor feudali. Unii dintre ei aveau chiar o experienţă concretă pe care au folosit-o. în felul acesta a apărut „Onorata societá" americană care a preluat o serie de légi ale Mafiei siciliene, dar comportarea cinstită a dispărut în Lumea Nouă. Conform obiceiului american şi al principiului american „cîştigă cît poţi", au început să se fure unul pe altul.

La început America s-a obişnuit cu diverse tipuri d'e [illegible]''claritate. Mulţi indivizi au emigrat din vechea Europă deoarece aveau conştiinţa încărcată şi nu voiau să-şi pe- treaca restul zilelor după gratii. în perioada colonizării
„Vestului", zi şi noapte, acostau nave încărcate oii chinezi, flămînzi care aveau să lucreze la calea ferată sau să culeagă fructe pe plantaţiile din California. Se simţeau dezorientaţi în această lume nouă, nu cunoşteau limba şi nevoia i-a făcut să şe grupeze într-o organizaţie secretă care s-a transformat treptat într-un sindicat al crimei ce-şi şantaja proprii săi membrii. La sfîrşltul veacului „Hatchet Men" a devenit spaima cartierelor chinezeşti din New York şi San Francisco. Chinezii trăiau din vînzarea de opiu şi îşi ucideau adversarii cu toporul.

Emigranţii din Sicilia credeau în reprezentanţii lor şi în şefii Mafiei. Erau singurii care cunoşteau limba. La fel ca în Sicilia şi la New York ei încasau taxe de protecţie. Şefii s-au îmbogăţit şi au învăţat să mituiască puterea şi judecătorii, iar prestigiul lor creştea. Pentru a menţine disciplina erau severi şi îşi păstrau autoritatea prin eliminarea rivalilor şi a duşmanilor cu ajutorul ucigaşilor de profesie.

Sicilienii nu erau singurii emigranţi săraci din America. Minorităţile irlandeză, poloneză şi evreiască aveau şi ele "organizaţii care le apărau drepturile. Interesele lor locale, regionale sau naţionale .erau divergente, iar pe străzi sau în chioşcurile cu băuturi spirtoase se produceau încăierări care lăsau în urmă

cadavre. Bandele trăiau din furturi şi şantaj. După ce guvernul Statelor Unite a decretat prohibiţia, bandele organizate s-au reprofilat pe comerţul cu rom şi whisky Cumpărau din străinătate mărfuri pe care le treceau prin contrabandă în Statele Unite unde le vindeau, îmbogăţindu-se vertiginos. Printre aceşti indivizi s-a aflat şi Lucky Luciano.

De unde această putere şi curaj de a se opune* legii într-un număr atît de mare ? Cum s-a putut întîmpla ca hoţii şi comercianţii să se coalizeze fără ca opinia publică să opună rezistenţă? Cine a ajutat Mafia să devină o organizaţie atît de puternică ?

Crima îşi are rădăcinile în condiţiile social-economice în-care trăieşte delincventul. în cazul nostru acestea erau ghetourile de imigranţi, mai ales focarul de mizerie numit „Little Italy[14] care a devenit sursa crimei organizate americane, iar goana după cîştig — prima lege nescrisă a Lumii Noi — deviza celor care au apucat-o pe o cale greşită, nesocotind relaţiile umane.

în anii douăzeci, oraşul Chicago era dominat de şeful gangsterilor, Torrio şi de Al Capone, năpolitan de origine, a cărui bandă nu făcea parte din Mafie. Au rămas ce'tbre schimburile de focuri între membrii bandelor rivale al căror motiv de fiecare dată îl constituiau banii şi puterea, respectiv dorinţa de a pune stăpînire pe un nou district. De multe ori se întîmpla ca membrii unei bande să-şi jefuiască prietenii sau concurenţii de whisky-ul procurat prin contrabandă, iar aceştia din urmă să se apere. La Chicago au murit peste 200 de gangsteri în aceste încăierări de stradă, iar la New York — mai mulţi. Războiul dintre bandele de gangsteri a durat pînă în 1931 ; de fapt el a reprezentat înfruntarea dintre doi mari boşi, de pe urma căreia a profitat un al treilea, mai abil : Lucky Luciano.

Războiul castellammarez a împrumutat acest

nume de la satul sicilian Castellammare del Golfo, unde s-a născut Salvatore Maranzano. Rivalul lui se numea Giuseppe Masseria. Cele două bande şi-au disputat supremaţia, iar pe străzile New York-ului au rămas peste 100 de cadavre. De cele mai multe ori poliţia şi opinia publică nu se ames-tecau. Nimănui nu-i păsa că ucigaşii se

omoară între ei. Dimpotrivă, americanii constatau cu satisfacţie că în urma schimbului de focuri din ziua precedentă numărul italienilor se mai împuţinase cu cinci sau zece

.RĂZBOIUL GANGSTERILOR

Războiul dintre bandele de gangsteri nu a fost numai **o** luptă pentru bani şi putere, Ei a constituit un eveniment în istoria Statelor Unite şi un moment de răscruce în istoria crimei organizate, marcînd începutul perioadei în care Mafia americană s-a transformat dintr-un clan, ce-i apăra pe emigranţii sicilieni de restul lumii, într-un cartel al crimei. O mare contribuţie i-a revenit lui Lucky Luciano, care a rezolvaTconf 1 ictu 1 dintre generaţii prin înlăturarea vechilor naşi.

Cu ani în urmă, Luciano se aliase cu Meyer Lansky ; făceau comerţ ca toţi ceilalţi gangsteri, erau iniţiaţi în traficul cu droguri şi, la fel ca Al Capone, s-au lansat în negoţul prosper cu fete. Asociaţia Lucky Luciano- Meyer Lansky prospera -şi vechii mafioţi Maranzano şi Masseria, care le -apreciau dibăcia, au încercat să-i atragă de partea lor. Fiecare a procedat în stilul său, metoda de convingere a lui Maranzano fiindu-ne deja cunoscută.

Lui Luciano nu i-a rămas altceva de făcut decît să nu se alăture nici uneia din părţi, deoarece ştia că ucigaşii din tabăra adversă l-ar lichida imediat. Diplomat abil, el simula că discută cu cei doi boşi mafioţi, dar de fapt îi trăgea pe sfoară pe amîndoi. Apoi, băieţii lui Maranzano i-au servit o lecţie în garajul din Staten Island şi el a înţeles cine are şanse mai mari de izbîndă, ,

Din' cîteva procese verbale reies? că Luciano a fost "membru al bandei condusă de Masseria şi a devenit locţiitorul lui. Giuseppe Masseria era un criminal de tip vechi şi un capo-mafioso lipsit, de -şor Da/"ă- voia să pună la cale un asasinat discret — adela la firma „Murder
Incorporated" condusă de trei gangsteri — Joe Adonis, Abe Reies şi Albert Anastasia, care îşi împărţeau cîştigu- rile. Era o asociaţie cu răspundere limitată, organizată ca oricare alta. Numai modul de recrutare al membrilor ei era original, de cele mai multe ori aceştia fiind recrutaţi împotriva voinţei lor. Cei trei boşi inventaseră o metodă eficace de angajare a ucigaşilor, care-i ascultau fără să crîcnească.

Puneau ochii pe o lichea nevinovată din pleava societăţii pe care o şantajau, invocînd un motiv oarecare. Candidatul se îngloda în datorii şi, fiindcă nu avea bani să le plătească îi puneau în mînă un pistol sau un ciomag şi-l obligau să ucidă. După ce

comitea primul omor, ajungea într-o totală dependenţă de ei. Dacă nu asculta sau vorbea mai mult decît trebuia — era lichidat şi înlocuit cu altul.

Crimele organizate de firma „Murder Inc" erau îngrozitoare. De cele mai multe ori autorul era interesat de aspectul „educativ" — adică moartea unui bandit trebuia să-i înspăimînte pe ceilalţi. Astfel, au început să fie descoperite cadavre în mormanele caroseriilor presate, pregătite pentru retopire sau în fabricile de conserve pentru cîini şi pisici. Uneori, unui asemenea individ i se puneau picioarele într-o găleată cu ciment său ipsos, după care victima era aruncată în golful Hudson sau lăsată să ardă într-o maşină avariată.

Nu o dată s-a întîmplat ca urmaşii să plîngă un sicriu în care erau doi morţi, fără ca ei să bănuiască ceva. în timpul nopţii gangsterii ataşau sicrielor un fund dublu şi puneau sub răposat cadavrul celui asasinat. încărcături explozive, bombe, gloanţe trase din arme de vînătoare cu ţeavă retezată sau din mitraliere, apoi fuga de la locul crimei într-un automobil rapid — iată scenariul după care se desfăşurau acţiunile firmei „Murder Inc". Pentru operaţiile mai simple erau aleşi începătorii „Punks", iar pentru cele mai complicate — experimentaţii „Troops".

Şeful asociaţiei era Joe Adonis, iar specialistul în atentate cu bombe — Anastasia, poreclit „Bum-Bum". Din actele de acuzare împotriva lui şi din arhiva F.B.I.
rezultă că a avut pe conştiinţă 40 de vieţi. Nici Abe Reies nu era un începător. De şase ori a compărut în faţa instanţei sub învinuirea de omor şi tot de atîtea ori a fost pus în libertate din lipsă de probe. Era un lucru obişnuit ca martorii să nu ştie şi să nu-şi mai aducă aminte de nimic,-De aceea gangsterii şi asasinii şi-au petrecut o mică parte din viaţă în spatele gratiilor pentru delicte mici care abia puteau fi dovedite. Numai Arthur Strauss, ucigaşul firmei „Murder Inc", a fost condamnat în 1931 la scaunul electric.

Mararfzano â comandat uciderea rivalului său Masseria tocmai accstei firme. Fără a fi ucigaş, Lucky Luciano a devenit unul dintre protagoniştii principali ai operaţiei, S-a externat din spital cu 55 de copci, cu trupul acoperit de cicatrice, o pleoapă moartă, şchiop şi fără să se poată îndoi de mijloc. După ce şi-a

revenit, a început să-şi pună în aplicare planul, gîndit pînă- în cele mai mici amănunte în spital.

Joe the Boss Masseria, avea un birou .luxos pe Second Avenue în ziua de 15 aprilie 1931, Lucky Luciano, îmbrăcat într-un costum gri impecabil, a intrat în biroul şefului gangsterilor, a luat loc şi cu un aer amical şi bine dispus, i-a zis :

— Am venit să-ţi fac o propunere.
— Dă-i drumul .— spuse „Joe the Boss".
— Ştiu cum putem scăpa de Maranzano.
— Zi i — te ascult.
— Ştii ce mi-a făcut.
— Da. Toţi' ştim.
— Nu pot să-l iert. Uită-te la ochiul meu.
— Şi pe faţă ai o cicatrice urîtă.
— Vreau să scăpăm de toată gaşca lui,
— Cum ?
— îţi explic îndată, dar nu aici.
— Poţi vorbi liniştit. în spatele uşii stau de pază oamenii mei.

Nu vreau să discut aici; pot să-ţi spun .doar că evenimentul trebuie sărbătorit. Săptămîna asta. punem mîna pe el.■— Unde vrei să stăm de vorbă *s*

— Afară e frumos, Hai să ne plimbăm.

— Unde?

■— De exemplu în Coney Island unde putem lua şi prînzul. ■

— Cunoşti restaurantul .Tammaro" ?

— Da. Acolo se mănîncă cele mai bune spaghete din New York.

Restaurantul italian de pe West Fifleenth Street 2715 se numea „Nueva Villa Tammaro", iar patronul lui. Ge- rardo Scarpata era prietenul lui Luciano. Prin urmare, I.ucky pregătea operaţia pe propriul său teren, străin lui Masseria. Lucky Luciano mai miza pe un lucru. ş.i anume că Joe the Boss era ca toţi italienii un mare gurmand.

Conform unor procese verbale păstrate în arhiva F.B.I., la masă stăteau cinci bărbaţi ; în afara celor două personaje principale ale dramei se mai aflau încă trei indivizi necunoscuţi. Puteau fi oamenii lui Masseria. Totuşi e puţin probabil ca acesta să fi venit însoţit de martori la o întîlnire atît de importantă. Acest lucru e valabil doar dacă perfectaseră toate detaliile operaţiei 3a birou şi la Coney Island veniseră numai să o serbeze. Aceiaşi martori au declarat că bucătarul Gerardo Scarpata s-a întrecut pe sine. Spaghetele i-au plăcut atît de mult lui Masseria, încît a mîncat o farfurie plină cu vîrf, presărată din belşug cu parmezan. L-au servit cu Chianti Ruffino şi polpetti, pepene galben şi cu o sticlă de vin roşu. După ce au adus raţă sălbatică pe varză roşie, gurmandul condamnat la moarte a început să jubileze şi a mai comandat o porci cipolline al forno. pasta colle sarde cassata şi încă o sticlă cu vin roşu. Chelnerul şef a declarat mai tîrziu că Masseria a mîncat pe săturate trei ore în şir, după care şi-a comandat un „fruit cake" american.

Deşi a mîncat şi a băut puţin, Lucky Luciano a fost bine dispus, a spus bancuri şi a fumat mult. La un moment dat s-a uitat la ceas, l-a bătut pe umăr pe Masseria şi s-a dus la toaletă. După ce a dispărut în spatele uşii, în local au intrat patru indivizi necunoscuţi, care s-au

oprit pentru cîteva clipe în pragul Oşii. Masseria s-a uitat 1 o clipă la ei şi a înţeles de ce au venit. S-a ridicat în picioare, căutînd

un loc pe unde să fugă, în restaurant \ s-au auzit primele împuşcături,

Joe the Boss a căzut, doborît de şase gloanţe. Alte şapte gloanţe au găurit parchetul şi pereţii. Indivizii au făcut stînga mpiejur şi s-au făcut nevăzuţi/ Afară îi aştepta o limuzină neagră, care a dispărut fără urmă. i Ătţia după aproape 50 de ani, numele lor a fost dezvăluit de Meyer Lansky, complicele lui Luciano. Şeful comandoului de ucigaşi al'firmei Murder Inc. fusese Bugsy : Siegel, iar ceilalţi trei banditi *IC* numeau Joe Adonis, Alberto Anastasia şi Vito Genovese Toţi au jucat un rol important în istoria Mafiei.

Alibiul lui Lucky Luciano a fost perfect. în timpul cînd s-a petrecut omorul se găsea la toaletă, iar după ce s-a întors în local, s-a speriat de cele întîmplate şi a chemat poliţia. -IV"H"T

— M-a durut stomacul — le-a spus el poliţiştilor.

— Cine au fost cei patru ? — l-au întrebat ei.

— De unde să ştiu. în momentul acela nu eram acolo, iar cînd m-am întors, faptul era consumat.

Cercetările s-au împotmolit. Nimeni nu ştia nimic şi nu s-a descoperit nici cea mai mică urmă. Numai cîţiva trecători au declarat că şoferul limuzinei negre nu a putut porni imediat maşina, aşa încît unul dintre indivizii care ieşiseră din restaurantul italiams-a aşezat la volan şi maşina a demarat rapid.

Naşilor mafioţi le plăcea fastul. Maranzano şi-a organizat o încoronare somptuoasă la care La invitat numai pe conaţionalii sicilieni, Bugsy Siegel şi Meyer Lansky, j care făceau parte din Mafia evreiască, nu au participat la banchet. Spre deosebire de mulţi alţii, noul naş nu era un j analfabet. Studiase la Facultatea de teologie, iar modelele sale istorice erau Caius Iulius Caesar şi Carol cel Mare.

— Se purta ca un împărat — a spus mai tîrziu Lucky Luciano. A declarat că din momentul acela el este stă- ' pînul şi numai el va da ordine. Trebuia să-l ascultăm
şi să împărţim cîştigui cu el. A divizat teritoriul oraşului New York în cinci mari districte, în care acţiona independent cîte o familie mafiotă.

Lueky Luciano a devenit capul uneia dintre aceste familii, iar Joe Profaci, Vincent Mangano, Tom

Gagliano şi Joe Bonnano — şefii celorlalte familii Marele naş avea adjuncţi şi pînă şi membrii obişnuiţi aveau căpeteniile lor. Fiecare avea în grijă zece inşi. Ceremonialul a semănat într-adevăr cu o încoronare : aşezat pe un scaun mai înalt decît restul, şeful a mîncat şi a băut înconjurat de mulţi linguşitori, dar 'şi de duşmani aprigi necunoscuţi. Marânzano era convins că a devenit una din celebrităţile acestei lumi, un general care va conduce diviziile de criminali, un milionar şi viitor miliardar, care se va bate pe burtă cu primarul New York- ului, dacă, bineînţeles, acesta îl va asculta şi va merita o asemenea cinste. Deo- camdată l-a mîngîiat uşor pe Lueky Luciano, declarîndu-i pe un ton patetic :

— Pe tine te iubesc cel mai mult. Vei fi locţiitorul meu,

în felul acesta un criminal înveterat era încoronat ca prinţ fără ca el să aibă nici cel mai mic merit. Lueky era un Juda care în timp ce confraţii săi jurau credinţă noului naş se gîndea la planurile şi scopurile sale, Nu l-au interesat promisiunile lor solemne că se vor respecta şi nu se vor bate pentru putere şi bani. A devenit însă atent atunci cînd noul capo-mafioso le-a promis că i iartă de toate păcatele, atrăgîndu-le atenţia că există însă o Jege veche, mereu respectată, respectiv aceea a inegalităţii femeii siciliene cu bărbatul. Nici un membru al Mafiei nu avea voie să vorbească cu soţia, fiica sau bunica altui membru al cartelului crimei fără un martor — chaperone.

Cei mai tineri, printre care şi Lueky Luciano rîdeau în sinea lor. Ştiau foarte bine că vechile tradiţii siciliene nu vor supravieţui, după cum nu va supravieţui nici naşul Maranzano. Cu toate acestea toţi s au perindat prin faţa luj Maranzano, făcîndu i plecăciunile de rigoare, sărutа,du-i mina şi dîndu-i cîte un plic cu o sumă considerabilă, Era un obicei străvechi care se respecta nu numai în cercurile Mafiei, ci fusese preluat; şi de unii manageri care organizau campanii electorale prezidenţiale, . Candidatul îl invita la micul dejun pe alegătorul **s ul** care trebuia să lase sub farfurie un plic cu un onorariu mai mare de 100 de dolari. Se spune că acest obicei a dispărut din sindicatul crimei, odată cu marele bos Maran- zano, dar în cercurile politice el s-a menţinut pînă la afacerea Watergate cînd a ieşit la iveală, Lueky Luciano ştia că, în ciuda metodelor

învechite pe care le foloseşte, Maranzano este un rival puternic, A început să siringă probe compromiţătoare despre, el, să-i studieze obiceiurile şi programul zilnic, avînd grijă să' nu.-i scape nimic. Eşecul acestoj operaţii ar fi însemnat sfîrşiţul lui Lucky Luciano şi al aco-i:.ilor lui,

Se spune că împreună cu IVLeyer Lansky, Lucky a făcut turnee prin multe s'tate -americane, sondînd opinia şefilor cartelului crimei şi asigurîndii-şi astfel spatele. Apăruse, wi reformator şi rnuUi criminali au trecut de paf ca lui, fiind convinşi că el este menit să devină şeful lor. La început Maranz-ino a fost orbit do putere şi grando--.
car - strîngeau voturi împotriva lui nu au fost cuii'-i pt de vi«;il< n'i ^ ' i [' < lu , 1 d .t ce se pune la cale Mai auzeno a ¡ıVoi-Mat să lovească el primul !ecit să ajungă în .situa' ia de a se apăra,
,l'ᵖ vie i,i uo f i' ' < > ' i • nu >>, i s- ' i "t- ■ independent a] lui Al Ca; onc şi' puternica organizare a gangsterilor evrei, în frunte cu Bugsy Siegel şi Meyer Lansky care încet dar sigur avea să devină cel mai mare 'bos al gangsterilor. ■'
|

Lansky avea un prieten la Philadelphia — Nick Ro-, sen, căpetenia, lumii interlope locale, care aflînd despre intentiiie"lui Maranzano 1 a avertizat pe Lucky, Cu ştirea acestuia, Lansky i-a întins o cursă lui Angie Caruso, unul dintre oamenii lui Maranzano, Momeala era Jessie. o dansatoare de moravuri uşoare. Angie Caruso, sicilian de origine, se îndrăgostise de această fată corpolentă cu părlung şi blond într-o noapte a băut mai mult decît tre- l poate de hucurie, ponte ca să şi facă curaj, poate ca să şi serbeze anticipat „big-business"-ui sau,- înainte de ivirea zorilor i-a mărturisit lui Jessie că dacă împuşcă doi oamc-iy îl aşteaptă uri mare viitor şi 30 000 de dolari.

— îndr ugi prostii, Angie, îl provoca Jessie, dare /se i;iiidea deja cît să ceara pentru informaţiile culese.

— Nu trăncănesc de loc — răspunse Angie, ridicând - din umeri. -

— Şi cine sîrit victimele secolului-? — îl întrebă dansatoarea perfidă.

— Vito Genovese — răspunse Angie care era . deja, beat. i- / ' . ⁝ -

— 'Nu-J cunosc

— N-ai de unde să-l ştii. Este o persoană importantă. Numai dacă ai fi vedetă la Hollywood, te-ar băga în

— Şi cine e al doi lea ?

Angié tăcu chilie ; poate îşi dăduse seama că a vorbit prea. mult sau poate nu-şi - mai aducea * aminte al doilea nume.

- Ce te interesează? N'ivi măcar n ar mai trebui să discutăm despre afateri,

— De ce nu, comoara mea ? Sau -tiu ştii că tu eşti sufleţelul meu cel.drag,

Dansatoarea. Jessie a comunicat imediat'cele aflate? de la Angie,, iar ucigaşul flecar na mai apucat ziua.de sîmbătâ. 'Informaţia a fost confirmată şi de o altă sursă. Se* zice că un spion de al lui Luciano, care se strecur ase printre servitorii lui Maranzano, a tras cu urechea la o convorbire secretă şi a aflat toate'numele, pe care 'Je-a comunicat patronului său, Zarurile fuseseră aruncate.

Maranzano ştia că este urmărit pas eu pas şi ca să nu rămînă mai prejos, îşi pusese oamenii să-l

urmărească pe Lucky Luciano Nu era un naiv şi îşi dădea seama că nu poate comanda firmei Murder Inc, sau. oamenilor săi asasinarea unui gangster de talia lui Lueky Lucky Lu~ ciano îl cunoştea pe aceşti oameni, iar ei îl ştiau pe el, şi pînă la urmă ar fi putut trece de partea lui.

L-a angajat pe Vlncent Coli, poreclit Mad Dog, un pistolar profesionist din Chicago care lucra pe cont propriu şi îi era indiferent pe cine împuşcă, dar nq şi pentru cît împuşcă-. Ştia că Maranzano plăteşte bine.

Salvatore Maranzano nu era un primitiv, ci,'dimpotrivă, avea talent de mare afacerist. Birourile lui, situate în Park Avenue, nu se deosebeau prin nimic de cele ale lui Rockefeller sau Morgan. Avea întreprinderi de export- import prospere, care se ocupau de afaceri legale, şi o firmă de construcţii foarte serioasă — Eagle Building Corporation, care încasa profituri şi plătea'impozite. Cu toate acestea, - în ultimul timp,' şeful evita să mai lucreze în cabinetul său luxos, schimba un hotel după altul, nu mînca nimic fără ca mai întîi să guste unul dintre servitori. Dacă mergea undeva, automobilul 'lui era însoţit de două limuzine cu pistolii, .-Toate aceste măsuri de protecţie s-au dovedit inutile. Atacul a venit de acolo de unde prudentul bos mafiot nu se aştepta deloc ; şi cu atît mai puţin garda lui personală. Oamenii lui îi urmăreau pe italieni şi pe sicilieni, dar de. ucigaşii lui Lansky uitaseră complet

Comandoul era format din patru indivizi, printre care Red Levine şi Bugşy Siegel, pe care l-am mai întîlnit. Nici unul dintre ei nu arăta a sicilian. Scena atentatului a fost bine aleasă: biroul luxos din Park Avenue, unde Maranzano, înconjurat de gorilele sale, se simţea în siguranţă. în ziua de 10 septembrie 1931, imediat după pauza de prînz, în anticameră au ' intrat patru bărbaţi bine îmbrăcaţi. »

— Sîntem revizori financiari — a spus unul dintre "ei, âfăiîndu-iN secretarei o legitimaţie.

— Am Vrea să contre lă:n regisţrele dumneavoastră contabile — a spus altul.

— Mă duc să-l chem pe contabil, a răspuns secretara, între timp cei patru şi-au sos pistoalele, cu iuţeala fulgerului i-au dezarmat pe paznicii lui Maranzano şi s-au apropiat de usa biroului lui. Auzind zgomot, acesta a

îi pai'ut În pragul uşii deschise şi a rămas mut de uimire la vederea pistoalelor îndreptate spre el. Au urmat cîteva împuşcături, apoi unul dintre ucigaşi a scos un pumnal şi l-a înfipt de cîteva ori în pieptul şi în gîtul marelui bos, după'care asasinii s-au făcut nevăzuţi la fel de misie-/' rios cum au apărut.

În procesele verbale ale poliţiei oraşului New York s-a păstrat pînă astăzi următoarea consemnare :

Jn ziua de 10 septembrie 1931, la ora 14,45 a fost împuşcat şi înjunghiat cu lovituri de cuţit Salvatore Maranzano, de sex bărbătesc, rasă albă, domiciliat pe .1 Avenue, 2706, în Brooklyn. Asasinatul s-a petrecut în birourile firmei de construcţii Eagle 925 şi 926 din Park Avenue 230. Făptaşii au fost patru inşi necunoscuţi, care s-au dat drept poliţişti. Cauza morţii : patru gloanţe şi şase lovituri de pumnal".

După aproape 30 de ani, un alt gangster şi membru al . Mafiei, americanul Joe Valachi, pe care îl vom mai în- tîlni, a făcut mărturisiri în legătură cu acest asasinat în faţa camerelor de luat vederi. Nu a participat la acţiune, dar a aflat despre ea -de la un prieten, Red Levine. Mărturisirea lui coincide cu declaraţia consemnată în documentele poliţiei. Cei patru indivizi ş-au dat drept poliţişti, iar atunci cînd au spus că vor să controleze registrele de contabilitate, unul din ei a întrebat :

— Cu cine se poate vorbi ?

— Cu mine — a răspuns Maranzano — ieşind în pragul uşii cabinetului său.

Iniţial n-ar fi vrut să tragd, ci să se folosească numai de cuţit, ca să nu atragă aicnţia, dar n-au avut încotro. Cu toate acestea poliţia nu i-a găsit.

S-a afirmat că după moartea lui Maranzano a urmat o adevărată noapte a Sfîntului Bartolomeu. Au început să circule zvonuri şi au apărut chiar articole în ziare, în ■ care se scria că imediat după moartea marelui naş, plu- toanele de execuţie ale Mafiei au ucis alţi 40 de gangsteri. Poliţia nu a confirmat niciodată această afirmaţie, nu a fost anchetat nici un caz de asasinat şi nici un criminal nu a fost prins şi găsit vinovat, ■ Au rămas numai prezumţiile. în cele din urmă, Vincent Coli, una.dintre „gorilele" lui Maranzano a jurat că va răzbuna moartea şefului. A comis însă imprudenţa de a-şi-declara intenţiile atît de zgomotos, încît ele au ajuns şi la urechile celor

direct vizaţi : Bugsy Siegel, Red Levine şi alţii. În lumea gangsterilor este valabilă legea nescrisă a celui mai tare. Are şanse cel care e mai îndrăzneţ şi atacă primul. Auzind **că** este ameninţat, Bugsy Siegel, care nu era un novice, a început să se ţină scai de Coli. N-a reuşit să-l prindă decît după o jumătate de an de la moartea lui Maranzano, cînd l-a împuşcat într-o cabină de telefon, scăpînd astfel de o grijă.ASCENSIUNE SI DECLIN

încă înainte de comiterea acestei crime, Lucky Luciano s-a înţeles cu şefii locali care nu s-au opus de loc înscăunării lui. în felul acesta la 34 de ani Luciano a devenit boşul Mafiei americane. Avea în spatele lui o caricră bogată de criminal. Prima dată a fost închis la 17 iunie 1916 la Blackvvell's Island, fiind acuzat de trafic de stupefiante. La 15 decembrie 1921 poliţia l-a arestat din nou în Jersey City pentru port ilegal de arme, iar la 5 iunie 1923 din nou pentru trafic de heroină. A reuşit să scape, divulgînd poliţiştilor locul unde erau ascunse lăzile cu stupefiante. în cartotecile FBI sînt menţionate şi alte pedepse mai mici. La 27-iulie 1926 a. fost citat în faţa tribunalului deoarece patrula poliţienească găsise în automobilul lui două pistoale şi o puşcă'cu repetiţie, încărcată cu patruzeci de cartuşe. Nu l-au arestat fiindcă avea permis pentru arme de foc şi deci putea să circule, ca mulţi americani, înarmat pînă în dinţi.

Abia în 1928 a fost surprins în timp ce ataca curierul unei bănci pe care l-a jefuit de 8 274 dolari. Şi-a mărturisit vina în faţa tribunalului, dar cel prădat s-a comportat de parcă ar fi fost în transă. Nu îşi aducea aminte de nimic şi nu îl recunoştea pe tîlhar. Voia numai să supravieţuiască. Şi în acest caz un rol important l-a jucat legea de bază a Mafiei — Omerta. Cu timpul Lucky Luciano a devenit mai prudent. După bătaia din Staten Island de la 17 octombrie 1929 cînd o patrulă de poliţie l-a găsit desfigurat, nu a mai compărut în faţa nici unei instanţe. Steaua lui a început să urce vertiginos şi Luciano spera să devină „the boss of the bosses" deoarece reprezenta noua generaţie a Mafiei.

A devenit un naş atotputernic care dispunea de milioane de dolari, de relaţii importante, de poziţie socială şi politică ; avea însă un duşman. Se numea

Thomas E. Devvey ; era asistentul procurorului districtului de sud al oraşului New York şi se pregătea să iniţieze o campanie oficială împotriva criminalităţii. Într mai 1928, la Atlantic City, o mică staţiune balneară de pe ţărmul estic al oceanului, au apărut eîteva zeci de limuzine cu şoferi îmbrăcaţi în livrea. Opreau una după alta în faţa hotelurilor de lux „President", „Ritz" şi„Ambassador". Şoferii deschideau portierele cu o adîncă plecăciune ; din maşini coborau bărbaţi îmbrăcaţi strident, parfumaţi, cu inele cu diamante în degete, cu lanţuri grele din platină şi medalioane încrustate cu pietre preţioase atît de mari, încît păreau din sticlă. Domnii fumau ţigări de foi scumpe, se salutau şi erau atît de gălăgioşi încît trecătorii şi-au dat repede seama că nu sînt nişte adevăraţi gentlemeni. Acelaşi lucru l-a înţeles şi directorul celui mai scump hotel din Atlantic City, „Breeker's". La un semn al recepţio- nerului, liftierul a atîrnat pe uşă o tăbliţă : „Intrarea interzisă negrilor şi evreilor". Domnii îmbrăcaţi în haine scumpe au încercat să forţeze intrarea, dar recepţionerul versat ie-a explicat -că n-au nici un apartament liber. Astfel au fost refuzaţi cei mai temuţi gangsteri din Statele Unite, fiind salvat bunul renume al hotelului.

.Celebra conferinţă, congresul sindicatului Mafiei americane a avut loc la hotelul „President" şi a intrat în istoria crimei sub numele de „Conferinţa de la Atlantic City". Au participat toţi magnaţii lumii interlope, de la Al Ca- pone, la Lucky Luciano. Dintre persoanele cele mai importante pot fi menţionaţi organizatorul John Torrio, Jack Guzick, poreclit Deget gros, adjunctul şi prietenul lui Al Capone, Nick Rosen, Boo-Boo Hoff, Waxey Gordon din Philadelphia, King Solomon din Boston, Leo Berko- witz din Cleveland, Moe Dalitz şi Lou Rothkopf. Abe Bernstein, şeful bandei „Purple" din Detroit a. trimis cîţiva reprezentanţi în locul lui, fiindcă era bolnav. Au mal participat Jolm Lazia, şeful bandei „Pendergast" din Kânsas City, Moretti şi Zwillman din New Jersey '(fi, bineînţeles, .toată echipa dm New York, .formata din Bugsy Siegel, Lepke Buchalter, Meyer Lansky, Frank Costello, Vito Genovise, Joe Adonis, Dutch Schultz şi Frank Erikson,. Joe AÎello, precum şi o delegaţie numeroasă din Brooklyn, alcătuită din Albert Anastasia, Albert Scalise, Vincente Magnanb.'şi Frankie Yale. Cum era- şi firesc, la masa preşedintelui, alături .de John Torriô, a luat loc Lucky

Luciano, unul din iniţiatorii congresului lumii interlope. americane. Nu au participat cei mai bătrîni şi mai importanţi boşi din vremea aceea, Masseria" şi Maranzano, cărora le-era frică probabil că ideile lor perimate nu vor fi agreate.

Oraşul era plin de gangsteri şi de „gorilele" lor. în toate .locurile libere erau parcate cele mai mari, mai scumpe' şi mai strălucitoare „corăbii" ale şoselelor. Chelnerii, comercianţii, dar şi vizitatorii staţiunii îi priveau [cu teamă pe bărbaţii îmbrăcaţi în haine scumpe şi de prost gust, care păreau nişte circari. Se plimbau prin parc, stăteau de vorbă pe terase, intrau în-.mare cu pantalonii suflecaţi şi fumau'ţigări de-foi scumpe. Se spune că la acest congres iniţiatorii noului sistem de organizare a crimei au pus" la punct toate problemele, fiindcă toţi au înţeles cît de uşor şi de bine" se poatfe câştiga din asemenea operaţii, Pînă atunci gangsterii încasaseră sume fabuloase din traficul clandestin cu băuturi alcoolice şi din prostituţie. Curînd însă au început să 's'e dezvolte şi alte domenii,: agenţiile neoficiale de pariuri, jocurile de noroc, drogurile care reprezentau" viitorul Mafiei americane. S-a discutat şi despre faptul că nu va mai fi nevoie de ucigaşi cu sînge rece fiindcă buzunarele americanilor sînt doldora de bani. Vor fi împărţite zonele de acţiune, vor fi convenite tarifele şi preţurile, iar împuşcăturile nu vor mai fi necesare. O h'otărîre îmbietoare, desigur, dar naivii

La conferinţa de îa Atlantic City a fost creată Mafia evreiască „Koslier Connection" cunosptă şi sub numele
de ,,Groupvol'seven" la care a aderat Al Capone, Mosés An ii en 1',-erg din Chicago şi .Frank Erikson din New York. Aceştia au înfiinţat cea mai mare agenţie clandestină de pariuri din lume, care era formată dintr-o agenţie de presă ce falsifica rezultatele "curselor de cai şi cîini şi dispunea de un serviciu propriu de telefon şi telegraf mult mai operativ şi mai prompt decît cel de stat. La congresul din Atlantic City s-a născut imperiul .pariurilor care din primele luni de existenţă a încasat sume de zeci de milioane de dolari.

Capo-ir, ifioso local, Nucky Johnson a început să organizeze banchete costisitoare la care gangsterii emiteau păreri şi puneau la cale proiecte divergente în compania unor poliţişti beţi care îi supravegheau.

De la Frank Costello au aflat care sînt avantajele automatelor cu toane, cunoscute mai tîrziu sub numele de „bandiţii cu o singură mînă" din Las Vegas şi din alte cazinouri din lyme. Tot aici Frank Costeil®, regele de atunci al jocurilor de noroc, a hotărît să-şi extindă reţeaua în statele Louisirtna şi Florida şi să deschidă pe Bourbon Street din New York mai piuite restaurante de lux şi banuri de noapte care mai există şi astăzi.

-La congres gangsterii au votat înfiinţarea unui centru de arbitraj intern. Acesta era de fapt un tribunal care trebuia,să^reâolve ou-uşile închise conflictele dintre membrii bandelor şi §ă stabilească pedepsele pentru nerespec- tarca ordinelor sau încălcarea legilor Ulterior în unele tratate' de criminalista a apărut ideea că primul con-' damnat a .fost AI Capone. Acesta nu avea nevoie de publieitate : fiecare americah îi cunoştea numele, faptele şi; veniturile, iar el era mîndru de „celebritatea" lui. Se zice că ¿şefii Mafiei şi-au exprimat regretul, dar trebuia să ispăşească o mică pedeapsă pentru a potoli opinia publică care era foarte pornită împotriva gangsterilor,

Această-informaţie nu a fost-confirmată sau infirmată. Cert este că ta scurtă vreme după aceea, Al Capone I a rugat pe poliţistul Malone să-l închidă pentru port. ilegal de armă Faimosul gangster a fost condamnat şi a stat. un an în celula confortabilă a unei închisori Se zice r5 a
ales această variantă" de teama pistolarilor .band-i rivale care ar fi putut acţiona şi în timpul congresului

După ce a devenit „capo di tutt-i i «. ipi" fluin/um a organizat Un .banchet-fastuos la care a invitat circa 500 de gangsteri de origine siciliana, Dimineaţa fiecare supus a' trecut prin faţa tronului, i-a sărutat mina după un vechi obicei şi i-a înmînat un plic cu bani. Se spune că suma primită de Maranzano a fostrde peste un milion de dolari, -

Ajungînd la putere, Lueky Luciano a organizai un banchet la fel ele fastuos, dar a..refuzat toate plicurile, în pluş- a avut iniţiativa „progresistă"' de a invita. nu. nuniai gangsteri sicilieni, ci şi evrei,, irlandezi şi alţi ucigaşi înstăriţi şi influenţi, Se spune eă-el ar fi botezat fi fia „Unione■ SiqiHana" ; de fapt adastă .organizaţie criminală se mîndrea de multă vreme cu acest nume, - i.noian© -era un „capo di. tut-ti i capi" de tip nou Se îmbrăca decent,

frecventa.»,eşle mai bune restaurante newyorkeze în compania unoi vedete cele! re de la l'n'ly- \ iod sportivi cuunoscuti, 'politicieni «au pcrsonalU ¡H din cercurile financiare Circula zvonul ca are pHtere mare'şi ('-> implicat în viaţa pol|iieă.

'Nimic nu ne .poate însă convinge de adevărul di clară- tiil i, noului naş., potrivit cărora ,JJn'on Sicilian,s*' îşi va i' -ilaşvira activitatea -ilegala şi interzi?ă fără a recurgi la Vi ¡lentă Trafseul clandestinule whisky, mai tîrztu de stu-] ..l'uîiti\ cămătăria, îr<. raşca unor sume pentru.' „pro- I ' \ j -O să'e da nnr.-.j iniei r/s; i.:'Ul [ar: -n a'; 1. . f-l < ei al:- car telului crimei" Lueky "Luciano:: a declarat că ■ e'sfiiiiţează ierarhia, încetăţenită pîna -atunci în vîrful. i i i - e i' 1 > s ; q i ˛ |, i ,, i> i îi su u ¹ 'ii ¹i .1 il .ht i i I i i ¹ i i > < , mi. şef, „Cred că aşa va fi mai bine"' — a spus el. iar col; gul lai gangsterul Doc Stncheiva făcut următoarea derlă- „istoricä" : „De fapt este acelaşi lucru clacă .oiguri- r ia se numeşte «Cosa Noetra \ «Unione Siciliana» sau Tosher Connection». Numele nu are nici o importanţă. s onul nostru este de a ne extinde afacerile" Dintre acestea nu lipsea prostituţia organizată, uneori chiar impusa, care la un moment dat a devenit cea mai rentabilă „ramura mausiriaia". /ŋ uapone, care pe vremea aceea era un tînăr capabil de orice, s~a mutat de la New York la Chicago, capitala crimei. Se ocupa cu traficul clandestin de alcool şi a devenit proprietarul cîtorva mii de spelunci unde se servea în cęşti de cafea whisky de proastă calitate, dar foarte scump. Mai tîrziu şi-.a clădit imperiul pe o reţea de bordeluri deosebit de prospere. Lutky Luciano care era prieten cu Al Capone cunoştea toate aceste lucruri,

A venit împreună cu Meyer Lansky şi au avut parte de o primire regească. În onoarea lor, dar mai ales pentru a şi dovedi forţa şi puterea. Al Capone i-a strîns pe toţi şefii organizaţiilor locale ale Mafiei, le-a închiriat apartamente luxoase în cele mai bune hoteluri din Chicago „Blackston" şi „Congress" şi le-a pus la dispoziţie zeci de gardieni ca să le asigure securitatea, Se spune că aceasta a fost cea mai importanţă adunare a reprezentanţilor lumii interlope americane^ într-un anumit sens — o adunare istorică, S-au întîlnit aici şefi ai bandelor din toate grupurile etnice : catolici, protestanţi, negri din Puerto Rico şi gangsteri din America Latină. Au participat şi marii

maeştri ai crimei : Dutch Schult, Moe Dalitz şi Bugsy Siegel,

într-un cuvînt, toată elita. Cei mici trebuiau să muncească în continuare ca nişte salahori. Pentru o bătaie primeau doi dolari, pentru desfigurarea unei feţe — patru, pentru spargerea nasului sau maxilarului — zece dolari, pentru o bătaie cruntă — 15, pentru o ureche tăiată — tot 15, pentru "o fnînă sau un picior fracturat — 19, pentru împungerea cu cuţitul sau împuşcarea în picior — 25 de dolari, pentru lichidarea adversarului'— 100. Cea mai mică taxă de intrare la un bordel de periferie era de un dolar, iar la bordelurile de lux frecventate de domnii din înalta societate — 50 şi mai mult. Pentru mobilarea acestor localuri se făcuseră cheltuieli mari. Portalurile erau puternic iluminate, la uşă stătea un portar îmbrăcat într-o livrea roşie împodobită cu fireturi aurii, iar lîngă el sau în -spatele lui un mardeiaş. Nu era o funcţie"lipsită de importanţă. Şi Al Capone îşi începuse cariera ca ..mar-
Cleias". Încăperile erau placate cu lemn de mahon şj luminat.' de candelabre din cristal ; saloanele erau mobilate cu canapele îmbrăcate în piele şi cu măsuţe joase pe ' care stăteau lămpi ce răspîndeau o lumină difuză ; în apropiere, o orchestră de primă clasă cînta onestep, tvvo- step sau foxtrot, iar mai tîrziu — charleston sau castle- vvalk. Localul luxos era dominat de un bar imens, la care ■Stăteau femeile uşoare ce-şi etalau picioarele lungi, fumau ţigări în ţigarete colorate şi ispiteau clienţii cu pri- 'viri ademenitoare.

La accesul spre camere'se găsea casa, unde patroana bordelului încasa anticipat taxa de intrare. Dacă unul dintre clienţi plătea o taxă simplă, era scos afară imediat după ce-şi termina treaba. Prostituatele primeau numai o mică parte din suma încasată, o nimica toată. Acest fapt, precum şi modul în care erau constrînse să practice prostituţia au făcut să fie numite „sclave albe".

Prostituţia organizată a reprezentat unul dintre principalele domenii de activitate clandestină a gangsterilor şi a Mafiei. Luciano a devenit regele bordelurilor americane, iar prostituatele exploatate de el — cauza înfrîn- gerii lui. Să relatăm cîteva cazuri atestate în documentele epocii, publicate de John Kobler. -

La Chicago, acolo unde Tenth Avenue se întîlneşte cu Armour Avenue se aflau o serie de case ieftine „Red Bug Row" care adăposteau bordeluri cu negrese. Erau cele mai ieftine stabilimente de acest tip, iar taxa de intrare, care includea şi serviciile respective, era de 25 de cenţi. Vizavi se afla stabilimentul „Bucket of Blood", o combinaţie de circiumă şi bordel, iar cîţiva paşi mai încolo, pe Dearborn Street, era „California". Acesta din urmă a reprezentat încă din anii ^douăzeci o premieră care l-a făcut celebru în toată lumea : prostituatele, îmbrăcate în c ă măsuţe transparente, erau expuse în vitrină de unde ademeneau trecătorii prin mişcări lascive.

Mulţi ani mai tîrziu, cînd am plecat în Statele Unite pe urmele Mafiei, căutînd martori ai acelor vremuri, am aflat că în celebrul Bourbon Street din New Orleans,
/
unde s-a născut dixiland-ul, domneau go-go girls. Din păcate. Bourbon Street şi-a pierdut caracterul origina] de cartier al negrilor, devenind tot mai cosmopolit. În decurs de zece ani a scăzut numărul şoproanelor în care sa, organizau concerte de dixiland — creaţie a negrilor —, dar a crescut în schimb numărul stabilimentelor dubioase destinate turiştilor. Astăzi fetele nu mai populează vitrinele bordelurilor; goale şi transpirate din cauza climei tropicale, ele dansează în ritmul muzicii de la un magnetofon într-un show care se prezintă de mai multa ori pe noapte. La intrarea într-un bar am văzut **o** firma luminată cu neon ce anunţa că „toate dansatoarele care apar în program sînt bărbaţi"./

Şi în timpul lui Al Capone şi al lui Lucky Luciano, proprietarii de localuri ofereau clienţilor aşâ-numitele reprezentaţii de circ. Existau bordeluri japoneze, chinezeşti, cu negrese sau femei de pretutindeni, ca de pildă „Casa tuturor popoarelor "■■■"care ofereau programe nocturne cu tot ce poţi aştepta de la un asemenea spectacol şi se "făleau cu o distribuţie internaţională de fete de moravuri uşoare.

Două surori frumoase, foste prostituate, Ada şi Mina Everleig au devenit din sclave albe proprietare de sclave.
.La început au înfiinţat un bordel ambulant, iar mai thv ziu au-deschis cel mai- bun şi mai luxos

stabiliment din Chicago într-o clădire cu trei etaje. Salonul de primire era decorat cu plante exotice, iar printre palmieri se găseau statui de marmură albă. în capul scărilor din lemn de mahon' oaspeţii erau întîmpinaţi de patroan? casei într-o toaletă foarte decentă. O fată cu bonetă albă şi şorţ din dantelă îi conducea la etajul de sus. Aici se găseau saloane cu parchet lustruit, acoperit cu covoare orientale şi mobilă stil. Divanele largi şi moi erau ce? mai importantă recuzită. Pianiştii cîntau în surdină ; ur singur pian cu coadă aurită costa 15 000 de dolari. Ada ş' Mina angajau numai bucătari şi chelneri de înaltă clasă Tacâmurile erau din aur şi argint, farfuriile din porţelar chinezesc, paharele de cristal. „Camerele de lucru" al< fetelor erau mobilate în stiluri diferite ; maur, turcesc. ᶠ<~>. man, egiptean şi japonez ; în toate se găseau scuipători thn aur şi mici fîntîni arteziene parfumate. O cină, la care se servea vin, costa 50 de dolari, ceea ce pentru anii '20 reprezenta o sumă foarte mare ; fetele erau plătite cu 10 pînă la 50 de dolari, în funcţie de calitatea ,serviciilor solicitate. Cele două surori ajunseseră să încaseze pînă ia 2 500 de dolari pe noapte, în anii '20 încasările anuale ale proprietarilor de bordeluri din Chicago reprezentau peste 60 de milioane de dolari, iar profitul net depăşea 15 milioane. Acesta era profitul celor peste o mie de case de toleranţă mari şi mici în care lucrau aproape 5 000 de femei. Mai existau însă 1 000 de prostituate amatoare şi callgirls — fete comandate prin telefon, care numai la Chicago cîştigau în jur de zece milioane anual.

Lucky Luciano, proxeneţii, supraveghetorii şi casierii bordelurilor săvîrşeau crime inadmisibile împotriva umanităţii. Multe prostituate nu lucrau de bună voie. Şi astăzi au rămas multe lucruri neschimbate în acest domeniu. Proprietarii bordelurilor nu aveau întotdeauna lucrătoare calificate şi de.aceca trebuiau să le caute Cea mai.cunoscută proprietară de sclave din vremea aceea era Mary Hastings Călătorea prin Statele Unite şi stătea de vorbă cu fete frumoase de la ţară între 13 şi 17 ani. Le povestea despre lumea marilor oraşe, le promitea o slujbă plătită şi o carieră strălucită ; de fapt. le anqaja pentru bordelul cu trei etaje din Custom jlouse Place.

Erau dezbrăcate complet şi închise într-o cameră de la etajul trei Aici veneau siluitorii, care le violau şi le iniţiau în tainele meseriei. Foamea, bătaia, teama şi mai tîrziu drogurile erau mijloacele de convingere cele mai des folosite. Pe unele dintre aceste fete Mary Hastings le angaja în stabilimentul său, iar pe altele le vindea contra 50—300 de dolari, în funcţie de calităţi şi vîrstă. Una dintre ele a reuşit să arunce pe fereastră un bilet, conţinînd un apel disperat : „sînt sechestrată ca o sclavă albă". Un trecător a dus biletul la poliţie şi în procesul verbal încheiat cu Mary Hastings a apărut pentru prima dată expresia „sclavă albă". Aceste femei înrobite, despre care oricine ar fi putut să creadă că şi-au pierdut voinţa, l-au trimis pe Lucky Luciano, stăpînul lor, în faţa tribunalului şi apoi la închisoare.

Deocamdată însă Luciano se afla în plină glorie. Nu era mulţumit de milioanele cîştigate fără muncă, ci tînjea după putere şi poziţie socială. La fel ca şi Charles Ross, locuia într-un apartament luxos al hotelului „Waldorf- Astoria" ; ducea o viaţă de milionar şi se comporta ca un parvenit: mînca, bea şi făcea dragoste ; de şapte ori s-a îmbolnăvit de blenoragie şi o dată de sifilis. În cele din urmă, dezgustat de modul lui de Viaţă, a încercat să vîndă bordelurile. E posibil şi foarte probabil ca toate acestea să nu fi fost decît o legendă inventată de unul din managerii lui care voia să-l prezinte opiniei publice ca pe un american onorabil.

S-a mutat într-un apartament luxos al celui mai bun hotel „Ritz Towers" din..centrul Manhattan-ului. Se îm-] brăca ca un bancher, întreţinea legături cu persoane importante şi se bucura cînd numele lui apărea în ziare. Ca şi pentru Al Capone, popularitatea lui Luciano a însemnat începutul' sfîrşitului lui.

între timp, imperiul lui prospera. Lucky Luciano, preşedintele sindicatului, era un bun organizator şi un comerciant iscusit. Adjunctul său, Vito Genovese, dirija traficul clandestin de droguri. Frank Costello, alt adjunct, administra agenţiile de pariuri din Florida, automatele cu jetoane, cursele de cai şi cîini.

Dandy Phil conducea lumea interlopă din Louisiana,. iar Joe Adonis se ocupa de magaziile şi docurile din portul New York, precum şi de relaţiile sociale şi politice. Era totodată şeful firmei Murder Inc. Albert Anastasia controla litoralul Brooklyn, fiind şeful executiv al plutonului morţii — Murder Inc. Meyer Lansky şi Bugsy Siegel se ocupau de

jocurile de noroc şi de cazinouri, mai ales de cele de pe coasta vestică şi din Havana. Louis Lepke Buchalter era şeful sectorului de mori şi fabric

iii. piine, pielărie, textile şi confecţii, cinematografe, firme il< transport şi ajuta sindicatele, încasind în acelaşi timp Nnmelq pentru „protecţie".

Dutch Schultz era oaia neagră a cartelului crimei. Nu Făcea parte din sindicat şi lucra pe cont propriu, fiind iu acelaşi timp adjunctul şefului sectorului industriei cărnii clubui Mor de noapte şi al restaurantelor din New Yorîă ţi New Jersey.CAMPANIA ÎMPOTRIVĂ CRIMEI

Alegerea lui Roosvelt în funcţia de preşedinte al S.U.A, **a** însemnat o lovitură puternică dată gangsterilor Noul preşedinte nu **i-a** luat sub aripa sa ocrotitoare, ci, dimpotrivă, **a** semnat decretul de abrogare a prohibiţiei, pri- vîndu**-i** de o sursă importantă de venituri. în plus, şi-a manifestat intenţia de a eombate criminalitatea prin toate i mijloacele.

Thomas E Dewey era procuror în districtul sudic al oraşului New York. Jurist tînăr şi foarte ambiţios, el îl arestase pe criminalul Waxey Gordon. Ziariştii considerau acest succes riscant, deoarece trebuia să se aştepte la răzbunarea Mafiei. Dewey nu s-a lăsat intimidat şi a declarat public că intenţionează să-i lichideze pe toţi şefii Mafiei, unul după altul. Acum venise rîndul lui Dutch ■ Schultz — asociatul lui Luciano.

Schultz era un criminal calificat. Zeţar de meserie, intrase de tînăr într-o bandă, participase la multe atacuri, spargeri şi avea pe conştiinţă cîteva asasinate. Schultz nu a respectat legile impuse de Luciano, alegînd o cale proprie. Pe vremea cînd sindicatul crimei era o firmă mai mult sau mai puţin comercială, care se ocupa de afaceri ilegale, el practica şantajul pe cont propriu. Intra, de pildă, într-un restaurant, lua deoparte proprietarul şi îi spunea pe un ton calm, dar ferm că trebuie să plătească **o** anumită sumă de bani pentru ca localul să nu-i sară în aer, mărfurile să nu-i fie stropite cu produse chimice urîţ mirositoare sau chiar el, personal să nu fie obligat să urce în împărăţia cerului. în cele din urmă toţi proprie- t.irii de restaurante din New York, New Jersey şi din uite state învecinate au început să-i plătească o taxă obligatorie de „protecţie[41].

Pe numele său adevărat Arthur Flegenheimer, Dutch Sehultz era unul dintre cei mai abili gangsteri evrei. La 17 ani a fost închis prima oară, după care a început să fie mai prudent. Nu avea prieteni, lucra pe cont propriu şi poate de aceea cîştiga anual milioane de dolari.

Mîna dreaptă şi asociatul lui — Joe Rao — era, de asemenea, un gangster profesionist. Avea relaţii în cercurile guvernamentale şi făcea parte din faimosul club al Partidului Democrat, „Tammany Hali", înfiinţat în 1789 ca o asociaţie a francmasonilor care s-a transformat într-un club celebru de corupţie al administraţiei oraşului New York.

Pariurile numite „policy" semănau cu celelalte jocuri cu numere. Dacă din urnă se extrag trei numere dintr-o sulă, cel care a pariat pe aceste numere, cîştigă o miză de şase la sută. Acest joc a fost inventat de populaţia de ci doare din insulele Mării Caraibilor, iar la începutul secolului s-a răspîndit în Statele Unite. în America jocurile de noroc sînt interzise : deşi „policy" făcea parte din acestea, el a supravieţuit şi s-a menţinut în anumite forme pînă în zilele noastre Este un joc la care poate să participe oricine, iar cea mai mică "sumă pe care se pariază este de cinci cenţi. Este un joc foarte răspîndit în rîndurile populaţiei sărace a cartierelor de negri din New York. Un şomer îşi poate cumpăra cu cinci cenţi speranţa că în seara aceea va deveni bogat „Policy" reprezenta un business colosal. Dutch Sehultz **a** devenit proprietarul acestei mine de aur, a cărei cifră de afaceri era estimată la circa 300 de milioane dolari anual.

A procedat necinstit, înlăturîndu-l pe fostul proprietar, negru] Casper Hollstein care înfiinţase **în** SUA **o** adevărată reţea de încasatori, controlori, oameni de legătură şi contabili Sehultz a pus la cale răpirea lui şi i-a promis eliberarea în schimbul sumei de 50 000 de dolari. După ce a plătit taxa de răscumpărare, Hollstein a fost pus în libertate conform înţelegerii, dar a primit un ultim avertisment, din care a înţeles că nu e de joacă, A preferat să se retragă în Sud unde a trăit pînă în 1941, cînd a murit.

Schultz a învins şi a preluat sistemul de joc bine organizat împreună cu toţi salariaţii; s-a autodesemnat preşedinte al societăţii, a numit un director coordonator, i-a verificat pe toţi cei care exercitau funcţii de conducere în S.U.A., a închiriat noi spaţii în care şi-a amenajat birourile şi în cele din urmă şi-a deschis o bancă particulară cu o cifră de afaceri de cîteva milioane de dolari pe zi. A creat o reţea întinsă şi ilegală ai cărei salariaţi, chiar dacă erau prinşi şi închişi, primeau în continuare acelaşi salariu, ca şi cum ar fi lucrat ca agenţi colectori sau şefi de district. Schultz avea grijă să-i mituiască pe [judecători, pe şefii de poliţie şi să influenţeze alcătuirea comisiilor de

cauţiune ; plătea onorariile avocaţilor din fondurile întreprinderilor. A pus la punct un sistem complicat de falsificare a rezultatelor tragerilor la pronosport, dacă se întîmpla ca cineva să cîştige o sumă mai mare. Deşi cunoşteau sistemul, mulţi jucau în continuare. Pierderile erau minime, riscul nul şi speranţele mari.

Poliţia nu se lega de gangsteri, fiindcă marea majoritate a poliţiştilor primeau mită în fiecare lună sau ocazional. Mai tîrziu agenţii F.B.I. au hotărît să-l lichideze pe Al Capone, regele lumii interlope din Chicago. Gangsterul atotputernic a fost chemat în faţa tribunalului pentru evaziune fiscală şi închis la penitenciarul Alca- traz. O soartă asemănătoare l-a aşteptat şi pe Schultz la New York. A aflat însă din timp de pericol şi a spălat putina, plecînd, ca mulţi alţi milionari, într-o călătorie în jurul lumii. A fost văzut pe plaje 'celebre, iar un timp a trăit la Acapulco. Apoi a plecat mai departe. Conducerea afacerilor a fost preluată de „Bo" Weinberg. Ceilalţi colaboratori aşteptau un moment favorabil ca să pună mîna pe averea imensă a lui Schultz saU cel puţin să profite de ea. Situaţia lui Weinberg nu era deloc uşoară : îl avea ca rival pe Lucky Luciano şi întregul sindicat al crimei. Pentru început acesta ă preluat o parte din agenţiile de pariuri, apoi sumele încasate de la proprietarii de restaurante. În cele din urmă Weinberg a primit un ultimatum din partea sindicatului. Nu avea nici o şansă în faţa superiorităţii acestuia şi de aceea i-a predat reţeaua clandestină de agenţii de pariuri „policy". A fost un mare eşec, iar pentru Weinberg un fiasco total.

Poliţia şi-a intensificat căutările. Pe zidurile oraşelor americane au apărut 50 000 de mandate do arestare. Schultz, ce-i drept fugise, dar nu voia să se predea, fiindcă avea multe cunoştinţe influente pe care le avea la mină prin şantaj sau mită. Astfel la comisariatul de poliţie a apărut un bărbat necunoscut care după ce a refuzat să-şi declare identitatea, a spus că este purtătorul următorului mesaj : „Dutch Schultz este dispus să plătească 100 000 de dolari dacă poliţia sisteză urmărirea lui". Pe atunci aceasta reprezenta o sumă considerabilă, care depăşea ca valoare suma de 1 000 000 de dolari, urmînd să l'ie remisă organelor financiare pentru achitarea impozitelor. Oferta a ajuns pe biroul ministrului de finanţe Morgentheu care nu s-a pronunţat în nici un fel. Dutch Schultz a înţeles că nu are şanse să scape şi a ales o altă tactică.

La New York existau mulţi înalţi funcţionari de poliţie care puteau fi constrînşi să-l ajute. Prin urmare s-a prezentat la comisariatul de politie, prefăcîndu-se că nu ştie de ce este urmărit. A fost închis, i s-a citit acuzaţia, iar avocatul a plătit cauţiunea ; un alt avocat a avut grijă ca procesul să nu aibă loc la New York. ci la Syracusa, unde avea şanse să primească o pedeapsă mai mică. Sindicatul a intrat în funcţiune. Juraţii au fost mituiţi sau intimidaţi, iar martorii ameninţaţi în timp ce materialul probant strîns de agenţii FBI a dispărut între timp Schultz a încercat să influenţeze opinia publică : a. investit sume uriaşe în scopuri filantropice şi a corupt ziariştii ca să scrie articole laudative la adresa lui Astfel a ajuns să fie descris ca un american sărac care şi-a croit singur drum în viaţă, ajungînd să dea de lucru altora ; loteria ilegală era prezentată ca o instituţie filantropică şi nevinovată care nu jefuia pe nimeni şi acorda cîştigă- torului bani în aceeaşi zi

Schultz a organizat adunări şi banchete la care invitaţii, respectiv politicienii şi ziariştii locali, beau în sănătatea şi pe contul lui. A compărut în faţa curţii cu juri care l-a pus în libertate. Procurorul Dewey nu a renunţat însă la ideea de a-l trimite în spatele gratiilor şi i-a intentat un nou proces care a avut loc la Ma'one, un orăşel aşezat la frontiera cu Canada. Şi de această dată avocaţii lui Schultz împreună cu gangsterii mafioţi au cîştigat simpatia juraţilor şi a martorilor care l-au declarat pe gangsterul Schultz un mecena al societăţilor de binefacere Tribunalul l-a pus din nou în libertate, dar Lucky Luciano nu era de loc un filantrop; intrigile do culise pentru salvarea acuzatului îl costaseră prea mult. I-a promis o rentă viageră ca să renunţe la toate afacerile în folosul cartelului crimei.

Schultz nu voia să capituleze. O primă greşeală ireparabilă a comis-o atunci cînd şi-a renegat religia mozaică şi s-a convertit la catolicism. Confraţii săi evrei l-au considerat trădător şi l-au condamnat O altă greşeală a făcut atunci cînd l-a acuzat de înşelăciune pe Abraham „Bo" Weinberg, adjunctul său, declarînd public că l-a şantajat şi l-a deposedat de întreaga avere. Acesta din urmă a făcut jocul lui Lucky Luciano, Meyer Lansky şi Bugsy Siegel care l-au privat de avere şi poziţie socială. În plus a declarat că va .spune tot ce ştie dacă procurorul Dewey îl va arunca în spatele gratiilor. în felul acesta a comis" ultima greşeală. Cel care încalcă legea tăcerii e

sortit morţii. Dutch Schultz şi-a semnat singur condamnarea la moarte.

Revenit în procuratură după o perioadă în care a fost avocat în barou, Dewey a intrat în legătură cu primarul New York-ului, Fiorello La Guardia care în campania sa electorală promisese alegătorilor că va pedepsi toate fărădelegile, trimiţîndu-i pe toţi gangsterii în spatele gratiilor. Voia să se ţină de promisiune şi de aceea a iniţiat o campanie împotriva corupţiei, dînd ordin şefului poliţiei Lewis J Valentin să treacă la ofensivă.

Dutch Schultz a angajat ucigaşi care l-au asasinat pe Abraham „Bo" Weinberg, folosind vechiul obicei al Mafiei de a turna picioarele cadavrului în beton şi a-l arunca noaptea în Hudson. Apărătorii legii strînseseră între timp probe în legătură cu asasinarea unuia .dintre paznicii personali ai lui Schultz. Dacă tribunalul l-ar fi considerat vinovat, l-ar fi condamnat la cîţiva ani de închisoare. Schultz a aflat despre pericolul care îl pîndeşte şi, deşi nu avea relaţii tccmai amicale cu liderii cartelului crimei, a cerut convocarea consiliului suprem.

„Domnilor, Dewey începe să devină periculos", a declarat el. „Acum eu sînt la rînd, dar se pregăteşte să ne vină de hac la toţi. Trebuie lichidat cu orice preţ. Nu avem de ales".

Unii au votat pro, alţii contra, iar cei mai înţelepţi au atras atenţia asupra reacţiei poliţiei, fiind conştienţi că n-ar reuşi să supravieţuiască unei acţiuni represive. Din această cauză au ales tactica aşteptării. Era clar că nu voiau să-şi pericliteze situaţia de dragul lui Schultz, care nu le oferea nici o garanţie.

Pentru o mai mare siguranţă Anastasia, şeful lui Murder Inc, a pus la cale asasinarea procurorului federal. Oamenii lui au observat că Dewey este bine păzit de poliţiştii în civil, că nu iese aproape deloc din casă şi ia prîn- zul în fiecare zi la un anumit restaurant, iar după ce mănîncă şi bea se duce la toaletă Aceasta era o şansă pentru ucigaşii care se puteau ascunde în cabinele de toaletă, fiindcă ştiau că în acest timp gardienii lui Dewey se află în restaurant.

Anastasia a pus la punct planul operaţiunii şi a ales un pistolar. Pînă la urmă Thomas E, Dewey nu a fost ucis, deoarece gangsterii au ales altă cale pe care Schultz nu a aflat-o, ceea ce a fost în detrimentul lui. în consiliu el a avut o comportare necuviincioasă şi imprudentă : a nesocotit sfatul bătrînilor, a atras din nou atenţia asupra periculosului Dewey şi văzînd că

intervenţia lui nu are succes a luat o poză arogantă, acuzîndu-i pe cei prezenţi: „Toţi sînteţi nişte laşi şi nu vreţi să vă expuneţi. Bine, faceţi cum credeţi. O să mă descurc singur şi o să am eu grijă de domnul Dewey".
Nu bănuia că nu va mai avea ocazie să-l împuşte şi *cS* reproşurile lui sînt iipsite de sens.
— A fost o Ijotărîre unanimă ?
— Da, în ceea ce-l priveşte pe Schultz — a declarat mai tîrziu Doc Stacher, care participase la şedinţa consiliului
— L-aţi condamnat la moarte.
— N-aş spune aşa Nu sună bine. Toţi ne-am dat seama că nu e bine ca Dewey să pună mîna pe Schultz. Ca să nu vorbească, trebuia să-i închidem pliscul.
— Prin urmare, l-aţi condamnat la moarte.
— Am ajuns la concluzia că un elefant sălbatic devine periculos pentru toată turma.
— Cine trebuia să-l împuşte ?
— Iniţial, A'lbert Anastasia.
— Apoi v-aţi schimbat hotărîrea ?
—■ Da. Ne-am gîndit că n-avem nimic comun cu treaba asta şi că de el trebuie-să se ocupe prietenii lui evrei De fapt, Schultz trecuse la catolicism. Dar cred că nu mai era în toate minţile.
— Pînă la urmă cine l-a împuşcat ?
— S-a oferit Bugsy Siegel, care era un bun ţintaş. Ne am dat însă seama că şi aici există o problemă.
. — Care anume ?
— Paznicii lui Schultz erau tot evrei, iar unul dintre ei. Otto Abbadabba Berman, era prieten cu Siegel.
— Bugsy Siegel a refuzat să execute ordinul ?
— Nu, dar toţi ştiau că nu are nici o tragere de inimă Aşa că şeful l-a ales pe Charlie Wirkman, poreclit -„The Bug".
— De ce tocmai pe el ?
— Avea sînge rece şi era la fel de bun ca Anastasia, iar în plus făcea parte din gaşca noastră. I-am adus la cunoştinţă hotărîrea şefului.
— N-a avut nici o obiecţie ?
— Şi de ce, mă rog ? Pentru el a fost o onoare Au trimis şoferul să-l ia ; peste vreo două ore a venit şi a promis că va executa ordinul.
— Ai fost de faţă, StaCher ?
■— Nu, dar ştiu cum a fost comisă crima Fiindcă mai tîrziu a fost mult comentată.
— Mai ţii încă minte ? Doar au trecut atîţia ani de atunci.

— Ce părere aveţi ? Bineînţeles că n-am uitat. Dacă aţi şti de cîte ori am relatat această întîmplare ziariştilor. AscultaţLsau mai bine notaţi-vă ! în seara zilei de 23 octombrie 1935 am pişcat la New York cu o limuzină neagră, la fel ca cele ale poliţiei.
— Pe sub Hudson ? Aţi trecut prin tunelul IiollancL?
— Cunoaşteţi locurile ?
—■ Am fost pe acolo. Cine era în maşină ?
— Charlie Wirkman, Mandy Weiss şi încă un individ pe care nu-l cunosc şi de care n-a auzit nimeni.
— I se spune Piggy.
— De unde şti^i ?
•— Mă ocup de acest caz.
— Atunci de ce mă mai întrebaţi ?
— Vreau să aflu cît mai multe. Dacă se poate chiar totul.
A ezitat puţin, a sorbit din bere de parcă ar fi fost ceai şi m-a privit bănuitor ; „Tot nu mai sînt decît un boşorog bătrîn care trăieşte din amintiri. Doar ele mi-au mai rămas", i-a trecut probabil prin cap. Aflaseră că Dutch locuieşte în Newark la „Palace Chop House" şi coboară să mănînce în fiecare zi la restaurant. S-au dus la restaurant şi au dat buzna înăuntru.
— La masă stăteau trei vlăjgani care jucau cărţi şi numărau bani.
— Nu vă mai povestesc nimic. Văd că sînteţi bine documentat.
— E adevărat că am citit tot ce mi-a căzut în mînă. „Gorilele" lui Schultz au fost împuşcate. Cine erau ?
— Adică cum îi chema pe băieţii ăia ? Abbadabba Berman, Ab Landau şi Bernard „Lulu" Rosenkranz. Toţi au fost ucişi pe loc.
— Cu Schultz ce s-a întîmplat ?
— Era tocmai la toaletă. Wirkman s-a dus după el şi cu un singur glonţ l-a terminat.
— i. au lichidat la fel cum voiau să-i lichideze pe Dewey
— Da, numai că aceasta a fost o pură întimplare.
— După cum am auzit, Schultz, nu a murit imediat.
— A fost transportat la spital, unde s-a aflat o zi şi-o noapte în agonie cu copoii la căpătîiul lui. Au chemat şi un preot catolic, care i-a dat ultima binecuvîntare înainte ca sufletul lui să intre în iad.
— La spital nu l-au păzit copoii, ci agenţii F.B.I.

— Tot un drac. Au încercat să afle de la el cine l-a împuşcat.

— Şi au aflat ?

— Sigur că nu. Ştia că e pe ducă şi nu merita să-şi pîngărească conştiinţa curată.

— Nu s-a aflat niciodată numele ucigaşilor ?

— Ale ucigaşilor? se enervă el. De ce folosiţi acest cuvînt ? Cel care supraveghează scaunul electric la Sing- Sing nu se numeşte ucigaş.-Problema numelor nu a fost atît de gravă pe cît faptul că agenţii secreţi au găsit actele contabile ale lui Dutch. Avea notat totul pînă la ultimul cent : cui a dat şi de ta cine a primit bani.

—- Erau scrise numele întregi ?

— Atît de tîmpit nu era. Dar prescurtările erau ca-n jocul ăla de-a spionii, pe care-l joacă copiii. Pe toate le-au descifrat.

— Şi ce-i cu asta ? Schultz era deja mort.

— Actele erau o probă împotriva noastră şi în primul rînd, împotriva lui Lucky Luciano şi a celorlalţi boşi. Pînă atunci aveau ei o bănuială, dar se puteau şterge la fund cu ea.

— Dewey a pus mîna pe documente ?

— Da. Şi asta a fost cea mai mare porcărie. Dewey a rămas cu'buza umflată după ce Schultz a fost omorît. Toţi se bucurau, dar au luat plasă. Procurorul a cîştigat un punct împotriva noastră ceea ce a avut urmări groaznice. Toţi sau aproape toţi au fost implicaţi în această treabă şi asta a pus capac la toate,

Fiindcă îl scăpase pe Schultz, procurorul Thomns E. Dewey a trecut la cazurile următoare de pe lista lui. Pe primul loc se afla Lucky Luciano, urmat de Lepke Buchalter şi Abe Reies, care au fost condamnaţi la închisoare. Dewey a devenit centrul atenţiei opiniei publice, care îl simpatiza, fiindcă era unul dintre primii, dacă nu chiar primul, care iniţiase campania împotriva criminalităţii. De trei ori a fost ales guvernator al statului New York şi o dată a candidat la funcţia de preşedinte al Statelor Unite.

în toate oraşele americane restaurantele chinezeşti sînt cele mai bune. în Chinatown din New York ele se înşiră unul după altul. Sicilienii şi italienii, în general, sînt mari consumatori de spaghete şi macaroane şi dacă nu mănîncă într-o ospătărie italienească se duc la un restaurant chinezesc. într-o seară, Lucky Luciano stătea cu bunii săi prieteni într-un asemenea restaurant. Mîn- cau, beau şi comentau hotărîrea ciudată a

boşului, care a fost confirmată ulterior de procesele verbale semnate de agenţii F.B.I, La consfătuirea din Chinatown au participat adjuncţii lui Luciano pentru sectorul prostituţie : „Little Dewie" Bertillo, James Federico şi Fio Brown, una din cele mai cunoscute proprietare de bordeluri.

— Nu-mi plac afacerile astea murdare — a spus Lucky Luciano Vorbea cu o voce domoală, ca un gentleman bine educat. Aş vrea să termin odată, dar aşa de repede nu se poate. Să mai lăsăm să treacă încă două- trei luni pînă se limpezesc apele. Am impresia că afacerea vă scapă din mînă Nu mai avem cîştiguri mari. De aceea propun ca, începînd de astăzi, toate patroanele de bordeluri să primească o leafă fixă săptămînală. S-a terminat cu procentul de 50 la sută. în funcţie de încasări. Şi încă ceva Bordelurile din zona New York ului vor fi incluse în sindicat şi administrate după aceleaşi principii ca reţeaua de magazine cu autoservire. Această schimbare radicală o viza în primul rînd pe Fio Brown. Ca o negustoreasă versată ce era, ea se făcu că nu aude nimic şi cu un aer degajat îl chemă pe ospătarul chinez.

Bien-şen. Dar。porţie mare

.■ De ce Lucky Luciano s-a hotărît să facă acest pas care i-a afectat atît de mult popularitatea ? Proprietarii bordelurilor considerate a fi stîlpii comerţului cu sclave albe au pierdut venituri mari şi de aceea nu au scăpat prima ocazie ca să se răzbune. Procurorul Dewey şi directorul F.B.I., Hoover continuau să strîngă probe împotriva lui Lucky Luciano

Lucky stătea retras în reşedinţa sa luxoasă de la Ritz Towers. Făcea plajă în grădină, înota în piscină şi nu apărea deloc în public. îşi cunoştea adversarii. Din ordinul primarului New York-ului. La Guardia, a fost arestat, dar şeful poliţiei, Valentino i-a dat drumul, fiindcă poliţia nu dispunea de probe suficiente ca să-l aducă în faţa tribunalului.

Joe Adonis, Tommy Luchese şi Vito Genovese conduceau imperiul comercial în numele şefului, deoarece operaţiile acestuia erau în primul rînd comerciale. Banii cîştigaţi în mod ilegal fuseseră- investiţi în întreprinderi industriale serioase, registrele de contabilitate erau în regulă şi impozitele plătite la zi

F B I.-ui avea însă actele contabile şi documentele` , compromiţătoare rămase de la Schultz pe care le studia cu atenţie. Cercetările au luat însă o turnură neaşteptată deoarece în viaţa lui Luciano a apărut o femeie. O chema Eunice Carter şi era .adjunctul procurorului din cartierul Broadway.

Ca procuror, Eunice Carter era specialistă în problema prostituţiei. Ascultase depoziţiile a zeci şi sute de fete decăzute şi se ocupase de problemele lor atît din punct de vedere al criminalisticii. rît şi sub raportul cauzelor şi al contextului social. Citind şi comparînd protocoalele, ea a constatat că declaraţiile prostituatelor semănau ca două picături de apă, toate fiind apărate de un singur birou de avocatură Părea că un avocat, nu foarte ingenios şi cam leneş, inventase motivele ritre le determinase să alunece pe o cale greşită, iar ele, docile, repetau în faţa anchetatorului o lecţie ie mult învăţată. DoamnaUarter a mai descoperit un amănunt interesant, şi anume că biroul de avocatură respectiv era plătit de cartelul crimei.

Agenţii ' F.B.I, au pornit pe o nouă urmă şi i-au descoperit pe proxeneţii Ralph Liguori şi Benny Spiller care aveau rolurile lor bine determinate. Liguori supraveghea fetele şi Spiller făcea încasările şi repartiza veniturile. După ce i-au urmărit cîteva zile, agenţii F.B.I. au constatat că cei doi sînt nişte proxeneţi ordinari, în schimb, şeful lor, Bertillo, dirija din cabinetul unei societăţi comerciale fictive o reţea de 200 de bordeluri în cartierul Manhattan şi comanda o armată de 2 000 de prostituate. Mai tîrziu, s-a dovedit că „Little Dewie" Bertillo avea un venit lunar net de peste un milion de dolari, adus de fetele lui harnice care în cele din urmă l-au turnat. Tot aşa a fost turnat şi atotputernicul Lucky Luciano care încasa de pe urma prostituţiei mult mai "mult decît Bertillo.

Poliţia cunoştea numele patronilor şi adresele lor, iar agenţii speciali au întocmit o listă completă a bordelurilor. O brigadă numeroasă se pregătea să facă o razie cum nu se mai pomenise la New York. Sute de prostituate din cele 200 de bordeluri din Manhattan au fost băgate la închisoare, iar altele au fost vizitate în apartamentele lor unde îşi aşteptau clienţii. ^Liguori, Spiller şi Bertillo au ajuns în spatele gratiilor fără ca unul să ştie de celălalt ; s-a procedat astfel pentru a se evita intervenţia pistolarilor cartelului crimei

Şi prostituatele au început să vorbească, relatînd despre condiţiile inumane în care trebuiau să lucreze cîte 12—16 ore pe zi şi să cedeze mai mult de trei sferturi din cîştig. Dacă una din ele opunea rezistenţă, ucigaşii plătiţi aveau grijă ca ea să nu mai apuce

dimineaţa. Bătaia, torturile, umilinţele inumane făceau parte din viaţa cotidiană.

Au început să vorbească şi proprietarii bordelurilor ale căror venituri se micşoraseră simţitor în urma hotă- rîrii lui Lucky Luciano. Au mai vorbit proxeneţii şi managerii care se străduiau să achiziţioneze forţă de muncă proaspătă. Clienţii au început şi ei să relateze despre condiţiile din bordelur ile newyorkeze. în .felul acesta au ieşit la iveală o serie de realităţi crude, pe baza cărora a putut fi întocmit actul de acuzare.

Ulterior s-a afirmat că această razie de proporţii neobişnuite şi revolta prostituatelor nu a fost principalul motiv al căderii lui Luciano. Procurorul Dewey obţinuse probe mai concludente de la proprietarii de restaurante şi de magazine care, nemaiavînd cu ce-şi plăti taxa de „protecţie", se temeau pentru viaţa lor. Dacă poliţistul nu era mituit de sindicat, declaraţiile lor ajungeau pe biroul procurorului'Dewey, Şi unii funcţionari ai cartelu- lui crimei se plîngeau de condiţiile în care lucrau.

în atmosfera creată de programul politic intern al lui Roosvelt denumit „New Deal", procurorul Dewey voia să mobilizeze opinia publică împotriva corupţiei, şantajului şi criminalităţii. Avea însă nevoie nu numai de înţelegere, dar şi de ajutor. De aceea a lansat un apel radiofonic către toţi cetăţenii amerieanfŢ^Sînt convins că dacă mă veţi sprijini, vom reuşi să stupim criminalitatea din New York. Acest oraş trebuie să devină un oraş ocolit de gangsteri. Dacă dispuneţi de probe mari sau mici, vă rugăm să ni le puneţi la dispoziţie. De rest ne ocupăm noi". Şi preşedintele centralei sindicale American Fede- ration of Labour, William Green, a făcut apel la liderii sindicali, cerîndu le să'se opună energic corupţiei şi abuzului de putere din sindicate. „Voi sprijini orice încercare de stîrpire a influenţei criminalilor asupra sindicatului al cărui preşedinte sînt. Voi lupta împotriva lor oriunde şi oricînd".Conform unor declaraţii, directorul F.B.I. l-a decretat pe Luciano „inamicul public numărul unu", potrivit altora această afirmaţie ar fi fost făcută de procurorul Thomas E. Dewey. Cert este că în ziua de 2 aprilie 1936 în lumea interlopă din New York s-a creat o partică generală Lucky Luciano intuia pericolul. S-a mutat în staţiunea Hot Springs din Arcansas unde avea

multe cunoştinţe în administraţia municipală şi din fondurile cartelului a mituit tot aparatul poliţienesc, de la şef pînă **la** ultimul poliţist, între timp, procurorul Dewey înaintase actul de acuzare împotriva lui Luciano, care urma să compară în faţa instanţei împreună cu ciracii săi Liguori, Spiller şi Ber tillo, acuzaţi de proxenetism.

Agenţii F B I nu l-au găsit pe Luciano, fiindcă aflind din timp ce se pune la cale, acesta se lăsase închis de ochii lumii şi fusese apoi eliberat pe o cahţiune de 5 000 de dolari. Judecătorul corupt a refuzat să predea delincventul agenţilor F.B.I. fiindcă împotriva lui fusese deja intentată o acţiune penală. Dar procurorul Dewey şi directorul F B I, Hoover, nu s-au lăsaat pînă nu l-au determinat pe şeful poliţiei să-l aresteze pe gangster Luciano a fost băgat într-o închisoare dotată cu tot confortul necesar. în cartelul crimei exista însă o echipă întreagă de ¡jurişti, care făceau tot felul de intervenţii legale şi ilegale. Funcţia de juristconsult principal era deţinută de Moses Polakoff, care pledase cu succes în favoarea multor criminali americani. El şi colegii săi s-au străduit să şi elibereze din nou şeful, Dar"n-au reuşit; aceasta însemna că mecanismul care pînă atunci funcţionase ireproşabil, clacase. Singurul lucru obţinut de Polakoff a fost să determine poliţia locală să se opună cu arma în mînă agenţilor F.B.I care cereau predarea criminalului. Guvernatorul statului Ar kansas a primit de la Washington ordinul de mobilizare a gărzii naţionale împotriva poliţiei locale. Era o intervenţie incredibilă, dar posibilă în condiţiile vieţii americane.

între timp Luciano fusese mutat d'rn penitenciarul local de la Hot Springs la Little Rock de unde urma să fie preluat de agenţii F.B.I. Cartelul crimei a făcut o nouă încercare • un individ necunoscut l-a vizitat pe procurorul statului Arkansas şi fără să se prezinte i-a lăsat pe birou un pachet cu F>0 000 de dolari. Condiţia ? Lueky Luciano să nu fie predat agenţilor F.B.I.

Disputele în jurul gangsterului şi a liderilor cartelului crimei au durat pînă la 13 mai 1936, cînd acuzatul Luciano împreună cu cei 12 complici au fost scoşi din închisoare şi aduşi în faţa tribunalului. Marele bos nu lua nimic în serios, fiindcă nu putea admite că ar

putea fi condamnat de judecătorul Phillip J. McCook. împărţea zîmbete reporterilor şi saluta colegii care luau parte la dezbateri. Era convins că echipa celor mai buni avocaţi din New York, în frunte cu Moses Polakoff, îl va înfunda pe acuzator, convingîndu-i pe juraţi de nevino- ^ văţia lui.

După prima luare de cuvînt a lui Dewey, a înţeles ij că situaţia nu este atît de uşoară pe cît îşi închipuia. i Acuzatorul pregătise procesul cu foarte multă atenţie. Ştia că în S.U.A. un proces bine condus îl poate scoate din umbră pe judecător, avocat, dar mai ales pe acuzatorul, care reprezenta interesul public, deschizîndu-i drum spre o carieră politică. Acesta era şi scopul pe care îl urmărea Dewey! Jurist remarcabil şi foarte ambiţios, el a condus¡dezbaterile cu talentul unui regizor care ştie să scoată în evidenţă momentele cele mai dramatice ale unei- piese, t asigurîndu-şi triumful atunci^cînd adversarul se aştepta cel mai puţin.

După cîteva interogatorii, Lucky Luciano nu se mai simţea atît de stăpîn pe sine ca înainte de a intra în sala tribunalului. Apoi procurorul a citat 68 de martori care j au fost supuşi pe rînd unui aspru interogatoriu. Depoziţiile lor l-au îngrozit pe Luciano. Cum îşi permiteau săvorbească în felul acesta ? De unde aveau atîta curaj ?

Inculpatul a fost cel mai mult afectat de depoziţia criminalului Joe Bendix, care fusese condamnat la închisoare pe viaţă pentru omucidere. Procurorul îl scosese din închisoarea Sing-Sing pentru ă depune mărturie. Con-¡damnatul, căruia i se promisese reducerea pedepsei, a declarat că fusese angajat de Luciano personal în funcţia de paznic şi casier al unei case de toleranţă. în faţa în- i stanţei au compărut şi cîteva prostituate, Cockey Floo Brown a povestit, de pildă, cît de brutal a reprimat Lucky Luciano revolta fetelor exploatate care au îndrăznit să protesteze împotriva condiţiilor inumane în care lucrau. Naney Presser a relatat despre viaţa sumbră a unei prostituate adusă într-o stare jalnică de consumul de băuturi şi droguri. La început fusese amanta cîtorva mafioţi, după care a început să-l viziteze pe Lucky Luciano în apartamentul lui din „Ritz Towers". contra 250 de dolari pe noapte. După ce s-a săturat de ea, Luciano a anga- _

jat-o într-un bordel, numit „abator" îe jargonul prostituatelor. Preţul ei a început să scadă, vertiginos de la lună la lună, devenind în cele din urmă callgirl „fată comandată la telefon", care primea atît cît să-i ajungă pentru o doză zilnică de heroină. Jurații au audiat relatările zguduitoare în legătură cu metodele folosite de " proprietarii moderni de sclave. Deşi nu toate mărturiile au fost convingătoare, ca de pildă cea a lui Presser care nu a ştiut să localizeze blocul cu apartamente luxoase din „Ritz Towers", situaţia lui Lucky Luciano devenise clară întregii asistenţe, el fiind singurul care mai spera să,scape basma curată.

După o scurtă deliberare, pe baza -celor 62 de puncte ale capului de acuzare, inculpatul a fost condamnat la 30 pînă la 50 de ani închisoare.

La început a fost închis la SingrSing unde în urma controlului medical pe care i l-a făcut, doctorul L. E. Kien- holtz a notat în fişa. lui : „Coeficient de inteligenţă la limita inferioară. Individ „periculos, dependent de droguri, ar trebui să frecventeze şcoala închisorii şi să înveţe **o** meserie". Apoi a fost transferat la penitenciarul Clinton din Danncmor, în apropierea oraşelului Malone din statul New York unde" deţinutul Lucky Luciano a primit numărul 92168, fiind plasat în categoria delincvenţilor normali.

UN DEŢINUT FOARTE RESPECTAT

— Mă numesc John Harding şi sînt gardian de noapte la penitenciarul din Clinton.

— Ce ştiţi despre vizitele speciale pe care le-a primit deţinutul Charles Luciano în perioada 2 iulie 1936 — începutul anului 1942.

— Nu ştiu dacă ele au fost sau nu aprobate, dar vă pot spune că a fost vizitat de şase sau şapte ori de nişte indivizi necunoscuţi.

^ *

— De ce necunoscuţi ?

— Nu s-au prezentat.

— Erau obligaţi să prezinte permisul şi să fie trecuţi în registru.

— Nu sînt foarte sigur dar nu cred că au fost.înregistraţi.

— Cine era gardian- şef la Clinton ?

— Thomas H. Murphy.

— Credeţi că a fost mituit pentru a le înlesni celor şase sau şapte indivizi întîlnirea cu Charlie Luciano ?

— Nu ştiu, dar în orice caz vizitele nu au fost legale. Cel puţin modul în care s.au desfăşurat. Şi, în treacăt fie spus, cei şase sau şapte vizitatori nu au fost decît trei. De fiecare dată au venit de la New York la Pluttsburgh cu trenul de după-amiază, au închiriat un taxi şi s-au dus acasă la gardianul şef Murphy.

— La ce distanţă se afla casa' lui ?

— La saisprezece mile de aeroport. Murphy i-a Conduş în biroul închisorii unde fratele lui, Frank Murphy, era copist, lăsînd să se creadă că îi fac acestuia o vizită oficială. Nu au fost trecuţi în registrul de vizite permise.

Copistul Murphy l-a chemat apoi pe sergentul Wilfred Bourey, care îl aducea pe Luciano din celulă **şi** îl introducea în biroul gardianului, unde putea discuta **cu** prietenii săi în linişte, iară asistenţă La ora opt seara, **la** Clinton intra schimbul de noapte din care făceam **şi eu** parte. Sergentul Bourey mi-a comunicat scurt **şi concis** că Frank Murphy îi supraveghează pe vizitatorii lui **Luciano** şi că nimeni **nu** are voie să-i deranjeze.

De fapt Murphy nu stătea în birou.

— Nu. Luciano rămînea singur cu vizitatorii săi. Uneori Murphy mă suna la telefon între opt şi un sfert şi opt jumătate ca să-mi spună să-l duc pe Luciana înapoi în celulă.

— înseamnă cu i-aţi văzut pe vizitatori ?

— Da.

— Cine erau ?

— Nu-mi aduc aminte de chipurile lor.

— -Păreau italieni sau americani ?

— Nu arătau a italieni. Erau bine îmbrăcaţi, ca nişte oameni de afaceri înstăriţi, dar nu aveau servietă;

— I-aţi recunoaşte din fotografii ?

— După atîţia ani ? Mă îndoiesc.

Luciano a mai primit cîteva vizite legale care au fost înscrise în registrul închisorii. L-au vizitat de cîteva ori[1] fraţii, sora, nepotul, doi funcţionari de la poliţie **şi** de **la** secţia pentru combaterea traficului cu droguri. Luciano **a** refuzat s~ă stea de vorbă cu ei şi s-a înapoiat

în celulă. Prin aceste vizite, legale sau ilegale, preşedintele cartelului crimei intra în legătură cu adjuncţii săi. Aceştia primeau ordine de la penitenciarul din Dannemor **şi** prezentau facturile deţinutului numărul 92 168. Prin intermediul altor gangsteri-deţinuţi Luciano continua să**-şi** dirijeze afacerile ilegale.

În protocoale verbale ale comisiei de anchetă a lui Herlands este menţionată o vizită a cărei motivaţie nu **a** fost găsită : vizita judecătorului Philipp J. McCook care s-a întîlnit eu Luciano în ziua de 24 august 1939. Ulterior. Luciano a povestit ziariştilor că judecătorul a venit să-l
ceară iertare fiindcă nu putea să doarmă liniştit din cauză că avea mustrări de conştiinţă.

Deşi nu există probe care să confirme această afirmaţie, se poate trage concluzia că Luciano se temea să nu fie omorît de un deţinut din ordinul adjuncţilor săi. Prin urmare judecătorul care se ocupa de cazul lui îl vizita ca să verifice temeinicia acestor suspiciuni. Avînd În vedere că în urma vizitelor acestuia, nu s-a schimbat nimic în regimul de viaţă al deţinutului, plîngerea lui s-a dovedit nejustificată. Toate celelalte vizite, ilegale în felul lor, au fost autorizate de oficialităţi şi pregătite din umbră cu multă grijă de Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale americane.

După ce s-a constatat că şeful Mafiei din zona portuară nu poate executa toate ordinele lui Haffenden, Serviciul de contrainformaţii a început să caute o pistă pentru a ajunge la deţinutul Luciano şi a-i intra în graţii. Ch. R. Haffenden şi-a adus aminte de inspectorul districtual al poliţiei newyorkeze, Howard W. Nuget. L-a sunat la biroul din Hawthorn, Westchester County şi l-a invitat să ia masa împreună la Railroad Club.

— După părerea mea, a spus inspectorul de poliţie,. fără a sta prea mult pe gînduri — singura cale ce duce la Clinton trece pe la John Lyons, comisarul pentru aplicarea pedepselor. Nimeni..în afară de el nu-ţi poale aranja o întîlnire.

— înseamnă că trebuie să începem cu procurorul districtual Gurfein. a gîndit Haffenden cu voce tare.

— Se înţelege de la sine !

Se cuvine să menţionăm aici că pe atunci Serviciul de contrainformaţii american semăna cu o asociaţie de amatori. Astăzi C.I.A. poate telefona unui director de închisoare şi într-o oră deţinutul stă în poziţie de drepţi în faţa reprezentantului ei. Noi însă ne referim la perioada de la începutul războiului cînd mulţi ofiţeri erau-

rezervişti, iar alţii —
aventurieri. Pînă şi
gangsterii care erau
urmăriţi pas cu pas de
poliţie se angajau
voluntar în armată,
simulînd sentimente
patriotice. De fapt, ei
îmbră- caseră uniforma
ca să scape de poliţie

— .Lanza e la capătul puterilor — a spus Haffenden la întîlnirea cu procurorul Gurfeiri de la hotelul „Asto- ria", Avem nevoie de Luciano.

— Cine spune asta ? Dumneavoastră sau Lanza ? — a întrebat procurorul.

— Lanza.

— Nu e la mijloc vreun vicleşug ?

— Mă îndoiesc. N-are nici un motiv. Orieît s-ar strădui Lanza, Luciano rămîne şeful cartelului crimei şi trebuie să-i ceară ajutor.

— Ce bunăvoinţă înduioşătoare. Ştii, Haffenden, îi cunosc puţin pe ticăloşii ăştia. Mi se pare suspect că aceşti macaronari,' care s-au refugiat la noi din cauza sărăciei, rămînînd de fapt tot nişte macaronari, fac acum pe marii patrioţi americani. De cînd au venit pe lume, ei au urît .tot ce e american Bineînţeles totul. în afară de dolari.

— Mă ajutaţi ?

— Desigur, dar ara nevoie de aprobarea, şefului.

— A lui Frank Hogan ? — a întrebat Haffenden

— Chiar mîine o să vorbesc cu el.

Maşinăria s-a pus din- nou în mişcare, Gurfein I-a vizitat pe Hogan care şi-a dat acordul preliminar pentru organizarea operaţiei şi l-a sfătuit să-i caute pe avocatul Moses Polakoff ca să aranjeze o întîlnire la închisoare. Lanza şi Luciano vor discuta, iar Polakoff va participa numai ca mijlocitor.

Nu ştim de ce se temeau. Luciano se găsea în spatele gratiilor şi oricînd directorul închisorii putea fi rugat să organizeze o întrevedere cu Luciano în camera de vizite. Operaţia s-a amînat, fiindcă mai întîi trebuiau culese informaţii despre Polakoff.

S-a aflat că din 1920 era membru plin al baroului newyorkez. În perioada 1921 — martie 1925 a lucrat la tribunalul din New York, a fost substitut de procuror în districtul de sud al New York-ului şi şeful secţiei de criminalistică a colonelului William Hayward. între 1928 —1932 a fost membru rtl Procuraturii Generale şi s-a ocupat de anchetarea fraudelor electorale Era un[1] avocat iscusit. Pentru apărarea lui Luciano a primit un onorariu de 100 000 de dolari şi cu toate acestea nu a reuşit să cîştige nici măcar recursul. În fişierul închisorii

iar pînă seara această vizită ar fi constituit subiect de discuţie pentru întreaga lume interlopă newyorkeză.

Clinton Prison din Dannemor este un iad şi totodată un purgatoriu. Un zid înalt de 12—45 metri desparte închisoarea de lumea exterioară. Adirondack MoÜtains este un masiv muntos romantic care se întinde de la fluviul Sf. Laurenţiu pînă aproape de graniţa cu Canada, alcătuind astăzi Adirondack Forest Preserve, o rezervaţie naturală, sălbatică şi atractivă. Clima acestui ţinut este aspră : **o** jumătate de an viscoleşte şi e ger, iar cealaltă jumătate bate vîntul care pătrunde în celule prin crăpă- turile'ferestrelor. Căldura verii umede nu se face simţită în spatele zidului înalt de piatră. Clinton Prison este o închisoare sumbră, aşezată într-un loc înspăimîntător. Temniţa a fost construită în 1845 şi este şi astăzi penitenciarul în care sînt închişi cei mai periculoşi criminali.

După ce au servit micul dejun la restaurantul „Long- champs", Gurfein, Polakoff şi Lansky an plecat la hotelul „Astor" unde în camera 196 îi aştepta căpitanul de covertă Haffenden. Prezentările erau inutile fiindcă ofiţerul de contrainformaţii aflase de la agenţii lui că în ierarhia lumii interlope Meyer Lansky ocupă un loc de frunte.

În timpul prohibiţiei se îmbogăţise, făcînd trafic cu whisky, la fel ca celebrul Al Capone ; dar spre deosebire de acesta supravieţuise crizei. Acum avea o reţea întinsă de automate cu jetoane instalate în toate tavernele, speluncile şi sălile de dans.

La rîndul său, Lansky ştia cine e Haffenden şi de ce s-au întîlnit aici şi nu în biroul lui din Church Street. Se punea la cale o operaţie mare şi secretă : din portul New York urma să plece un transport de arme şi muniţii foarte important pentru evoluţia situaţiei de pe fronturi!.- din Europa

— Domnilor, uitaţi despre ce. este vorba, a spus Raffenden. Cunoaştem legea Mafiei : Cine vorbeşte, moare. Nu cerem nimic altceva decît discreţia muncitorilor din port: să nu vadă, să nu vorbească şi să nu audă.

Meyer Lansky era de origine evreu şi indiferent de crimele pe care le avea la activ, din motive lesne de înţeles, era dispus să ajute pe oricine în lupta împotriva

naziştilor. Mai tîrziu el a evocat această bunăvoinţă ca pretext pentru a-şi face reclamă şi a trece drept mare patriot; dar oricine în locul lui ar fi procedat la fel, mai ales în Statele Unite. Meyer Lansky şi-a povestit viaţa ziariştilor Eisenberg, Dano şi Landau *, care au apreciat însă declaraţiile lui ca fiind exagerate.

De la hotelul „Astor" Meyer Lansky a plecat să se întîlnească cu marele bos al Mafiei, Frank Costello ; apoi l-a vizitat pe -temutul ucigaş Albert Anastasia', şeful firmei Murder Inc. care măgulit"de colaborare, a consimţit să-l ajute. În cele din urmă, s-a aliat şi Joe Lanza cu pescarii şi vînzătorii lui de peşte, Deşi toţi erau de acord să colaboreze, această mare orchestră nu putea fi acordată ; Haffen den a înţeles, că trebuie să discute cu Lucky Luciano

La început au vrut să-l transfere la închisoarea Sing- Sing, dar John A. Lyons, directorul penitenciarelor din zona New York-ului, a venit cu altă propunere :

— Cel mai bine ar fi să-l mutăm la Great Meadows.

— La Comstock ? — a întrebat Haffenden.

— Da, la Comstock sînt condiţii mai bune atît pentru deţinuţi cît şi pentru dumneavoastră. Este un penitenciar parcă special făcut pentru vizite discrete.

Meyer Lansky, Frank Costello şi abilul avocat Moses Polakoff au plecat cu trenul la Albany. Aici au închiriat un automobil în care au străbătut ultima sută de kilometri. Toate întâlnirile dintre civili şi deţinuţi sînt identice : o celulă cu zăbrele, curiozitate, apoi o surpriză sinceră.

— Nu mă aşteptam de loc să va văd. De fapt de ce m-aţi adus aici ? Cum m-aţi găsit ? Cine v-a dat autorizaţie ? i-a întrebat Luciano. ˛

A primit un pachet cu dulciuri şi explicaţii detaliate din care a înţeles că această colaborare cu Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale i-ar putea fi utilă deoarece peste tot în lume e valabil principiul,: te ajut dacă mă ajuţi.

— Crezi că îmi vor reduce pedeapsa ?

* Der König der: Mafia,; München, 1979.

■—, După părerea mea, ai putea să ceri.
— Şi după aceea ce se va întîmpla ?
— Cum ce se va întîmpla ?
— Mă vor extrăda.
— De ce-ar face-o ? — a întrebat Meyer Lansky. Avocatul Polakoff i-a explicat.
— Lucky nu are cetăţenie americană. După ce a fost condamnat, decretul de expulzare a rămas în vigoare.
— La cîţi ani a fost condamnat ?
— La 30 pînă la 50 de ani. În funcţie de comportare.
— Ar trebui păstrat un secret absolut. Altfel, cînd o să mă întorc în Italia, voi fi lichidat. Şi va trebui să mă întorc. După ce am fost condamnat, mi s-a- adus în celulă sentinţa de expulzare, conform căreia nici o ţară nu are voie să-mi ofere cetăţenie. Dacă ies din închisoare, voi fi împuşcat.

Nu există dovezi care să ateste că serviciu] de contrainformaţii al marinei americane ar fi promis lui Luciano o recompensă pentru serviciile aduse. Era însă logic ca această colaborare să fie utilă ambelor părţi, ceea ce fusese de altfel sugerat de avocatul Polakoff, de Wolf şi de asociaţii lui Luciano, Lansky şi Costello. A fost o înţelegere tacită, fără obligaţii şi fără garanţii.

în realitate, cartelul crimei din Statele Unite a ajutat armata americană să pregătească debarcarea în Sicilia şi să asigure încărcarea şi traseul unor convoaie importante a căror destinaţie era Marea Britanie. Ştim că debarcarea a reuşit, dar nu ştim care a fost meritul naşului mafiot
Lucky Luciano şi al asociaţilor săi Lansky şi Costello. Generalul american de armată George Patton a declarat ulterior că debarcarea în Sicilia „a fost cel mai rapid atao fulger cunoscut din istorie". Vom încerca prin urmare, să aflăm în ce măsură gangsterii americani au contribuit la succesul acestei operaţii care a constituit o cotitură importantă pe frontul din Europa.

Să revenim la momentul transferării lui Luciano de la Clinton Prison din Dannemor la Great Meadows. Comisia de anchetă Herlands a constatat că acest transfer s-a efectuat în cel mai desăvîrşit secret. La 5 mai 1942 şeful închisorii Lyons, a fost vizitat de ofiţerii

de contrainfor- maţii, locotenent Lawrence Cowen şi de adjunctul său, Harold V. Lamberson care i-au dat un plic sigilat pe care scria „citeşte şi arde-l" ! Plicul conţinea cererea oficială ca Luciano să fie transferat într-un alt penitenciar, mai accesibil şi era semnată de căpitanul de covertă Haffen- den. Transferul s-a efectuat la scurtă vreme după aceea într-un mod foarte oomplicatr" "

— Luciano, strînge-ţi lucrurile ! — i-a zis într-o zi gardianul deţinutului numărul 92 168 ; acelaşi lucru l-a spus şi altor şapte deţinuţi, care nu bănuiau nimic. în aceeaşi dimineaţă, alţi opt deţinuţi, care nici ei nu ştiau nimic, se pregăteau să părăsească închisoarea Great - Meadows, aflată nu departe de Comstock. în aceeaşi zi s-a produs rocada. Deţinuţii de la Great Meadows au fost transferaţi la Dannemor, iar cei de la Dannemor la Great Meadows. De ce s-a procedat atît de complicat, dacă era vorba doar de transferul lui Lucky Luciano?

Ulterior totul s-a clarificat. Lucky Luciano era o adevărată vedetă printre deţinuţi, prinţul închisorii Dannemor, un milionar înconjurat de tîlhari. Dacă într-o zi el ar fi fost urcat într-un automobil şi transportat în altă parte, cei 1 500 de deţinuţi ar fi intrat la bănuială ; de asemenea, noul venit ar fi generat suspiciuni la Great Meadows. Din această cauză comisarul Lyons a pus la cale un schimb complicat care părea a fi o măsură cu caracter administrativTransferul a avut loc la 12 mai 1942. Dup£ trei zile, gardianul şef al închisorii Great MeadOws, comisarul Vernon A. Morhous, a primit o scrisoare „personală şi confidenţială" :

„Stimate comisare Morhous !

îmi permit să vă aduc la cunoştinţă că Meyer Lansky a primit autorizaţia de a-l vizita la închisoare pe deţinutul Charles Luciano şi de a discuta cu el în prezenţa domnului Polakoff, avocatul acestuia. După cum vă este cunoscut, autorizaţia a fost eliberată în cadrul anchetei guvernamentale secrete, despre care am discutat recent la Albany. în acest sens, vă rog să nu insistaţi să fie luate amprentele domnilor Polakoff şi Lansky, conform regulamentului şi să le daţi voie să discute cu deţinutul Luciano fără asistenţă. Semnat, Lyons".

în procesele verbale ale comisiei de anchetă Herlands este consemnată şi următoarea depoziţie prestată sub jurămînt de Morhous :

„De atunci, comisarul (Lyons — V.P.B.) mă anunţa la telefon de fiecare dată cînd Luciano urma să fie vizitat de Polakoff şi de alte cîteva persoane. După terminarea vizitei, comisarul Lyons primea o notă scrisă privind ora şi durata vizitei. Domnul Polakoff îmi transmitea de obicei un bileţel cu numele vizitatorilor. în total s-au trimis nouăsprezece asemenea note, începînd cu 4 iunie 1942 cînd a avut loc prima vizită. Indicaţiile privind modul cum trebuie organizate vizitele la deţinutul Luciano au fost emise în mai 1942 şi au rămas valabile pînă la încheierea operaţiei".

în seara zilei de 12 mai, cu puţin timp înainte de schimbarea gărzii, Luciano împreună cu alţi şapte deţinuţi, au păşit pragul închisorii Great Meadows. A fost dus la ambulatoriu şi examinat de medicul Leo A. Thume care a notat în fişă : „Deţinutul are 44 de ani, este bine dezvoltat şi bine hrănit. Are un sifilis complet vindecat,

testul Wassermann este negativ din anul 1942". La indicaţia medicului; care a constatat un suflu slab al inimii, Luciano a început să se bucure de o oarecare libertate, împărţind mîncarea celorlalţi deţinuţi şi asigurînd curăţenia pe palierele închisorii. Fişa mai face referiri la un document important, anexat la dosar — sentinţa de exilare a deţinutului imediat după ispăşirea pedepsei sau după eliberarea lui din motive de bună purtare.

Să revenim însă la declaraţia pe care a făcut-o Luciano după prima vizită a negociatorilor. „Fiţi atenţi**, le-a zis el. „Dacă îmi vor da drumul, Vdi fi exilat. Nimeni nu ştie .cum se va termina războiul., Indiferent de ce voi face, vreau ca totul să rămînă strict între noi. Nu vreau să mă întorc în Italia purtînd stigmatul de trădător

Acesta a fost prin urmare patriotismul „americanului" Luciano, atît de mult comentat mai tîrziu. Criminal versat şi şef mafiot, el s-a gîndit la toate posibilităţile, inclusiv la cea a înfrîngerii Statelor Unite, nefiind nici pe departe un idealist, aşa cum a fost prezentat de unii ziarişti şi membri ai Serviciului de contrainformaţii al forţelor navale.

In ziua de 4 iunie Luciano^ fost vizitat de Joe Lanza de la care a aflat prin ce cîîficultăţi trece Serviciul de contrainformaţii ca să ducă la bun sfîrşit misiunea primită Discuţia s-a purtat în prezenţa avocatului Polakoff, care a stat retras într-un colţ, citind ziarul.

— Caută-l pe Dunn ! — i-a spus Luciano.

ᵀ— Pe Cockey Dunn ?

— Da. Pe „Chiorul". Este prieten cu Ryan de la „International Longshorerfiens Association".

—■ Ideea nu-i rea deloc — a răspuns Joe Lanza.Dunn „Chiorul" nu era un delincvent oarecare, ci unul dintre cei mai periculoşi boşi din portul New York. Se. ştia că nu stă prea mult pe gînduri cînd trebuie să scape de un partener sau de un martor incomod. Era un individ primitiv, dar avea relaţii şi cuvîntul lui atîrna greu, fiindcă toţi îi ştiau de frică. Ceilalţi pe care Luciano i-a recomandat lui Lanza nu erau în stare de nimic; fraiii Camard, liderii sindicali din Brooklyn, Albert Anastasia, Jack Parisi şi Anthony Romeo erau criminali cu un cazier bogat, dar şi multe crime nedovedite. Iată ©ine trebuia să ajute Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale şi să asigure încărcarea raoidă şi sigură a

convoaielor americane ce urmau să plece în Europa şi Uniunea Sovietică

Joe Adonis şi Frank Costello, de numele cărora Lanza auzise de la Luciano, erau figuri de primă importanţă ale lumii interlope. Lucky Luciano dădea ordine, iar Joe Lanza le transmitea mai departe. Mafia avea grijă ca în port să domnească liniştea, iar Serviciul de contrainfor- maţii al forţelor navale ale S.U.A. acceptase tacit ea imensa zonă portuară să fie controlată de gangsteri. A fost o manevră bună ? A meritat ? '

Mafia a speculat această ocazie. Atît în vreme de războI, cît şi în împrejurări excepţionale şefii ei s-au gîndit cum să obţină profituri care să consolideze poziţia cartelului crimei. Aceşti italieni, mai bine zis sicilieni, l-au urmat pe Mussolini care după venirea la putere a iniţiat din motive de pură concurenţă, o campanie împotriva Mafiei. Sicilia &ra însă departe şi ei nu aveau o imagine prea clară despre această insulă ştîncoasă. Nu intenţionau să revină în vechea lor patrie unde domnea sărăcia. Copii lor învăţau în şcoli americane, vorbeau o italiană stîlcită şi nu cunoşteau de loc dialectul sicilian. Toţi cei care au încercat să explice mai tîrziu comportarea mafioţilor prin sentimentul datoriei pe care îl aveau faţă de noua lor patrie, prin solidaritatea luptătorilor antifascişti şi chiar printr-o angajare în lupta naţională s-au înşelat foarte mult sau au încercat să influenţeze opinia publică.

La a doua întîlnire cu deţinutul au fost perfectate toate detaliile operaţiei. Luciano a aflat cu plăcere că realizarea ei a devenit posibilă şi că toţi sînt dispuşi să colaboreze. Apoi gangsterii au început să vorbească italieneşte şi nimeni n-a înţeles despre ce discutau. Vizita a durat mai mult de trei ore. Probabil au discutat despre viitorul , Mafiei, despre planurile de reorganizare â acesteia şi de activitatea în perioada postbelică. Serviciul de contra- informaţii a înlesnit liderilor guvernului invizibil al SUA, cum era denumită Mafia, să discute în linişte.

Cochetarea cu aceşti delincvenţi a depăşit toate limitele raţionale. Cockey Dunn, un criminal cu nouă condamnări ia activ, discuta de ia egal la egal cu căpitanul de covertă Haffenden în biroul secret al

acestuia de la hotelul „Astoria" Nu se cunoaşte precis obiectul discuţiei. dar e posibil ca Haffenden să-i fi cerut informaţii şi un extras din cazier. Cu puţin timp înainte, Cockey Dunn ispăşise o pedeapsă de doi ani la Sing Sing, fusese adus în faţa instanţei pentru şantaj şi violenţă, iar la 16 ianuarie 1942 suferise o condamnare la închisoare pentru o perioadă nelimitată După înaintarea cererii de recurs şi achitarea cauţiunii, fusese" pus în libertate şi lucra pentru Serviciul de contrainformaţii al forţelor na- \ale ale Statelor Unite. Ulterior a fost condamnat la scaunul electric pentru omucidere. Acum însă primise un număr de înregistrare, devenind confidentul oficial al acestui serviciu.

împreună cu McGreath, cumnatul său, a procurat agenţilor lui Haffenden carnete de membru al sindicatu- lui muncitorilor portuari şi i-a ajutat să se strecoare printre cei ce lucrau pe cheiurile „Hudson-ului. Misiunea lor era să preîntîmpine sabotajele sau grevele în zona respectivă.

Hotelul marinăresc „Great Nothern" avea douăzeci de camere ce se închiriau cu ora. un bar şi un restaurant deschis toată noaptea. Aici se distrau şi se îmbăt-'e cherii. iar marinarii îşi cheltuiau banii cu prostituatele. Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale aflase că hotelul era locul de în'tî'lnire al spionilor germani şi Dunn a primit sarcina să verifice această ipoteză Oamenii lui au început să frecventeze barul, iar unii s-au angajat chelneri Trăgeau cu urechea la discuţiile docherilor, apoi se retrăgeau în bucătărie, făceau liste cu numele celor suspecţi şi le transmiteau şefului.

„Great Nothern" nu era singurul local supravegheat. Oamenii lui Dunn şi-au făcut apariţia şi în alte loraluri de noapte. La hotelul „West Side" au constatat, de pildă.că doi indivizi necunoscuţi intră în vorbă cu marinarii şi încearcă să i tragă de limbă.

Rapoartele au aiuns la Haffenden Serviciu! de contrainformaţii i-a urmărit pe suspecţi, dar nu a reuşit să strîngă probe suficiente ea să-i aresteze, iar cei doi trădători au dispărut fără urmă. întrebat ce s-a întîmplat cu ei, Dunn a răspuns cu subînţeles :

— În privinţa acestor băieţi nu trebuie să vă faceţi griji.

Nu i s-a reproşat nimic, deşi se ştia că cei doi au fost omorîţi din ordinul lui; i s-a atras totuşi atenţia într-un mod amical că înainte de a mai întreprinde ceva trebuie să anunţe Serviciul de contrainformaţii.

— Erau vremuri de război, iar DUnn era un dur, a declarat mai tîrziu Meyer Lansky. Altfel n-ar fi rezistat printre lupii din docuri. Se descurca. Avea grijă ca încărcarea vapoarelor să nu dureze prea mult şi totul să iasă bine. Credea că serveşte o cauză nobilă. Mai tîrziu a fost condamnat la scaunul electric pentru omucidere.

Un alt individ „calificat", propus de Lucky Luciano să colaboreze cu Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale a fost Jeremiah Sullivan, delincvent, care ispăşise o condamnare de zece ani la Sing-Sing. în port era cunoscut sub numele de John McCue şi datorită calităţilor sale devenise mîna dreaptă a lui Ryan, preşedintele sindicatului muncitorilor portuari.

Colaborarea lui John JYÎcCue cu Serviciul de contrainformaţii a avut un caracter special. El se ocupa de educarea nesupuşilor,, folosind o metodă eficientă. La început, ca un avertisment le dădea o bătaie zdravănă, care ulterior se solda cu fracturi şi internări în spital. După aceea era respectat şi ordinele lui — executate fără crîcnire.

Colaborarea Serviciului de contrainformaţii american cu lumea interlopă a fost unică în felul ei. Zvonurile despre alianţa dintre ofiţerii de marină şi

asasini sau delincvenţi a provocat la început stupoare, iar cei re-crutaţi au rămas în cel mai rău caz surprinşi. O mărturie elocventă în acest sens o constituie depoziţia locotenentu-lui Josepf Kaitz

.Din 1935 el a lucrat ca anchetator la procuratura districtuală condusă de procurorul Dewey şi mai tîrziu de Hogan. După izbucnirea războiului s-a înrolat în armată şi a intrat la şcoala de ofiţeri din Dartmouth. După opfc săptămîni de exerciţii a fost mutat la şcoala Serviciului de contrainformaţii a forţelor navale din Washington iar după o lună — la secţia căpitanului de covertă Haffenden din ChurchStreet numărul 50.

„într-o zi, căpitanul de covertă Haffenden m-a chemat în biroul său — a declarat mai tîrziu locotenentul Kaitz — şi mi-a comunicat că am fost repartizat într-o grupă specială care va colabora cu indivizi din lumea interlopă ; unii dintre ei îmi erau deja cunoscuţi de la procuratură. La început trebuia să iau legătura cu Joe Adonis şi prin intermediul lui cu un anume William McCabe, zis Tough Willie sau «Ucigaşul McCabe»".

Haffenden i-a explicat noului său colaborator în ce consta operaţia secretă pe care eminenţa cenuşie Lucky Luciano o conducea din închisoare.

„Am fost uimit aflînd că şi capo-mafioso auzise de mine. El dăduse ordin ucigaşilor din New York să-mi dea tot concureul".

Fostul apărător al legii şi reprezentant al procuraturii s-a întîlnit cu criminalul McCabe, cu care a discutat de la egal la egal. Au examinat împreună toate detaliile, iar Kaitz care de luni de zile îl căuta fqră succes pe ucigaş, l-a sunat acasă şi au stabilit să se întîlnească în cel mai apropiat restaurant. După război, cînd n-a mai trebuit să ascundă unele amănunte ale acestei misiuni secrete, Kaitz şi-a manifestat uimirea în legătură cu evenimentele de atunci.

„în vremurile acelea de război totul era posibil. La un colţ de stradă m-am întîlnit cu unul dintre cei mar periculoşi gangsteri din America, Nu-mi venea să cred. Era Joe Adonis care m-a prezentat confraţilor săi şi împreună am vizitat cîteva localuri suspecte".

Mafia a colaborat într-un mod neobişnuit cu Serviciul de contrainformaţii american şi mai ales cu membrii Serviciului de contrainformaţii al forţelor navale. Mai bine zis aceştia din urmă au devenit salariaţii Mafiei, prestînd 0 activitate ilegală în interesul legii şi al justiţiei. Serviciul avea sute sau chiar- mii. de agenţi care lucrau în; agenţii de pariuri, încasau lozuri ilegale, erau proprietari; de restaurante, magazine, chioşcuri de ziare, vînzători de> băuturi spirtoase sau de ţigări. În fiecare zi erau vizitaţi la o anumită oră de încasatorii centralei cărora le dădeau tichetele şi banii pe care se pariase. Existau sute, ba chiar mii de asemenea încasatori, acesta fiind modul cel mai discret de deghizare a agenţilor Serviciului de contra-informaţii. Lucky Luciano a aprobat proiectul, Joe Lanza a primit ordin să se ocupe de partea organizatorică, iar ucigaşul McCabe de realizarea lui. Acesta din urmă era incasator-şef în cartierul Harlem şi avea în şuberdinea lui încasatori în rîndurile cărora lucrau cîteva zeci de ofiţeri de contrainformaţii. Lucrau bine şi Lansky era mulţumit de ei.

„întotdeauna au predat banii, pînă la ultimul cent. Erau corecţi şi demni de încredere. După eîte ştiu acesta a fost unicul caz cînd militarii din marina americană de război au colaborat x;u Mafia."

în timpul , celui de al doilea război mondial Serviciul american de contrainformaţii se deosebea foarte mult de Serviciul secret britanic. ' Agenţii britanici erau printre' cei mai buni din lume, iar agenţii americani — practic, inexistenţi. Această situaţie fusese generată de politica ministrului de externe de atunci, Henry L. Stimson, care în 1929 a spus că „gentlemenii nu citesc scrisori străine" şi a refuzat orice formă de practicare a spionajului. Chiar dacă acest lucru pare astăzi incredibil, Serviciul american de contrainformaţii a fost unul dintre cele mai slabe servicii de acest fel din timpul celui de al doilea război mondial. ;

în ziua de 14 iunie 1943, cartierul Anfa al oraşului'.- marocan Casablanca a devenit locul unde au fost adoptate' hotăriri istorice. Preşedintele S.U.A., Franklin Delano Roosvelt şi primul ministru al Marii Britanii, Winston. Churchill, au decis să organizeze mai multe operaţiuni, militare împotriva Wehrmacht-ului nazist, printre care debarcarea armatelor aliate în Sicilia ceea ce trebuia să marcheze începerea ofensivei pe fronturile din Europa. Mai tîrziu Winston Churchill a declarat : „Cu cît eram mai avansaţi şi mai abili, cu atît metodele noastre de camuflaj erau mai perfecte".

Un mod de concretizare a acestei declaraţii a constituit-o celebra operaţie „Carne tocată", iar o probă de stîngăcie a americanilor a fost pregătirea debarcării armatelor aliate în Sicilia.

Operaţia secretă „Carne tocată" a aVut ca scop să-l convingă pe Hitler şi pe generalii germani că armatele aliate nu jşe pregătesc să debarce în Sicilia, ci vor să înceapă ofensiva în Balcani. Planul a reuşit. Cu atît mai de neînţeles pare acţiunea pe care ofiţerii Serviciului de contrainformaţii al forţelor navale conduse de Haffenden au organizat-o împreună cu lumea interlopă newyorkeză. Ei au încălcat principiul respectării secretului acţiunii, punînd în primejdie planul trupelor aliate de a lua prin surprindere inamicul. Planul debarcării în Sicilia era cunoscut de multă lume.

Meyer Lansky a relatat că Haffenden l-a invitat la restaurant şi i-a dezvăluit planul statului major al trupelor aliate, cerîndu-i să-l ajute în obţinerea de informaţii privind litoralul sicilian pe care urmau să debarce unităţile armatei americane. Serviciul american de

contrainformaţii nu avea hărţi . detaliate ale Siciliei şi nu cunoştea de **Iqˈo** situaţia de pe insulă, obiceiurile locuitorilor, starea armatei şi â fortificaţiilor, numărul garnizoanelor. Mafia americană trebuia să-l ajute să obţină informaţiile necesare.

Lucky Luciano conducea acţiunea din închisoare, iar Meyer Lansky şi ceilalţi gangsteri se ocupau de realizarea ■ ei practică. Au făcut apel la imigranţii sicilieni să trimită la sediul Serviciului de pe Church Street toate vederile şi fotografiile cu litoralul sicilian de care dispuneau şi să răspundă la o serie întreagă de întrebări privind starea şoselelor, plajele şi promontoriile stîncoase, fluxul şi refluxul, sarcina maximă ***a*** podurilor, amplasarea cazărmilor şi a fortificaţiilor pe ţărmurile Siciliei

în urma aeesţui apel, cîteva şute de imigranţi italieni au predat hărţile, vederile şi prospectele turistice pe care le deţineau şi au povestit despre ţara lor. Unii dintre el nu cunoşteau engleza şi vorbeau prin intermediul translatorilor în timp ce ofiţerii de contrainformaţii luau notiţe, iar cartografii înscriau datele pe hartă. Au fost consemnate adresele pescarilor sicilieni şi date privind adîn- cimea apelor de coastă. Se spune că la New York nu 4 existat familie de sicilieni care să nu fi contribuit lâ crearea acestei bănci de date.

Serviciul de contrainformaţii urma să recruteze agenţi,. vorbitori de limbă italiană, cunoscători ai dialectului sicilian care să fie debarcaţi pe insulă pentru a ajuta la stabilirea de contacte cu populaţia locală.

Într-o zi, Lucky Luciano a făcut o propunere unică în analele serviciilor de spionaj : a cerut să fie eliberai provizoriu din închisoare şi paraşutat în Sicilia în vede- rea pregătirii debarcării. Avea toate condiţiile să asigure reuşita operaţiei, fiindcă se bucura de o mare influenţă în Sicilia, iar cuvîntul lui de rege al lumii interlope era respectat.

A fost o propunere ieşită din comun, despre care pînă nu de mult nu s-a ştiut nimic. Ulterior, un şef al Serviciului de contrainformaţii, al cărui nume a rămas necunoscut, a depus mărturie în faţa Comisiei Herlands, confirmînd această informaţie.

„Cîndva, pe la sfîrşitul lui 1942, a mărturisit el sub jurămînt, după debarcarea în Africa de Nord şi

înainte de debarcarea în Sicilia, căpitanul de covertă Haffenden mi-a spus că Luciano e dispus să plece pe insulă ca să ia legătura cu locuitorii ei şi să-i convingă să sprijine debarcarea. Luciano ne putea furniza informaţii despre teren şi fortificaţii cu condiţia să fie eliberat din închisoare şi să primească un paşaport. Astfel putea ajunge într-o ţară neutră, de pildă, în Portugalia. în ce priveşte eliberarea din închisoare, Haffenden i-a spus că ar putea aranja cu guvernatorul statului New York, Devvev. să-l graţieze".

Pe unul din mediatorii care l-au vizitat la închisoare unde au vorbit despre această operaţie militară, Luciano l-a sfătuit ca debarcarea să aibă loc în golful Castellammare de lîngă Palermo, ceea ce dovedea că are informaţii la zi.

Luciano nu a fost eliberat din închisoare nu fiindcă şeful Serviciului de contrainformaţii s-ar fi opus, ci pentru că situaţia se schimbase. încet, dar sigur, gangsterii care fuseseră curtaţi de Serviciul american de contrainformaţii au intrat într-un con de umbră şi chiar la răcoare. Au existat mai multe motive : opinia publică americană n-ar fi aprobat niciodată ca un serviciu de contrainformaţii să colaboreze cu gangsterii ¡ guvernatorul Dewey nu ar fi fost de acord cu Charles P. Haffenden ca Luciano să fie eliberat din închisoare ; majoritatea americanilor considerau că a lupta este o datorie firească, cetăţenească şi nu aşteptau nici o răsplată. Atunci de ce trebuia favorizat un criminal atît de periculos ca Luciano ?

Pe vremea cînd fusese procuror, guvernatorul Dewey descoperise o afacere murdară care a constituit o mare ruşine pentru justiţia americană.

Judecătorul Martin T. Manton fusese mituit cu sume considerabile de gangsterul Schultz, proprietarul reţelei de loterii ilegale. A izbucnit un mare scandai care i-a determinat pe judecătorii cinstiţi să treacă la combaterea gangsterismului, iar pe Joe Lanza — să cadă în mîna poliţiei.

în felul acesta i s-a intentat o acţiune penală mai înainte ca Serviciul de contrainformaţii să-i solicite sprijinul. A fost însă eliberat pe cauţiune. Mai tîrziu a sperat că judecătorul va închide ochii, aflînd că a luptat pentru O cauză utilă, dar pe 12 ianuarie 1943 a fost citat în faţa

instanței unde și-a mărturisit vina și a fost condamnat la 7 pînă la 15 ani închisoare.

La trei zile după transportarea deținutului la penitenciarul Sing-Sing, avocatul George H. Wolf a înaintat tribunalului suprem din New York cererea de grațiere a lui Luciano. în cerere nu erau formulate clar motivele Și într-un singur loc, avocații Wolf și Polakoff, semna?
tarii ei aminteau vag despre ajutorul acordat de Luciano în timpul războiului împotriva inamicului. Luciano nu credea în victoria deplină a aliaților și de aceea nu dorise ca amănuntele colaborării lui cu Serviciul de contrainformații să apară pe hîrtie.

Judecătorul McCook a refuzat cererea de grațiere, dar l-a lăsat pe deținut să înțeleagă că.dacă va continua să colaboreze, cererea lui ar putea primi o rezolvare favorabilă.

Aliații occidentali au debarcat în Sicilia în noaptea de 9 spre 10 iulie 1943. Dar încă din 8 februarie'judecătorul McCook avea să pună în discuție cererea de grațiere a lui Luciano. Dezbaterile nu s-au desfășurat conform așteptărilor apărătorilor ceea ce l-a determinat pe avocatul Woolf să arunce ultima carte. A comis însă marea greșeală de a povesti ziariștilor, avizi de noutăți senzaționale despre un proiect strict secret și despre colaborarea Serviciului de contrainformații al forțelor navale cu lumea interlopă. Pe de o parte existau manevrele de camuflaj ale Serviciului de contrainformații britanic care încerca să deruteze, adversarul, iar pe altă parte — neglijența grosolană și naivitatea partenerilor americani. Printr-o adevărată minime Abwehr-ul nazist nu a aflat despre această acțiune pentru că majoritatea agenților lui Canaris erau de mult în spatele gratiilor. Discutarea cererii de grațiere a lui Luciano nu a oferit însă prilejul divulgării acestui important secret militar. Opinia publică îl aflase deja din presă.

în numărul din 10 februarie a ziarului „New York Times" și în alte cotidiene au apărut informații despre hotărîrea judecătorească și colaborarea gangsterului Luciano cu Serviciul de contrainformații. Ziarul a fost citit și de locotenent-colonelul Angelo J. Cincotto de la Centrala din Washington, șeful secției B-7-I (I înseamnă Ita-

lia) care **a** rămas surprins fiindcă nu ştia nimic despre colaborarea Mafiei cu Serviciul de contrainformaţii pe care îl conducea. Să fi fost aceasta o dovadă de lipsă de prevedere, o neglijenţă sau o stratagemă ?

Angelo J. Cincotta era omul potrivit la locul potrivit, ... I un ofiţer căruia i se prezicea o carieră strălucită. Provenea din Sicilia, absolvise dreptul şi în 1917 intrase în | baroul din New York. în decembrie 1940 a fost transferat] la Serviciul de contrainformaţii din Washington unde l-a cunoscut pe Haffenden care venea să primească aici j instrucţiuni sau să dea raportul.

— Colonele, veţi primi de la mine o mulţime de în- ; formaţii, i-a spus acesta la una din întîlniri.

— în legătură cu ce ? l-a întrebat Cincotta.

— Cu secţia mea.

— Aţi descoperit ceva interesant ?

— Tocmai se lucrează la ceva, a răspuns Haffenden J pe un ton misterios. într-o zi veţi rămîne mut de uimire.]

Locotenent-colonelul Cincotta a arătat ziarul şefului 1 său. în procesele verbale ale Comisiei Herlands apare de- j numirea cifrată de „şeful" care după cum s-a dovedit J ulterior, era contraamiralul.rArthur Train, adevăratul | şef al Serviciului de contrainformaţii al forţelor navale. | „Şeful" a citit articolul, după care a început să gîndească 1 cu voce tare :

m

— Se pare că forţele- noastre navale au o legătură i cu cererea de graţiere a lui Luciano. Am impresia că el | a încercat să obţină o rezoluţie favorabilă pentru că ne-a] furnizat unele informaţii.

— Cunoşti ceva în acest sens ? l-a întrebat pe Cin- | cotta. I

— N

u, domnule. I

— în cazul acesta vei pleca la New York ca să afli J despre ce este vorba.

— înţeleg, domnule.

— Dar, atenţie, să nu pui nici o întrebare lui Haf- 1 fenden şi nici şefului său, McFalla.

— îiu aveţi încredere în ei, domnule ?

— Nu am spus asta. Ia legătura cu agenţii dumitale. j Va fi mai puţin şocant. încearcă să afli ce fel de infor- | maţii a primit căpitanul de covertă Haffenden de la j gangsteri şi ce a făcut cu ele.

În felul acesta secţia navală a Serviciului de contra- informaţii a început să-şi suspecteze proprii săi colegi şi a iniţiat chiar o anchetă împotriva lor. Locotenent-colo- nelul Cincotta a zburat la New York, unde l-a vizitat pe dr. Giuseppe Lupise, un prieten de-al său care lucra ca cenzor la emisiunile în limba italiană ale secţiei de radio ,WOV. Nici acesta nu ştia nimic. .Cincotta a hotărît atunci să se întîlnească cu doi ofiţeri ai centralei de informaţii din New York. întîlnirea a avut loc la restaurantul italian „Villa Fenza" de pe Grand Avenue, în apropiere de comandamentul poliţiei.

— Domnule colonel, ştim care este scopul venirii dumneavoastră aici. Vă închipuiţi că nu citim ziarele ?

— înseamnă că şi dumneavoastră aţi rămas surprinşi ?

— Firește.

— Deci nu ştiţi nimic ?

— Mă tem că nu.

— Uitaţi ce e, domnilor. Se spune că tocmai Secţia dumneavoastră a primit de la acei indivizi şi de la Luciano un număr mare de informaţii. Ce faceţi cu ele ? Cui le transmiteţi ? După cîte ştiu, aici este rnîna lui H äffenden.

— Nu am primit şi nu am văzut nimic, prin urmare n-am avut ce să transmitem...

—r Domnilor, Cartierul General e îngrijorat în privinţa aceasta. Sîntem informaţi că acel Individ ne vinde informaţii, iar noi la Washington nu ştim nimic.

— Niciodată nu am primit informaţii de la Luciano — a spus unul dintre ofiţeri (în timpul depoziţiei Cincotta nu şi-a adus aminte numele lor), iar celălalt ***şi*** adăugat:

— Poate că Haff enden este cel care le primeşte şi le transmite la Washington.

Nu le transmite. Niciodată n-am primit nimic. Tocmai de aceea am venit aici

.Să fi minţit .aceşti ofiţeri sau să nu fi spus tot adevărul, răspunzînd doar la întrebările puse ? Se ştie că ofiţerii de contrainformaţii sînt foarte discreţi şi nu vorbesc nici cu cel mai apropiat colaborator, dacă nu sînt întrebaţi. Acum era vorba de o problemă de competenţa. Fluxul de informaţii era dirijat de Secţia B-3 şi nicidecum de Secţia italiană B-7-I. Prin' urmare, Cincotta s-a întors la Washington fără să fi rezolvat ceva. Ulterior, a apărut ipoteza că în mod premeditat Haffenden nu a vrut să-l informeze fiindcă această acţiune delicată era condusă separat.

Conformîndu-se instrucţiunilor şefului său, Angelo J. Cincotta nu l-a vizitat pe Haffenden în biroul de pe Chureh Street şi s-a întors la Washington. Suspiciunea a dispărut, iar centrala de la Washington a Serviciului de contrainformăţii al forţelor- navale nu s-a mai adresat procuraturii sau tribunalului care a dezbătut cererea de graţiere a lui Luciano. Această atitudine suspectă şi expectativă avea o singură explicaţie. Reprezentantul secţiei italiene a Serviciului decontrainformaţii al forţelor navale putea oricînd dovedi că nu a existat, niciodată un caz Lucky Luciano, ceea ce s-a şi întâmplat. După 1945 Cincotta a declarat în scris :

„în 1943 centrala Serviciului de contrainformaţii al forţelor navale a fost informată că Charles Luciano a înaintat judecătorului Phillip J. McCook o cerere de graţiere, anexînd o declaraţie scrisă din care rezulta că a furnizat ofiţerilor de contrainformaţii locali date şi informaţii preţioase despre Sicilia şi Italia împreună cu lista-persoanelor care puteau să deţină asemenea informaţii.

Pe baza acestui raport, am primit misiunea secretă de a mă deplasa la New York pentru a verifica rolul pe care l-au avut ofiţerii' de contrainformaţii locali şi eventual pentru a afla ce s-a întîmplat cu cererea de graţiere a lui Luciano. Ancheta a dovedit că secţia mea din cadrul Serviciului de contrainformaţii al Ministerului Forţelor Navale de la Washington D.C. nu a primit din partea lui Luciano sau a confidenţilor lui nici o informaţie despre Sicilia sau Italia".

Â fost o declaraţie falsă şi nimic din ceea ce a semnat 'Angelo Cincotta nu a corespuns realităţii. Serviciul de contrainformaţii acţiona după alte reguli : minciuna nu era considerată întotdeauna minciună, iar dezinformarea sau

viclenia — comportare necinstită. Se cuvine să adăugăm că această colaborare cu unii dintre cei mai periculoşi criminali din Statele Unite este o pată atît de ruşinoasă în istoria Serviciului american de contrainformaţii încît potrivit declaraţiilor corespondenţilor de la Washington, ea justifică orice manevră de camuflaj

.UN SEMNAL PENTRU NAŞ

Sicilia este o insulă pitorească cu ţărmurile acoperite de stînci cu forme bizare, bătute de mare şi vînt; apele ei sînt pline de caracatiţe şi şerpi, iar malurile — înţesate de cuiburi de păsări. în interiorul ei se află stînci cu aspect înfricoşător şi neprimitor, abrupte şi golaşe, în unele locuri fără un fir de iarbă şi fără apă, în altele —■ acoperite de ierburi sălbatice. Oamenii le sparg şi construiesc din ele sate. De la depărtare abia se văd, deşi se înalţă pe povîrnişurile stîncoaSe. Villâlba este un astfel de sat construit din piatră.

în perioada de pregătire a acestei cărţi am plecat în Sicilia cu gîndul de a mă strecura printre mafioţi ca să culeg informaţii direct de la sursă.

_La Sciacca am cunoscut un bărbat îndesat şi mic de statură. îl chema Francesco d'Assaro şi era şeful unei echipe de opt măsurători. L-am întîlnit pe mal, unde strîngea melcişori din iarba pîrlită de soare.

— Ce faci cu ei ?

— Nevastă-mea îifierbe.

— Dar n-au de loc carne — am obiectat eu.

— Pentru poftă ajung.

M-a întrebat de unde sînt şi chipul i s-a luminat de lin zîmbet cînd a auzit de Praga. Apoi i-am mărturisit scopul călătoriei mele, iar Cicio — cum m-a lăsat mai tîrziu să-i spun — a început imediat să-mi povestească despre luptele de pe ţărm la care participase împreună cu prietenii lui din Villalba. I~am mărturisit că intenţionez să scriu o carte despre Mafia şi am aşteptat cu teamă să-i văd reacţia. Mi-am închipuit că o să se uite în toate părţile să vadă dacă nu ne aude cineva şi se va teme ca prietenii să nu-l vadă în compania mea. Dar nu s-a întîmplat nimic din toate acestea. M-a întrebat cum va arăta cartea şi, fiind, la rîndul lui, poet amator v-eram, deci, puţin colegi — s-a arătat dispus să mă ajute.

Stăteam pe colina Monte Cronio, deasupra golfului şi priveam ţărmul care fusese scena luptelor.

— Calogero Vizzini a fost primarul oraşului Villalba ? i-am întrebat.

— A fost capo-mafioso — a răspuns Cicio.

— Asta ce înseamnă ? E mult sau puţin ?

— Don Calogero a fost don Calogero. Onorabilul Caló Vizzini.

Mai tîrziu i-am văzut fotografia — un bărbat mic de statură cu burtă şi început de chelie, îmbrăcat în nişte pantaloni de o curăţenie îndoielnică, cu bretele, avînd întipărită pe faţă expresia jovială a Unui învăţător care dă numai note bune. în realitate, era un analfabet şi un individ feroce, lipsit de orice scrupule.

— Cînd a aflat vestea eliberării ? l-am întrebat.

— înainte cu şase zile.

— înseamnă că la 14 iulie 1943. Dar cine i-a spus ?

— Vestea a căzut din cer — a spus Cicio pe un ton misterios, vrînd parcă să dramatizeze spusele sale.

. — Cum adică ?

— în zori a apărut un avion, despre care am aflat mai tîrziu că este un avion militar de recunoaştere Piper Cup cu două locuri. Pilotul venea din sud, prin urmare din zona ocupată şi zbura la înălţime mică, croindu-şi drum printre văile înguste ale munţilor,

— Pilotul era din partea locului ?

„ — Da de unde. în munţi nu trăiesc piloţi, ci păstori de oi şi capre. Poate i-a fost descris drumul sau cineva de pe aici a zburat cu el. A traversat munţii înalţi din Mussomeli, Cammarata şi albia adîncă a rîului Platani.

— Oricum, zborul a fost periculos.

— Şi-a riscat viaţa, dar a reuşit să ajungă deasupra satului.

Am fost curios să vizitez Villalba. Satul are străzi da piatră abrupte, atît de înguste încît abia poate trece o caretă cu două roţi, căsuţe din piatră lipite de „colle", un vîrf de' stineă. În loc de ferestre casele au obloane, iar uşile sînt zăvorâte mereu cu lacăte. La întretăierea a . două străzi se găseşte o ţeavă din care curge apă limpede de izvor. Intîlnesc băcănii fără firme, birturi cui cîteva scaune vechi, impregnate cu miros de vin. Pe străzi hoinăresc cîţiva cîini vagabonzi.

— Pilotul s-a rotit de cîteva ori deasupra satului de parcă ar fi căutat pe cineva — a continuat Cicio.

— De unde ştii? —,1-am întrebat. Doar n-ai fost acolo.

S-a oprit în loc, m-a privit lung şi a început să dea din cap, neşfiind parcă ce să răspundă, după care a spus ;

— De unde? Toată lumea ştie. Aici, la Licato, la Caltanisetta, Corleone, peste tot. Şi la Agrigento s-a aflat. A fost un, eveniment că americanii au venit după don Calo.

— El a ştiut ?

— De unde să ştie ? Nici măcar în ziua respectivă nu a ştiut Pilotul s-a rotit de cîteva ori în aer, a coborît în picaj şi a dat drumul unei mici paraşute ca o jucărie de copil. Paraşuta trebuia să cadă la Villalba, iar vîntul a dus-o într-o vale.

— Iar acolo a găsit-o Romiero Nuzzolese — am spus eu. Cunoşteam acest nume din documente.

-— Nu îl chema Romiero, ci Raniero. S-a născut la Bari, era un soldat obişnuit, plictisit de război, vroia să ajungă acasă şi îi era complet indiferent ce a căzut din Cer.

— Aşa încît nici -măcar nu s-a uitat la pachet.

— S-a uitat, dar n-a înţeles. Mesajul era adresat unui individ necunoscut şi batista galbenă cu litera „L" nu-i spunea nimic.

—- În America s-a afirmat mai tîrziu că batista lui Luciano, cu litera-, „L", era cunoscută de toată lumea, chiar şi de prostituatele lui. Răzvrătitele pe care nu le omorîse fuseseră înfierate cu litera „L".

— Nu ştiu nimic despre asta — a spus Cicio:

— Şi ce a făcut cu pachetul ?

— Nu ştiu. Nu a predat nici scrisoarea, nici batista. A doua zi avionul a apărut din nou deasupra satului.

În ziua aceea jos se duceau lupte ! Iar tancurile generalului Paton încercau să urce în munţi pe nişte drumuri înguste! Să fi meritat don Caló o asemenea osteneală !

— Poa.te -că a meritat. Oricum, ceea ce îţi povestesc eu acum vă poate confirma oricine. Tot satul a văzut cum în ziua următoare paraşuta împreună cu pachetul şi batista galbenă au căzut nu departe de parohie. Unii au reuşit să citească „Zu Calo", prin urmare adresa, alţii s-au dus la don Caló care a trimis un om să ridice obiectul. Omul se numea Carmelo

Bartolomeo. îţi spun toate astea ca să poţi verifica. Văd că ţii să cunoşti toate amănuntele.

— Ce conţinea scrisoarea ? De la cine era ? am întrebat eu nerăbdător.

— Nimeni n-a aflat niciodată nimic. Aici domneşte legea tăcerii. Dar îţi poţi închipui uşor. în aceeaşi seară don Caló l-a trimis pe Mangiapano, băiatul care vinde pîine, să ducă scrisoarea la Mussomeli.

— Ai spus că don Caló nu ştia să citească ?

— Nu ştia, dar Giovanni, fratele lui, ştia. Era preot la Villalba şi îi trimisese o scrisoare lui capo-mafioso Giuseppe Genco Russo. Cicio trase adînc aer în piept, îşi ridică ochii spre cer şi începu să turuie ca un elev O poezie de mult învăţată : „Curatulu Turi partira cu li vitâddazzi, pi la fera di Cerda martidi *iornu 20, În por- tiro lui stissi iornu cu li vacchi, li voi di carrozu e lu tavaru..."

— Stai, Cicio. Asta nu-i în italiană.

— Păi, cum să fie — a răspuns el. Aici nu se vorbeşte italiana, ci un dialect sicilian.

Apoi mi-a tradus mesajul. Don Caló îi comunica şefului mafiot vecin Genco Russo că pe 20 iulie la Mussomeli vor sosi căruţe şi vaci care în limbajul Mafiei însemnau tkncurile şi soldaţii americani. Au apărut exact în ziua anunţată. Mafia le-a pregătit terenul. Cu 1—2 zile înainte, lîngă Monte San Vito, zeci de soldaţi italieni s-au predat şi armele lor au fost date reprezentanţilor Mafiei locale. Comandantul garnizoanei italiene, maiorul Salemi, ai cărui soldaţi s-au împrăştiat peste noapte, nici măcar nu a încercat să opună rezistenţă.

Astăzi ştim că debarcarea în Sicilia a fost o operaţie reuşită. La 22 iulie oraşul Palermo a capitulat, iar la 17 august Sicilia a căzut în mîinile aliaţilor occidentali. Membrii Mafiei care au contribuit la această victorie s-au retras în „viaţa civilă", ocupîndu-se de propriile lor afaceri. Au monopolizat bursa neagră, au organizat jefuirea depozitelor militare şi au început să vîndă ţigări americane la preţuri exorbitante. Afacerile prosperau şi avînd bani au devenit puternici. Conştiinţa că nu sînt numai preferaţi, ci chiar favorizaţi le-a dat curaj. Acesta a fbst începutul marelui avînt al Mafiei. La scurt timp după aceea din Sicilia s-a mutat-în Statele Unite unde şi astăzi guvernul invizibil al Cosei nostra a rămas spaima opiniei publice.

,-. Lumea interlopă americană a ajutat Serviciul de conb-'informaţii al forţelor navale să menţină ordinea şi disc ; 'na în zona portului. Gangsterii, hăituiţi de poliţie i urmăriţi de judecători, au intrat în rîndurile cetăţenilor onorabili, adaptîndu-se mediului şi noii situaţii. Fireşte că armata americană i-a primit pe italienii care voiau să

se înroleze deoarece în cazul debarcării în Sicilia toţi cunoscătorii limbii şi ai ţării erau utili. în felul acesta sute de tîlhari, bandiţi, excroci şi hoţi au ajuns dincolo de ocean, unde au îmbrăcat uniforma militară americană. În Statele Unite trăiau circa două milioane şi jumătate de sicilieni. 15 la sută din soldaţii americani care au debarcat la Gela şi

Licato au fost de origine siciliana. Prin urmare cunoşteau terenul, se înţelegeau bine cu locuitorii şi peste tot erau în frunte

.Printre ofiţerii americani care au intrat cu primul jeep în Villalba se afla şi un civil. Vorbea în dialect local şi se numea Damiano Lumina. Era until dintre cei mai abili ucigaşi ai lui Lucky Luciano şi venise pe insulă ca să supravegheze desfăşurarea operaţiei.

Situaţia evolua într-un mod favorabil, în primul rînd pentru Mafie, care după debarcare a rămas singura organizaţie activă. Toţi naşii rămaseseră la locurile lor, iar forţa şi" puterea lor creştea de la o zi la alta. Aliaţii occidentali 'au"început să administreze insula prin intermediul unei instituţii cunoscută sub numele AMGOT (Allied Military Governmeint of .Occupied' Territory). Au deschis un oficiu pentru rezolvarea problemelor civile cu sediul la Mussomeli, condus de domnul Beehr.

Imediat după apariţia unităţilor americane în satul Villalba, don Caló a dispărut. Nimeni nu ştia unde a plecat şi cînd se va întoarce. Revenirea lui a fost un triumf şi o dovadă a faptului că americanii, cel puţin maiorul Beehr, nu bănuiau ce înseamnă Mafia, ce putere are şi care sînt metodele de „convingere" ale adversarilor. Ei nu-şi închipuiau de ce atuuri dispune această organizaţie criminală. După o săptămînă Don Caló a revenit la Villalba cu o mică coloană de automobile militare americane alături de maiorul Beehr, cel mai înalt reprezentant al administraţiei civile de Ocupaţie de pe insulă.

Au coborît în piaţă unde se adunaseră curioşii care au devenit martorii unui ceremonial impresionant. Reprezentantul administraţiei americane Civil Affairs, maiorul Beehr l-a numit pe capo mañoso, don Caló — primar al satului Villalba, şi al împrejurimilor lui, investindu-l cu o putere nelimitată. La ceremonial au participat persoane importante, ca de pildă capo-mafioso Genco Russo din Mussomeli şi preotul Piccielo de la episcopia din Caltanissetto. Administraţia civilă americană a dat o înaltă apreciere meritelor lui Don Caló şi adepţilor săi şi în schimbul serviciilor prestate le-a oferit două camioane, un tractor şi cantitatea corespunzătoare de benzină. Unii membri ai Mafiei au primit cîte 50 de mii dolari bani lichizi. Don Caló nu s-a lăudat cu banii, în schimb a speculat cu abilitate avantajele celor două camioane şi sumele mari încasate de pe urma lor, devenind în scurt timp regele pieţii negre, posesorul unei averi uriaşe.

Mafia siciliană se apropia repede de apogeul puterii sale. Americanii nu erau siguri că toţi fasciştii se vo» preda. De aceea, la Villalba, Mussolemi şi în alte sate ş| oraşe au sosit transporturi de arme americane care au fost predate Mafiei. Mafia trebuia să aperé libertatea şi democraţia. Americanii au dat arme bandiţilor şi aceştia imediat a doua zi l-au împuşcat pe Pjetro Purpi, subofiţerul care elibera autorizaţii de port armă.

Nimeni nu a reuşit să întocmească o listă a criminalilor americani debarcaţi în Sicilia. Ucigaşul Damiano Lumina a lucrat ca translator la Cartierul General al trupelor aliate unde s-a întîlmt cu colegul său Vincente Colluro, un pistolar celebru al bandei lui Joe Profaei j Marcel lo di Cario, Joe Pici, Tony Chifalo, Antoni Schul- Iaci, Giovanni Caputo sau -tfoseph de Luca au revenit şi ei în patria străbună ; dar nu pentru a-şi vizita" rudele, ci pentru a încheia afaceri la bursa neagră. Au furat din magaziile civile şi militare provizii în valoare de sute de mii de dolari şi le-au vîndut la negru unor ofiţeri americani, dornici să se îmbogăţească rapid împărţind cişti- gul cu don Caló.

Acesta devenise -stăpinul orăşelului aşezat pe coastele stîncoase ale muntelui. în acele zile căsuţa lui de pe Via Crispi devenise buricul pămîntului. Naşul a

încercat să speculeze cu abilitate situaţia nou creată. A dat Administraţiei civile americane o listă <?u propuneri de primari ai oraşelor şi satelor din împrejurimi, toţi candidaţii fiind desigur mafioţi. Astfel în scurt timp Mafia a pus stăpî- nire pe jumătate din insulă.

Ea nu reprezenta poporul, nu-i apăra interesele şi printre altele se ocupa cu negoţul de medicamente furate, mai ales cu penicilină. Primarul uneia dintre periferiile oraşului Palermo, Bolognetty Serafino di Peri şi-a recrutat chiar o bandă formată din 100 de membri care sub conducerea lui a terorizat mult timp oraşul.

Ofiţerii americani de contrainformaţii Joachim Titolo, Anthony Marsloe şi Paul Alfieri s-au infiltrat în Italia cu ajutorul Mafiei. Marsloe, la Roma, înainte de ocuparea oraşului de către trupele aliate, a reuşit să facă o faptă bravă care ulterior i-a adus medalia de bronz pentru curaj şi ordinul „Legion of Merit". Mafioţii l-au pus în legătură cu un ofiţer italian care ştia că se pune la cale un complot împotriva generalului Harold- Ale- xander, şeful trupelor aliate din Marea Mediterană. Ofiţerul se temea şi la început a evitat să dezvăluie amă- nunte. în legătură cu atentatul pus la cale. Imediat însă după ce a fost convins de mafioţi, l-a condus pe Marsloe la o clădire cu cîteva etaje şi i-a arătat o fereastră. În cîteva minute un comando de intervenţie american s-a deplasat la locul indicat. Rezultatul a fost surprinzător j au fost prinşi patru fascişti italieni înarmaţi pînă în. dinţi care se pregăteau să-l asasineze pe generalul Ale- xander în Cartierul său general, aflat la cîteva zeci de metri de clădire.

În spatele liniei întîi se găsea o unitate tehnică americană specială care trebuia să informeze cartierul general despre armamentul inamicului. Se auzise că fasciştii lucrează împreună cu colegii lor italieni la bomba ato- rtiică.

„înainte ca armatele noastre să ocupe Florida — a declarat locotenentul Marsloe —, am descoperit aici un periseop binocular mult mai perfecţionat decît aparatele Zeiss care te ajută să vezi din submarin şi noaptea După cucerirea oraşului ne-a căzut în mîini un simulator «Galileo» pentru submarine care mai tîrziu a intrat în dotarea centralei pentru tehnică specială din Port Washington de pe Long Island. în uzina de mine «Pigno-

re» am descoperit un adevărat muzeu de mine care avea şi tipuri noi, ca de pildă mina P-1600 pentru adîncimi foarte mari sau mine care se autoamorsau după ce erau scoase precum şi bombe explozive din plastic folosite la minarea plajelor. La uzina «Panerai» din Florenţa am găsit un adevărat arsenal de aparate de precizie destinate acţiunilor de sabotaj organizate de secţia de scafandri din marina italiană.

La Veneţia şi Milano am furat planurile şi prototipurile submarinelor liliputane pentru un echipaj din patru membri care au fost date de italieni japonezilor pentru organizarea unei acţiuni în Pacific, un dispozitiv electromagnetic de deminare şi un mic submarin cu propulsie prin reacţie."

Un noroc mai mare a avut locotenentul Alfieri. După ce dictatorul Mussolini şi amanta lui Clara Petacci au lost spînzuraţi de partizanii italieni, Hitler a dat ordin ca spionii să caute arhiva lui Mussolini şi să distrugă cu orice preţ toate documentele compromiţătoare. Serviciul american de contrainformaţii şi-a propus acelaşi scop, dar nici unii, nici alţii nu au avut succes. Locotenentul Alfieri a cerut sprijinul Mafiei italiene. Şefii mari emiteau ordine, şefii mici le transmiteau mai departe, iar membrii obişnuiţi ai Mafiei*mr început să caute ; în mai puţin de 24 de ore ei au aflat locul unde sînt ascunse documentele. Au trimis după locotenentul Alfieri o maşină rapidă, un jeep nou-nouţ dotat cu aparatură modernă şi au străbătut în el jumătate din Italia. S-au oprit în faţa unei vile somptuoase aşezată pe malul lacului - Lago di Garda. Au intrat înăuntru unde doi mafioţi înarmaţi păzeau arhiva secretă a lui Mussolini care după cum se afirmă a fost unul dintre cele mai valoroase trofee ale celui de al doilea război mondial.

Primele zile, săptămîni şi luni care au urmat după eliberarea Siciliei şi Italiei de sub fascişti au fost agitate.. Italienii au încetat să se mai teamă, au primit mîncare, băutură, s-au îmbrăcat în haine de sărbătoare şi au început să frecventeze cafenelele. Apoi s-au apucat să facă negoţ cu legume proaspăt culese, cu peşte prins noaptea, cu vin, cu medicamente şi conserve americane furate, cu ţigări care apăruseră ca prin minune odată cu trupele aliate. AMGOT nu a fost însă singura autoritate

de pe insula eliberată. A doua — era guvernul invizibil al Mafiei; cele două organizaţii nu rivalizau ci colaborau.

În piaţa orăşelului de piatră Villalba invadată de eliberatorii atotputernici şi generoşi nu s-a desfăşurat numa

iun ceremonial impresionant. Membrii Mafiei nu colaborau cu ofiţerii americani de contrainformaţii număr din amabilitate, ci părea că această colaborare este utila ambelor părţi.

Se spune că Charles Poletti, locotenent în armata americană a venit la Palermo cu o jumătate de an înaintea debarcării trupelor aliate în Sicilia. Martorii au afirmat eă locuia sub un nume fals în casa unui avocat din Palermo şi de pe atunci intrase în legătură cu Calo- gero Vizzini. Deşi nu s-a descoperit pînă acum nici un document, în Sicilia circula zvonul că el era eminenţă cenuşie care dirija din culise numeroase acţiuni comune ale Mafiei americane şi siciliene.

Locotenentul Poletti provenea din Sicilia, cunoştea condiţiile locale, avea prieteni în rîndul monarhiştilor şi al separatiştilor şi se bucura de încrederea totală a şefilor Mafiei. Se zice că el are pe conştiinţă imigrarea îrt masă a gangsterilor americani de origine italiană sau[1] siciliană pe insulă, imediat în spatele primelor linii. Ceri este că circula încoace şi încolo într-un Cadillac bătător la ochi şi peste tot era bine primit. Sosirea lui a fost bînd venită şi la Roma, unde s-a mutat imediat după eliberarea oraşului Aici s-a întîlnit cu Genovese, o veche cunoştinţă de-a sa.

NECINSTITUL GENOVESE

Vito Genovese era un criminal de profesie care a făcut o carieră ameţitoare în S.U.A., după câre a urmat un declin şi mai ameţitor. Avea înfăţişarea serioasă a unui funcţionar, medic sau redactor. Se îmbrăca bine şi purta ochelari cu rame subţiri de aur. Nu iubea reclama şi" avea manierele elegante ale urtui "diplomat care ştie să-şi cîştige simpatia şi respectul.

După eliberarea Italiei, dar chiar înainte de debarcare şi în timpul luptelor din Sud a lucrat ca translator şi consultant politic la Cartierul General a.l trupelor aliate şi toată lumea a fost mulţumită de el. Generalii nu bănuiau cu cine au onoarea şi nu ştiau nimic despre colaborarea lui cu potentaţii fascişti, inclusiv cu Musso- lini.

Genovese şi-a început cariera de gangster în timpul prohibiţiei. Făcea contrabandă cu whisky,

vindea bere tratată cu spirt şi specula avantajele legii „uscate". Din lipsă de abilitate, la început a ajuns în spatele gratiilor. A fost arestat de 11 ori şi tot de atîtea ori eliberat din lipsă de probe.

Dar în 1934 s-a certat cu Ferdinand Boccio în legătură cu partea de cîştig care îi revenea fi""-Iruia. Boccio era un gangster mărunt, un cîrpaci în comparaţie cu ceilalţi. Se împrietenise cu un fabricant din Brooklyn, Un jucător pasionat de pocker şi jucau împreună o partidă după alta. Boccio pierdea intenţionat.

într-o zi el i-a prezentat prietenului său pe tînărul Mike Miranda, un gangster şi trişor vestit care l-a scu- j
tu ral pe fabricantul din Brooklyn de 190 000 de dolari fără\a~i trezi nici o suspiciune,

Jucătorul înşelat nu bănuia că în spatele acestei afaceri se afla Vitorio Genovese care îi deschisese lui Mi- randa un cont în bancă. Genovese i-a promis lui Boccio o treime din cîştig, dar nu şi-a respectat cuvîntul. Cînd Boccio şi-a pretins partea, Genovese a dat ordin să fie lichidat de doi ucigaşi de profesie, Ernest The Hawks Rupolo şi William Gallo. Boccio a fost găsit într-un şanţ lîngă şosea ai cîteva gloanţe în trap. Poliţia nu i-a prins pe ucigaşi şi nici măcar nu s-a străduit să-i caute. Vito Genovese i-a plătit şi apoi a continuat să se ocupe de alte ticăloşii.

A avut însă ghinion. Rupolo a fost închis pentru că era bănuit de o altă crimă, iar poliţia avea dovezi împotriva lui. Ca să scape de scaunul electric, la interogatoriu a vorbit. În felul acesta judecătorul anchetator a aflat că jrito Genovese a comandat omorîrea lui Boccio după care a născocit un plan ca să închidă gura ucigaşilor. Rupolo şi Gallo au mai fost ajutati şi de un alt ucigaş plătit — Sal Palmyra.

După ce l-au împuşcat pe Boccio, cei trei s-au dus la cinematograf. Rupolo fusese plătit ca sa mai ducă la îndeplinire încă o sarcină şi anume să-l lichideze pe Gallo devenit un martor incomod. Se uitau din lojă la filmul în care şeriful de pe ecran urmărea hoţii de cai. în momentul cînd de pe ecran s-a auzit o împuşcătură, Rupolo a dus pistolul la tîmpla lui Gallo şi a tras. Spre ghinionul lui, trăgaciul s-a blocat. Speriat, Gallo s-a ridicat în picioare, dar

Rupolo l-a lovit pe umăr în timp ce rîdea cu gura pînă la urechi şi i-a explicat că totul n-a fost decît o glumă. După terminarea filmului, Rupolo s-a dus la toaletă ca să-şi repare pistolul şi după ce au ieşit pe o stradă lăturalnică a tras de cîteva ori în Gallo. Şi de data asta a avtit ghinion fiindcă rănitul a reuşit să se ascundă în cea mai apropiată casă.

Deîndată ce a primit declaraţia semnată de Rupolo, Julius Heflanc[1]. substitutul de procuror din Brooklyn a emis un mandat de arestare împotriva lui Vito Genovese, bănuit a-l fi omorît pe Ferdinando Boccio. Vito Geno- vese s-a speriat şi a preferat să spele putina, îmbarcin- du-se sub un nume străin pe un vapor care pleca din New York spre Italia. Aici a intrat în legătura cu Mafia locală şi a început să colaboreze cu fasciştii.

Dar acesta nu era singurul asasinat, pe care Genovese îl avea pe conştiinţă. în 1932 a dat ordin să fie ucis Gerardo Vernotio de a cărui soţie se îndrăgostise şi voia să se însoare cu ea. Pe vremea aceea divorţul era interzis în Italia aşa încît Genovese nu a pregetat să angajeze doi ucigaşi de profesie, Petro Mione şi Michael Barrese care l-au sugrumat pe soţul incomod în timp ce acesta ¡făcea plajă pe acoperiş. Pentru a evita orice posibilitate de şantaj Genovese a dat ordin ca cei doi ucigaşi să fie lichidaţi împreună cu Antonio Lanza, devenit martor ocular al întâmplării. Abia după aceea s-a celebrat nunta lui Genovese cu văduva lui Verncîtio', iar tînărul căsătorit a trecut cu mireasa în braţe pragul vilei sale luxoase.

Vittorio Genovese era oaia neagră a gangsterilor şi nu făcea nici un secret din convingerile sale antisemite. Nu îi iubea pe Bugsy Siegel, Meyer Lansky, dar cel mai mult îl deranja Abner Zwillman care se exprimase odată necuviincios la adresa lui. Zwillman era un om de lume, se îmbrăca elegant, avea- maniere distinse şi succes la femei. Mult timp a trăit cu celebra vedetă de la Holly- wood, Jean Harlow. După ce s-a despărţit de ea, s-a însurat cu o altă actriţă,. stabilindu-se în cartierul West Orange din New York. A renunţat la profesia de gangster şi a început să cîştige bani ca trişor. Genovese a dat ordin să fie omorît şi la 27 februarie

1955 soţia luij Zwillman şi-a găsit soţul spînzurat în pivniţa casei.

La prima vedere părea să fie o sinucidere. Zwillman avea suficiente motive să părăsească această lume : era urmărit de autorităţi fiindcă nu-şi plătise la timp impozitele. La o examinare mai atentă a spînzuratului s-a, constatat că mai întîi fusese sugrumat după care cadavrul a fost spînzurat de ştreang.

Genovese folosea orice metodă ca să-şi înlăture ; <•'" sării. A pus la cale uciderea lui Lucky Luciano, iar la& mai 1857 a plătit o sumă considerabilă unui anume Vinccnte Gigante, poreclit „The Chin" ca să-l ucidă pe incomodul Frank Coştello. Fostul boxer Gigante şi-a aşteptat victima în faţa clădirii „Majestic Apartments" la vest de Central Park şi a lichidat-o dintr-o singura împuşcătură. Coştello nu a murit însă aşa cum bănuia ucigaşul. A fost transportat la spital unde medicii i-au salvat viaţa.

Carlo Tresca era un ziarist antifascist, adversarul lui Mussolini şi în felul lui un revoluţionar, fiind redactorul cotidianului minorităţii italiene „II Martello" („Ciocanul") care apărea la New York. În timpul şederii sale în Italia, Vito Genovese s-a aliat cu fasciştii care i-au dat ordin să-l lichideze pe incomodul ziarist.

Era o seară geroasă- a zilei de 11 ianuarie 1943. Un vînt pătrunzător sufla pe străzi şi zbura hîrtiile de pe trotuar. La ora 21,30 pe Fifth Avenue păşea un bărbat negricios şi mic de statură. Avea gulerul ridicat şi mîinile vîrîte adînc în buzunare. La ora aceea strada era pustie. O limuzină neagră a cotit la dreapta.

Trecătorul cu gulerul ridicat se găsea acum la cîţiva paşi de intersecţia cu'Fifth Avenue, luminată de firmele de neon. O maşină a trecut pe lîngă el şi s-au auzit cîteva împuşcături. Bărbatul a căzut, zvîrcolindu-se pe trotuar şi a rămas întins fără să mai mişte. Incomodul ziarist, Carlo Tresca, era mort.

Ucigaşul, nu a fost prins niciodată sau mai bine zis nimeni nu a încercat să-l prindă. Mai ţîrziu s-a aflat un lucru confirmat ulterior de martori şi anume că omorul a fost pus la cale de Serviciul secret de contrainforrnaţii italian şi de Vito Genovese, care a primit de-la guvernul fascist suma de/500 000 de dolari. De asemenea se spune că din Statele Unite el a venit în Italia cu aproape ■1 000 000 de dolari din care a susţinut cu generozitate mişcarea fascistă. Suma de 500 000 de dolari putea fi un avans pentru achitarea datoriilor. O dovadă a stimei de care s-a bucurat a fost conferirea ordinului şi titlurilor de „commendatore dqlla Corona d'Italia" şi „commendatore del Re". După capitularea Italiei,

el s-a declarat că e cetăţean american care a fost surprins de război în această ţară şi a intrat să lucreze la Cartierul General al trupelor aliate. La Neapole şi Soma a început să se ocupe pe scară mare cu traficul de mărfuri ilicite. Colabora cu ofiţerii de la depozitele militare şi în schimbul unor sume mari de bani îi ajuta să vândă conserve, ţigări, zahăr şi făină. Afacerile prosperau şi Genovese a devenit proprietarul unei bănci la Roma. Avea succes, relaţii influente şi recomandări de la persoane importante printre care de la maiorul american E. N. Holm- gren, care i-a confirmat în scris o serie de merite in- existente şi de la căpitanul Charles L. Dunn.

„Posesorul acestei scrisori, Vito Genovese scria Holm- grcrt, este cetăţean american. Ca ofiţer la «Civil Affairs» am sosit ia Nola ; el mi-a oferit ajutor şi a lucrat mai mult de o lună ca translator în serviciul meu. A refuzat să primească orice recompensă, iar cheltuielile legate de exercitarea acestei funcţii le-a suportat din propriul buzunar. A lucrat cu devotament zi şi noapte, oferindu-şi sprijinul preţios marelui stat major al trupelor aliate. Această declaraţie este expresia aprecierii serviciilor sale dezinteresate."

Căpitanul de poliţie militară Charles L. Dunn a completai aceste elogii cu o ştampilă oficială : „Declar că de ta 28 ianuarie 1944 Vito Genovese a lucrat ca translator. A fost pentru mine un ajutor de nepreţuit. M-a ajutat să demasc numeroase cazuri de corupţie şi speculaţii la negru comise de funcţionarii civili din armata americană. Este foarte ager. îi cunoaşte pe italieni ca nimeni altul şi este devotat Statelor Unite şi armatei americane."

Aceste documente i-au deschis peste tot uşile lui Vito Genovese. în acelafi timp el i-a organizat pe confraţii săi mafioţi, punînd la cale o afacere prosperă. Oamenii lui furau în portul Neapole autocamioane în care erau transportate mărfuri furate din depozitul militar „Quarte- master's Supply Depot", după care maşinile erau arse ca să. fie şterse toate urmele. Ofiţerilor americani le-a pus la dispoziţie un grup de prostituate italiene accesibile oriunde şi ©tHcînd.

Procurorii] Hefland nu l-a uitat. După ce s-a refugiat în Italia, Genovese nu a putut fi citat în faţa instanţei. Apoi în închisoarea „Brooklyn Civil Prison" a fost găsit otrăvit „La Tempa", martorul principal în cazul „Carlo Tresca". După capitularea Italiei, Hefland a cerut sprijin Ministerului de Război din Statele Unite. La 3 ianuarie 1944, Orange C. Dickey, membru al secţiei de anchetă din armata americană „Criminal Inveş/tigation" a primit ordin de la Ministerul de Război american să îl aresteze pe Vito Genovese şi să-l cheme în faţa instanţei. Patru zile mai tîrziu un individ necunoscut i-a propus lui Dickey suma de un sfert de milion de dolari dacă nu va îndeplini ordinul. Mulţi au încercat să-i pună bețe în roate, unii fiind mafioţi, alţii proprii săi colegi. După multe căutări soldate fără nici un succes în mai 1945 Hefland a reuşit să pună mîna pe el.

în decembrie 194(3 agentul Dickey a venit în Italia cu b misiune specială — anchetarea cazului sustragerii de alimente şi combustibil din depozitele militare ale armatei americane şi descoperirea organizatorilor comerţului ilegal cu măsline, ulei de măsline, făină şi zahăr, mai ales în zona oraşelor Neapole şi Foggia. Organizaţia lucra pe scară mare şi deocamdată în mod ireproşabil. Sistematic dispâreauu cantităţi mari de --alimente şi stime imense de dolari care apăreau apoi la piaţa neagră deoarece după război în Italia pe dolari se putea cumpăra orice. Dickey a constatat că furturile din depozitele militare au fost favorizate de neglijenţa sau îngăduinţa unor ofiţeri americani de elită din statul major al trupelor aliate.

Se spune că agentul secţiei de anchetă din cadrul armatei americane, Dickey a fost pus pe urmele lui Genovese de un alt mafiot american, Miri Castello, un gangster care eludase legea, fugind din oraşul american Saint Louis şi se stabilise în Italia unde continua să-şi. practice meseria. Castello locuia în aceeaşi casă cu Geno-> vese. Dickey a pornit pe urmele lui şi în schimb l-a descoperit pe Genovese. În acelaşi timp a aflat un herş incredibil şi anume că Genovese foloseşte canalele d« legătură ale trupelor aliate şi emiţătoarele Statului Major ca să vorbească cu confraţii săi şi chiar cu rudele din Statele Unite.

Agentul Orange C. Dickey l-a arestat pe Vito Geno- vese în momentul în care atesta cobora din Fiatul său nou-nouţ în faţa casei. El şi şoferul erau înarmaţi şi nu s-au lăsat arestaţi. Dickey a cerut ajutor soldaţilor britanici, iar Vito Genovese a fost obligat să cedeze în faţa superiorităţii lor numerice. La scurt timp după aceea Orange C. Dickey a plecat cu deţinutul său pe un drum lung din portul Bari la New -York unde l-a predat procurorului Hefland.

Abia după un an Genovese -a fost tradus în faţa instanţei. Oricît de mult s-a străduit procurorul, acuzarea nu avea probe, iar martorul principal murise. De aceea inculpatul a fost pus . în libertate. De asemenea nu au fost condamnaţi Poletti, un locotenent american corupt care a înlesnit Mafiei o serie de afaceri la care a şi participat şi maiorul Charles Beehr, care din necunoştinţă de cauză sau din naivitate l-a ales pe don Calogero Vizzini primar al oraşelului Villalba.

— Vito Genovese a primit în felul acesta certificat de bună purtare de la tribunalul american şi s-a putut relansa în afaceri grase. De data aceasta şi-a ales ca domeniu de activitate drogurile şi a organizat o reţea do comisionari, agenţi, revînzători şi contrabandişti. Prin stilul lui vestimentar, comportare şi viaţă personală, Genovese încrerea să simuleze că este un om de afaceri american cinstit Nici un vecin nu bănuia că bătrînul domn politicos care ducea o viaţă de familie exemplară este ucigaş, gangster şi milionar. în perioada cînd a fost tradus în faţa instanţei averea lui era estimată la 30 000 000 de dolari. Cine are bani, are putere. Vito Genovese a fost bănuit de multe ori, dar de fiecare dată a scăpat. Avea relaţii influente, bani, avocaţi şi judecători uneori concilianţi. După ce s-a aflat că a participat la congresul gangsterilor din Appalachin senatorul Mc Clellan I a citat în faţa curţii cu juri. Vito Genovese a răspuns la întrebări respectuos şi grav :Sînteţi cetăţean al Statelor Unite ? — I-a întrebat senatorul Mc Clellan.

— Refuz să răspund fiindcă răspunsul ar putea fi folosit împotriva mea, a spus Vito Genovese categoric.

— Aş vrea să-l rog pe martor să ne explice de ce nu vrea să ne spună dacă este sau nu cetăţean al Statelor Unite ? **a** întrebat senatorul Ives.

— Refuz să răspund.

— Vă este ruşine de cetăţenia dumneavoastră ?

Vito Genovese nu a răspuns la nici o întrebare. Comisia nu a aflat nimic şi în felul acesta nu a fost confirmată nici o bănuială în legătură cu participarea lui la un omor. Regele comerţului cu droguri putea să lucreze nestingherit mai departe.

Agenţii de la Narcotics Bureau au început să-l caute. Au urmărit oamenii lui de legătură, au filat agenţii care distribuiau marfa şi au arestat un curier care transporta o cantitate mare de heroină.

A fost prima dată că tribunalul a intrat în posesia unor probe concludente ale crimelor săvîrşite de Vito Genovese. În 1959 a fost condamnat la 30 de ani închisoare.PRIMARUL DON CALO

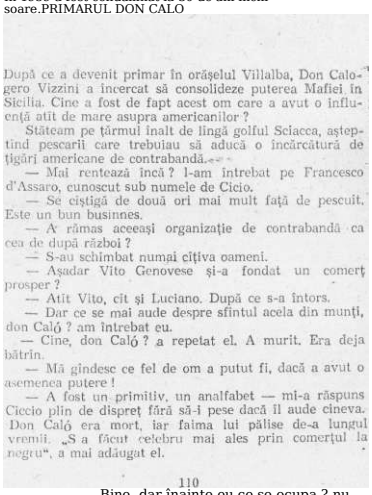

După ce a devenit primar în orăşelul Villalba, Don Calogero Vizzini a încercat să consolideze puterea Mafiei în Sicilia. Cine a fost de fapt acest om care a avut o influenţă atît de mare asupra americanilor ?

Stăteam pe ţărmul înalt de lîngă golful Sciacca, aşteptînd pescarii care trebuiau să aducă o încărcătură de ţigări americane de contrabandă.

— Mai rentează încă ? l-am întrebat pe Francesco d'Assaro, cunoscut sub numele de Cicio.

— Se cîştigă de două ori mai mult faţă de pescuit. Este un bun businnes.

— A rămas aceeaşi organizaţie de contrabandă ca cea de după război ?

— S-au schimbat numai cîţiva oameni.

— Aşadar Vito Genovese şi-a fondat un comerţ prosper ?

— Atît Vito, cît şi Luciano. După ce s-a întors.

— Dar ce se mai aude despre sfîntul acela din munţi, don Caló ? am întrebat eu.

— Cine, don Caló ? a repetat el. A murit. Era deja bătrîn.

— Mă gîndesc ce fel de om a putut fi, dacă a avut o asemenea putere !

— A fost un primitiv, un analfabet — mi-a răspuns Ciccio plin de dispreţ fără să-i pese dacă îl aude cineva. Don Caló era mort, iar faima lui pălise de-a lungul vremii. „S a făcut celebru mai ales prin comerţul la negru", a mai adăugat el.

— Bine, dar înainte eu ce se ocupa ? nu m-am lăsat eu bătut De unde a acumulat atîta putere ?

— Putere ? Puterea Mafiei siciliene se trage de cînd lumea din sărăcie. Majoritatea sau aproape toţi locuitorii Siciliei au fost săraci. Solul nu era fertil pentru a putea fi cultivat, iar oamenii erau

inculţi, nu aveau nici o meserie, nici un drept şi nici o protecţie. în afară de sărăcie, tatăl lui nu avusese nimic; în schimb s-a însurat bine.

— A luat o fată bogată ?

— Turida Scarlat nu era bogată, dar tatăl ei avea o bucată de pămînt, iar fratele ei era episcop la Muro Lu- cani. Am aflat că don Calo fusese încă din copilărie un bătăuş notoriu. La 17 ani avea o bandă în toată legea. Membrii ei ameninţau, atacau şi chiar l-au omorît pe rivalul lui Calogero în dragoste, procedînd însă atît de copilăreşte încît au fost prinşi. Tînărul Calo a rămas la închisoare pînă a doua zi dimineaţa cînd episcopul în persoană, unchiul lui. a venit să-l elibereze de la Muro Lucano

— Astfel prestigiul lui a crescut.

— Nu numai prestigiul. La 20 de ani avea o bandă de bătăuşi, o poliţie particulară, am spune noi astăzi şau o firmă ce garanta securitatea clienţilor. În munţi nu existau mori iar oamenii erau nevoiţi să-şi transporte grî- nele pînă la cea mai apropiată moară care se afla la o distanţă de 8—10 kilometri. Pe drum se întîmpla să fie atacaţi de bandiţi dintre care unii făceau parte chiar din banda lui Calo- Tînărul bandit le-a propus ţăranilor pro- tecţia în schimbul unei sume de bani care le garanta securitatea.

— Principiul acesta a rămas valabil şi astăzi pentru Mafia americană.

— Va rămîne mereu valabil. Cel care nu ascultă, este pedepsit.

— De două sau trei ori a fost prins şi citat în faţa instanţei pentru acuzaţie de omor, dar de fiecare dată a reuşit să scape în felul acesta a devenit o figură legendară. în timpul primului război mondial a cules primii lauri.

— Devenise deja membru al Mafiei ?

— Da. El împreună cu băieţii lui furau în munţi cal pe care ii vindeau armatei italiene. Uneori tranzacţia se încheia numai pe hîrtie.

— Au fost descoperiţi ?

— Nu, fiindcă prea multe, persoane erau implicate în această afacere, inclusiv ofiţeri. Ministrul de război a dat dispoziţie să fie anchetat cazul, iar vinovaţii — citaţi ***în*** faţa tribunalului

militar. Don Calo a fost eliberat din lipsă de probe, dobindind faima unei persoane inviolabile. În mod fraudulos a început să cumpere terenuri, a înfiinţat cu ajutorul statului o cooperativă agricolă pentru veteranii de război, dar pămîntul a ajuns în cele din urmă tot în posesia lui. Excrocheria fiind descoperită, procurorul i-a intentat acţiune penală, dar don Calo avea suficiente cunoştinţe şi mijloace ca să iasă din această situaţie periculoasă După ce a devenit primar al orăşelului Villalba cu ajutorul ofiţerilor americani, a dat ordin de clasare a cazului. Din clipa aceea nu a mai avut concurent în tot ţinutul. Conducea cu mină forte „Societatea filantropică" pe care o înfiinţase, iar aceasta cîştiga putere, faimă, dar mai ales bani care îi permiteau să cumpere orice Cine nu asculta, murea.

După mulţi am de afaceri prospere, chiar dacă necinstite, după ce a 'L hidat numeroşi rivali incomozi, orga- nizînd atentate mişeleşti şi acţiuni teroriste sîngeroase, don Calogero Vizzini a părăsit această lume ca un cetăţean onorabil şi un patriot plin do merite. La 15 iulie 1954 a murit de un atac de inimă în propria lui maşină, reuşind doar să -i mai spună şoferului să oprească pentru că nu se simte bine

Mafia are obiceiurile ei străvechi Defunctului i se organizează o înmormîntare fastuoasă chiar dacă a murit ciuruit de gloanţe Ucigaşii merg în cortegiu alături de rudele îndoliate Maşini particulare şi camioane transportă coroanele funerare, iar membrii „Societăţii filantropice" duc sicriul La înmormîntarea lui Calogero Vizzini a izbucnit o ceartă în legătură eu ordinea persoanelor care trebuiau să transporte-rămăşiţele pămînteşti •ale primului mafiot ales primar Este o problemă de ierarhie şi fiecare are parte de ce i se cuvine. La fiecare colţ al sicriului este înnodat cîte un şiret. Cele patru capete ale şiretului sînt ţinute de patru bărbaţi ' şi .este foarte important cine şi ce capăt al şiretului ţine. Primul şnur din stingă, aşa-numitul cordon ombilical, trebuia să fie ţinut de viitorul naş,-succesorul la tron.
La înmormîntarea lui Calogero Vizzini acesta a fost Gento B.usso, fost hoţ şi bandit, devenit mare latifundiar.ÎNTOARCEREA
Lucky Luciano urmărea din închisoare comunicatele de pe front, iar imediat după terminarea războiului a încercat să-şi valorifice meritele şi relaţiile. La 8 sau 9 mai 1945 Moses Polakoff, avocatul lui, - a înaintat guvernatorului Dewey cererea de graţiere a deţinutului în care expünea cu lux de amănunte motivele ce justificau această cerere. UnuL dintre ele era .faptul că Lucky Luciano se angajase prompt şi val-untar în lupta împotriva inamicului şi furnizase armatei informaţii preţioase.

Serviciul de contrainformaţii al forţelor navale din Statele Unite s-a achitat excelent de sarcină, iar şefii lui au iniţiat diverse manevre de camuflaj ca să ascundă pata ce le umbrea faima. Lucky Luciano aştepta pe bună dreptate o recompensă pentru ajutorul acordat, deşi oficial nu i-o promisese nimeni. S-a izbit însă de lipsa de interes a ofiţerilor zeloşi 'de altă dată, iar avocatul său căuta zadarnic martori care să confirme colaborarea lui Luciano cu acest servici. Pe de altă parte, la Centrala serviciului de contrainformaţii din Washington se adunau documente compromiţătoare, iar -Moses Polakoff cu toate relaţiile lui influente nu a reuşit să obţină o con-firmare oficială a meritelor pe care le avusese clientul său în timpul războiului.

Cheia zornăij înᵛ broască şi paznicul se postă în faţa deţinutului nr. 15 684 :

— Luciano trebuie să te duc la director.

în felul acesta, la 14 ianuarie 1946, Lucky Luciano a aflat că guvernatorul Dewey a dat curs cererii lui de graţiere fără să ştie că persoana de la care se aşteptase Cel mai puţin intervenise, în favoarea lui : „în timpul războiului Lucky Luciano a adus marinei servicii importante. Zece ani privare, de libertate ar trebui să reprezinte sancţiunea maximă pentru fapta -penală de con- strîngere la prostituţie". Aceste împrejurări, precum şi (faptul că Luciano urma să fie expulzat din S.U.A. pînă la sfîrşitul vieţii au stat la baza hotărîrii comisiei de judecată de a da curs favorabil cererii.

Lucky Luciano a fost mutat de la închisoarea Great Meadows la Sing-Sing din Ossining de lîngă New York, unde la 9 ianuarie a fost vizitat de Louis A. Pagnuceo, substitutul de procuror districtual şi de inspectorul şef, Glynn, care încercau să afle amănunte în legătură cu asasinarea redactorului Treska. Deşi pe vremea aCeeş Luciano se afla în închisoare, el continua să întreţină legături ou lumea interlopă ; prin urmare ştia şi putea să dezvăluie multe lucruri senzaţionale. Poliţiştii din întreaga lume ştiu că cel care iese din închisoare este dispus să colaboreze cu ei şi aşteaptă cu nerăbdare ziua cînd vor fi eliberaţi, fiind o persoană uşor influenţabilă. Lucky Luciano nu făcea însă parte din această categorie. La început el a negat orice legătură cu această crimă, dar a lăsat să se înţeleagă că ar mai exista încă o posibilitate ţ

— După cîte ştiţi, urmează să fiu deportat ceea ᴄǫ înseamnă că nu voi mai călca liber pe" pămîntul american. Dacă aţi reuşi să intervenţi pentru revocarea sentinţei, v-aş putea furniza multe informaţii.

Intenţiona cu adevărat să trădeze sau totul nu era decât un pretext ca să nu-i refuze în această afacere murdară ?

La 16 ianuarie 1946 procurorul Pagnucco l-a vizitat la Sing-Sing, comunicîndu-i mesajul şefului său :

— Am o veste bună pentru dumneata, Luciano, l-a anunţat el. Domnul Hogan este de aceeaşi părere cu mine. Dacă ne faceţi rost de aceste date, vom putea informa autorităţile că' ne-aţi ajutat într-un caz important şi veţi fi răsplătit cum trebuie..

— Nu sînt de acord, domnule ! înseamnă că trebuia să. trimit de aici din închisoare fiţuici clandestine oamenilor mei! Pot să am eu încredere în promisiunile dum- neavoastr"ă ? Nil stîti cu cine aveţi de-a face, stimabililor !

La scurt timp după aceea Luciano a fost mutat la Ellis Island sub supravegherea agenţilor Oficiului de imigrări. La 2 februarie l-au vizitat Moses Polakoff şi gangsterul Lascari care i-au adus haine noi şi l-au sfătuit ce să facă după ce va părăsi ţara. Cu această ocazie pe insulă şi-a făcut apariţia un alt naş mafiot, Frank Costello. Lansky a declarat mai tîrziu că s-au intîlnit în restaurantul „Moore" de pe Broadway unde au pus la cale inarea festivitate de adio care trebuia să se desfăşoare în cel mai desăvîrşit secret.

în noaptea întunecoasă şi rece dinspre 8 spre 9 februarie lîngă cheiul numărul 7 din Bush Terminal Brooklyn a ancorat un vaporaş care purta numele celebrei vedete Laura Keene ale cărei comedii fuseseră foarte îndrăgite de preşedintele Abraham Lincoln. Sub ochii ei preşedintele fusese împuşcat rrforfal de ucigaşul Booth. „Laura Keene" era o navă de transport militară de tipul navei „Liberty", care în timpul războiului a transportat În Europa muniţii de război, iar acum aducea în Statele Unite soldaţi americani.

Macaralele scrîşnesc, muncitorii din port încarcă sacii cu făină destinaţi italienilor flămînzi. Vasul aruncă ancora la Genova Trei maşini intră în rada portului, înconjoară depozitele şi se opresc lîngă chei. Din maşini coboară cîţiva bărbaţi care se îndreaptă tăcuţi către scara vaporului. Escorta de agenţi ai Oficiului de imigrări îl conduce pe Luciano pe punte unde îl primeşte căpitanul R. H. Salter. iar paznicii Ratzke, Sessa şi Scanlon îi însoţesc în cabina lui Lucky Luciano. Pe punte apar şi alţi oaspeţi, fostele eminenţe cenuşii ale lumii interlope care vin să-şi ia rămas bun de la Lucky Luciano : Frank Costello, Meyer Lansky, Bugsy Siegel, William Moretti,

Moe Dalitz, Tommy Luchese. Joe Adonis, Steve Maggadino, Phill Kastell, Owney Madden, Joe Bonanno, Albert A- nastasia.

Despre banchetul de adio a circulat o adevărată legendă, potrivit căreia reprezentanţii celor mai renumite magazine de delicatese din New York au adus coşuri cu preparate şi băuturi fine care să îndulcească ultimele ore petrecute de deţinutul eliberat pe pămîntul american. ¡Paznicii lui Luciano şi Salter, căpitanul navei, au declarat însă că lucrurile s-au desfăşurat cu totul altfel.

În primul rînd nu e adevărat că în jurul digului din port s-a format un cordon de docheri înarmaţi cu cîngi ca să-l apere pe şeful Mafiei de curiozitatea reporterilor, în noaptea aceea a plouat şi cei o sută douăzeci şi cinci de muncitori s-au grăbit să încarce pînă a doua zi dimineaţa toţi sacii cu făină.

în al doilea rînd banchetul nu a fost deloc festiv.' După ce pe vapor a sunat clopoţelul, anunţînd că cina e servită, Luciano împreună cu paznicii şi prietenii săi s-au retras într-o sală de mese modestă, ca pe navele de transport, în special pe care erau transportate materiale în timpul celui de-al doilea război mondial. Bucătarul a pregătit cotlete de viţel cu salată şi cartofi înăbuşiţi. Paznicul încarnato i-a atras atenţia deţinutului obişnuit să mănînce puţin în cei zece ani de închisoare că friptura e prea grasă. După ce a gustat-o, Lucky Luciano a refuzat să mai mănînce. Doi din cei prezenţi s-au dus la piaţa de peşte din Fulton unde au cumpărat cîţiva homari şi cîteva sticle de vin. Stewardul Eugene" Querbal a fiert spaghete. Nu s-a mîncat mult, şampania nu a curs din belşug, iar Joe Adonis nu a adus nici o fată veselă de la barul de noapte „Copacabana", aşa cum au afirmat reporterii. Dimpotrivă, ultima masă luată în comun s-a desfăşurat într-o atmosferă de tristă amintire a vremurilor trecute.

După aceea sirena a sunat răguşit de trei ori, ancora a scrîşnit şi oaspeţii au început să facă semn cu mina spre nava care se desprindea de chei. Era duminică, 10 februarie 1946, ora 8 şi 15 după ora locală. Agenţii Oficiului de imigrări Sessa, Scanlon şi şeful lor Ratzke l-au însoţit pe expulzat pe mare pînă

la Sanda Hook şi s-au întors pe continent cu o navă pilot.

Numele lui Lucky Luciano a apărut mai tîrziu într un comunicat al comisiei de anchetă a senatorului Estes
KefaUer. Amănunte privind activitatea lui în timptil celui de al doilea război mondial şi colaborarea gangsterilor cu Serviciul de contrainformaţii al Statelor Unite au fost dezvăluite în mod definitiv de Comisia Herlands care şi-a încheiat cercetările la 17 septembrie 1954. Voluminosul raport nu a fost dat publicităţii deoarece Serviciul de. contrainformaţii l-a considerat strict secret, închizîn- du-l pentru mulţi ani în seif.

- Gangsterul .expulzat se temea că această colaborare cu autorităţile oficiale din S.U.A. îi va crea dificultăţi, iar, colegii îl vor considera colaboraţionist. Nu se ştie în ce măsură a avut dreptate, dar .cert este că Mafia a renunţat la serviciile lui. Altfel cariera lui Luciano nu s-ar fi terminat atît de repede.

După sosirea în Italia, s-a implicat în afacerea de la . bursa neagră, cîştigînd sume frumoase de pe urma comerţului cu mărfuri sustrase di^depozitele militare şi a traficului de droguri ; fostul rege al lumii interlope newyorkeze era însă supravegheat pas cu pas de poliţia italiană.şi de agenţii fiscali.

Neapole este un oraş al sărăciei, al depravării, al hoţilor şi şarlatanilor. Pe Via Tasso, la .numărul 464, se află o casă modestă în care Lucky Luciano şi-a închiriat un mic "apartament pe numele, său adevărat, Salvatore Lucarna şi s-a mutat împreună cu amanta sa, Igea Lissonion. Nu o'duceau rău deloc fiindcă continua să aibă venituri mari. Justiţia, italiană l-a condamnat însă pentru introducerea clandestină a sumei de 57 000 de dolari şi cumpărarea ilegală a unui automobil american înregistrat la New Jersey. Totodată era bănuit de trafic cu droguri, iar agenţii Interpolului îl urmăreau fiindcă se ştia că pierduse la cursele de cai suma de 5 400 C00 lire (circa 8 500 dolari) ceea ce însemna că primea din Statele Unite anumite procente din încasări, marinarii de pe navele > particulare „Independence" şi „Cbnstitution" fiind mijlocitorii. Poliţia aflase de

vizitele acestora în apartamentul din Via Tasso, dar nu avusese motiv legal să-i legiti-

La interogatoriul luat de Comisia Kefauer la 5 mai 1951 a ieşit la iveală că Luciano fusese implicat şi în traficul cu droguri. Inculpatul a mărturisit că împreună cu americanul Josef Bion cumpărase la Messina o mare cantitate de acid acetic, una din materiile prime de bază folosite în fabricarea heroinei.

La seara de adio organizată pe bordul navei „Laura Keen" Lucky Luciano a vorbit cu Meyer Lansky despre posibilitatea de a se stabili în Cuba.

— Charlie, unde scrie că trebuie să rămîi în Italia ? l-a întrebat Lansky. Havana este de fapt tot America şi noi avem cunoştinţe bune acolo. O să am grijă să fii primit cum trebuie.

— Şi dacă va afla guvernul american ?

— Ai făcut destul pentru Serviciul lor de contra- informaţii.

— Am făcut tot ce au vrut.

— Ţi-ai îndeplinit datoria de patriot. Noi vrem să lucrăm pe insula trestiei de zahăr. Nu vrem revoluţie, nu sprijinim războiul civil, ne interesează doar cazinourile şi profitul. Dacă ne vei ajuta, vom putea împărţi cîştigul pe din două.

— Bine, atunci o să aştept o veste de la tine, a spus Lucky Luciano. Imediat de cum a păşit pe pămîntul Italiei şi s-a dezmeticit puţin, a început să aştepte cu nerăbdare o telegramă de la Havana. Nu l-a satisfăcut primirea călduroasă a Mafiei locale din satul natal Ler- cara Friddi şi nu s-a arătat de loc preocupat de seratele cu fete frumoase. În toamna lui 1946 a primit telegrama mult aşteptată cu două cuvinte „Hotel Luciano". Lucky Luciano a plecat imediat.

Hotelul „National" se înalţă deasupra golfului albastru asemenea unei cetăţi. Se află în centrul Havanei într-un loc puţin retras, înconjurat de o grădină cu palmieri şi tunuri care în urmă cu o sută de ani apărau insula de atacurile invadatorilor străini. În timpul revoluţiei din 1933 s-au purtat lupte pentru ocuparea hotelului, Hotelul seamănă cu o veche bijuterie arhitectonică în mijlocul unui cartier modern. Are un cabaret, barul „La Sirena", două

cazinouri, două bazine şi un club „Havana". Din Statele Unite se ajunge cu avionul într-o oră, iar în, timpul week-end-uiui există un pod aerian din Florida.

La Genova, Lucky Luciano s-a îmbarcat pe "transoceanicul cu destinaţia Venezuela, iar de la Caracas a luat avionul spre Mexico City, probabil ca să şteargă urmele. Aici şi-a închiriat u.n avion particular care a aterizat la Havana. De la aeroport unde nu i s-au controlat- bagajele o maşină l-a dus direct la hotelul „National" : unde'Meyer Lansky şi oamenii săi îi pregătiseră ..o primire fastuoasă.

■

Importantul oaspete a primit o .autorizaţie de şedere nelimitată de la ministrul de interne de atunci,. Alfred Pequeno. La hotelul „National" a locuit cîteva zile după care şi-a închiriat o vilă luxoasă în cel mai bun cartier — Miramar. Fostul „preşedinte" al cartelului crimei trăia- ca un rege în vecinătatea milionarilor şi a diplomaţilor americani, Pe terasa umbTită deTpalmieri înalţi şi într-un salon cu aer condiţionat Luciano a pus la cale împreună cu Lansky întoarcerea sa în S.U.A., dar nu a apucat să-şi vadă dorinţa împlinită. Despre prezenţa lui în Cuba aflase Harry Anslinger, şeful Oficiului american de combatere a traficului cu droguri care bănuia că fostul capd-mafioso nu venise în Cuba să facă plajă.

Nu s-a înşelat de loc.' Curînd pe insulă aveau să-şi facă 'apariţia succesorii l.ui Al Capone : Joe Profaci, Willi Moretti,

Joe Adonis, Frank Costello, Joe Bonanno, Vito Genovese, Albert Anastasia, Mike Miranda, Rocco şi Charlie Fischetti s-au cazat în cele mai bune apartamente ale hotelului National şi au discutat o săptămînă întreagă cu uşile închise, avînd grijă ca mai întîi fiecare să înmî- neze fostului lor şef plicuri

ce conţineau sume mari de bani

.La această şedinţă la nivel înalt şefii lumii interlope americane au hotărît să construiască în Cuba cele mai mari cazinouri din lume. transformînd astfel m◦ca insulă Isla de Pinos (astăzi Isla de la juventud — Insula tinerilor) într-un Monte Carlo şi San Remo luate la un loe. Harry Anslinger a trimis în Cuba dtiva agenţi şi un sne- cialist în tehnica interceptării. Ray Oliver a reuşit să monteze în vila lui Luciano „ploşniţe" pe care le-a cuplat la centrala telefonică, iar convorbirile înregistrate au fost mai mult decît compromiţătoare.

Ministrul de Externe al S.U.A. l-a convocat de urgenţă pe ambasadorul Cubei la Washington şi l-a informat că Luciano a devenit o persoană indezirabilă. Apoi ambasadorul uimit a aflat amănunte neplăcute în legătură cu sumele primite sub formă de mită de diverşi funcţionari cubanezi pentru a înlesni construirea de cazinouri în Cuba şi înfiinţarea unui oficiu de trafic cu stupefiante. Un protest atît de vehement îi putea fi dăunător lui Luciano. De aceea Meyer Lansky l-a vizitat pe dictatorul Batista, amintindu-i de milioanele pe care le primise de la Mafia şi după ce i-a calculat profitul încasat de pe urma cazinourilor, i-a dat ordin să aplaneze cazul lui Luciano.

Oficialităţile de la Washington nu âu cedat şi aU cerut categoric expulzarea lui Luciano în Italia. Comandantul poliţiei cubaneze Benito Hererra şi ministrul de interne iPequeno care între timp fuseseră mituiţi, au refuzat propunerea americană. Neînduplecatul Anslinger a cerut să fie primit în audienţă de preşedintele Truman căruia i-a raportat despre cazul lui Luciano, atrăgîndu-i atenţia asupra pericolului pe care îl prezintă stupefiantele pentru tinerii din Statele Unite. Preşedintele Truman a intervenit şi a dispus. sistarea exportului de medicamente din S.U.A. în Cuba atîta timp cît Lucky Luciano va rămîne pe insulă. Milioanele de dolari primite sub formă de mită de Batista şi de alte persoane influente

nu au ajutat cu nimic, iar protestele preşedintelui Grau San Martin au rămas fără ecou. Presiunea politică a Statelor Unite era mult prea mare, iar Cuba mult prea dependentă de favoarea sair dizgraţia Washington-ului. Lucky Luciano s-a închis în propria lui vilă, devenind propriul său prizonier. Acest domiciliu forţat nu l-a ajutat cu nimic fiindcă poliţia l-a internat pentru cîteva zile în tabăra Tiscoria, iar în februarie 1947 a fost îmbarcat pe nava turcească „Bahir" cu desţinaţia Italia. La plecarea din Havana a fost însoţit de mai mulţi poliţişti decît prieteni, De aceştia din urmă se despărţise la hotelul „National" în prezenţa şefilor Mafiei. Printre oaspeţi se afla şi cunoscutul cîntăreţ de muzică uşoară Frank Sinatra care după cum vom vedea mai tîrziu, se număra printre membrii acestei „onorabile societăţi". în marele salon al hotelului a avut loc marele banchet de adio care a fost ultima întîlnire a lui Lucky Luciano cu reprezentanţii de vază ai Mafiei americane.

Potrivit unor zvonuri, Lucky Luciano şi-a petrecut restul zilelor cu una sau două amante, ducînd o viaţă liniştită de pensionar înstărit. Autorul acestor zvonuri, Meyer Lansky, voia să-şi acopere prietenul şi asociatul pe care l-a şi vizitat de mai multe ori pentru a pune la cale traficul cu droguri.

Lucky Luciano a trăit în exil în propria sa ţară. Nu s-a împăcat cu ideea expulzării"dîn Statele Unite pînă în clipa cînd a fost condamnat şi trimis în spatele gratiilor. Era însă mult prea bogat pentru a accepta această detenţie. Din nou a început să urzească planuri de ocupare a tronului imperiului său fantomatic. în condiţiile vieţii americane banii reprezintă cea mai eficientă armă şi jel s-a hotărît şă-i cîştige pe o cale simplă, chiar dacă nu foarte cinstită —- traficul cu droguri.

La prima vedere părea să fie un comerţ legal. Luciano a intrat în legătură cu trei uzine chimice care fabricau heroină pe bază de comandă, mai bine zis în schimbul Linei sume mări- dată directorului. Nu părea o afacere suspectă. Uzina chimică „Saci" şi societatea „Sai- pon" fabricau produse chimice şi farmaceutice, iar uzina „Shiaparelli" — parfumuri cunoscute, prin urmare putea să fabrice şi produse chimice. Lucky

Luciano procura materia primă şi-le dădea comanda de - prelucrare. în trei ani cele trei uzine i-au furnizat mai mult de 400 de kilograme de heroină pură, dar nu s-a aflat niciodată preţul de cuinpărare-vînzare. Valoarea heroinei transportată din Italia în Statele Unite a fost de 200 milioane de dolari.

Afacerea în care erau implicaţi Luciano şi cele trei firme a fost" descoperită. Cinci directori şi cîteva zeci de chim işti implicaţi în procesul de fabricaţie au fost închişi. Se zice că Lucky Luciano a scăpat cu faţa curată. Nimeni n-a reuşii! să aducă probe concludente, iar el nestingheri t a continuat să cumpere droguri din Răsărit şi să le vîndă în Apus, încasînd sume uriaşe. Avea cîmp liber de desfăşurare, iar acţiunile i-au crescut vertiginos după ce a scăpat de cel mai puternic rival al său — Genovese, pe care l-a denunţat lui-Harry Anslinger, şeful de la Narcotica Bureau. Jean Marcilly afirmă că a avut scrisoarea compromiţătoare în mină.şi citează conţinutul ei. Lucky Luciano se plîngea că Narcotics Bureau, Comisia de anchetă Kefauer şi alţii i-au creat faima de şef al traficului internaţional de stupefiante. Luciano afirma că n-au dreptate, şi dorea să se reabiliteze cu ajutorul şefului Oficiului de combatere a stupefiantelor. Voia să revină în Statele Unite şi dacă Harry Anslinger i-ar fi înlesnit
această .călătorie, ar fi fost dispus să-i dea o listă cu toţi marii furnizori şi traficanţi de droguri, listă care ar fi putut fi utilă nu numai guvernului american, ci şi lui Narcotics Bureau.

Nu a primit nici un răspuns: Harry Anslinger a aruncat probabil scrisoarea la coş. În schimb au

aflat de «fa naşii mafioţi americani, ceea ce a marcat începutul sfîr- şitului lui Lucky Luciano. Am încercat să aflu motivele care l-au determinat pe marele gangster să se umilească într-o asemenea măsură. Există o singură explicaţie, şi anume dorinţa tuturor emigranţilor de a se întoarce acasă. Pentru

Lucky Luciano

America era ţara unde crescuse şi făcuse o carieră monstruoasă,' dar strălucitoare. A cedat acestei nostalgii care l-a făcut'să-şi piardă capul. Nu l-au înţeles nici măcar iubitele lui Igea Lissonion şi tînăr,. Andrea

,-în această clipă în viaţa 'lui Luciano a apărut Martin Gosch, scenarist, scriitor şi producător de filme'la Hollywood cîre lucrase, cîndva şi ca reporter. Gosch i-a făcut o ofertă senzaţională şi anume aceea de a turna un film de lung metraj intitulat „Despre viaţa şi opera lui Lucky Luciano, supennan al lumii interlope şi rege al crimei" în cåre rolul principal urma să fie interpretat de Dea£ Martin.

în lumea actorilor şi a producătorilor de film nimic nu rămîne secret, cu atît mai mult cu cît ziariştii au grijă să răspîndească tot felul de zvonuri

despre filme şi actori. Dean Martin i-a povestit despre planul lui Gosch prietenului său, cîntăreţul Frank Sinatra, care i-a informat imediat pe naşii mafioţi americani.

Aceştia au condamnat proiectul, implicit pe Luciano, care voia să-şi cîştige gloria şi nemurirea pe ecran, crezînd că în felul acesta va putea reveni în Statele Unite, în plus producătorul Martin Gosch considera un lucru firesc întoarcerea lui Luciano în S.U.A. unde urma să fie angajat în funcţia de consultant tehnic al filmului.

Meyer Lansky a convocat o adunare fulger a şefilor mafioţi — fapt pe care nu -i-a- recunoscut niciodată. Carlo Gambino, Joe Bonnano, Joe Adonis şi Tommy Luckese au hotărît interzicerea filmului. Tommy Eloli a devenit curier. S-a urcat în primul avion şi l-a vizitat pe Luciano în' apartamentul său din Ncapole unde i-a transmis hotărîrea Marelui consiliu al Mafiei. Luciano nu s-a .arătat dispus să o accepte.

Producătorul Gosch, care între timp aflase toate intrigile, voia să salveze cu orice preţ filmul, S-a adresat unui funcţionar important al Partidului Democrat, Kenny Sutherland care a promis că va înlesni întoarcerea rui Lucky Luciano în Stí tele Unite. La început urma să lucreze cîteva zile în f\ ncţia de consultant tehnic al filmului după care şederea lui trebuia să fie prelungită. După proiectarea filmului pe ccranele marilor cinematografe Luciano putea să primească autorizaţia de şedere în Statele Unite. în acelaşi timp Martin Gosch urma să scrie şi o carte de amintiri a marelui Lucky Luciano intitulată „Testamentul", care avea să devină în mod sigur un best-seller.
în dimineaţa zilei de 26 ianuarie 1962 Lucky Luciano a fost transportat la aeroportul „Capodicino" din Milano. Era însoţit de poliţistul italian îmbrăcat în civil Cesare ¡Resta desemnat de comandamentul poliţiei drept paznicul lui personal. Poliţia italiană se temea de un eventual atentat şi de complicaţiile care ar fi putut să apară. Lucky Luciano nu era însă mulţumit cu protecţia poliţiei. Avea proprii lui paznici pe care se putea baza sau cel puţin aşa îşi închipuia. La aeroport urma să se întîlnească cu producătorul

Gosch şi să perfecteze tot ce era necesar, eventual să semneze contractul.

În dimineaţa aceea nu s-a simţit în largul lui. Apropiata întîlnire îi zdruncinase nervii. Lucky Luciano era de acum un gangster bătrîn, suferind de inimă. De aceea , tot timpul purta în buzunarul de la vestă o tabacheră de aur pe care era gravat un amoraş cu iniţialele „L.L.", dăruită de iubita lui, Igea Lissonion.

În dimineaţa aceea şi-a luat doza obişnuită, iar înainte de a pleca la aeroport a mai înghiţit două tablete. Dar inima nu voia să-l asculte. Medicamentele îşi făceau de obicei imediat efectul, dar de data aceasta starea lui se înrăutăţise. Cînd în holul aeroportului s-a auzit megafonul care anunţa aterizarea avionului de la New York, iar după o clipă a apărut zîmbitor Martin Gosch, Lucky Luciano a simţit că-şi pierde echilibrul. Gosch l-a prins în braţe şi l-a aşezat cu grijă pe jos.

— Pilulele, pilulele, a şoptit Luciano.

Martin Gosch a scos din buzunarul lui Luciano tabachera de aur şi două capsule de gelatină pe care a vrut să i le bage în gură. Luciano a dat din cap în semn de refuz. Privind capsulele la lumină, Gosch a înţeles că nu conţineau decît apă.

Era întins pe pardoseala de marmoră, acoperit cu Oţ manta de ploaie. Imediat a venit salvarea. Toate încercările s-au

dovedit zadarnice. Lucky Luciano a murit înainte de a i se da primul ajutor. La spital i-au fost luata toate lucrurile şi a fost întocmită o listă, cu obiectele care s-au găsit asupra lui. Tabachera de aur cu iniţialele „L.L." s-a pierdut şi poliţistul Cesare Resta care a vegheat muribundul n-a ştiut ce s-a întîmplat cu ea. ,

Mafia a respectat
legea tăcerii şi a şters
toate urmele,
închizînd pentru tot-
deauna gura fostului
ei şef

în Statele. Unite Lucky Luciano a ajuns abia după moarte. Guvernul american a fost de acord cu transportul cadavrului, iar familia lui Salvatore Lucanio l-a îngropat în cavoul familiei din cimitirul catedralei St. John's în cartierul newyorkez Queens. Lucky Luciano dăduse bani să fie construit încă din 1935. La mmormîntare nu a venit nici unul dintre asociaţii săi. Mai bine zis n-a îndrăznit să vină deoarece mulţi erau aşteptaţi printre morminte de poliţişti eu mandate de. arestare în buzunar.

GHINIONUL LUI MEYER LANSKY

L-au aşteptat la aeroport. Cum l-au văzut, au intrat după el în sala de aşteptare. Au urcat pe terasa panoramică şi l-au urmărit cum dispare în .avion.

— Habar n-are de noi, a zis Moşe.

— Individul acela înalt e garda lui ? l-a întrebat Bubi Landau.

— Îi cheamă Shriner şi a lucrat' în serviciul de contrainformaţii al Mossad-ului. Apoi a fost garda personală a lui Bén Gurion.

— Şi-a găsit cine să-l păzească.

— La milioanele lui îşi poate permite.

— Asta-i chestia ! Un gangster ori e milionar, ori e mort.

— Poate să zboare numai pînă la Zürich ! se miră Moşe. Atunci poţi să-mi explici de ce şi-a cumpărat bilet pînă la Lima şi de aici mai departe la Asunción ?

— Pentru că bătrînul afacerist Stroessner primeşte pe oricine plăteşte.

— Preşedintele Paraguayului ?

— Cine altul ? Odată i-a luat sub aripa lui ocrotitoare pe naziştii care i-au exterminat pe evrei, altădată pe evreii căutaţi de Interpol.

— Bine, dar de fapt care e destinaţia zborului ?

— Poate că nici el nu ştie.

Scările au fost luate. Avionul, companiei „Swis-sair" ambala motoarele.

Bătrînul mărunt cu pălărie şi ochelari de-soare şi tînărul său însoţitor erau instalaţi de mult în cabina de clasa întîi,

«— Mă duc să anunţ, zise Bubi Landau.

— Aşteaptă pînă se ridică în aer. Cu ăştia trebuie să mergi la sigur.

Era duminică, 5 noiembrie 1972. Peste cinci zile expira viza turistică israeliană a bătrînului mic. de statură, cu faţa brăzdată de riduri. Renunţase la lupta pentru prelungirea vizei, mai bine zis fusese obligat să capituleze şi se hotărâse să dispară fără urmă. Dimineaţa în apartamentul său din Tel-Aviv şi-a luat rămas bun de la soţie şi de la cîine şi însoţit de garda personală a plecat spre aeroportul „Lod". Avionul a decolat cu o întîrziere de cîteva minute. Moşe, agent de poliţie îmbrăcat civil, intră în prima cabină telefonică şi formă numărul secţiei speciale a centralei poliţiei din Ierusalim,

— A plecat cu avionul de Zürich.

Poliţistul nu-şi notă informaţia, ci sună imediat ambasada din Tel Aviv, cerînd legătura cu reprezentantul F.B.I. v

— S-a urcat în avionul de Zürich, anunţă el.

Aceeaşi informaţie a fost transmisă lucrătorilor F.B.I,
din Zürich, Geneva şi Berna. La prima aterizare pe pămîntul elveţian, pasagerii au intrat în clădirea circulară a aeroportului din Geneva. Printre ei se afla bărbatul mic de statură şi paznicul' lui, Shriner. I-au întîmpinat doi agenţi F.B.I. şi trei poliţişti elveţieni îmbrăcaţi civil.

— Domnule Lansky, n-aveţi voie să părăsiţi aeroportul, zise unul dintre ei.

— Puteţi să-mi spuneţi de ce ?

— Nu aveţi viză de intrare.

— Pot să o capăt direct aici pe aeroport.

— Nu puteţi, domnule Lansky. Trebuie să părăsiţi teritoriul Elveţiei.

S-au urcat în avionul companiei „Swissair" cu destinaţia Rio de Janeiro. Au zburat o parte din zi şi toată noaptea. La fiecare cîteva ore mîncau, fumau mult şi se uitau la westernul proiectat pe ecranul de la bordul avionului. La aeroportul din Rio de Janeiro erau aşteptaţi de agenţii de poliţie şi de reprezentantul local al companiei aeriene „Swissair".

— Domnule Lansky trebuie să vă continuaţi zborul, î-a anunţat un poliţist brazilian pe bătrînul obosit, iar reprezentantul companiei „Swissair" a adăugat:

— Dar nu cu compania noastră. „Swissair" nu doreşte să călătoriţi la bordul avioanelor sale. V-am aranjat continuarea zborului pe un avion al companiei americane „Braniff" cu destinaţia Paraguay.

Patru ore au aşteptat legătura. Lansky fuma ţigară de la ţigară şi dădea mereu telefoane. Altfel părea calm, deşi agenţii nu-l slăbeau din ochi.

Zborul de la Buenos Aires la . Asunción durează aproape o oră. Meyer Lansky era conştient de faptul că în timpul zborului său în jurul globului, şefii poliţiilor de pe mai multe continente au elaborat un plan de acţiune comun în faţa căruia el nu mai are nici o şansă, în Paraguay a întrezărit o mică rază de speranţă. Pe aeroportul „Internacional" din Asunción s-a prezentat la biroul de control al paşapoartelor şi nimeni nu l-a întrebat nimic. A băut o cafea lş restaurantul aeroportului şi a trimis o telegramă soţiei sale la Tel Aviv, comuni- cîndu-i că totul e în ordine. Probabil că aşa era convins în acel moment.

Dar se înşela. I se permitea să se mişte liber fiindcă era urmărit de agenţi profesionişti. Primul care i-a observat a fost Shriner, suficient de versat în serviciul lui Menachem Begin. Deocamdată agenţii stăteau în umbră. în schimb au intervenit vameşii locali. Cu toate că Meyer Lansky s-a împotrivit, spunînd că are toate actele în regulă şi nu a încălcat prevederile vamale şi valutare ale ţării, l-au urcat înapoi în avion. Garda personală, Josepf Shriner şi şeful său, Meyer Lansky, trebuiau să-şi continue zborul.

— Uite ce e Josko, spuse Laasky. Nu mai are nici un rost. M-au înhăţat. Poţi să te duci acasă. Acum sinii păzit de agenţii F.B.I. Este clar că vor să mă întoarcă cu orice preţ în Statele Unite.

— Şefule, tocmai de aceea vreau să rămîn, spuse Shriner.

După aterizarea avionului pe aeroportul din La Paz poliţiştii bolivieni nu l-au lăsat nici măcar să intre în sala de tranzit. Cei doi împreună cu doi agenţi F.B.I. au rămas în avion. După patruzeci şi cinci de minute a urmat o altă decolare şi aterizare la Lima. Pe aeroportul internaţional „Jorge Châveze" erau aşteptaţi de un grup de soldaţi care au înconjurat avionul, păzindu-l cu mitralierele cu piedica trasă.

— Domnule Lansky, nu aveţi voie să păşiţi pe teritoriu] statului Peru, l-a anunţat un funcţionar departamental asudat. Meyer Lansky ştia că înainte de a ateriza pe pămîntul american la Miami, următoarea şi ultima escală a liniei companiei „Braniff" era Panama City. Pe paşaport avea viza de intrare dată de consulatul panamez de la Tel Aviv. în aceste condiţii oricare alt pasager ar fi putut intra fără nici o dificultate în ţară. Lui nici măcar nu i s-a dat voie să coboare din avion. Pe scări l-a oprit un funcţionar local care i-a spus că este un într •> nedorit pe pămîntul panamez. Bărbatul cu faţă ridată şi-a dat seama că şi de data asta a pierdut. Următoarea escală era Miami unde îl aştepta mandatul de arestare.

— Nu mi-era frică, a declarat el mai tîrziu, dar eram groaznic de obosit Aveam impresia că sînt un animal hăituit care încearcă să iasă din cursă. Sentimentul de neputinţă e foarte neplăcut. Poţi să te sucşti şi să te învîrteşti în toate felurile, dar fără nici un folos. Cînd am aterizat, nu mai eram nici măcar furios. După ce mi-am schimbat hainele şi -m-am bărbierit eram" pregătit pentru orice.

DC-8 a aterizat pe aeroportul „Miami-Internatiohal". Comandantul avionului a făcut o manevră către una din clădirile aeroportului Pasagerii se grăbeau către ieşire. Meyer Lansky, Joseph Shriner şi cei doi agenţi F.B.I. au rămas în avion Au cOborît ultimii Pe culoar îi aşteptau trei bărbaţi. Unul din ei se numea Kenneth Whittaker şi era şeful filialei F.B I, din Florida.

— Bine aţi venit acasă, domnule Lansky. i-a zisei răutăcios Cum a fost zborul ?

A mers, a răspuns băt
rinul ..cu fata ridată

— .Nu a fost prea lung ?

— Nu prea. Două zile.

— în numele legii şînteţi arestat! Tot ce veţi spune din această clipă poate fi folosit contra dumneavoastră.

— O.K., zise Meyer Lansky. încotro mergem ?

— La închisoare, domnule Lansky! răspunse şeful filialei F.B.I. din Miami, Kenneth Whittaker care declară ziariştilor curioşi strînşi în jurul maşinii poliţiei : „Domnul Lansky speră să primească o cauţiune mare. Trebuie să fiţi siguri că va fi deferit justiţiei".

650 de mii dolari este o cauţiune neobişnuită. David Rosen, avocatul lui Meyer Lansky a protestat energio împotriva acestei sume, dar zadarnic. Opinia publică a aflat că în timpul zborului său în jurul unei jumătăţi de glob, Meyer Lansky a oferit un milion de dolari guvernului statului care îi va da viză de intrare.

Cauţiunea a fost plătită şi bătrînul a putut să se întoarcă în apartamentul său de pe Collins Avenue de unde plecase în Israel cu doi ani şi jumătate în urmă. Nici nu a apucat să se încălzească puţin în partamentul său spaţios fiindcă în aceeaşi zi, 7 noiembrie, s-a internat „din motive de sănătate" într-o clinică din Miami. Abia după un an avea să înceapă procesul intentat de procurorul Robert Rust M Meyer Lansky, milionarul şi regele neîncoronat al gangsterilor, prietenul influent al personalităţilor influente.DEPOZIŢIA COMPUCF.T.TIT AHFARltf

ivieyer LansKy era mai abil şi poate mai prudent decît ceilalţi gangsteri. Nu iubea publicitatea, ducea o viaţă retrasă, nu-şi irosea timpul prin baruri şi nu purta aer de diamant la cravată. Nu se ştia de unde dădea telefon, avea două apartamente confortabile, dar obişnuia să locuiască şi la hotel. îşi dirija oamţiîîii din umbră, iar atunci cînd participa la o acţiune era perfect acoperit. De aceea poliţia, Oficiul de combatere a stupefiantelor (Narcotics Bureau), F.B.I. şi chiar agenţii celebri ai Interpolului nu au reuşit să inventarieze toate acţiunile gangsterului Lansky, astfel încît după 40 de ani el a declarat numai ce i-a convenit. Nu a recunoscut că a avut o activitate ilegală fiindcă ştia că nu există probe contra lui.

Poliţia a reuşit însă să-l prindă pe Daniel Franciş Ahearn care fusese condamnat la 30 de ani închisoare. I s-a promis reducerea pedepsei şi eliberarea condiţionată, ceea ce l-a' determinat să depună mărturie. Avea despre ce să vorbească fiindcă fusese prietenul şi complicele lui Lansky în anii douăzeci. Procesul verbal în care au fost consemnate declaraţiile lui poartă data de 15 martie 1957. Prin urmare nu trebuie să ne mire că după 40 de ani Ahearn nu şi-a adus aminte de toate amănuntele, a uitat o serie de nume şi a deforma; altele. Cu toate acestea depoziţia lui a rămas un exemplu elocvent al culiselor crimei organizate din Statele Unite.

— Cîţi ani aveţi, domnule Ahearn ? l-a întrebat procurorul Robert J. Campbell, şeful Comisiei de anchetă a criminalităţii numărul 18

— Sînt cu un an mai mare decît Johny. M-am născut în 1901.

— La care Johny vă referiţi ?

— La Meyer Lansky care pe vremea aceea se numea Johnny Eggs.

— De ce tocmaj Eggs ?

— Nimeni nu ştie. Niciodată n-am furat şi nu am făcut comerţ cu ouă.
— Unde şi cînd v-aţi cunoscut ?
— Pe stradă. După cîte îmi amintesc prin 1917 sau 1918.
— Vă aduceţi aminte pe ce stradă,- domnule Ahearn ?
— Desigur. Pe Jackson Street, undeva între South Street şi Front Street.
— Au mai existat martori la întîlnire ? a întrebat procurorul Campbell.
— Da. Barrett căruia m-a prezentat Johnny.' Pe atunci mă certasem cu el pentru o fată care se numea «Roşcata Gertre».
— V-aţi asociat imediat cu Lansky ?
— A doua zi am jefuit împreună un depozit din Puritan Buildings de pe Broone Street. -
— A fost singura spargere comună ?
— Da' de unde 1 Pînă la sfîrşitui anului am mai comis şase sau şapte efracţii de genul ăsta. Mai precis am jefuit depozite sau camioane parcate.
— Cum împărţeaţi cîştigul ?
— Cinstit. Pe cuvîntul meu. Ţineam foarte mult la el. Numai că au reuşit să mă înhaţe şi să mă bage la zdup.
— De ce ?
— Pentru o spargere.
— Cit aţi primit ?
— Cincisprezece luni.
— Eraţi pe atunci încă foarte tînăr 1
— De aceea am şi fost închis la Elmira, care e cea mai oribilă -puşcărie pentru minori şi tineri din lume.
— După aceea aţi revenit la Lansky ? I-a întrebat preşedintele Comisiei.
— Desigur. Unde era să mă duc? Imediat .cum-am ajuns la New York, m-am dus la el.
— Cum arăta banda lui ?
— Se schimbase mult. Pe de o parte Johnny, respectiv Lansky, umbla cu o armă la el. Asta era o noutate pentru mine. Pe de altă parte era în bani şi mi-a spus că dă tîrcoale norocului.
— Cum adică ?
— Nu ştiu dacă juca poker sau zaruri obişnuite. În plus mi-a spus că lucrează, pentru-sindicate.
— V-a cooptat imediat în bandă ?

— Da. Imediat; Mai întîi ne-am dus pe Essex Street, apoi pe Rivington Street unde s-a strîns toată gaşca.
— Cine făcea parte din ea ?
— Cei doi Albert, Judie, Meyer şi Zeigie. Şe pregăteau să se ducă la bar. «.v -
— Să vadă programul ?
— Nu, să joace. Eu trebuia să stau de pază.
— Cît aţi primit pentru supraveghere ?
— După cîte îmi amintesc zece procente din câştigul net.
— Domnule Ahearn, după cum ştim banda lui Lansky săvîrşea asasinate la comaricjă. Victimele celor mai multe din ele erau activişti sindicalişti sau, dimpotrivă, sindicatele plăteau factura.
— Da. Pe A Hen Street se afla «Cabinetul rus», unde ne distram, uneori. Acolo ne-am întîlnit odată cu un sindicalist al cărui nume nu l-am aflat niciodată şi el ne-a trimis în PeekskiiI.
— Ce să faceţi acolo ? l-a întrebat procurorul Campbell.
— Să dăm foc unei fabrici.
— I -aţi dat foc ?
— Nu, doar ne-am pregătit. Am stat acolo paisprezece zile, dar sindicaliştii s-au înţeles pînă la urmă cu patronul-şi au renunţat.
— Şi cu asta s-a terminat totul ?
— Da' de unde. Băiatul de la sindicate a trecut într-o seară pe la noi şi -iie-a povestit despre; un anume şef de -care trebuia să ne ocupăm. Ne-a dat şi adresa lui din Brooklyn.
- — Cum îl chema ? -
— Nu-mi mai aduc aminte. E mult de atunci. Ne-am ţinut de coada lui, l-am urmărit în metro, dar la Grand Central Station l-am pierdut,
— Aveaţi totuşi adresa lui, îl incită procurorul' pe Ahearn.
— Tocmai asta vroiam să spun. Ne-am dus cu taxiul la Williansburg unde locuia. Am ajuns înaintea lui şi l-am aşteptat după colţ. Trecea foarte multă lume pe acolo şi am renunţat. După ce s-a întunecat, am pornit la atac. Am sunat la uşă şi ne-a răspuns o voce care ne-a întrebat cine sîntem şi pe cine căutăm. Am mormăit: «O telegramă» şi uşa s-a deschis imediat. Am împins femeia la o parte şi am năvălit înăuntru. Individul stătea la masă şi bea bere. Lansky l-a pocnit cu o rangă de fier în cap, trîntindu-l

imediat ia pămînt. Totul nu a durat mai mult de cîteva minute după care am ieşit din nou afară.

— Lansky l-a omorît ?

— N-,am aflat niciodată. A doua zi ne-am dus la sindicalistul respectiv. Ne-a lăudat că anr făcut o treabă foarte bună şi am primit 500 de dolari. Un moment, mi-am adus aminte. Omul acela n-a murit! Sindicalistul a spus că de-acum înainte nu va mai avea probleme cu el, fiindcă de frică nevasta lui s-a jurat că nu-i mai dă voie să meargă la fabrica din Peeckskill.

— Aţi avut mai multe comenzi de genul ăsta ?

— Da. Multe. De pildă, ne strecuram în fabrică noaptea şi distrugeam maşinile. Sau îi băteam pe muncitorii care nu vroiau să intre în sindicat.

— Cît timp aţi activat în acest sector ?

— Destul de mult. Pînă în 1922.

— Şi după aceea ?

— După aceea am făcut contrabandă cu băuturi alcoolice şi aveam nîteva mese de joc.

— Ce s-a întîmplat cu Gallaher, îl întrebă procurorul Camobell.Hughie Gallaher era ucigaşul cartierului nostru şi nu-l avea de loc la inimă pe Lansky. Il făcea porc de evreu şi îl provoca cînd era beat. De pildă, îi spunea : „Aşează-te cu faţa la perete, dine de jidan ca să-mi încerc pocnitorile". într-o luni, la ora 2,30 dimineaţa, mergeam cu un amic pe Madison Street, iar Gallaher, ameţit bine, ne urmărea din umbră.

— Cine era amicul dumneavoastră ?

— Tab bo, vărul lui Lansky. Beţivut ăla a încercat să se lege de noi. A scos cuţitul şi l-a lovit pe Tabbo. Acesta, plin de sînge s-a ridicat de jos, a pus mîna'pe o bucată de fier şi a început să dea în Gallaher, snopind u-l în bătaie Omul avea însă dovleacul ca de beton aşa că s-a ridicat de jos şi s-a năpustit asupra mea. I-am smuls cuţitul din mînă, l-am trîntit din nou jos şi de data ; 'a l-a luat la întrebări Tabbo. După ce a rămas nemişcat, l-am acoperit cu cîteva scînduri scoase dintr-o ladă şi am fugit. .

—Unde?

— în apartamentul lui Lansky din Columbia Street. Dar nu am rămas acolo din cauză că sora lui ne-a făcut un tărăboi groaznic că am trezit-o din somn. Astfel ain ajuns într-un birt din Grand Street unde am luat micul dejun şi am aflat că în Madison Street a fost găsit mort Kughie Gallaher, iar cadavrul lui este înconjurat de poliţişti şi reporteri.

Deşi fusese comis un omor, Ahearn nu a stat la închisoare nici măcar o singură zi. încă de pe atunci Meyer Lansky avea relaţii influente în rîndul poliţiştilor şi al judecătorilor. Au dezbătut împreună cazul Gallaher şi numai după aceea s a prezentat la poliţia din Clinton Street unde a depus mărturie în faţa criminalistului Silii Burns. Toţi îşi interpretau rolul cu mare măiestrie. Ahearn a fos eliberat din lipsă de probe. Mai tirziu cazul s-a reluat şi Ahearn a fost interogat de judecat ■••••ni ■Mclntyre, care fusese mituit de Meyer Lansky

După cum se ob'şnuia, gangsterii îşi • e.w' ,••■•! miu' i în mod operativ neînţelegerile' Jake Lansky !;« ra la în blănar din Bronx, Confra'.ii au speculat această situaţie şi (-au sustras un colet cu blănuri scumpe. Meyer şi Jaka Lansky au descoperit furtul. Mai întîi l-au bănuit pe A« iiearn, dar mai tîrziu şi-au dat seama că hoţul a fost John Barett. Lepke Buchalter l-a luat la sigur, iar Barett şi-a recunoscut

vina. A făcut-o, a mărturisit el, de ciudă fiindcă Meyer Lansky şi Bugsy Siegel îşi opreau de fie- :are dată partea leului, iar el se simţea nedreptăţit. L-au aîndit ca să se răzbune şi într-o zi cînd Barett mergea **du** maşina au tras în el. Bănuind parcă ceva, Barett a ieşit din maşină în plin mers şi a luat-o la fugă pe cîmp,

— Cîte gloanţe aţi tras în el ? l-a întrebat procurorul Campbell pe Ahearn.

— Patru gloanţe în cap.

— Şi a continuat să fugă ?

— Nu ştiu. în orice caz a avut noroc. A ajuns la şosea, a oprit un taxi şi a rugat să fie transportat - la „Governor's Hospital" din New York. Era un loc unde îi puteam veni uşor de hac.

— într-un salon de spital ?

— Exact. Lansky mi-a zis : „Ahearn, acum mergem .în Mott Street unde cunosc' un individ care ne poate procura mîncare otrăvită. Eu nu mă pot duce la spital fiindcă mă cunoaşte nevasta lui, dar tu poţi să mergi". Am prins- o pe soţia lui în momentul cînd vroia să pleca şi i-am dat un pui.

— I l-a dus ?

Da, dar ca orice femeie i-a spus de unde îl are. Rănitul şi-a dat imediat seama ce se ascunde la mijloo şi a aruncat mîncarea pe fereastră.Cazul lui Barett era clar. Cele patru gloanţe trasa de Meyer Lansky puteau fi o probă suficientă împotriva lui. Cu toate acestea nimeni nu a putut dovedi cine a tras în Barett. Toţi, inclusiv victima tăceau. Legea Mafiei ă fo.st respectată cu sfinţenie. Nici agentul Oficiului de emigrări. Benjamin B. Edelstein, care a reluat cercetările în 1950, nu a avut succes. L-a audiat pe fostul agent da polfvie Joseph P. Heinrich, care consemnase cu ani în turnă într-un proces verbal discuţia cu rănitul internat la „Gr »vernor's Hospital", dar deşi era pensionar Heinrich a preferat să nu-şi amintească nimic. Acţiunea penală intentată împotriva lui Meyer Lansky. a fost sistată din lipsă de probe.

Majoritatea gangsterilor şi-au irosit banii furaţi în baruri şi în case de toleranţă. Meyer Lansky însă nu. El a investit aceşti „bani murdari" în afaceri serioase. Bărbatul mic de statură frecventa bibliotecile, studiind cu asiduitate economia şi sistemul bancar. A învăţat principiile speculaţiilor de la bursă şi ale tranzacţiilor financiare. A căpătat, ce-i drept, multe cunoştinţe, dar a rămas un gangster.

S-a hotărît să-şi depună banii într-o sucursală a băncii din Lower East Side şi l-a trimis în locul lui pe Bugsy Siegel. Acesta s-a întors decepţionat, zicîndu-i că nu a depus nici un dolar fiindcă banca era păzită de un singur bătrîn jumătate orb, jumătate surd care probabil doarme toată noaptea. Siegel s-a dovetUf a fi inspirat. A depus banii în altă parte în timp ce banda lui Lansky a atacat filiala băncii din care a sustras 8 000 de dolari.

PROFESORUL ŞEFILOR ŞI ŞEFUL PROFESORILOR

— Stimate prietene, i s-a adresat un cartofor onorabil tînărului de 18 ani în timp ce-i urmărea cu atenţie expresia feţei. în prezent în S.U.A. cererea de whisky da calitate superioară a crescut vertiginos. Repet: de whisky de calitate superioară. Nu mă gîndesc la poşirca pe care o vînd amicii tăi italieni în tavernele din Lower East Side fiindcă ea îi poate mulţumi numai pe sărăntocii cari nu au băut în viaţa lor ceva mai bun.

S-au întîlnit în restaurantul hotelului „Park Central'4 unde au servit cina compună dintr-un aperitiv, un cocteil de homar cu măsline umplute, supă de broască ţestoasă şi „filet mignon aux champignons". Tip monden şi jucător profesionist de elită, Arnold Rothstein vorbea calm şi măsurat de parcă ar fi negociat cu directorul de la „Manhattan Chase Bank", în timp ce tînărul gangster Meyer Lansky îl asculta cu un aer blazat. De fapt Lansky intra prima oară într-un asemenea restaurant, mînca prima dată delicatese atît de rafinate şi auzea prima oară vor- bindu-se într-o limbă străină. Nu se simţea de loc complexat de mulţimea de tacîmuri, farfurii şi farfurioare_cu cuburi de gheaţă şi imita întocmai comportarea demnă a profesorului său. Deşi nu fumase niciodată, a cerut chelnerului să-i aprindă o ţigară de foi.

După terminarea primului război mondial, cînd toată lumea spera că experienţa îngrozitoare de pe fronturile de luptă din Europa nu se va mai repeta niciodată, Lansky împlinise 16 ani. Avea suficientă experienţă, ştia să se descurce, să ordone subalternilor, să ţină în şah concurenţii şi să le pună piedică la momentul potrivit ca să-şi spargă capul. În 1919 cînd a fost decretată legea prohibiţiei Volstead, care avea să intre în vigoare la 16 ianuarie 1920, marcînd începutul 'unei perioade de anarhie

economică şi declin de 13 ani, Lansky nu împlinise încă i8 ani.

în America s-a băut de cînd lumea. Coloniştii ofereau indienilor rom, plantatorii dădeau negrilor rachiu, iar patronii muncitorilor — whisky. S-a băut şi în timpul războiului dintre Nord şi Sud, iar istoria Vestului Sălbatic cu celebrele lui saloane este binecunoscută.

Reformatorii sociali afirmau că alcoolismul s-a răs- pîndit repede datorită industrializării Rachiul a devenit o armă eficientă de luptă împotriva proletariatului. După modelul legendarei Carry Nation, care timp de zece ani a cutreierat cârciumile, ducînd sub mantila ei o toporişcă cu care făcea ţăndări sticlele de- whisky, au fost creata Asociaţia antialcoolică „Anti-Saloon League" („Liga împotriva eîrciumilor") şi „Women's Christian Temperance Union". Fetele şi femeile simple urau cîrciumile fiindcă soţii lor îşi lăsau acolo lefurile în loc să le aducă acasă.

Şi sindicatele au sprijinit lupta contr-a alcoolismului astfel incit după multe preparative şi discuţii, Congresul Statelor Unite a hotărît .să. facă un pas istoric. încă din prima zi de intrare în vigoare a legii, prevederile ei au fost încălcate : majoritatea americanilor se ocupau cu distileria ilegală şi traficul ilicit de whisky deoarece considerau că este dreptul lor să hotărască dacă trebuie să bea sau nu. Deosebirea consta în aceea că unii beau melasă care era dăunătoare sănătăţii, iar alţii cheltuiau sume exorbitante ca să-şi procure băuturi fine. Arnold Rothstein şi Meyer Lansky au hotărît să-i aprovizioneze pe aceştia din urmă cu băuturi de calitate superioară.

Formau, un cuplu inegal. Meyer Lansky era încă un băieţandrtf, deşi avea reputaţia de mare bătăuş şi hoţ abil. După cum a declarat mai tîrziu Arnold Rothstein, acest ţînăr promitea mult datorită calităţilor sale ieşite din ¿omun ; lipsa totală de scrupule şi capacitatea inepuizabilă de a fi obraznic şi a risca totul pentru bani.

Arnold Rothstein era creierul acţiunii. I se spunea „The Brain", ceea ce de fapt era o poreclă măgulitoare. La începutul anilor douăzeci se apropia de 40 de ani j avusese o viaţă agitată de cartofor, colindase lumea în lung şi-n lat, fiind deja plictisit de camerele de hotel şi cabinele luxoase ale vapoarelor transoceanice unde îşi practicase meseria. Cînd s-a promulgat legea prohibiţiei se afla în culmea gloriei.

Cu puţin timp înainte reuşise să comită în Wall Street o mare tîlhărie care l-a ridicat pe locul întîi în branşă.

Meyer Lansky a afirmat că nu a practicat niciodată gangsterismul, ci a făcut contrabandă cu whisky la preţuri ridicate. Nu a fost singurul om pe care prohibiţia l-a ajutat să devină milionar. În zilele noastre indivizi de teapa lui sau fii lor sînt directori de societăţi comerciale şi industriale, investesc sume mari în acţiuni publice şi nimeni nu îşi permite să-i considere gangsteri.

— Dacă spun whisky, mă gîndesc la cel mqi bun whisky scoţian, a continuat Arnold Rothstein la cina pe care o lua împreună cu Lapsky. Un import condus cu abilitate ne poate ajuta să facem avere, nu atît cît încape în mair multe lăzi sau vagoane, ci într-un vapor. Prohibiţia se va termina odată, dar nu prea curînd. Sînt convins că un număr tot mai mare de americani va încălca această lege. Bogătaşii vor fi dispuşi să dea oricît pe o sticlă de whisky bun. A avea în casă un „Seagram's", „Johnny Walker" sau* „Teacher's" va deveni o necesitate socială. Meyer, dăcă vindem aceste băuturi vom avea peste tot uşile desch5.se. îi cunosc bine pe aceşti domni fiindcă jucăm cărţi împreună. Trebuie neapărat să lo facem rost de whisky scoţian.

Această prelegere a fost pentru tînărul gangster o profeţie valabilă pentru următorii 14 ani. Abilul Rothstein a intuit bine că sosise perioada cînd se puteau face mari business-uri. După abrogarea legii pr&hibiţieivrijffencjg Morgenthau, ministrul de finanţe al S.U.Ab a declarat că producătorii canadieni de. whisky, care ajungea> în mina gangsterilor şi era transportat mai departe peste graniţă,,, datorau Statelor Unite o sumă care depăşea 60000 000 de dolari. Între eeie două ţări vecine s-a declanşat o adevărată criză, iar ministrul Morgenthau a instituit embargoul asupra mărfurilor canadiene pînă la achitarea acestei datorii. Canadienii au cedat, arătîndu-se dispuşi să plătească 3 000 000' de dolari. Jumătate din această sumă a fost achitată de firma lui Şamuel Bronfman, care în urma traficului ilicit cu whisky a devenit unul din cei mai înstăriţi cetăţeni canadieni.

Versatul Rothstein, abilul Meyer Lansky, Carlo Gam- bino, Lucky Luciano, Albert Anastasia, Bugsy Siegel, Dutch Schultz şi o serie întreagă de alţi indivizi mai mult sau mai puţin importanţi aveau scopul comun să cîştige cît mai mult indiferent de metoda

folosită pentru a deveni bogaţi şi atotputernici. Au reuşit să-şi atingă ţelul, deşi la început au fost sceptici. Numai că drumul lor spre putere a rămas presărat cu bălţi de sînge şi mor'i pe care nimeni nu-i --recunoştea, potrivit legii „Omertă" — „Cine vorbeşte — moare".

Farseurii se cunosc între ei. Ce era Rothstein la New York, era Irving Waxler la Philadelphia. Acesta din urmă cunoscut sub pseudonimul Waxey Gordon îi storcea de bani pe novici în cazinourile secrete din sectorul lui. Excrocii şi farseurii trebuie să aibă maniere distinse, să se îmbrace şi să se poarte elegant, iar creierul trebuie să le funcţioneze ireproşabil, asemenea unui calculator. Rolh- stein şi Waxey Gordon erau aşi în branşă. Prin urmare nu e de mirare că am.îndoi au avut ideea de a se reprofila pe distileria ilegală de whisky. Erau atît de versaţi şi înţelepţi ca să nu se concureze între ei fiindcă în Statele Unite exista loc de cîştig pentru toţi traficanţii de băuturi alcoolice. Au încheiat o convenţie, potrivit căreia Arno'd Rothstein avea dreptul prioritar de a aproviziona banda lui Lansky şi numai după aceea Waxey Gordon îşi putea desfacei mărfurile. Cele două bande se ajutau reciproc, iar înţelegerea[1] lor a marcat începutul erei criminalităţii americane care coiatinuă pînă în zilele noastre.

Mai tîrziu Mey^r Lansky a încercat să convingă ziar riştii, justiţia şi opinia publică americană că el. Al Capone< Torrio şi ceilalţi gangsteri au practicat un anumit fel de comerţ rentabil. Numai că acest comerţ a fost practicat cu orice preţ, dar mai ales cu cel al asasinatelor. în Statele Unite aceste vorbe au un alt sens decît cel cu care sîntem obişnuiţi noi. Morala Vestului Sălbatic, care a supravieţuit ca un mit pînă în zilele noastre, şi-a însuşit criterii diferite de cele ale gîndirii europene,

Prin urmare în S.U.A. contrabanda s-a practicat cu ştiinţa unui întreg popor. Nimeni nu i-a considerat delincvenţi pe traficanţii de whisky, ci dimpotrivă, majoritatea locuitorilor, cel puţin bărbaţii, ţineau cu ei, consi- derind că e firesc ca cineva să se ocupe în continuare d@ soarta băutorilor. Toţi erau de acord că prohibiţia este un nonsens promovat de asociaţiile de femei şi că regimul „uscat" nu va dăinui o veşnicie.

Arnold Rothstein a plecat pentru o săptămînă în Europa şi a cumpărat din Scoţia zece mii de lăzi cu whisky de calitate superioară. Apoi a organizat transportul lor peste ocean cu vase închiriate. Calculul

lui era simplu, iar cîştigul garantat. O ladă cu 12 sticle de whisky costa circa 25 de dolari, în această sumă erau incluse cheltuielile de transport, mita dată funcţionarilor şi vameşilor, precum şi alte cheltuieli secundare, inclusiv preţul de cumpărare deoarece imediat după interzicerea consumului de băuturi alcoolice producătorii scoţieni au scumpit costul unei sticle de whisky de contrabandă la aproape 30 de dolari. Era o sursă uriaşă de profit, iar indivizi de talia lui Rothstein, Lansky, Luciano sau Al Capone din Chicaco puteau să cîştige anual milioane de dolari. în plus ei au mai descoperit un truc care i-a ajutat să se îmbogăţească rapid.

S-a afirmat pe nedrept că în timpul prohibiţiei în Statele Unite nu s-a găsit nici o băutură alcoolică. Existau destul de multe distilerii oficiale care prelucrau alcoolul natural în scopuri medicale şi farmaceutice. Alcoolul tehnic este o materie primă necesară multor ramuri ale industriei. Lansky a descoperit cum se poate obţine dintr-o sticlă de whisky bun şase sticle de whisky contrafăcut. Prin urmare nu şi-a pus de loc la inimă spusele profesorului său Arnold Rothstein care declarase că trebuie să vîndă numai mărfuri de calitate unor clienţi do aceeaşi factură. A procurat alcool pur de la distilez i i ie oficiale, apoi a cumpărat ia negru alcool fabricat, I a amestecat, diluat şi colorat cu zahăr ars. Într-o singură noapte a reuşit să mărească încărcătura de whisky de patru-cinci ori. Conform statisticilor oficiale, în timpul legii prohibiţiei în Statele Unite s-au prelucrat circa şaizeci de milioane de litri de alcool pur din care s-a obţinut whisky sau rom falsificat.

O mare parte din distileriile ilegale se aflau în împrejurimile oraşului Chicago şi la Philadelphia. Emigranţii italieni de cînd lumea şi-au distilat singuri rachiul fiindcă nu aveau bani să-l cumpere. După promulgarea Legii •Volstead producţia clandestină de băuturi alcoolice a crescut vertiginos. Existau-mii de alambicuri pe care le păzeau familii întregi în trei schimburi. La Philadelphia Meyer Lansky se afla în legătură., ţu Waxey Cordon care procura la negru alcool distilat şf îl îmbutelia. Nu era un' lucru uşor fiindcă .trebuia să facă rost de cantităţi uriaşe de sticle, şi etichete identice, depuri, lăzi, hîrtie de'am-balaj. După ce producţia clandestină de whisky s-a pus pe roate, Lansky a cumpărat o fabrică de sticle, o imprimerie cu cea mai bună dotare tehnică şi ,zeci de camioane care transportau marfa. La mai puţin de 25'

de.ani Meyer Lansky era stăpîniil' unui imperiu comercial cu cîteva sute de membri care funcţiona ireproşabil. America rămîne America.

În perioada goanei după aur, lumea dorea sincer ca toţi căutătorii de aur să învingă obstacolele naturale incredibile şi să găsească filonul care să-i ajute să se îmbogăţească rapid. Numai leneşii se culcau în şanţ cu o sticla de rachiu alături şi îi pîndeau pe proaspeţii înavuţiţi ca 6ă-i împuşte sau să le înfigă un cuţit în spate. Unii tîlhari au primit un glonte în frunte, alţii au supravieţuit, s-au mutat la oraş, au devenit preşedinţi de firme comerciale, proprietari de bănci, de Cadillac-uii, vile cu piscine după Care au început să între în politică.

În perioada cînd din Europa se expediau peste graniţă' încărcături de whisky care erau distribuite în saloane se-
Crete şi în spelunci „şoptitoare" au existat unii gangsteri care pentru cîteva sute de lăzi de whisky au atacat pe la spate. Printre aceştia se aflau Meyer Lansky şi alţi băieţi iscusiţi care deşi. erau foarte tineri-şi puţin versaţi, furau şi jefuiau cu mult succes.

În Mafia de atunci problema generaţiilor era deosebit de acută. Gansterii tineri de tipul lui Meyer Lansky şi Lucky Luciano îi ironizau pe vechii naşi care tronau de multă vreme, conducîndu-şi cu mînă de fier supuşii. Lansky vroia să modernizeze metodele de comitere a delictelor, să lichideze vechile obiceiuri şi deprinderi' aduse din Sicilia, devenite o componentă anacronică a banditismului practicat pe străzile metropolelor moderne americane. Îi numea în bătaie de joc „moustache Petes" deoarece, Conform tradiţiei siciliene, mafiotul trebuie să poarte o mustaţă mare, semnul distinctiv al membrilor acestei organizaţii criminale.

Mai exista încă o rivalitate şi anume una de natură etnică. Banda lui Lansky era o organizaţie de gangsteri evrei cu o singură excepţie şi anume alianţa dintre Meyer Lensky, Lucky Luciano şi acoliţii lui. Ei formau cel mai puternic şi mai rentabil cartel al crimei, .care l-a întrecut pe cel al celebrului Al Capone şi i-a supravieţuit cîteva zeci de ani. Nu" este adevărat că aceştia foloseau metode comerciale,' chiar dacă puţin mai originale. Lansky, Siegel, Stacher, Luciano, Buehalter erau criminali, ucigaşi şi excroci de cea mai "înaltă clasă.

Bătrînul naş Jce Masseria le stătea ca un spin în ochi. Nu îl iubeau din cauză că era arogant şi

reprezenta o generaţie mai veche. Ştim cum s-a rezolvat conflictul dintre Masseria şi Luciano. Ne vom opri acum însă asupra[1] unui alt episod al luptei dintre gangsteri, care contravine afirmaţiei lui Lansky că ***întotdeauna*** el a lucrat cu mîinile curate.

Bugsy Siegel, umil dintre cei mai apropiaţi colaboratori şi prieteni ai lui Lansky, a aflat că Masseria cumpărase o încărcătură de whisky de contrabandă pe care urma să o transporte la Atlantic City.

— Cine ţi-a zis ? l-a întrebat Lansky

— .Nu contează, a răspuns Siegel pe un ton enigmatic. Important este că-i adevărat.

— De unde ştii ?

— Am plătit 2 000 de dolari ca să obţin această informaţie.

— Cite camioane ?

— Patru.

— Ştii exact pe unde vor trece şi cînd ?

— Da.

— Ben, ai cheltuit eu folos cei 2 000 de dolari!

Céea ce a urmat s-a petrecut ca în filmele cu gangsteri
turnate la Hollywood. Lansky şi Siegel au convocat o şedinţă secretă cu toţi oamenii devotaţi lor; le-au spus despre ce este vorba, au calculat cîştigul, apoi au studiat harta şi' au marcat cu cerneală neagră drumul convoaielor cu whisky, fixîndu-şi yn punct de întîlnire.

— Spune-mi Ben, l-a mai întrebat Meyer Lansky pe prietenul său, cui este destinată încărcătura de whisky ?

—- Meyer, să nu -te miri, dar e destinată dragului nostru Waxey Gordon.

— Ia te uită ce întreprinzător e băiatul !

— Da, e harnic. Falsifică whisky-ul şi-l desface pe piaţă fără să sufle o vorbă.

— Atunci, e timpul' să acţionăm, a spus, Ben, zis, Búgsy. '

Au găsit un loc în pădure şi s-au ascuns în tufişuri. Nu fumau şi nu vorbeau ca să nu-i audă cineva. Aşteptau să audă zgomotul motoarelor şi să vadă întunericul brăzdat de luminile reflectoarelor în conul cărora, şoferii vor descoperi copacul. Bugsy Siegel s-a hotărît să modernizeze metode folosită de bandiţii care atacau diligenţele „Welle Fargo" sau „Panny Express" şi a luat cu el un topor şi un fierăstrău. A tăiiat un copac care s-a prăbuşit de-a curmezişul şoselei, bloeînd drumul. Celé patru camioane au fost obligate să oprească. Primul şofer a pus frînă şi a sărit din cabină să vadă despre ce e vorba, între timp s-au apropiat şi celelalte camioane. Grupul celor zece paznici înarmaţi care însoţeau preţioasa încărcătură era adunat în jurul copacului.

, — Nu e lucru curat, spuse unul dintre şoferi, scrU- tînd întunericul fără să vadă nimic care să-i dea de bănuit. Ucigaşii lui Lansky urmăreau scena şi aşteptau semnalul lui Bugsy.

— Indiferent ce s-a întâmplat, noi trebuie să ne continuăm drumul. Nu e un copac atît de mare ca să nu-l dăm la o parte.

S-au aplecat şi s-au opintit vrînd să ridice trunchiul. ~fn conul de lumină al reflectoarelor, umbrele lor negre păreau fantomatice. în clipa aceea au trosnit primele împuşcături. Oamenii adunaţi în jurul copacului nu aveau nici o şansă. Trei au rămas morţi pe loc, alţi cinci au fost răniţi şi au murit în următoarele douăzeci de minute iar restul s-au predat, încasînd în semn de avertisment o ciomăgeală zdravănă. încărcătura a fost bineînţeles confiscată. La prima intersecţie cele patru camioane şi-au schimbat direcţia, iar a doua zi dimineaţa încărcătura de whisky se afla în alt depozit. Lansky a comis însă o greşeală copilărească. Nu şi-a acoperit faţa, aşa încît paznicii lui Masseria au aflat cine a fost autorul atacului nocturn.

Ca o vulpe bătrînă ce era, Masseria nu a acţionat împotriva agresorului. Avea un alt gînd, respectiv vroia să-l cîştige de partea lui pe Luciano, despre care ştia că este prieten cu Lansky. De aceea strîngea cu furie din dinţi şi se pregătea să rezolve problema în alt fel. După cum ştim, lucrurile au luat o altă întorsătură şi reprezentanţii tinerei generaţii au ieşit învingători.

Waxey Gordon era furios pentru că pierduse mulţi bani. Transportul de whisky fusese plătit cu bani lichizi şi anticipat, dar trebuia păstrată tăcerea. Nu-l putea lăsa pe Arnold Rothstein să afle că încheie afaceri cu tabăra adversă. Astfel s-a iscat între ei o duşmănie care a durat pînă în 1931. După multe întorsături şi schimbări „războiul evreiesc" s-a transformat într-un conflict existenţial din care a ieşit învingător numai unul singur dintre " rivali.Nu este adevărat că Mafia a fost o societate onorabilă cu membrii onorabili care au respectat vechilelegi şi reguli. Waxey Gordon a fost lichidat într-un mod toarte perfid. Executorul sentinţei, Jack, fratele lui Meyef Lansky, a plecat la Philadelphia cu documente compromiţătoare la adresa lui Gordon pe care le-a pus la dispoziţia poliţiei, iar aceasta l-a deferit justiţiei. În 1933 a fost condamnat la închisoare şi nici după eliberare nu a mai revenit în branşă. în timpul războiului s-a ocupat de afaceri la negru, dar a fost prins şi trimis din nou în spatele gratiilor. Banda lui Lansky a preluat sectorul şi clienţii săi.

Samuel Bloom era un cartofor pasionat care a nimerit cu totul întîmplător în banda lui Lansky. A cîştigat la cărţi 100 000 de dolari de la un scoţian bogat despre care a aflat că era proprietarul unei mari distilerii de whisky „King's Ransorn". La început bogătaşul a fost compătimit pentru ghinion, dar mai tîrziu s-a lăsat ispitit şi a încheiat un contract, potţjrit căruia i se încredinţa monopolul livrării de whisky scoţian de calitate superioară. Acesta urma să fie introdus în S.U.A. prin contrabandă pe cargoboturi şi nave militare americane. Era o afacere care aducea profituri uriaşe. Samuel Bloom şi-a construit din cîştigurile încasate o vilă somptuoasă unde a dus o viaţă de paradis. Din păcate un cartofor renunţă greu la pasiunea lui. într-o singură noapte Bloom a pierdut 100,000 de dolari în'apartamentul lui Rothstein din hotelul newyorlcez „Park Central". Apoi a început să decadă diri ce în ce mai mult.

într-o zi a plecat din Boston un mare convoi de camioane încărcate cu lăzi de whisky. Pe drum încărcătura uriaşă de 15 000 de lăzi a dispărut fără urmă. A început să fie căutată deoarece se pierduse aproape 1 000 000 de dolari şi s-

a aflat că Sam Bloom fusese implicat în acest atac : în schimbul.unei sume mari de bani care trebuia să-l scoată din încurcătură el a vîndut bandei rivale itine-rarlul camioanelor. Deşi deţinea probe concludente ale trădării asociatului său, Lansky nu s-a putut hotărî să pronunţe verdictul final

.Membrii Mafiei siciliene ştiau foarte bine că evreii nu se omoară între ei şi de aceea s-au ocupat singuri de lichidarea lui De data aceasta executanţii sentinţei au fost ucigaşii lui Luciano. într-o zi Lucky

Luciano a anunţat că S,am Bloom a plecat pentru o vreme în Europa ca să studieze arta renaşterii. Cadavrul lui a fost turnat în beton şi aruncat noaptea de pe un vapor în apele Hudson-ului.

în anii cincizeci agenţii F.B.I. au început să ancheteze împrejurările dispariţiei lui Samuel Bloom, descoperind şi alte afaceri încheiate de pasionatul cartofor cu membrii bandei rivale. întreţinea legături strînse cu traficanţii de whisky şi se afla în legătură cu banda care deturnase încărcătura de 10 000 .de lăzi cu whisky din Nassau în insulele Bahamas, Florida şi în Carolina de Sud.

Lansky nu a divulgat niciodată numele firmelor $e care le-a dirijat din umbră şi a ţinut strict secrete veniturile încasate. în august 1938 un agent F.B.I. a declarat în faţa tribunalului, că un anume Katzenberg, membru al bandei lui Lansky, i-a destăinuit că şeful lui avea la New York o mare firmă care se ocupa cu traficul de băuturi alcoolice „Thomas J. Malloy and Company", o pista de curse „Revere Race Track" în Boston şi alta în California şi era în acelaşi timp coproprietarul tuturor cazinourilor ilegale din Statele Unite. Conform rezultatelor anchetei F.B.I. din 24 august 1971, Lansky împreună cu Siegel şi Frank Costello au investit acţiuni în crearea firmelor „King's Ransom Distilling Company", „White House Distilling Company" şi „Capital Distillers".

Şi Arnold Rothstein, care putea intui evoluţia viitoare a situaţiei economice, a dat faliment ca toţi cartoforii pasionaţi fiindcă la ruletă, pocker şi alte jocuri de noroc bancherul este singurul cîştigător. într-o zi a lui noiembrie 1928 s-a certat cu partenerii săi de joc în apartamentul din hotelul „Park Central" şi unul din ei a tras, rănindu-l grav. A murit la spital fără să trădeze numele ucigaşului. Nu a lăsat pici un dolar, dar Lansky, care ştia de milioanele care i.s-au scurs din buzunare, a încercat să afle cauzele morţii lui. A constatat că Rothstein se purta de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Miza şi pierdea într-un singur joc 500 000 de dolari şi numai o singură dată a cîştigat miza cea mare, respectiv pariul că la alegerile prezidenţiale din 1928 va ieşi învingător Ilerbert Hoover contra lui Alfred J. Smith.

La începutul lui 1929 Meyer Lansky, care se apropia de 30 de ani, i-a cerut mîna Annei, fiica lui Moses Citron.

Bătrînul Citron era bucuros că va avea un ginere bogat şi cele două familii au fixat nunta pe 9 mai. A apărut însă o surpriză neaşteptată. Meyer Lansky nu era cetăţean american şi a depus cerere care a fost acceptată fără prea mari dificultăţi. Dar în formularele oficiale nu a completat corect toate rubricile, ceea ce în Statele Unite se consideră un

mare păcat. Deşi avea
la activ mai multe
condamnări penale a,
scris în coloana
respectivă NCR („no
criminal record" —
„nu are cazier penal").
Această minciună
ave^ă-i complice mult
viaţa cînd a cerut azil
în Israel

.MINA LUNGA

Se zice că Mafia s-a infiltrat în toate domeniile industriei, controlează sindicatele şi influenţează politica Statelor Unite. Deşi acestea nu sînt decît afirmaţii generale, au existat situaţii concrete în care membrii'cartelului crimei au încercat să influenţeze politica americană nu din motive politice sau ideologice, ci de profit.

La Chicago Al Capone s-a bucurat de o mare influenţă politică şi a reuşit să-şi instaleze oamenii în funcţii importante, ceea ce i-a adus cîştiguri imense. Este adevărat că periodic izbucneau scandaluri politice, ieşeau la iveală legăturile dintre politicieni şi lumea, interlopă americană, dar atentatele şi incidentele neprevăzute făceau parte din viaţa americană interlopă. Nici uraganul politic „Watergate", în urma căruia preşedintele Richard Nixon a fost obligat să demisioneze, nu a reuşit să schimbe modul de gîndire american şi tendinţele vieţii politice.

în anii treizeci Meyer Lansky era un gangster cunoscut, şi unul din cei mai tineri milionari americani. S-a îmbogăţit, speculînd avantajele prohibiţiei, dar a încercat să obţină profituri continue şi din alte domenii în care era „specializat". A continuat să patroneze localurile cu jocuri de noroc, a lărgit reţeaua de cazinouri ilegale, încasa sume uriaşe din „ruleta săracilor", o loterie ilegală în care cea mai mică miză avea „valoarea" de cinci cenţi. A înfiinţat pentru snobii americani o serie de „Horse Saloon" în care bogătaşii făceau pariuri, cîştigau sau pierdeau, savurau gustul unei băuturi alcoolice rafinate sau se bucurau ae atenţia tinerelor fete mereu bine dispuse care roiau în jurul lor.

Anii treizeci nu a fost o perioadă de bucurie şi speranţă pentru Statele Unite spre deosebire de alte ţări ale lumii. Continentul american trecea printr-o grea criză economică, numărul şomerilor creştea şi odată cu el se amplifica starea de nemulţumire a oamenilor obişnuiţi şi disperarea magnaţilor financiari care şi-au frînt gîtul în „vinerea neagră" a Bursei newyorkeze din 1929. Abia mulţi ani mai tîrziu au ieşit la iveală urmările dezastruoase ale acestor falimente. În această situaţie Meyer Lansky şi acoliţii săi au început să mediteze la viitorul omenirii, respectiv la viitorul lor propriu şi al membrilor bandei pe care o conduceau.

Iii 1932 Meyer Lansky şi Charlie Luciano au convocat la hotelul „Claridge", unul din cele mai scumpo hoteluri din New York, pe toţf subalternii lor din oraşele americane. Meyer Lansky intenţiona să extindă reţeaua de localurí cu jocuri de noroc şi visa să deschidă în Florida şi Cuba o serie de cazinouri de lux în faţa cărora Monte Carlo, Baden-Baden şi San Remo să fie nişte staţiuni amărîte. Fiecare cazinou trebuia să aibă concesiunea clădirii dată consiliului municipal de guvernatorul statului respectiv. În joc urmau să fie atraşi numeroşi oameni influenţi care trebuiau mituiţi, şi nu ameninţaţi cu pistolul. Meyer Lansky a ales această. tactică şi a stabilit cu ciracii săi sistemul de a oferi sume imense de bani, ceea ce l-a ajutat să se infiltreze în viaţa politică.

Al Smith, fost guvernator al oraşului New York, reprezentantul Partidului Democrat, era unul dintre candidaţii la funcţia de preşedinte al S.U.A. Nu era deloc străin de lumea interlopă, ci dimpotrivă, colaborase cu ea. Cu toate acestea, Meyer Lansky a recomandat gangsterilor întruniţi la hotelul „Claridge" să' îl susţină atît pe Smith, cît şi pe oponentul lui Smith, Franklin Delano Roosvelt, guvernatorul de atunci al New York-ului.

în 1932 la Chicago, care era dominat de atotputernicul Al Capone, a avut loc congresul Partidului Democrat la care trebuia ales candidatul democrat la funcţia de preşedinte. Gangsterii au sosit la Chicago unde au Început să laeă agitaţie : unii îl susţineau pe Smith, alţii pe Roosvelt. Meyer Lansky stătea în umbră, dar iscoadele lui, printre care se afla şi Longie Zwillman culegcau informaţii pe teren.

Albert Marinelli, consilierul politic al lui Lansky, un indivíd cu o mare experienţă şi cunoştinţe influente a apreciat corect că Roosvelt are şanse mai mari de victorie, dar nu a bănuit sentimentele pe care le are faţă de membrii cartelului crimei. Lansky şi Luciano i-au sprijinit candidatura, mizînd pe o recompensă substanţială. Dar odată ajuns la Casa Albă, F. D. Roosvelt a iniţiat campania împotriva criminalităţii, a neutralizat influenţa puternicului club Tammany Hali şi a dispus arestarea şefului lui, Jimmy Hines. în faţa gangsterilor se contura un viitor sumbru deoarece Hoover, directorul F.B.I., a primit ordin să lichideze influenţa lumii interlope americane.

— Trebuia să-l ascult pe Arnold R'othstein, a declarat mulţi ani mai tîrziu Meyer Lansky. De la bun început am spus că Al Smith este un om minunat, care

se ţine de cuvînt. în plus a fost mereu înţelegător faţă de problemele evreilor şi ale italienilor din Lower East Side şi nu a făcut nici o deosebire între ei şi-irlandezii din care făcea şi el parte. Compasiunea lui faţă de săraci nu putea fi pusă la îndoială. Discuta şi se purta cu noi de parcă era de-al nostru. Trebuia să-mi dau seama că tiu e corect să trec de partea lui Roosvelt.

— într-un fel nu am avut de ales. La Chicago ne-am dat seama că Roosvelt va ieşi învingător în alegeri. Dar nici Smith nu trebuia lăsat să piardă. Din experienţa mea personală am înţeles că omul trebuie să rămînă credincios prietenilor săi şi plăteşte scump dacă nu respectă acest principiu. în felul acesta am plătit şi noi fiindcă Roosvelt ne-a atacat pe la spate".

Lupta declarată, duşmănia pe viaţă şi pe moarte au generat mai tîrziu bănuiala ca atentatul împotriva preşedintelui . Roosvelt a fost organizat din umbră de bandele gangsterilor din New York conduse de Lansky, Luciano, Costello, Adonis şi alţii care l-au angajat în acest scop pe pistolarul Giuseppe Zangara, un individ dubios, de origine italiană.

Franklin Delano Roosvelt a fost ales preşedinte al Statelor Unite şi aştepta să fie numit în funcţie. La 15 februarie 1933 a sosit în Florida. Oraşul Miami se pregătea să-i facă o primire onorabilă şi fastuoasă conform obiceiului american. Peste tot erau arborate drapelele de stat, iar oraşul era împodobit cu ghirlande de flori, lampioane şi afişe de bun venit. în Bayfront Park era adunată o mare mulţime de oameni pregătită să-şi întîmpine preşedintele cu toate onorurile cuvenite. Roosvelt a sosit pe yachtul prietenului său, milionarul Aster, cu care petrecuse zece zile la pescuit; în port s-a urcat într-o limuzină, a răspuns la aclamaţiile mulţimii şi în jurul orei 21,30 coloana de maşini s-a îndreptat spre Bayfront Auditoriu. Mulţimea înflăcărată' i-a tăiat calea şi preşedintele a vorbit din maşină în faţa alegătorilor săi, mul- ţumindu-le pentru sprijinul acordat.

Prin mulţimea deasă şi-au croit drum doi bărbaţi. Unul dintre ei, Anthony Y. Cermak, primarul oraşului Chicago, se pregătea să-l întîmpine pe noul preşedinte. Al doilea, un italian mic de statură şi oacheş, pe nume Giuseppe Zangara, se pregătea să-l ucidă. în timp ce Cermak sărea pe scara Buick-ului ca să salute preşedintele şi mulţimea adunată, Zangara a scos revolverul şi a tras cinci focuri. în preşedintele Roosvelt sau în primarul Cermak ?

Gennerich, garda personală a preşedintelui, l-a tras înăuntrul automobilului şi a observat că ucigaşul l-a atins pe primarul Cermak, care s-a prăbuşit la pămînt. Roosvelt a înţeles despre ce e vorba şi a văzut că atentatorul a fost prins. De aceea s-a ridicat în picioare în maşină şi a făcut semn mulţimii Consternate că nu a păţit nimic. Din clipa, aceea a devenit în ochii americanilor un erou fiindcă orice preşedinte american care supravieţuieşte unui atentat' de asasinare îşi consolidează poziţia politică.

Poliţia. a constatat următoarele fapte : atentatorul a tras cinei focuri. Un glonte l-a atins ne Cermak, iar alte două au rănit uşor doi oameni din mulţime. O femeie a murit la spital cu toracele perforat. Un al cincilea individ a scăpat doar cu o zgîrietură. Dar mai exista încă un al şaselea rănit.

Giuseppe Zangara a tras dintr-un revolver cu cinci gloanţe. Smith and Wesson calibru 32. Unul din gloanţele extrase din abdomenul bărbatului operat avea calibrul 45. De unde a apărut ? Să mai fi tras cineva în acelaşi timp cu Zangara ? Pistolarii profesionişti de obicei nu greşesc ţinta.

Zangara, autorul atentatului era un om ciudat. Avea complexe de inferioritate din cauza staturii lui mici, iar porecla „II nono" (Piticul) nu-î dădea prea multă încredere în sine. S-a născut în provincia italiană Calabria, era sărac şi în plus bolnav. Suferea de stomac şi ştia din ce cauză, mai bine zis din a cui vină. A bogaţilor. Avea idei fixe, era probabil ipohondru şi în mod sigur dezechilibrat mintal. Urla că-i va omorî pe toţi regii, preşedinţii şi directorii, instaurînd linişte în lume.

Cînd s-a îmbarcat pe-vaporul care pleca spre Statele Unite a luat cu el şi durerile de stomac. A constatat că în Lumea Nouă nu domnesc regi şi s-a hotărît să împuşte un preşedinte. La început pe Coolidge, mai tîrziu p© Hoover şi în cele din urmă pe Roosvelt.

Ura lui nu era alimentată de nici un motiv. Zangara era de profesie zidar. Zidarii italieni au construit toate oraşele americane, aţ® un bun renume şi lefuri foarte mari. „Piticul" a devenit un american decent, cu un cont remarcabil în bancă. în cele din urmă s-a mutat în Florida fiindcă clima ei îi amintea de provincia natală. Apoi a aflat întîmplător că la Miami va sosi preşedintele proaspăt ales. S-a dus la muntele de pietate şi din maldărul de obiecte vechi a cumpărat

un pistol Smith and Wesson pe care a dat 8 do'iari. Focul tras din acest pistol nu şi-a atins ţinta. Glontele l-a rănit pe primarul Cermak, care a murit la spital John Zangara a fost tradus în faţa instanţei după care a ajuns pe scaunul electric. Să fi fost cl într-adevăr ucigaşul lui Cermak ?

În anii treizeci în revistele pragheze apăreau uneori fotografiile primarului oraşului Chicago, însoţite de articole al căror conţinut putea fi rezumat într-o singură frază : „Priviţi unde a ajuns 1"

Ziariştii cehi îl stimau fiindcă făcea reclamă modului de viaţă american care oferă o şansă oricărui individ indiferent de mediul din care provine. Anthony J. Cermak s-a adaptat repede stilului de viaţă liber american „catch- as-catch-can".

În timpul lui Al Capone, Chicago era Sodoma şi Go- mora : fraudele şi corupţia, implicarea consilierilor municipali în profiturile caselor de toleranţă patronate de Al Capone şi banda lui se aflau la ordinea zilei. Chiar şi mijloacele publice erau folosite într-un mod foarte original. Aşa, de pildă, funcţionarii de la bancă au descoperit o lipsă în valoare de 2 500 000 de dolari care fuseseră sustraşi de patru politicieni "onorabili. Au mai fost comise şi alte delapidări, rămase secrete, la care a participat Thompson, candidatul Partidului Republican la funcţia de primar. Poate tocmai de aceea reprezentantul Partidului Democrat Anthony J. Cermak a ieşit învin- gător în alegeri.

Cermak a ocupat uşor această funcţie, deşi la început nu prea a avut mari şanse.-După ce alegerea lui Thompson ca primar al oraşului a devenit aproape o certitudine, procurorul a dispus o revizie inopinată în biroul lui Daniel Seritelli, o rudă a lui Al Capone, şeful Serviciului municipal pentru controlul măsurilor şi greutăţilor. Locţiitorul lui Seritelli era Harry Hockstein, prietenul şi favoritul lui Franlco Nitti, locţiitorul lui Al Capone

Rezultatul reviziei a fost uluitor şi a scos la iveală fraude în valoare de milioane de dolari Deşi Al Capone a intervenit ca nici unul dintre inculpaţi să nu compară în faţa instanţei, incidentul i-a luat pâmîntul de sub picioare lui Thompson, favorizîndu-i pe rivalul său, Cermak.

Cermak, ca şi predecesorul lui. a folosit cariera politică ca un mijloc de a obţine noi succese în afaceri Era însă mai abil şi cîştigase experienţă în Tammany Hali.

După ce a fost ales primar şi-a pus oamenii de încredere în posturile cheie ale administraţiei municipale, după car:- toţi au fost mituiţi de reprezentanţii lumii interlope.

Anthony J. Cermak colabora strîns cu gangsterii. în plus avea marele talent să aprecieze situaţia de moment şi să intuiască şansele naşilor mafioţi. Trebuie să fi fost foarte bine informat fiindcă a ştiut să se desprindă la momentul potrivit de banda lui Al Capone, a cărui faimă începuse să pălească. A înţeles, de asemenea, că în cu- rînd va fi abrogată legea prohibiţiei şi a început să se ocupe de jocurile de noroc, intrînd în sfera de interes a lui Meyer Lansky şi a acoliţilor, săi. După ce Al Capone a fost închis, Cermak şi-a organizat o reţea proprie de cazinouri cu ajutorul lui Ted Newberry şi a lui Big Bili Johnson din banda rivală condusă de Moran. Frank Nitti, succesorul lui Al Capone, nu avea personalitatea acestuia şi înţelegînd că primarul Cermak este un adversar puternic, a capitulat, lăsîndu-i o mare parte din Cazinouri.

Dacă nu ar fi murit în urma atentatului de la Miami, Cermak ar fi dat faliment şi ar fi suferit o mare decepţie, între timp a izbucnit un alt scandal care a scos la iveală fraudele şi uneltirile consilierilor din administraţia municipală, legăturile lor cu lumea interlopă şi metodele murdare folosite de ei asemănătoare cu cele ale gangsterilor. Cermak a dat ordin şefului poliţiei ca oamenii lui sa facă percheziţie în birourile reprezentanţei lui Al Capone de pe strada La Salle. O brigadă de poliţişti condusă de sergenţii Lang şi Miller au dat buzna înăuntru şi l-au prins pe Frank Nitti. A urmat apoi un schimb de focuri în urma căruia au fost răniţi Henry Lang şi Frank Nitti. Acesta din urmă s-a vindecat şi la scurt timp a compărut în faţa instanţei; în timpul dezbaterii procesului a fost omorît Tedy Newberry, asociatul primarului în buzu- narul căruia s-a găsit o scrisoare a sergentului de poliţie în care acesta se arăta dispus să-l omoare pe Frank Nitti în schimbul sumei de 15 000 dolari. Ziariştii au aflat de scrisoare, ceea ce a provocat un nou scandal senzaţional la Chicago. Poliţistul Callahan, membru al brigăzii de şoc a declarat sub prestare de jurămînt că Nitti, care fu- gese surprins în biroul său, nu a opus nici o rezistenţă, i-a -întrebat numai ce caută acolo şi le-a cerut mandatul de percheziţie. Nu era înarmat. Lang a tras fără nici un motiv trei focuri în omul lipsit de apărare fiindcă

fusese plătit. Apoi şi-a tras singur un glonte în mînă pentru a simula că a acţionat în legitimă apărare. în faţa instanţei Lang a făcut o declaraţie publică asemănătoare unui avertisment : dacă curtea cu juri îl condamnă la închisoare va da în vileag toate intrigile lui Anthony J. Cermak şi a membrilor Partidului Democrat, ceea ce va însemna sfîr- şitul lor. La început Lang a fost condamnat, apoi graţiat şi a plecat din Chicago pentru a începe o nouă viaţă sub un alt nume. în felul acesta se naşte în mod firesc din nou întrebarea : cine a tras la Miami şi care a fost ţinta : preşedintele sau Cermak ?

Ucigaşul Roger, „The Terrible", a răspuns parţial la întrebare atunci Cînd a declaraîla ieşirea sa din închisoare în 1959 că glonţul ucigaş nu a fost destinat preşedintelui Roosvelt. Zangara, un tip labil psihic, a servit numai ca om de paie, iar lîngă el în mulţime s-a aflat un pistolar profesionist, anume plătit să-l omoare pe primarul Cermak.

— Cine l-a plătit ? l-a întrebat poliţistul,

<— Nu ştiu.

Cum aţi aflat ?

— Fierare ştia. Lui Cermak îi plăcea să bată toba, dar îşi păstra mîinile curate.

■—Cum vă explicaţi faptul că Zangara a recunoscut că el este vinovatul ?

— Zangara ? Era un dezechilibrat mintal. Nu vă aduceţi aminte ce bucuros a fost cînd ă aflat că va ajunge pe scaunul electric? Toate ziarele au scris despre el.

— Există probe concludente ?

— ■—Firește! Pistolul Smith and Wesson care a fost pus în mîna acestui nebun avea cinci focuri şi au fost trase şase gloanţe. Credeţi că un singur glonte poate să omoare doi oameni deodată ?

în Bayfront Park din Miami există un bust al emigrantului ceh Anthony Cermak pe al cărui soclu din marmură sînt înscrise ultimele lui cuvinte rostite în clipa cînd s-a prăbuşit pe scaunul automobilului preşedintelui. „Sînt bucuros că eu am fost lovit în locul dumneavoastră".

Autopsia a dovedit că Roger „The Terrîble" a spus adevărul. Glonţul care a fost extras din plămînul lui Cermak avea calibrul 45.

Edward J. Kelly, devenit primar al oraşului Chicago, a fost mai rău decît toţi predecesorii săi. S-a menţinut în această funcţie 14 ani, timp în care corupţia, şantajul şi mita au devenit fenomene

obişnuite. în plus Kelly a Colaborat pe faţă cu bandiţii şi a încasat beneficii din 7 500 de cazinouri, care în majoritatea lor nu aveau autorizaţie oficială.

Meyer Lansky a intuit corect evoluţia situaţiei atunci cînd a declarat că nu asasinatele, ci corupţia politicienilor şi implicarea lor în obţinerea de noi surse de profit vor ajuta lumea interlopă americană să cunoască o înflorire fără precedent. Acest raţionament realist a fost confirmat de datele statistice apărute ulterior, conform cărora din punct de vedere al veniturilor încasate, Mafia americană a ocupat locul doi după industria armamentului.

Meyer Lansky şi Luciano au participat la marele congres al Partidului Democrat de la Chicago nu numai ca să discute despre politică şi relaţiile sociale, ci şi despre afacerile lor. De pildă, au convenit cu Huey Long, guvernatorul statului Louisiana, partea de cîştig care îi revenea dacă le permitea să-şi deschidă cîteva cazinouri la New Orleans.

— Domnilor, uitaţi despre ce este vorba, le-a zis Lansky în cabinetul său directorial. în sud avem cale liberă. Long se află într-o situaţie. financiară atît de precară încît ţine la fiecare dolar. Vreau să instalăm cîteva sute de automate cu jetoane şi să construim mai inulte cazinouri de lux. Chemaţl-l pe Phll Kastell ! Ar fl un şef bun pentru New Orleans.

Au început şă lucreze în stil mare şi hotelurile con-, struite de ei au rămas pînă în zilele noastre. Am vizi- tat unul din ele şi am luat niîcul dejun într-o încăpere

;rotundă cu draperii plușate —• fostul cazinou unde se rulaseră milioane de dolari. Personalul care servea nu era amabil așa cum se obișnuiește în localurile ieșite din uz. Nici unul dintre chelnerii negri nu era dispus să vorbească despre Mafia sau despre vremurile acelea glorioase dar apuse, cînd Phill Kastell, un dandy între două vîrste, era șeful atotputernic al lui Bourbon Street și al împrejurimilor ei luxoase.

Meyer Lansky l-a numit pe tînărul Seymour Weiss prim locțiitor. Și-a instalat cartierul general la etajul doi al hotelului „Roosvelt", de unde conducea imperiul jocurilor de noroc și al barurilor de noapte cu fete drăguțe. Aici încasa cîștiguri enorme, repartiza cotele parte și de?, punea regulat bani într-o bancă elvețiană în contul secret al guvernatorului Lang. Acest procedeu de corupere îi fusese sugerat de talentatul Doc StaCher. Domnul guvernator primea anual 2 pînă la ÎSt)00 000 de dolari.

— V ă mai aduceți aminte de directorul Weiss ? l-am întrebat pe bătrînul portar îmbrăcat în uniformă cu fireturi care stătea în fața hotelului „Roosvelt". j

— Seymour ? s-a bîlbîit dar imediat și-a revenit. Apoi a făcut un gest cu mîna, adăugind pe un ton obosit :. Domnule, nu vă puteți închipui cîte persoane s-au. perindat în hotel de cînd'sînt eu. ■ Știam că zece dolari l-ar fi făcut să-și amintească, dar în cel mai bun caz aș fi aflat dacă Seymour Weiss purta! mustață și prefera blondele sâu brunetele.

După ce gangsterii s-au înțeles cu guvernatorul Long, gangsterii au început să alerge după profituri de la marile cazinouri. Goana lor începea la New Orleans și se termina la Hot Sprîngs, care devenise o adevărată sta* tiune de lux a bandiților. La adăpostul protecției poliției locale și a puterii judecătorești, care fusese mituită,[1] aici și-au găsit refugiu tîlhari și ucigași notorii. Din Hot Sprîngs morbul jocurilor de noroc s-a extins în Florida, în scurt timp gangsterii au monopolizat orașele Miami și Miami Beach, care erau despărțite printr-o aruncătură cb băț de Havana și Las Vegas.

Meyer Lansky nu iubea publicitatea și trăia retras În schimb apăreau în public avocații și rudele lui, uneori doar prietenii. Tactica lui era bine gîndită. Chiar și astăzi biografia marelui bos al gangsterilor are locuri goale și perioade despre care nu se știe nimic deoarece lucra cu oameni de paie.

Dintre aceştia au făcut parte Owney Madden zi? „Killer" („Ucigaşul") şi Carlos Marcello, născut în Tunisia, unul dintre puţinii „străini" în banda de evrei a lui Meyer Lansky. După ce şi-a pus în gînd să cucereasc Florida, Lansky a dispus să i se cumpere şi alte hoteluri, iar rudele lui Madena, Frank Erickson şi Herman Stark au achiziţionat hipodromul Tropical Park.

Nu se ştie foarte bine ce relaţii au existat intre Lansky şi Frank Costello, colaboratorul lui care a iniţiat goana după profiturile aduse de cazinouri. Deşi în multe situaţi Costello părea că acţionează independent, acţiunile lui erau dirijate din umbră de înţeleptul strateg Lansky.

Francesco Castiglia s-a născut în 1889 în Italia. Cine' avea doi ani părinţii lui au -emigrat în Statele Unite şi s-au stabilit în Hariem. A crescut pe străzi, era ambiţios, iar după ce a ajuns la apogeul puterii a foşt numit preşedintele guvernului invizibil al Mafiei americane. De la vîrsta de 10 ani a încercat să intre în viaţa politică ; a frecventat clubul de faimă proastă Tammany Hali al Partidului Democrat, iar mai tîrziu s-a lansat în traficu' cu băuturi alcoolice şi în alte afaceri rentabile, adoptînc numele italian Costello. încă din 1915 a fost închis pentru port ilegal de arme şi după eliberare s-a specializat în sectorul de automate cu jetoane. După ce noul primar al oraşului New York, incoruptibilul „La Guardia" a declarat război banditilor, interzicînd automatele cu jetoane pe care le-a distrus ostentativ în faţa camerelor de luat vederi ale fotoreporterilor, Costello s-a mutat la New Orleans. Ca agent comercial al lui Meyer Lansky a instalat în baruri, circiumi, cluburi de-noapte şi hoteluri 5 000 de „slot machines", „banditi cu o singură mînă" fabricate la uzina lui proprie „True Mint Co",

La New Orleans a construit şi a condus cazinoul „Beverly Country Club", iar la Saratoga — „Piping Rock Casino", avîndu-i drept coparticipanţi pe Joe Adonis şi Jake Lansky. Apoi banda lui Lansky s-a mutat în Florida, iar Frank Costello a construit în scurt timp lîngă şosele o reţea deasă de mici restaurante unde se mîncau sadvi- şuri calde şi se practicau jocuri de noroc în camere bine păzite şi ferite de ochiul lumii. Se menţionează de pildă că celebrul rege al petrolului, multimilionarul Harry Sinclair a pierdut într-o noapte într-o asemenea speluncă, suma de 800 000 de dolari.

La alegerile din 1932 Costello s-a înţeles cu fracţiunea Partidului Democrat şi cu Jimmy Hines, şeful clubului Tammany Hali şi a susţinut candidatura preşedintelui Roosvelt. În 1943 l-a ajutat pe Thomas Aurelio să fie numit în funcţia de judecător al Tribunalului suprem. Din cercul lui de prieteni intimi făceau parte O'Dwyer, primarul oraşului New York, şi Philip Kennedy,. şeful poliţiei newyorkeze.

Kennedy a fost martorul ocular al tentativei de omor a lui Costello de la 2 mai 1952. Intorcîndu-se de la o recepţie, cei doi au oprit maşina în faţa hotelului „Majestie" de lîngă Central Park. în holul hotelului, Costello a auzit paşi. A întors capul şi a. văzut un bărbat cu un pistol în mînă. A urmat o împuşcătură. Costello a sărit într-o parte şi glonţul l-a zgîriat pe frunte.

Şeful poliţiei, care a auzit împuşcături, a intrat repede în hol, dar ucigaşul dispăruse. L-a ajutat pe Costello să urce în maşină şi l-a transportat la spital. Avea o rană superficială din care curgea sînge şi a doua. zi se putea duce acasă.

. Toate vilele luxoase din jurul lui Central Park sînt păzite de portari îmbrăcaţi în livrea, Portarul hotelului „Majestie" l-a văzut pe cel care a tras şi i-a făcut o descriere amănunţită. Poliţia a găsit în cartotecă fişa unui gangster ale cărui semnalmente coincideau şi care avea motive de răzbunare. Numele lui era Vincent Gî<<onţf» lucra pentru naşul Tony Bendero în sectorul de stnpe- fiante şi avusese în trecut un diferend cu Costello. Agenţii serviciului de criminalistică l-au ridicat pe Gigante şi conform uzanţei l-au prezentat portarului.

— El este, l-a recunoscut acesta.

în spital rănitul Costello a fost dezbrăcat. Agenţii F.B.I. i-au percheziţionat hainele şi nu au găsit în buzunare nimic compromiţător în afara unui bilet pe care scria: „Tropicana, May 5. 70 000 de dolari". Acesta era venitul zilnic încasat de la cazinoul Tropicana din Las- Vegas. Frank Costello, poreclit de colegii mai tineri „Unchiul Frank", nu a recunoscut că îi aparţine acest bilet.

„Tropicana" este unul dintre cele mai mari hoteluri din Las Vegas, care are un cazinou celebru. După ce ara ajuns la Las Vegas, mergînd pe urmele Mafiei, mi s-a părut incredibil ca proprietarul lui să poată cîştiga într-o singură zi 70 000 de dolari. Nu am întrebat care e cifra de afaceri a cazinoului „Tropicana", fiindcă ştiam dinainte că nu o să primesc

nici un răspuns, chiar dacă americanii sînt obişnuiţi să vorbească în cifre (ghidul nu ştie cine a construit un monument, dar ştie precis cît a costat).

Mafia ignoră legile federale' şi acţionează conform propriilor sale legi. Procesul lui Gigante s-a desfăşurat potrivit aşteptărilor. Victima, „Unchiul Fraank", îmbrăcat sobru şi elegant, a jucat rolul unui gentleman onorabil, p'în de complezenţă faţă de omul care vroia să-l omoare. Portarul a declarat.în faţa curţii cu juri că acuzatul este Gigante, iar Costello urma să confirme această depoziţie.

Gigante şi Costello erau însă mafioţi. „Unchiul Frank" a mărturisit că nu l-a văzut niciodată pe agresor şi nu poate să-l identifice. Gigante a părăsit sala tribunalului ca un om liber

Această farsă judiciară avea culisele ei. într-o casă de la ţară din Atlantic Highlands Vto Genovese locuia înconjurat de paznicii lui personali. Era atît de puternic şi de vanitos încît şi-a permis să recunoască că el este a"torul atentatnluv A doclârat că el l-a angajat pe Gigante şi a greşit că nu şi-n ples un pistolar mai bun.

La scurtă vreme după această declaraţie la Atlantic Highlands s-au strîns toţi mafioţii din New York şi din celelalte oraşe ca să aprobe măcar ulterior atentatul nereuşit asupra lui Costello. Genovese i-a făcut o declaraţie de pace lui Costello şi cei doi şi-au dat mina ca să dovedească celorlalţi cum trebuie rezolvate divergenţele din sinul Mafiei. "

La reuniunea care a avut loc la reşedinţa luxoasă din Atlantic Highlands nu a luat însă parte Albert Anastasia, şeful Murder Inc., ceea ce însemna că el nu este de acord cu împăcarea. Vito Genovese a aflat că Anastasia, poreclit „Bum-Bum", l-a condamnat la moarte din cauza trădării lui Costello şi a lui Luciano. Vorbele rostite de şeful Murder Inc. nu "erau o ameninţare, ci un verdict. Cu spiritul clarvăzător ce-l caracteriza, Genovese a înţeles că nu mai are decît o singură.jşansă : să atace şi să-l prindă pe Anastasia înainte ca acesta să-l prindă pe el.

în 1957 hotelul „Park Sheraton" făcea parte dintre cele mai bune hoteluri din New York şi ca orice hotel de lux avea un salon de frizură. La 25 octombrie 1957, la ora 10,15 dimineaţa milionarul Anastasia a intrat să se tundă la frizerul lui, Bocchino. Imediat după ce s-a aşezat pe scaun, în salon au intrat doi pistolari care i-au făcut frizerului un semn discret să

se retragă într-un colţ. Cîteva minute mai tîrziu Albert Anastasia se prăbuşea mort în scaunul frizerului, iar ucigaşii dispăreau nevăzuţi. Poliţia nu a descoperit nimic. Mai tîrziu agenţii F B I. au aflat că unul dintre pistolari a fost Carlo Gam- bino, care la intervenţia lui Vito Genovese urma să devină succesorul lui Anastasia.

Carlo Gambino a început ca pistolar şi a făcut o carieră prodigioasă El a devenit modelul eroului principal al romanului „Naşul" de Mărio Puzzo. Spre deosebire de mulţi alţi colegi de breaslă a trăit pînă la 74 de ani şi a murit în patul lui de moarte bună. A fost nasul a 2(1 de „familii" mafiote din Statele Unite.

DEŢINUTUL NR, 16 377

Nu se ştie de ce gangsterilor le-a plăcut să aibă multe nume conspirative. Pe vremea cînd'F.B.I. ayca cea mai mare cartotecă cu amprente din lume, această modă era perimată, iar poreclele gangsterilor — naive. Minat de curiozitate am cerut la Direcţia F.B.I. de pe Pennsylvania Avenue din Washington fotocopia circularei nr. 11 din 8 august 1939.

Mandatul de arestare al lui Louis Buchalter emis într-un tiraj de 1 000 000 de bucăţi este o raritate în domeniul eriminalisticii. El mfenţionează că cel care va prinde criminalul viu sau mort va primi de la administraţia oraşului New York o recompensă-în valoare de 25 000 dolari. Numele conspirative ale lui „Lepke" Buchalter erau Louis Buchalter, Louis Buckhouse, Louis Kawar, Louis Kauvar, Louis Cohen, Louis Saffer. Louis Brodsky. Fişa lui conţine cinci amprente de la mîna stingă, cinci de la mîna dreaptă, o fotografie şi sub ea următoarele date : 42 de ani, rasă albă, evreu, înălţime cinci picioare şi cinci degete, greutate 170 pfunzi, talie mijlocie, păr negru, ochi căprui, ten smead, căsătorit, tatăl unui băiat de 18 ani Harold. Urechi mari clăpăuge, nas bine conturat, bărbie proeminentă. Pentru orice informaţii suplimentare adresaţi-vă prin telefon, telex, personal sau în scris la „The Detective Division, Police De- partment, New York City".

Lepke este un nume curios. Nu e nici nume de botez, nici poreclă. Se spune că în copilărie mama îl alinta, chemindu-l Lepkele care în idiş este un diminutiv de la Louise. Băiatul a mers la şcoală, a învăţat să scrie, să citească şi mai ales să socotească. Apoi a început să facă diverse tîlhării, ajungînd în cele din urmă unul din cei mai periculoşi criminali din Statele Unite, cum l-a caracterizat Hoover, şeful F.B.I.

Buchalter a avut pe conştiinţă o serie întreagă de crime grave, inclusiv zeci de omucideri.

Tatăl lui a fost un skt-jbaş onest în serviciul statului. A avut cinci copii dintre care numai Louis, născut în 1897, a luat-o pe calea pierzaniei. Lepke avea o înfăţişare absoh t banală şi nu părea nicidecum un criminal periculos sau ucigaş feroce. în fotografia de la F.B.I. cel mai mult m-au impresionat ochii lui care nu privesc arogant sau provocator, ci plini de groază.

Se spUne că era un individ foarte calm, cumpătat care îşi petrecea serile în mijlocul familiei, îşi iubea copiii, nu bea, nu fuma şi se ducea^ţegulat la sinagogă. Acest tip a omorît sau a dat ordin să fie omorîţi circa 70 de oameni. S-a specializat în munca sindicală, deşi abia din 1922 a intrat în sindicat. O parte din tinereţe şi-a petre- cut-o ca hoţ, altă parte în închisoare. în 1915 a fost trimis prima dată la o casă de corecţie. După ce s-a întors, s-a mutat la nişte rude în Bridgeport. Aici a fost condamnat la doi ani pentru furt. După ce a ajuns în libertate şi-a schimbat locul' de acţiune la New York. Din nou a fost prins A stat un an la Sing-Sing şi apoi alternativ în libertate şi la închisoare.pînă în 1922. A compărut în faţa instanţei de unsprezece ori pentru bănuiala de omor şi tot de atîtea ori a fost eliberat din lipsă de probe. Buchalter s-a aliat cu Jack „Gurrah" Shapiro şi amîndoi au început să lucreze ca ucigaşi în „comandoul de pedeapsă" al sindicatului textiliştilor.

Stilul de viaţă american are o serie întreagă de particularităţi. Clasa muncitoare americană a luptat pentru dreptate şi progres social, folosind metode proprii. în timpul primului război mondial au apărut în sindicate primii gangsteri care erau apărători plătiţi sau bătăuşi profesionişti. Cînd muncitorii au început să-şi revendice drepturile, proprietarii de fabrici au atras de partea lor poliţia coruptă care îi apăra pe spărgătorii de grevă şi lupta contra sindicatelor. Ca să se apere, liderii muncitorilor şi-au angajat o armată de gangsteri profesionişti care lucrau pe bani fără să le pese pentru cine. În 1924 Buchalter şi Shapiro au intrat în banda lui Angie Orgeno, care lupta de partea cealaltă a baricadei împotriva muncitorilor, fiind plătită de industriaşi.

în 1926 la fabrica de confecţii „International Tailoring Company" a izbucnit o grevă care a degenerat într-un conflict armat dramatic. Muncitorii au aruncat de la etajul zece pe unul dintre proprietarii

fabricii Un muncitor care veghea contra spargerii grevei şi-a pierdut viaţa. Această grevă a sindicatului lucrătorilor din industria textilă a costat 3 000 000 de dolari fără să ducă la obţinerea unor concesii din partea conducerii. Patronii atelierelor de vopsitorie au chemat în ajutor banda, lui Orgeno şi i-a oferit suma de 50 000 de dolari pentru a sparge greva, în acest moment a intervenit Lepke Buchalter : a intrat în legătură cu sindicatul, l-a împuşcat pe Orgeno, i-a luat locul şi a început să recruteze mercenari din lumea interlopă americană ; în felul acesta în scurt timp banda lui a ajuns să numere peste 250 de pistolari înarmaţi. Apoi a iniţiat ofensiva atît împotriva muncitorilor organizaţi în sindicate, cît şi împotriva patronilor lor.

Conform principiului valabil pînă astăzi de sume de bani oferite în mod regulat, el a garantat ambelor, părţi protecţie contra gangsterilor, prin urmare contra membrilor din propria lui bandă. Folosind teroarea, grevele, sabotajele şi ameninţările, a obligat patronii să-i plătească o sumă anuală de 5 pînă la 50 000 de dolari pentru ca fabrica să poată lucra în linişte. Buchalter a pus stăpînire mai intîi pe sindicatele muncitorilor din fabrica de confecţii „Amalgamated Clothing Workes", apoi pe sindicatele din industria de pielărie, transporturi, ajungînd să cîştige fără nici un efort cîteva milioane de dolari neimpozabili pe an.

Dacă unul dintre patroni nu plătea, Buchalter organiza imediat o grevă, dădea foc depozitelor, distrugea utilajele sau îşi trimitea băieţii să-l ciomăgească pe patron, Aceleaşi metode erau folosite şi împotriva funcţionarilor sindicalişti. William Snyaer, preşedintele sindica-» tului brutarilor, colabora cu Buchalter. Dar cînd acesta din urmă a propus reducerea salariilor şoferilor de camioane, iar camionagii au amenin ţat" că intră în grevă, Snyder le-a, recunoscut drepturile.

A greşit fiindcă s-a opus lui Buchalter, semnîndu-şi singur actul de condamnare.

Ca un gangster lipsit de scrupule ce era, Buchalter a pus la cale o execuţie ostentativă şi publică a liderului sindicalist. A invitat într-un restaurant din New York 12 reprezentanţi ai sindicatului şoferilor, pe motiv că vrea să discute cu ei. Imediat după ce oaspeţii s-au aşezat la masă, a apărut un individ necunoscut şi înarmat care l-a împuşcat pe

William Snyder. îngroziţi, cei prezenţi au acceptat necondiţionat cererile lui Buchalter.

în 1932 Buchalter era considerat un „Napoleon" al sindicatelor. După un an a monopolizat industria cinematografică, fabricile de încălţăminte, industria de galanterie şi tăbăcărie, a coparticipat la deschiderea de noi baruri şi săli de dans ; victime ale carierei lui au devenit proprietarii de taxiuri, salariaţii de la abatoare, crescătorii de păsări, restaurante, spălătorii şi curăţătorii. Apoi a comis marea greşeală de a se lansa în traficul cu stupefiante.

în februarie 1935 pe Seymour Avenue din Brooklyn a explodat o clădire despre care nimeni nu bănuia că adăposteşte o fabrică de opiu. Buchalter a cumpărat din Hong Kong 600 de încărcături de opiu brut pe care l-a rafinat în Seymour Avenue ; de asemenea a făcut trafic ilegal cu heroină pură şi într-un singur an a cîştigat 10 000 000 de dolari. După explozia din Brooklyn agenţii F.B.I. şi poliţia newyorkeză au început să-l caute. Devenise o persoană incomodă chiar pentru Lansky şi banda lui Luciano deoarece colaborase cu ei şi cunoştea multe lucruri murdare pe care le putea divulga poliţiei.

Directorul F.B.I. a întărit echipa care se ocupa cu demascarea infracţiunilor comise de membrii lumii inter», lope. Agenţii 'ui îl urmăreau pe Buchalter zi şi noapte, îi interceptau convorbirile telefonice, dar el continua să -şi conducă banda nestingherit şi cu mină de fier. Cine nu asculta, era lichidat. Numai în 1939 a ucis 12 inşi deveniţi incomozi. I-a semnat actul de condamnare şi colaboratorului său apropiat Max Rubin care a lucrat mai întîi în Salt Lake City şi apoi în New Orleans, unde i-a pregătit terenul pentru monopolizarea sindicatelor locale. Rubin nu se simţea bine printre străini şi de aceea profita de orice zi liberă pentru a pleca să şi vadă familia. Părăsirea „locului de muncă" fără acordul şefului, trebuia să-l coste viaţa. Dar ucigaşul trimis de Buchalter a greşit ţinta, Max Rubin a fost numai rănit şi mai tîrziu a devenit unul dintre principalii martori în procesul intentat criminalului Buchalter.

Şeful bandei se ascundea de poliţie ca un animal hăituit. îşi schimba mereu locul fiindcă ştia că pe capul lui era pusă o mare recompensă şi este căutat de tot aparatul poliţienesc din Statele Unite. În ziare apăreau anunţuri că a fost văzut la Havana, în Mexic, în Europa şi se pare că a locuit chiar la hotelul

„Pupp" din Karlovy Vary. După doi ani de căutări prin întreaga lume a fost prins. Mai tîrziu a ieşit la iveală că a stat mult timp ascuns în clădirea cabaretului „Oriental Palace" din Coney Island care era patronat de Aibert Anastasia şi de Abe Reies, zis Kid Twist.

Au existat mai multe variante care au descris dedesubturile şi modul în care a fost arestat Buchalter.

— Ne-am strîns toţi la Lower East Side ca să ne sfătuim ce să facem cu el, a mărturisit mai tîrziu Doc Stacher.

— Prin urmare aţi convocat tribunalul Mafiei ?

— Puteţi să-i spuneţi cum vreţi. Lepke devenise periculos. Nimeni nu mai era sigur în faţa ucigaşilor lui. Nu exista decît o singură cale — să fie lichidat. ■

— Nu l-aţi împuşcat ?

— Nu ne puteam permite. Schultz a. fost ultimul. Bugsy Siegel a fost singurul de părere că trebuie să terminăm cu el.

— Pe vremea aceea Siegel se găsea în California ?

— A venit de acolo şi ne-a spus să nu facem mofturi fără rost.

— Cine trebuia să ia o hotărîre ?

— Meyer Lansky era şeful. El a venit cu o altă propunere.

— Se temea de poliţie ?

— Nu ştiu, dar avea dreptate. Nu trebuia să mai procedăm aşa cum am procedat cu Dutch Schultz. Timpurile se schimbaseră. Şi noi la fel; aveam o poziţie bună fiindcă eram proprietari de firme prospere şi de hoteluri.

— Ştiu că nu l-aţi împuşcat, dar m-ar interesa să aflu ce s-a petrecut'în culise.

—- în culise ! Nimic, Lansky a vorbit sau mai bine zis l-a convins pe Dimples, cel mai bun prieten al lui Lepke...

— Pe Moe Dimples Wolenski ?

— Da, exact pe el. Wolenski' 'trebuia să-i întindă o cursă şi să-i spună că a căzut la învoială cu Edgar Hoover, şeful F.B.I.

— V-aţi întîlnit cu el ?

— Eu, nu. Nu pot să confirm sau să infirm nimic. N-am fost de faţă, a zis Doc Stacker cu un aer indiferent.

— Peste tot scrie că v-aţi întîlnit.

— Se pot scrie multe, lucruri care de cele mai multe ori se dovedesc false.

— Bine. Prin urmare Wolenski i-a spus lui Buchalter că v-aţi înţeles cu Hoover. Dar în legătură cu ce ?

— în legătură cu faptul că dacă se va preda singur va fi tradus în faţa instanţei şi va primi doar o pedeapsă simbolică, iar F.B.I. îi va lăsa pe toţi ceilalţi în pace. Trebuia s-o facem, fiindcă Lepke se purta ca un ţicnit şi toţi eram în pericol să fim omorîţi. înnebunise de-a bine- lea şi voia ***să*** închidă gura oricui care ar fi putut depune mărturie contra lui.

— Ce rol trebuia să joace redactorul Winckeli în această păcăleală ?

— A fost invitat la o discuţie unde i s-a promis că. va primi un subiect senzaţional, dacă va face pe intermediarul între noi şi F.B.I.

— Buchalter a crezut în aceste promisiuni ?

— Da. Lepke nu excela printr-o minte foarte ageră. Prefera să-şi atingă ţinta călcînd peste cadavre.

— Şi astfel a fost arestat

— Da. în noaptea zilei de 24 spre 25 august 1939. Era o căldură infernală Lepke aştepta pe Three Avenue în Brooklyn. S-a apropiat o maşină şi a urcat în ea.

La volan se afla „Bum-Bum" Anastasia care s-a îndreptat spre Manhattan. La întretăierea dintre Five Avenue şi Twentyeight Avenue l-a preluat Hoover a cărui maşină era condusă parcă din întîmplare de redactorul Walter Wincheli. Maşina a oprit direct la închisoare şi în felul acesta s-a terminat totul !"

Buchalter şi ceilalţi gangsteri nu se temeau atît de F.B.I. şi de şeful lui, Hoover, cît de procurorul general Thomas Dewey care începuse să combată pe o scară nebănuită criminalitatea. Reportase deja primele succcse : aflase numele celor care figurau pe lista criminalilor căutaţi şi urmăriţi. îl arestase şi îl condamnase pe Lurky Luciano, regele lumii interlope, băgînd frica în colegii lui de breaslă, Buchalter s-a lăsat convins să se predea singur F.B.I.-ului cu condiţia ca- directorul. Edgar J. Hoover să nu-l dea pe mîna procurorului Dewey

Deşi se spune că la început Hoover a fost de acord cu această condiţie, mai tîrziu el nu a respectat-o. După condamnarea lui Buchalter la 14 ani

închisoare pentru trafic ilegal cu stupefiante, cazul a fost preluat de Thomas Dewey, care i-a intentat un alt proces. Curtea cu juri l-a condamnat la încă 30 de ani privare de libertate. Aceste combinaţii, certurile dintre F.B.I. şi criminalii care pun condiţii par a nu fi verosimile. Dar dreptul penal şi judiciar american permit găsirea de subterfugii şi negocieri conform principiului „ceva pentru altceva". Avocatul. inculpatului are dreptul să negociere cu procurorul condiţiile în care cliei tul lui va fi dispus să vorbească, iar părţile pot stabili de comun acord preţul în schimbul căruia inculpatul devine martor în propriul său proces, nemaiputînd fi astfe¹ <"i>ndamnat. Uneori se poate ajunge în limite legale la o serie de înţelegeri de substituire de motivaţie : procurorul garantează inculpatului revocarea acuzării pentru care este tradus în faţa instanţei în schimbul recunoaşterii unor fapte penale nedovedite pînă atunci. în felul acesta se explică de ce Buchalter s-a lăsat prins. A crezut în nişte promisiuni care erau verosimile în condiţiile de viaţă americană şi a fost înşelat.

Este; interesant că în ochii opiniei publice Hoover, directorul F.B.I., a apărut ca principal vinovat şi excroc. Mai mult decît atît, ziariştii l-au acuzat de trădare fiindcă nu şi-a respectat cuvîntul dat. Dar Cu acest prilej au Ieşit la iveală şi alte amănunte de. culise. De pildă, s-a aflat că ziaristul Walter Winchell a fixat în numele sindicatului întîlnirea lui Frank Costello cu Hoover la care acesta din urmă a fost de acord cu afacerea Buchalter, propusă de Costello. în felul acesta la 24 august 1939, directorul F.B.I. în persoană, neînarmat, aşa cum cereau regulile Mafiei, l-a arestat pe Buchalter. Martor a fost numai ziaristul Winchell, care se afla la volanul maşinii lui Hoover.

Această înscenare poliţienească a fost mult comentată şi a rămas pînă astăzi un subiect controversat. Nu trebuie însă să uităm că ea s-a petrecut în 1939 în Statele Unite, iar condiţiile şi modul de gîndire american nu pot fi comparate cu normele de-viaţă europene. în America succesul personal şi reclama sînt la mare preţ şi nimeni nu condamnă acest lucru. Hoover a avut un prilej să se remarce şi l-a folosit. Victoria lui asupra lui O'Dwyer a contribuit astfel la creşterea faimei F.B.I., ai cărui crimi- nalişti au devenit centrul atenţiei publice.

Hoover a fost învinuit de lipsă de caracter deoarece nu şi-a respectat promisiunea, dar "el s-a

apărat, decla- rînd că lupta împotriva gangsterilor nu cunoaşte nici o lege, nu admite compromisuri sau înţelegeri cu criminalii şi permite orice truc sau fentă. Ce codex de onoare poate fi atunci valabil în lupta pe care o duc apărătorii legii împotriva criminalităţii ?

Buchalter a plătit pentru credulitatea lui şi a trebuit- să se ascundă fiindcă altfel n-ar fi putut supravieţui. Lucky Luciano îl condamnase, deşi el însuşi era închis.

Mediatorul Wolenski s-a speriat şi a dispărut. A apărut din nou în America în 1945, cînd a sperat că totul a fost dat uitării, dar Albert Anastasia a dat ordin să fie omorît.

Vineri, 22 martie 1940. La procuratura districtuală din Brooklyn aşteaptă o femeie tînără şi nervoasă care solicită audienţă la procurorul William O'Dwyer. Este condusă în faţa locţiitorului acestuia.

— Luaţi loc, doamnă, o invită procurorul Turkus. Vă rog să vă calmaţi şi să-mi relataţi despre ce e vorba.

— Sînt soţia lui Abe Reies, răspunse femeia, privin- du-l lung.

— Soţia lui Kid Twist Reies ?

— Da

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Reies ? Soţul dumneavoastră este închis.

— L-am vizitat şi el m-a trimis aici ca să vă comunic că e dispus să facă totul pentru a fi eliberat. Poate depune orice mărturie doriţi, Eu aştept un copil, iar pe el îl aşteaptă scaunul electric S a hotărî t să facă acest pas de dragul copilului nostru,

Vestea a avut efectul unei bombe. Mai tîrziu Valachi şi Vincente Teresa au vorbit în faţa camerelor de luat vederi Dar Abe Reies a spart gheaţa,

După ce a primit aprobarea Tribunalului Suprem, procurorul Turkus s-a prezentat în aceeaşi seară, la ora 19,00, la închisoarea de unde i a ridicat pe Reies şi **l-a** dus' la procuratură. La ora 22,00 procurorul O'Dwyer a a început un interogatoriu devenit celebru, în istoria luptei împotriva cartelului crimei din S.UA.

Reies era un individ gras şi urît, cu faţa ciupită de vărsat, cu buze groase şi ochi bulbucaţi, urechi clăpăuge, picioare scurte şi braţF* lungi de maimuţă. Complicii lui afirmau că era tipul de ucigaş cu sînge rece, fără scrupule, banii fiind singurul lucru care îl interesau

Acum stătea în biroul procurorului şi-şi muta privirea de la O'Dwyer la Turkus şi de la ei la poliţiştii care păzeau uşa. Se umfla în pene arogîndu şi rolul de mare gangster, conştient de propria lui-valoare. în realitate murea de frică şi avea inima cît un purice.

— Depun mărturie numai în anumite condiţii, a spus el în chip de introducere.

-— Vă ascult, a răspuns procurorul O'Dwyer.

—• Vreau să-mi garantaţi libertatea.

— Nu pot să promit.

—■ Trebuie. Aveţi ocazia să aflaţi lucruri de pe urma cărora veţi deveni celebru în întreaga Americă.

— Nu ţin neapărat.

— Trebuie să ţineţi. N-aveţi idee cîte lucruri ştiu. Vă pot clarifica 50 de crime poate şi mai multe. Batem palma ?

Controversa a durat pînă după miezul nopţii, iar a. doua zi, la ora patru dimineaţa aU căzut la următoarea învoială : nimic din ce va mărturisi Reies nu va fi folosit împotriva lui şi el va participante* proces ca martor, lucru permis de. lege. A fost chemat un stenograf şi Reies, care după cum s-a dovedit avea o memorie fantastică, i-a dictat timp de 12 zile. Depoziţia lui a avut douăzeci şi cinci de puncte, conţinînd nume şi date precise,' locul şi modul de săvîrşire a asasinatelor. Se afirmă că datele cuprinse în procesul verbal au ajutat la elucidarea a circa 200 de omoruri neanchetate. Timp de 12 zi ie, de dimineaţă pînă seara, Abe Reies şi-a depănat amintirile din cariera lui de gangster, a povestit despre crimele lui ı şi ale altora. Seara urca discret într-un automobil particular, escortat de poliţişti îmbrăcaţi în civil care îl duceau în Brooklyn unde avea o cameră închiriată la ho-:' telul „Bossert". Procuratura considera necesar să ţină ac-; ţiunea în cel mai desăvîrşit secret. După ce s-a dovedit că prezenţa lui Reies la hotel ar putea fi deconspirată,' i-a fost închiriată o cameră la etajul şase la hotelul „Half" Moon" pe insula Coney Island.

Numele adevărat al lui Abe Reies era Max Zweibach. Cineva îl poreclise Kid Twist Reies şi a rămas cu această poreclă. Şi-a început cariera de bandit în cartierele Brownsville şi Ocean Hills din Brooklyn, unde ppera banda fraţilor Shapiro. în timpul prohibiţiei aceştia au făcut contrabandă cu băuturi alcoolice, au deschis cîteva localuri cu jocuri de noroc şi case de toleranţă Tînărul Reies a învăţat „meserie" de la ei şi ucidea la comandă în schimbul unei lefi

săptămînale de 50 de dolari De mai multe ori trebuia să ajungă în spatele zăbrelelor, dar oamenii fraţilor Shapiro se aflau peste tot, inclusiv în rîndul poliţiştilor. În schimbul unui şperţ gras, ei l-au lăsat pe ucigaş în libertate. Gu această ocazie însă Reies a devenit conştient de propria lui valoare şi a refuzat să mai lucreze aşa ieftin. I-a cerut şefului bandei, Meyer Shapiro, dreptul de a primi o cotă parte din cîştig, dar a fost refuzat. Reies a jurat răzbunare.

S-a aliat cu un bandit de profesie pe nume Bugsy Goldstein, fost coleg de şcoală şi de hoţii. înainte de a intra în banda lui Shapiro, ei au reuşit să comită o mare excrocherie pe care poliţia nu a descoperit-o. Reies l-a convins pe Goldstein că e timpul să devină independenţi şi să nu mai lucreze pe o sumă fixă de bani. Au închiriat o casă mică şi ieftină, au adunat cîteva fete uşoare, l-au cooptat pe versatul gangster Frank Annandanda, poreclit Dasher, şi au început să lucreze pe cont propriu în mijlocul zonei de acţiune a fraţilor Shapiro. De mic copil Reies se dovedise capabil de orice. îi plăceau bătăile şi violenţa, nu se temea de fostul său şef şi nu pierdea ocazia să declare că vrea să se răzbune pe el.

Deşi la început nu i-au luat prea mult în seamă pe cei patru tineri, fraţii Shapiro nu suportau să aibă concurenţi pe propriul lor teren. Au trimis un mesager să-i convingă să dispară din Brownsviile, dar „diplomatul" a fost dat afară din bordel. Atunci Reies s-a hotărît să atace conform principiului că cel care atacă primul are şanse mai mari.

în faţa casei lui Meyer Shapiro era parcat un automobil nou-nouţ. La miezul nopţii, după ce străzile din Brownsville devin pustii, Reies împreună cu amicul său Goldstein au atacat maşina cu bare de fier şi dale de piatră, transformînd-o într-un morman de fiare. Auzind zgomote, Meyer Shapiro a ieşit afară şi a tras, Goldstein **a** rămas întins în mijlocul străzii, Iar Reies **a** scăpat din
Bătaie cu contuzii grave, reuşind cu greu să se ascundă în cel mai apropiat gang.

Fraţii Shapiro au înţeles că gluma se îngroaşă şi s-au hotărît să-i dea o lecţie lui Reies, atingîndu-h în punctul său "cel mai sensibil. Shapiro ştia că Reies are o iubită frumoasă de 18 ani care locuia în apropiere. A găsit-o după trei zile de căutări prin cîrciumi, cinematografe, săli de dans ; a urmărit-o cu maşina pe o străduţă îngustă, ă tras-o înăuntru ; a oprit pe un

maidan părăsit unde mai întîi a violat-o şi apoi a desfigurat-o în bătăi.

— Să-i spui derbedeului tău că ăsta e numai începutul Cel mai bine ar fi să dispară.

Cînd a aflat de cele întîmplate Reies nu era complet restabilit de pe urma bătăii încasate. Imediat după ce şi-a scos bandajele şi s-a întremat, a început să facă mobilizarea.

A luat legătura cu Louise Cppone care, deşi nu era rudă cu Al Capone, avea o practică bogată de criminal şi împreună au format o bandă compusă din Albert Anastasia, Pittsburg Phill Strauss şi Maione. Ce-i drept, nu alcătuiau o echipă monolită din cauză că erau măcinaţi de invidie şi duşmănii, dar toţi se aflau în căutarea unui sector nou de activitate, iar Abe Reies le-a oferit o şansă.

Jocurile de noroc, specula, furtul de maşini constituiau principalele lor ocupaţii. Au devenit pionierii sectorului de delincvenţă care a rămas pînă azi unul dintre cele mai rentabile în Statele Unite. Furau o maşină nouă, demontau tăbliţa cu numărul de înmatriculare şi motorul, făceau rost de acte noi şi o vindeau mai ieftin, într-o singură zi reuşeau să facă bucăţele cîteya maşini; Cele mai mari cîştiguri le-a obţinut însă după intrarea în sindicat. Şantajau atît organizaţiile de sindicat, cît şi patronii fabricilor. Cine nu plătea taxa de „apărare" era pedepsit şi plătea mai tîrziu scump.

Jocurile de noroc cu o miză de 5, 10 sau 25 de cenţi erau organizate direct pe stradă sau în gangurile caselor din cele mai rău famate cartiere ale New York-ului. s

Săracii îşi cumpărau pentru cîteva ore o speranţă pe - un dime sau quarter. Şeful acestui sector era Louise
Benson, care îi preda zilnic lui Reies cîştigul în valoare de circa 10 000 de dolari.

Abe Reies era crud faţă de duşmani. într-o zi s-a întîlnit pe stradă cu un rival, Jack Painter. Reies era neînarmat. Painter i-a băgat ţeava pistolului în coaste şi l-a lipit de zid. Reies nu s-a pierdut cu firea şi i-a explicat că e mai bine să nu-l împuşte fiindcă nici el nu va supravieţui atacului pistolarilor pe care i-a angajat. Jack Painter nu a tras. Reies i-a promis că îl primeşte în banda lui şi va cîştiga o mulţime de bani. Apoi au intrat în cea mai apropiată circiumă ca să cinstească împăcarea. Peste o oră au ieşit afară, clătinîndu-Se. Se ţineau de mijloc ca doi prieteni nedespărţiţi şi rîdeau

cu gura pînă la urechi. După aceea Reies a băgat mma în buzunarul lui Jack, a scos pistolul şi l-a împuşcat pe loc.

Aceasta a fost una din cele 11 crime comise de Reies la care s-au adăugat alte 14 comise din ordinul lui.

Poliţiştii erau neputincioşi şi n-au găsit nici un martor dispus să vorbească în faţa instanţei.

O altă victimă a lui Reies a fost Alex Alpert, un tînăr gangster care nu se mai împăca cu şeful lui şi a fost lichidat. Poliţia a anchetat cazul un ao.. de zile şi nu a descoperit nici o urmă, în aceeaşi perioadă substitutul de procuror a primit o scrisoare de la gangsterul Harry Rudolph din penitenciarul de pe Rikers Island, care îi comunica că este dispus să divulge numele ucigaşilor lui Alpert dacă i se garantează libertatea.

în aceeaşi după amiază substitutul de procuror a plecat la Rikers Island.

— Cine sînt ? l-a întrebat el pe Rudolph.

— Reies, Bugsy, Goldstein şi Dukey Maffetore.

— De ce nu aii făcut această declaraţie rrîai devreme ?

— Am spus paznicilor, dar ei s-au mulţumit să dea numai din mînă. I-am zis şi directorului, dar fără nici un rezultat.

— Poate nu v-a crezut.

— Mai degrabă cred că i-a fost frică să nu cadă bănuiala asupra lui.

— Ce probe aveţi care să confirme aceste afirmaţii ?

— Am fost martor ocular,

— Sînteţi dispus să depuneţi mărturie în faţa instanţei ?

— Dacă îmi asiguraţi securitatea,

Harry Rudolph şi-a confirmat depoziţia în faţa judecătorului şi acesta a emis un mandat de arestare împotriva lui Reies, Maffetore şi Goldstein. Acum toată problema era să fie găsiţi. Detectivii căutau, întrebau, dar zadarnic : nimeni nu ştia nimic. În cele din urmă l-au descoperit pe Tommy Frank, proprietarul restaurantului unde Reies lua cina în fiecare seară.

— Tommy, uite ce te rog, i-a spus inspectorul. Fii bun şi transmite-le lui Reies, Bugsy şi Dukey că îi aştept mîine dimineaţă la ora opt., Am pentru ei o mică surpriză. Dar să nu întîrzie fiffVdcă punctualitatea este o calitate a gentlemenilor. ■

De multe ori metodele poliţieneşti simple se dovedesc cele mai eficiente, A doua zi cei trei s-au prezentat la ora stabilită la poliţie. Cind Tommy Frank i-a transmis lui Reies mesajul comisarului, acesta l-a întrebat :

— Ce fel de poliţist era ?

— Un individ obişnuit îmbrăcat în civil. Nu se poate să i .cunoşti pe toţi sticleţji Care circulă pe străzile New York-ului.

în scurta sa viaţă Reies fusese la poliţie de peste 17 ori, dar de fiecare dată i s-a dat drumul din lipsă de probe. De data aceasta el şi Goldstein au fost reţinuţi în baza unui mandat de arestare emis împotriva lor, în aceeaşi seară a fost arestat şi Dukey Maffetore, în vîrstă de 25 de ani. Cu toate că nu avea experienţă destulă, în închisoare a aflat că cei doi gangsteri mai versaţi ar putea da vina pe el şi s-a hotărît „să ciripească",

— Nu ştiu prea multe, a declarat el

— Spuneţi-ne atîta cît ştiţi,

—■ Eu mă ocupam de cele mai urîte lucruri^ Trebuia să mă bag acolo unde nu se băga nimeni şi nu primeam nici un ban. Am fost cel mai prost plătit trepăduş Asta- e tot ce pot; să vă spun. De la Pretty Levin aţi putea afla mai multe.

— Cine e i'retty Levin ?

— Un băiat foarte tînăr care făcea pe ordonanţa lui Reies. După ce s-a însurat ne-a părăsit fiindcă vroia să cîştige bani cinstit. Odată s-a întîmplat însă ea nevasta lui să fie internată şi el să aibă nevoie de bani ca să plătească doctoriile. L-a rugat pe Reies să-l primească înapoi şi şeful a acceptat.

— Reies ?

— Normal că Reies.

— De ce credeţi că tocmai Levin ne poate furniza informaţii preţioase ?

— Deoarece mergea m şeful la toate întrunirile. V-am mai spus că făcea pe orc-^îanţa şi Reies îl căra peste tot.

După ce au descopt^K această pistă nouă, agenţii F.B.I. au constatat că Dukey Maffetore ar fi murit de mult dacă n-ar fi ajuns la timp în spatele zăbrelelor. Reies se purta ca un nebun şi împuşca pe oricine putea depune mărturie împotriva lui. De aceea încă înainte de arestarea lui Dukey, el s-a hotărît să-i lichideze pe Dukey Maffetore şi Pretty Levin. Anchetatorii au aflat că acţiunea urma să aibă loc la 9 februarie 1940 după o săptă- mînă de la prinderea lui

Dukey, Pretty. Levin urma să fie omorît pe 1 martie, dar spre norocul lui a ajuns şi el mai devreme în spatele zăbrelelor.

De frică Levin a refuzat să vorbească fiindcă ştia că Murder Inc. pătrunde şi în celulele deţinuţilor, pedepsin- du-i cu moartea pe cei care au încălcat legea tăcerii. Administraţia penitenciarului i-a garantat securitatea lui şi familiei şi l-a mutat singur într-o celulă. Astfel pus la adăpost, Levin a început să vorbească, furnizînd anchetatorului probe concludente împotriva lui Reies şi â ucigaşilor săi.

Citat în faţa instanţei, Abe Kis Twist Reies a jucat rolul unui cetăţean american integru căruia i s-a făcut o mare nedreptate. A cerut să fie eliberat imediat fiindcă ştia că are conştiinţa curată. După ce a citit depoziţiile lui Rudolph, Dukey Maffetore şi Levin, a capitulat şi a trimis-o pe soţia lui la procurorul O'Dwyer.

Depoziţia lui cuprinde amănunte în legătură cu circa 50 de crime comise în oraşele New York, New Jersey, Delroit, Kansas Cily, Los Angeles, Louisville. Dar cel mai important lucru i a constituit divulgarea principiilor organizatorice a'e Mafiei, a metodelor folosite de Murder Inc. şi demascarea activităţii cartelului crimei care încasa în mod ilegal 30 000 000 000 de dolari anual. La început informaţiile lui Reies au părut neverosimile, dar s-a dovedit că nu a minţit şi nu a exagerat fiindcă în Statele Unite nu există ramură industrială sau comercială ai cărei membri sau organizaţii să nu cotizeze la Mafie.

Procurorul O'Dwyer a înregia rat o victorie de neînchipuit. A devenit celebru pesW noapte şi pregătea zeci de procese în care erau inculpaţi sute de gangsteri, iar Abe Reies compărea ca martor principal. în lumea interlopă americană s-a stîrnit panică şi nici un american nu mai era sigur pe el.

"

La 12 noiembrie 1941 a avut loc însă un incident care a dat totul peste cap. Există mai multe versiuni în legătură cu acest eveniment, dar nici una nu a fost confirmată sau infirmată. Se ştie doar că Reies era păzit în cel mai desăvîrşit secret la hotelul „Half Moon" din Coney Island. Procurorul William O'Dwyer a declarat ziariştilor că Reies „este păzii mai bine decît aurul din Foit Knox". Potrivit altor surse, poliţia îl păzea la etajul şase al unui penitenciar

newyorkez (ceea ce corespunde cu etajul şase al hotelului „Half Moon"), unde făceau cu schimbul gărzi formate din cei mai de încredere paznici. Tot etajul fusese evacuat şi Reies era singurul deţinut. Şeful pazei se numea Frank Bals.

în dimineaţa zilei de 12 noiembrie, la ora 6,45. gardianul a intrat în celulă şi a văzut că Reies doarme. I s-a părut totul în ordine, a închis din nou lacătul celulei şi s-a postat pe culoar unde a aţipit cam douăzeci de minute. După ce s a trezit., a deschis din nou celula. Era goală. S a apropiat de fereastră (nu avea gratii fiindcă se presupunea că sînt inutile la etajul şase) şi a văzut că sub ea atîrnau cîteva cearşafuri legate între ele de parcă deţinutul ar fl coborît pe ele Gardianul a dat imediat alarma şi ceilalţi gardieni au venit într-un suflet. Ei au văzut că pe acoperişul brutăriei închisorii se afla ;a- davrul lui Reies. După ce întreaga afacere a fost prescrisă, Doc Stacher, care ar fi trebuit să fie informat despre acest caz, a declarat că incidentul s-a petrecut la hotelul „Half Moon" din Coney Island.

Martorul mort nu poate vorbi. Chiar dacă în procesele verbale există depoziţii semnate de autorii lor, dreptul penal american nu recunoaşte decît depoziţia făcută de martor în faţa instanţei. Procurorul O'Dwyer a pierdut cea mai mare carte din cariera sa. Există mai multe variante despre cauzele morţii lui Abe Reies. Poliţia a afirmat că a încercat să fugă şi a căzut de la etajul şase, dovada cea mai bună fiind cearşafurile legate Dar aceasta nu era o variantă verosimilă. Unde ar fi putut fugi ? Reies divulgase numele a zeci de ucigaşi şi putea fi găsit în orice ţară a globului. Procurorul a declarat că Reies l-a rugat să fie lăsat în închisoare atît timp cît se afla "n libertate cel puţin unul dintre cei pe care îi trădase. în afară de aceasta pare ireală o'evadare de la etajul şase cu ajutorul unor cearşafuri legate.

O altă variantă a fost sinuciderea. Dar ea nu stă în picioare, fiindcă Reies şi-a trădat asociaţii, inclusiv prietenii, tocmai ca să-şi salveze viaţa.

Procurorul O'Dwyer este de părere că Reies a fost omorît. Un necunoscut s-a strecurat în celula sau în camera de hotel păzită, l-a sugrumat şi apoi l-a aruncat pe fereastră. Cearşafurile legate trebuiau să inducă în eroare poliţia. Pentru lumea interlopă americană moartea violentă a lui Reies a fost singura versiune posibilă.

O altă variantă a apărut după mai mulţi ani. Se spune că Lucky Luciano, care pe vremea aceea trăia în Italia, ar fi declarat că în umbra evenimentelor legate de moartea lui Reies a stat Frank Costello, un organizator desă- vîrşit şi un vechi practician. După afirmaţia lui Luciano, acesta l-ar fi mituit pe Frank Bals, şefui gardienilor şi pe subalternii lui ca să-l omoare pe Reies. Au circulat şi alte zvonuri, potrivit cărora lichidarea lui Reies ar fi fost organizată din umbră de însuşi procurorul O'Dwyer care după ce a ajuns primar, i-a acordat lui Frank Bals o distincţie specială pentru aportul său la combaterea criminalităţii. Nu se ştie însă cînd şi în ce fel a luptat Bals împotriva gangsterilor. Este la fel de probabil ca afirmaţia lui Luciano să fi fost numai o informaţie falsă menită a-l compromite pe O'Dwyer şi a induce în eroare poliţia.

— Toţi am respirat uşuraţi după moartea lui Reies, a declarat Doc Stacher. Bugsy nu mai putea fi citat în faţa instanţei, iar Anastasia se găsea în afară de orice pericol. Reies i-a spus procurorului O'Dwyer că Anastasia are pe conştiinţă moartea sindicalistului Morris Diamond, pe care îl împuşcase în anul 1939. Lansky împreună cu mine am fost şocaţi de inutilitatea acestui asasinat. Anastasia încasa sume mari de la sindicate, asigurîndu-le protecţia şi Diamond, un tip îndrăzneţ de felul său, a refuzat să se conformeze. Lansky 1-a sugerat lui Anastasia să-l lase în pace. dar Albert nu s-a lăsat convins. Din ordinul lui, în mai 1939 Allie Tannenbaum l-a împuşcat pe Diamond pe o stradă din Brooklyn. Şi Reies i-a povestit despre toate acestea lui O'Dwyer.

— Procurorul avea probe ?

— Nu, a răspuns Doc Stacher. Avea numai depoziţia lui Reies.

— Depoziţii care nu-i folosesc la nimic în faţa instanţei.

— Ştia şi asta. De aceea Anastasia a răsuflat uşurat cînd Reies a fost găsit mort. Numai că Dewey şi O'Dwyer aveau şi alte atu uri, fiindcă aflaseră de la Reies şi alte cazuri de asasinat.

ÎNŢELEGERE ÎNTRE GENTLEMENI

Poate e adevărat că Edgar J. Hoover, directorul F.B.l, s-a înţeles cu gangsterul Buchalter şi a încheiat cu el un acord ca între gentlemeni. F.B.l. a remis tribunalului toate documentele incriminatorii privind activitatea lui Buchalter de contrabandă şi trafic ilegal cu stupefiante, iar Curtea cu juri l-a declarat vinovat.

Judecătorul a emis verdictul de privare de libertate pe o durată de 14 ani care a pus capăt calvarului lui Buchalter, Deţinutul a fost transportat la penitenciarul Leâvenworth, unde trebuia să ispăşească- o parte din pedeapsă după care' Urma să fie eliberat.

Între timp poliţia hewyorkează a reuşit să elucideze un alt caz de şantaj şi tribunalul l-a condamnat pe Buchalter la încă 30 de ani. Dar mai întîi deţinutul trebuia să ispăşească prima pedeapsă pentru a intra în vigoare cea de-a doua. Buchalter nu se afla într-o situaţie prea roz, iar înţelegerea cu F,B.I. nu l-a ajutat prea mult.Apoi a ieşit la iveală cazul asasinării lui Joe Rosen, iar la sfîrşitul lui 1940 agenţii de poliţie au dat de urma ucigaşilor lui Joe Rosen, proprietarul unei mici prăvălii cu dulciuri, gumă de mestecat, ţigări cu marijuana ; era unul dintre cămătarii care împrumuta cu cîţiva dolari şi pe cel mai sărac om, conducîndu-se după sistemul „şase pe cinci". Conform acestui, sistem foarte simplu, datornicul era obligat să plătească într-o săptămînă şase dolari în locul celor cinci pe care îi împrumutase. Dacă nu-şi achita datoria, ea creştea vertiginos. Datornicul devenea din ce în ce mai dependent de creditor şi era obligat să-i execute ordinele, respectiv cele mai murdare lucruri, inclusiv asasinate.

în 1936 a izbucnit un conflict între Joe Rosen şi Bu- chalter, iar acesta din urmă a dat ordin ca Rosen să fia împuşcat. Cînd Abe Reies şi acoliţii săi au fost încolţiţi, ei au depus mărturie în faţa procurorului O'Dwyer şi au dezvăluit noi amănunte legate de acest asasinat. înţelegerea încheiată de Buchalter cu şeful F.B.I. nu l-a mai ajutat la nimic pe celebrul ucigaş care a fost condamnat la moarte

A mai încercat odată imposibilul : a înaintat recurs, solicitînd graţierea, dar singurul lucru pe care l-a obţinut» a fost amînarea execuţiei de pe 6 februarie pe 4 martie 1944. Cu cîtevazile înainte de a ajunge pe scaunul electric, el i-a propus procurorului Dewey o afacere rentabilă în schimbul punerii în libertate : aflarea unor secrete ale Mafiei şi ale cartel ului""crimei care îl puteau face erou naţional, asigurîndu-i victoria în alegerile prezidenţiale unde intenţiona să candideze. Dewey a refuzat ajutorul gangsterului în campania electorală şi amîndoi au pierdut.

Pe scaunul electric au sfîrşit şi alţi membrii ai lumii interlope americane : Goldstein, Philadelphia

Phill Stra- uss, Abandonado, Mendy .Weiss şi Louis Capone. Bum-, Bum Anastasia a dispărut, scăpînd cel mai uşor, deşi avea conştiinţa încărcată cu cele mai multe crime.

Dar să revenim la asasinarea lui Morris Diamond, despre care a relatat Doc Stacher şi la cariera de sindicalist a lui Anastasia. Anastasia era de origine italiană şi emigrare în Statele Unite în împrejurări foarte ciudate. În august 1920 Umberto şi Antonio Anastasia au trecut ilegal frontiera americană, sărind în apă dintr-o navă de transport italiană şi înotînd pînă ia ţărm. Erau aşteptaţi de cei patru fraţi mai mari, care le-au găsit de lucru în portul newyorkez.

Un timp au muncit cinstit. Apoi Antonio, mai întreprinzător, a intrat în sindicatul docherilor, cooptîndu-J -,i pe fratele său Umberto, care şi-a americanizat numele în Albert. La început au apărat drepturile docherilor şi au încercat să impună drepturile sociale ale acestora. Apoi au ajuns la concluzia că este mult mai rentabil să şantajeze sindicatele şi patronii lor"şi s-au aliat cu gangsterii ce controlau zona portului newyorkez.

Şi-au pus în aplicare planul la marea fabrică „Philips Dodge" din New Jersey, cerînd conducerii să le plătească regulat, o taxă de „protecţie", fiindcă altfel fabrica avea să sufere de pe urma unor dificultăţi serioase. Conducerea a refuzat să trateze cu şantajiştii, iar Antonio şi Albert Anastasia au organizat o grevă care a paralizat activitatea fabricii. Directorul a capitulat şi s-a angajat să plătească fraţilor Anastasia 1 000 de dolari zilnic pentru a fi lăsat în pace.

După ce au căzut la învoială cu directorul, fraţii Anastasia au încercat să convingă muncitorii să reînceapă lucrul. Aceştia aveau o serie de revendicări sociale şi nu erau dispuşi să cedeze. Au izbucnit certuri, iar Alberî şi Antonio, care pînă atunci se erijau în mari reprezentanţi ai muncitorilor, au adus spărgători de grevă ca să dezbine unitatea muncitorilor. S-au produs tulburări, încăierări, chiar şi schimburi de focuri. Muncitorul care păzea poarta fabricii a fost împuşcat.

Albert Anastasia a înţeles repede raporturile şi legile nescrise ale lumii interlope americane care stăpînea zona portului. S-a aliat cu Joe Adonis şi Frank Costello, în- cercînd să monopolizeze sindicatele din portul New York şi New Jersey. Apoi s-a confiuntat cu Joe Turino

.Turino era un lider sindicalist cu mare influenţă şi bani mulţi. Dar nici el nu se împăca cu Anastasia şi într-o zi a fost împuşcat de un necunoscut în faţa casei. Poliţia a anchetat cazul şi a descoperit o urmă care conducea la Albert Anastasia şi la asociatul său Jimmi Flo- rino. Cei doi au fost citaţi în faţa* instanţei şi condamnaţi la moarte. În clipa aceea s-a

dovedit ce intuiţie clarvăzătoare a avut Albert Anastasia atunci cînd s a aliat cu puternicul Costello şi Adonis. Aceştia aveau servietele burduşite de dolari şi erau lăsaţi în pace de politicieni, ¡judecători şi funcţionari de poliţie, pe care îi plăteau cu regularitate sau îi aveau la- mînă. Curtea de apel a mai dezbătut odată cazul şi din lipsă de probe cei doi inculpaţi au fost puşi în libertate.

Stimulat de victoria asupra apărătorilor legii, Anastasia .a iniţiat acţiuni noi de şantaj. De data aceasta victimele lui au. devenit proprietarii spălătoriilor de rufe. Cea mai mare parte din aceştia erau chinezi care refuzau să plătească taxa de „protecţie". Trei au fost omorîţi în chip de avertisment, iar martorii au depus mărturie împotriva lui Albert Anastasia şi a ucigaşului Tony Romeo. Gangsterii aveau însă de partea lor agenţii de poliţie, care în schimbul unei recompense grase au avut grijă ca judecătorilor să nu le parvină prea multe probe. Anastasia, ucigaş lipsit de scrupule, putea acţiona nestingherit în continuare fără a-şi alege mijloacele.

în camera de bagaje de la gară muncitorii au simţit un miros ciudat care ieşea dintr-un geamantan voluminos lăsat acolo . în urmă cu cîteva" zile de un individ necunoscut. Au chemat poliţia şi în valiză s-a găsit cadavrul tăiat în patru al lui John Banzanno, care cu puţin timp înainte se prezentase la poliţie ca să vorbească despre omorurile săvîrşite de Albert Anastasia şi pistolarii lui.

John Banzanno era membru al bandei lui Anastasia şi adversarul şefului ei per care vroia să-l înlăture ca să-i ia locul. Nu s-a hotărît însă să-l omoare, ci să-l denunţe poliţiei.

Şi-a Comunicat intenţiile la comisariatul de poliţie şi din motive de securitate a intrat de bunăvoie la închisoare. A doua zi dimineaţa, cînd trebuia să depună mărturie, a dispărut. După ce cadavrul lui a fost găsit în geamantan a devenit clar cine l-a omorît. Poliţia nu a de- .»pistaţ, însă nici o urmă în legătură cu acest asasinat şi cu «aHtorul-dui.

f • •' în.,|939 Morris Diamond, liderul, sindicatului local ¿ti camionagiilor a intrat în conflict cu Buchalter, care a încercat să monopolizeze acest sector. El a denunţat procurorului Thomas Dewey metodele criminale folosite, de gangsteri pentru a monopoliza sindicatele, menţionînd nume concrete. Buchalter trebuie să fi avut oamenii lui în biroul procurorului deoarece chiar

în aceeaşi seară a intrat în posesia copiei depoziţiei lui Diamond. Imediat după aceea a convocat consiliul Mafiei care a hotărît uciderea lui Diamond.

în fruntea echipei mobilizată împotriva lui Diamond se găseau pistolari versaţi printre care Bug Workman, Allie Tannenbaum, Jack Parisi, Mendy Weiss şt Julio Catalana. Albert Anastasia s-a întîlnit cu ei la ciubui Partidului Democrat şi le-a dat instrucţiuni precise cum să-l urmărească pe liderul sindical ca să-i afle programul zilnic.

Anastasia a pregătit planul şi a împărţit rolurile. La început au furat un automobil şi l-au parcat nu departe de locuinţa lui Diamond. Julio Catalana aştepta la volan, în momentul în care Diamond a dat colţul, Jack Parisi a început să traverseze strada. Acesta era semnalul aşteptat de Catalana care a demarat exact în momentul cînd Parisi a tras şi a sărit în maşină. Julio Catalana a accelerat. Gangsterii au dispărut fără ca cineva să observa maşina. La intersecţie a rămas cadavrul lui Diamond ucis în mijlocul oraşului fără martori. Anastasia l-a scăpat pe Buchalter de un rival periculos în schimbul unei sume corespunzătoare. Poliţia a fost nevoită să claseze cazul fiindcă nu a găsit nici un martor dispus să compară în faţa instanţei.

în 1940 muncitorul Peter Panto a dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pămîntul. Tînărul şi ambiţiosul docher devenise un lider sindicalist important, care îşi luase sarcina, deloc uşoară, de a scoate sindicatele de sub influenţa Mafiei şi a funcţionarilor corupţi. La început a fost ponegrit şi în ziare au apărut articole defăimătoare la adresa lui, care np şi-au atins însă ţinta Muncitorii ştiau că Panţo este un om cinstit, sprijinit de sindicat, ¿bre vrea cu orice preţ să îmbunătăţească condiţiile'de viaţă ale docherilor. Mafia simţea că începe să piardă teren în zona „Water-frontului" şi de aceea Albert Anastasia a hotărît lichidarea rivalului.

Peter Panto nu bănuia nimic cînd în seara zilei 'îs 17 iulie 1940 s-a dus la prietena lui. După cîteva minute şi-a cerut scuze că trebuie să plece la o întîlnire de sindicat. După ce Abe Reies a dezvăluit noi amănunte legate de asasinatele comise de Mafie, cadavrul lui Panto a fost descoperit într-o carieră părăsită nu departe de Pas- saica. Abe Reies i-a ajutat pe agenţii F.B.I. să adune probe şi să reconstituie cele întîmplate.

Peter Panto participase într-adevăr la o şedinţă cu doi sindicalişti care fuseseră însă plătiţi de Albert Anasta- sja : unul a primit 85 de dolari pentru a face pe Iuda, iar celălalt — 90. Cei doi au început să discute cu Panto, care nu bănuia nimic. Au vrut să-l cumpere, i-au oferit avantaje şi sume mari de bani în schimbul colaborării cu Mafia. Tratativele nu au condus însă la nici un rezultat. S-au despărţit şi au ieşit împreună, trecînd pe lîngă o maşină parcată. Panto a fost împins înăuntru cu forţa, transportat într-un apartament şi sugrumat. Noaptea cadavrul a fost transportat într-crtârieră şi aruncat la groapa comună.

Depoziţia lui Reies şi destăinuirile lui Buchalter au permis directorului F.B.I. să iniţieze o campanie mai largă împotriva Mafiei. El a créât o brigadă specială formată din 32 de agenţi care în marea lor majoritate erau trăgători de elită strecuraţi în timpul războiului printrè docheri. Această echipă a reuşit să prindă treptat 670 de gangsteri din cartelul crimei condus de Anastasia, ceea ce a dat o lovitură puternică Mafiei, care acţiona în zona portului New York-ului.

Anastasia a dispărut. A apărut abia în 1942 în uniforma de sergent al armatei americane în tabăra de antre- nament din Pennsylvania, în timp ce de fapt continua să rămînă şeful Mafiei. A

ieşit cu faţa curată din toate raziile, a fost închis de mai multe ori şi tot de atîtea ori eliberat şi a dus viaţa înstărită a unui patron de cîteva firme mari pînă în 1957 cînd a fost împuşcat în frizeria hotelului „Park Sherton". Mai tîrziu s-a descoperit motivul

.După ce banda lui Meyer Lansky s-a mutat la Havana, unde a obţinut de la venalul, dar influentul dictator Batista concesiunea de construire a cazinourilor care începuseră să se înmulţească ca ciupercile după ploaie şi să aducă mari beneficii, Albert Anastasia a descins la hotelul „National" unde şi-a manifestat dorinţa de a avea un hotel la fel de mare. A fost refuzat, dar nu s-a lăsat bătut şi a obţinut de la Batista o concesiune. Administratorul cazinourilor lui Lansky în Cuba era renumitul gangster Luigi Trafficante, despre care vom mai auzi.

Aflînd despre obrăznicia lui Anastasia Trafficante s-a plîns şefului său de la New York. Lansky a convocat de urgenţă consiliul suprem al Mafiei care a dezbătut cazul neascultătorului

Anastasia şi l-a condamnat la moarte, în felul acesta interesele lui Vito Genovese s-au unit cu cele ale lui Meyer Lansky, pecetluind soarta lui Anastasia. Se zice că Luigi Trafficante ar fi fost cel de al doilea ucigaş care a dat buzna în ziua de 25 octombrie 1957 în frizeria hotelului „Park Sheraton" Ni« hdată însă nu i s-a putut dovedi participarea la acest asasinat.

CAPITALA MAFIEI

Dacă capitala Statelor Unite este Washington D.C. şi nu New York. capitala Mafiei americane este Las Vegas, şi nu Chicago. Las Vegas este un oraş aşezat în mijlocul deşertului Nevada, nu departe de Marele Canion al rîului Colorado, una din marile minuni ale lumii. Este construit din elemente aurite' de decor şivpeclame de neon care luminează zi şi noapte. Portalurile cazinourilor de pe celebrul Streep amintesc de arhitectura barăcilor de tir de pe marginea şoselelor. Las Vegas este oraşul jocurilor de noroc, al viciului şi depravării. Aspectul lui actual a fost imprimat de Mafie.

Criminali periculoşi, ucigaşi notorii, tîlhari şi excroci au construit oraşul pentr.u uzul lor propriu. În mijlocul nisipurilor incandescente ale pustiului, departe de ochii poliţiei, ei puteau să trăiască pe picior mare şi îşi spălau banii murdari, investindu-i în business-ul numit joc de noroc.

Dorinţa de a juca şi cîştiga a însoţit omenirea din timpuri imemoriale. Călătoria navei Mayflower, care a debarcat în anul 1620 pe pămîntiil Lumii Noi 41 de puritani britanici, părinţii pelerinilor şi ai adevăraţilor descoperitori ai Amerieii, a fost finanţată dintr-un cîştig. la loterie. Si armata revoluţionară care a cucerit indepen- denţâ"'Amerieii îşi primise solda din banii cîştigaţi la loterie. Preacinstitul George Washington era un jucător pasionat şi se spune că singura noapte cînd nu s-a aşezat la masa de joc a fost cea în cai-e a traversat victorios rîul Delawaz'e

Setea de cîştig a fost hărăzită omenirii încă de **la** începuturi. Dar ea aparţine domeniului visului şi **al** dorinţelor neîmplinite. Unicul cîştigător **la** ruletă, keen» blackjack sau baccara este proprietarul cazinoului. Dacă nu s-ar respecta această regulă, el nu ar putea să existe. Cazinourile din Las Vegas încasează dolarii jucătorilor cu farmecul unui distins gentleman sau al amfitrionului care se preocupă de bunăstarea jucătorilor ce pierd.

Spre capitala Mafiei am plecat cu un autobuz din Lon Angeles. Autostrada care leagă cele două oraşe are o lungime de circa 400 de mile, străbate pustiul şi din loc în loc este mărginită pe zeci de kilometri de plantaţii de migdali.

Cobor din autobuzul cu aer condiţionat, traversez trotuarul încins de căldură şi intru în holul răcoros al hotelului „The Mint" îndreptîndu-mă spre recepţie, trec pe lîngă un rînd „de bandiţi cu o singură mînă" — automate cu jetoane. în holul hotelului sînt 600 de automate. După ce completez fişa de înscriere primesc de la recepţioneră cîteva fişe de keen care este un joc asemănător pariului. Lîngă lift stau înşirate automate cu jetoane, ceva mai încolo se află masa de ruletă acoperită cu pluş verde şi bine luminată, măsuţe de baccara şi de blackjack. Prin această sală înţesată cu mese de joc se intră în restaurant şi în barul de zi, iar ca să iei micul dejun, trebuie să treci prin alte săli cu ruletă, Las Vegas trăieşte douăzeci şi patru de ore pe zi. Spre deosebire de alte cazinouri din lume aici jucătorii pot să-şi piardă banii la orice oră din zi şi din noapte.

Semnalele luminoase şi sunetele vesele ale clopoţeilor anunţă celor din jur că s-a cîştigat pe un automat cu jetoane de cinci, zece sau douăzeci şi cinci de cenţi Fiecare pierdere este anunţată jalnic de o linişte ca de recviem. Zgomotul produs de „slot-machines" este un. truG psihologic bine gîndit, Cel care trece printre rîndurile de automate aşezate cu zecile sau sutele pe orice loc liber are impresia că jucătorii cîştigă mereu.

în spaniolă Las Vegas înseamnă „păşune", iar zona a fost iniţial mexicană, Cu toate acestea prin împrejurimi nu creşte nici Un fir de iaarbă, iar în oraşul înconjurat de nisipul incandescent ai pustiului nu se găseşte nimic care **să** aminteaască cît de puţin de artă şi cultură. Las Vegas **nu** are teatre, săli de concerte, galerii de artă, terenuri de sport sau locuri unde să ieşi la plimbare cu maşina, cu excepţia parcului naţional Grand Canyon. Aşa' încît aici se poate doar juca şi pierde. Dacă vizitatorul vrea să se distreze poate să vadă la Caesars Palace un spectacol de revistă prezentat ca la Follies Bergère, dar de fapt cu două clase nud jos. La orice oră din zi şi din noapte poţi **să** te însori sau să divorţezi într-unui din sutele de oficii care sînt ceva intermediar între o mică capelă din mucava şi atelierul unui fotograf. Aici ţi se împrumută orice, începînd cu hainele de nuntă şi

sfîrşind cu martorul care doarme pe un pat în spatele draperiei. Prin urmare singurul „merit" al oraşului Las „-Vegas este că, spre deosebire de alte oraşe din sud, aici sînt permise jocurile de noroc.

La New York, Chicago, Philadelphia şi în alte oraşe Mafia a cîştigat zeci de milioane de pe urma loteriei ilegale. Apoi, Meyer Lansky a încercat să invadeze New Orléans şi a avut un succes impresionant. Gangsterii au vrut să cucerească Florida, dar nu au reuşit fiindcă fusese ocupată de alţi antreprenori. Naşii mafioţi au reuşit cu multă greutate să investească cîteva milioane în localurile acestui rai exotic. Apoi au descoperit mina de aur din Las Vegas. De fapt se spune că ea ar fi fost descoperită de Benjamin Siegel, zis Bugsy, adică „Nebunul".

Ben Siegel era ucigaş, gangster şi excroc, dar în nici **un** caz **nu** era nebun. Setea lui de bani era atît de mare încît putea deveni capabil de orice, chiar de trădare, ceea **ce** avea **să-l** coste scump. După ani de zile am încercat **să** reconstitui adevărata lui înfăţişare.

*

„Cine.'Bugsy Siegel ?" — m-a întrebat; paznicul de lat garajele hotelului „The Mint". „E mult de atunci. Pe vremea aceea eram crupier în Sands şi cîştigam foarte bine, dar toţi banii[1] îi pierdeam la masa de joc. El era prieten cu George Raft. Vă mai aduceţi aminte de el ? A fost o vedetă celebră a Hollywood-ului. Cîştiga milioane de dolari şi era specializat în roluri de gangster aşa cum Ronajd Reagan juca în western uri. George Raft l-a luat pe Siegel sub aripa lui ocrotitoare, introducîndu-l, cum se zice, în societate. Aţi auzit că papiţoiul âla a păcălit o contesă italiană ? Au trăit împreună şi ea l-a prezentat unor persoane influente".

Există o variantă conform căreia Benjamin Siegel, pe atunci un tînăr fotogenic şi cu -maniere alese de gentleman, a plecat la Hollywood nu ca să devină actor, ci ca să cîştige bani uşor. George Raft, care pe atunci era un actor celebru şi prieten cu el, a încercat să-i procure ut) rol. Era prea frumos pentru un gangster, prea fin pentru un golan, prea ciolănos pentru un gentleman, dar cel mai important este că nu avea nici un pic de talent. A intrat în rîndul paraziţilor şi a început să pescuiască în ape tulburi. Avea bani, iar relaţii şi-a făcut calcîndu-se cu proprietarele luxoaselor vile din Beverly Hills. Se spune că una din amantele lui a fost cunoscuta vedetă de film Jean Harlow, care a devenit naşa uneia dintre fetele l'ui.

„într-o zi în camera mea de la hotel au apărut Joe Adonis, Frank Costello şi încă alţi patru indivizi", povestea iubita lui Siegel, Virginie Hill, poreclită de ziarişti amanta Mafiei. „Erau extraordinar de gravi. Le-am dat ceva de băut şi am deschis aparatul de radio. Ascultau ştirile. Se anunţa că la închisoarea Leavenworth a fost executat pe scaunul electric Lepke Buchalter, unul dintre şefii Murder Inc. Au tras adînc aer în piept şi au dat peste cap paharele. Lepke le fusese prieten bun. Joe Adonis îmi aducea la hotel mereu alţi şi alţi bărbaţi pe care mi-i prezenta. Odată a venit cu un tip care nu arăta de loc rău. Era bine îmbrăcat şi politicos. Se numea Benjamin Siegel. A doua zi Joe m-a întrebat dacă mi-a plăcut. «Este un bărbat ca oricare altul», i-am zis, iar el mi-a răspuns că semănăm ca două fărîme de praf de puşcă într-o cartuşieră. Aşa l-am cunoscut pe viitorul meu iubit, Ben Siegel, care avea să moară de un glonţ în patul meu".

Benjamin Siegel era un gangster renumit şi demn de încredere. Spre deosebire de mulţi alţii era născut î

nStatele Unite şi nici un-judecător n-a reuşit să-i dovedească vinovăţia. în plus era un ucigaş rafinat. într-una din zile s-a prezentat la camera de gardă a unui spital din New York şi a cerut să fie internat. "Nu se simţea bine, avea nervii zdruncinaţi şi dureri de stomac. Şi-a plătit o rezervă anticipat pentru două săptămîni, iar infirmiera i-a făcut patul. în prima zi s-a purtat ca un pacient obişnuit, A înghiţit docil toate tabletele prescrise şi s-a lăsat consultat de medic. A doua zi ¿pre seară a chemat o infirmieră, zicîndu-i că se simte foarte rău. Aceasta i-a îndreptat perna sub cap, i-a dat un' somnifer şi i-a urat noapte bună, asigurîndu-l că a doua zi se va simţi mai bine.

După ce infirmiera a plecat, Benjamin Siegel s-a sculat repede, a ascuns pernele şi prosoapele sub cuvertură, a deschis repede şifonierul şi s-a îmbrăcat. A scos capul afară pe uşă şi după ce s-a^convins că nu e nimeni pe hol, a coborît în fugă scările. După colţ îl aştepta un automobil şi doi indivizi. S-au salutat cu. glas scăzut şi şoferul a pornit spre Brooklyn. Maşina a oprit în faţa unei case de raport din Fort Hamilton Parkway/Au urcat repede la etajul trei şi au sunat la uşă, S au prezentat 1 t li ¡11 civil şi au .întrebat dacă Tony e'acasă. Bă- trînul domn care le-a deschis l-a chemat. Au urmat cîteva împuşcături şi Francis Anthony Fabrizzio, unul din cei trei" fraţi bandiţi celebri, a căzut mort pe covor,

, Ucigaşul Siegel s-a întors în spital fără să fi fost văzut, s-a îmbrăcat în linişte şi s-a întins în pat. La miezul nopţii, cînd infirmiera a trecut să vadă pacienţii, dormea buştean. După două zile s-ă însănătoşit şi a părăsit spitalul, avînd un alibi perfect.

Fabrizzio a avut ghinion. Devenise oaia neagră a bandei, împreună cu ceilalţi fraţi, care mai tîrziu au plătit şi ei cu viaţa, au vrut să formeze o bandă de sine stătătoare. De frică Francis Anthony a recurs la un gest disperat : şi-a aşternut memoriile pe hîrtie şi s-a arătat dispus să vorbească Cunoştea multe amănunte din culisele crimei organizate şi putea să compromită „marii gangsteri" ca Lucky Luciano. Pisano. Ciro Terranova

i qa ' .

Bugsy Siegel. Putea să bage în bucluc şi oameni de vază deoarece complicele lui, Lilo Augio Pisano, fusese omul de legătură între lumea interlopă şi politicienii venali. Ameninţa că la cel mai mic semn de pericol îşi va preda memoriile procurorului, iar avocaţii le vor arăta poliţiei. Aceste memorii nu au apărut niciodată şi nici nu se ştia dacă în general au existat sau au fost numai un mijloc de avertizare.

Siegel era un ucigaş abil şi nemilos. Încă din 1925 participase la atacuri tîlhăreşti, devenind cel mai bun ucigaş al celebrei firme care comitea asasinate. În timpul prohibiţiei a făcut avere şi nu şi-a dorit altceva decît să devină un gentleman onorabil din lumea bună. După ce Mafia l-a trimis să sondeze terenul în California, el a plecat direct la Hollywood.

După unele surse şi-a închiriat un mare bungalou cu treizeci şi cinci de camere la periferia oraşului Los Angeles, după altele — o vilă în care s-a mutat cu soţia, doi copii şi un geamantan cu douăzeci şi cinci de cămăşi de mătase.

Nu-i plăcea să stea de pomană şi din prima zi a organizat o afacere cu stupefiante de pe urma cărela a cîştigat milioane de dolari. La prima vedere părea un rentier de tip sportiv, juca golf pe terenul său cu personalităţi cunoscute, iar în grădina sa organiza baluri care se terminau a doua zi cu un mic dejun copios. Se învîrtea în jurul vedetelor de film, iar ele roiau în jurul lui.

Ca orice membru onorabil al înaltei societăţi hollywoodiene avea nevoie de o poveste de dragoste, a cărei eroină a devenit contesa Dorothy di Frasso. Înainte de a se mărita, de a divorţa şi a-l cunoaşte pe gangster ea se numise Dorothy Taylor. Era frumoasă, capabilă de orice şi se zice că s-a îndrăgostit la nebunie de Siegel. Cel mai mult însă iubea popularitatea, care în America te ajută să intri în lumea celor aleşi.

Pe vremea aceea la Hollywood se turna una din versiunile filmului „Revoltă pe vasul Bounty". După terminarea filmărilor corabia „Martha Nelson" a rămas disponibilă. Benny Siegel, întreprinzătoarea contesă di Frasso

împreună cu alţi zeci de aventurieri'au închiriat corabia pentru o călătorie decîteva luni. în ziare a.apărut un iutei viu luat căpitanului navei Mario Bello, care a declarat f jarta serios că solii hollywoodieni de pe vasul lui vor pescui în fiecare zi 150 de rechini, îşi vor prepara carnea singuri,^Iar grăsimea o vor expedia în Germania, urţ le au încheiat un contract cu o firmă de medicamente. Nu se ştie citi rechini ***&ú*** reuşit să prindă şi dacă în gén©-. ral au intenţionat să faclt âş® ceva. '<J ■

Bon Siege] nu-a devenit celebru,ˇdlr în orice caz s-a~ ■făcut cd< oru prin „faptul că mi¡n> un 1 cu ciudatul echipaj i- po > o[r , rl ' i i , h i] I ¡a căută- ri.-;! morii pii Miillor de pe insulele de cocos. N-au găsit ' comoara dar înm doi menlbij ai echipajului s-au îrttrrs în căi ir;o După corn au relatat ziarele, Mario ii i u> [1] ui i .1 , v i o, , i- , , ,,, ,,, n,r că se re■, ■,.:if[J Si să atenIere b'P^rl .x;r«>a frumensei contese.

Gao "-torul era 'în âl nouălea cer. "Cîştiga bani frumoşi şi st- distra bine îfif?<â . ¡etatea de k Hollywood. Contesa lofC'e Au pir fi t întnpr. unâ ia .Paris, Londra şi Roma, unde iu fost pnmî'î ole-Benito Mussolini şi de contele P'-ero,'ministru! de externe ai guvernului fascist. Acesia H" fos! un paradox în-istoria partidului fascist din Italia. Di.--tatorul Mussolini, epre ' declarase război Mafiei'sici- li MW şi a folosit toate mijloacele pentru a lichida acest concurent incomod, sa îr.tîlnit cu,reprezentantul Mafiei americane. Nu" ştim dacă aceasta' a fost o întîlnire în sori. tale sau-între pa tro- ochi "Ducele av.ea nevoie de ba fii şi era dispus să facă rost de ei prin ori.ce mijloace

După anchetarea cazului asasinării lukHarry Green- berg Bon Siege) a fost închis „Big Groen ie", cum' era' poreclit de colegii de breasjă, era un ah it fidel al bandei lui Luci mo Şi-Lansky Era bănuit că ar fi divulgat agţţL» ţilor- I" Bl amănunte legate •. dfe "troficul -cu stupefiante. Lepke Buchâlter se afla pe atunci încă în libertate şi ju- rase că se va răzbuna pe el. Gre^nberg » preferat să spele putina .şi a dispărut în Canada, unde ***h*** dat curtnd faliment. A apelat atunci la 'i toiul colegilor, dar a fost reTi.mil. oreenie i-a amenințat că dacă nu-i trimit eîteva zeci de mii de dolari s» >n s '' [1] , mîna poliţiei Şantaj ist ul o te întotdeauna un indivíd periculos şi dacă mai e şi ganguler pe deasupra, devin* de două "ori mai periculos,

— Ţineam la Greenie, a declarat mai tîrziu Doc Stacher. Devenise însă periculos şi AJlie Tannenbaurn a primit ordin să-l lichideze. A plecat după - el în Canada, dar Greenie a fost avertizat şi a ghp..iul i n a ,bn ..-/ Siegel a aflat do undeva că Greenie a revenit în America şi s-a stabilit la Los Angeles, unde locuia pe Vista dâ" Mar, 1094. Imediat a-început să'se pregătească să-l prindă. Longie Zwillman a făcut rost de arme pe care Allie Tannenbaum le-a transportat 'în' California.' L-a sfătuit .pe Bugsysă. nu se amestece în această acţiune fiindcă o persoană atît de cunoscută ,ca el nu poate să împuşte în -plină stradă. Bugsy ˢse încăpăţîna ca un catîr. Nici măcar Lansky nu a reuşit să-l convingă Repeta întruna că Greenberg este. un individ extrem de periculos deoarece putea dezvălui poliţiei amănunte, legate de majoritatea acţiunilor care avuseseră'loc în ultimii 20 de ani.

Plutonul de execuţie format din-Benjamin Siegel, Allie Tannenbaum şi pistolarul profesionist Frank Carb a plecat la Los Angeles. Greenberg a fost împuşcat lîrtgă un chioşc de ziare la 22 noiembrie 1939. Ce-i drept, Greenberg a fost redus la tăcere, dar la scurtă vreme după omorîrea lui a vorbit Abe Reies şi procurorul federal a aflat aproape tot ce-l interesa.

Benjamin Siegel împreună cu alţi delincvenţi a fost tradus în faţa instanţei şi condamnat la un an închisoare pentru participare la asasinat. 1

Ca de obicei, procurorul nu a strîns probe'suficient de elocvente în legătură cu motivul punerii lui sub acuzare. Şederea lui Siegel la închisoare nu a fost de loc grea. Mafia avea antene lungi şi bani suficienţi ca să corupă directorul penitenciarului şi gardienii. Siegel a primit 18 bilete de voie şi de mai multe ori şi-a luat concediu ; continua să-şi dirijeze afacerile din celulă şi în ziare a apărut chiar o fotografie a lui în perioada de detenţie în care lua masa într-un restaurant de lux ala-» turi de o cunoscută vedetă de la Hollywood. După ce a fost eliberat,' s-a 'înîîlnit cu Virginie Hill şi au hotărît împreună să construiască hotelul „Flamingo", cel mai nou, mai luxos şi mai scump hotel din Las Vegas.-

Acest plan avea să le pecetluiască în mod fatal. viaţa. Este 22 martie 1966. Valea de sub coasta Neuberg-ului de lîngă Salzburg mai păstrează încă urme de gheaţă, Franz Inzinger este pensionar de cîţiva ani. Citeşte romane poliţiste, vara creşte muşcate, iarna şi primăvara ■face., lungi plimbări. Lîngă rîu este, întinsă, o femeie într-o poziţie ciudată,

chircită, dar cu braţele întinse, de parcă ar vrea să prindă ceva. Pensionarul Inzinger iuţeşte pasul şi cînd se apropie de femeie înţelege că e moartă. Se întoarce şi aleargă fa cel mai apropiat telefon de la hanul „Zur schönen Aussicht". Brigada de poliţişti care se deplasează la faţa locului constată că femeia moartă este doamna Virginie Hauser, de origine americană, măritată cu Hans Hauser. Familia ei[k] locuia nu departe de Salzburg. Era vorba în mod evidönt de o sinucidere, deoarece în poşeta moartei s-a găsit o scrisoare de -adio adresată soţului ei. La autopsie s-a constatat că înainte de" â muri consumase o cantitate exagerată de .somnifere „Phanodorm".

Doamna Hauser a locuit un timp împreună cu fiul ei în casa familiei Hauser. în familie au început să apară neînţelegeri şi la 1 martie s-a mutat cu fiul ei la pensionul „Eibl" din Salzburg.

— M-a sunat, a spus la interogatoriu Hans Hauser ,,să vin s-d iau de la hanul «Zur schönen Aussicht»"

— La ce oră aţi ajuns acolo ?

— La 17,15.

— Despre ce aţi discutat ?

— Mai ales despre viitorul copilului nostru.

— Cum îl cheamă ? >

— Peter. ,

■— Cu ce se ocupă ? .

Este curier la hotelul österreichischer Hof

— .V-aţi certat ?
— Nu.
— Mă gîndesc dacă eraţi certaţi atunci cînd a plecat din casa dumneavoastră.
— Nu. A fost o despărţire liniştită. Nu-i suporta pe ai mei şi a preferat să plece..
— Cînd v-aţi despărţit ?
— în jurul orei şapte seara, la hotelul „Zur schor.cn Aussicht".
— Aţi plecat acasă împreună ?
— Nu. A vrut să se întoarcă singură la Salzburg.
■— Care e motivul sinuciderii ?
— N-am idee,

Hans Hauser bănuia de ce soţia lui şi-a luat viaţa, dar nu voia să-şi exprime gînduriie cu voce tare. Fusese o femeie obişnuită să petreacă în fiecare zi. Cheltuise sute de mii de dolari şi acum ajunsese pe fundul prăpastiei. Toată viaţa fusese mîndră de frumuseţea, temperamentul şi de succesul ei la bărbaţi. Arăta că are mai mult decît cei 50 de ani"-pe care i-ar fi împlinit peste cîteva luni. Doamna . Hauser era de fapt Virginie Hill, fosta amantă a naşilor mafioţi şi majea dragoste a, lui Benjamin Siegel, care în 1966 era de mult mort.

Memoriile doamnei Hauser nu au fost găsite nici în sertarul toaletei, nici în casa soţului ei de la periferia- oraşului Salzburg, ci -la Hollywood. Marele croitor Howard Greer ştia să facă dintr-o femeie o artistă. Comandau la el Gr'eta Garbo, regina Maria von Hohenzollern, prim balerina Isodora Duncan, dar şi Virginie Hill. Nu se ştie ce a fost între cei doi şi de ce fosta frumuseţe a Hollywood-ului- i-a trimis Jocmai lui manuscrisul. Memoriile „logodnicei Mafiei" nu au devenit best-seller, dar ne-au ajutat sa conturăm mai bine tabloul acelei perioade tumultuoase de la Hollywood şi Las Vegas unde Benjamin Siegel şi Virginie Hill domneau ca- o adevărată pereche regală.

Virginie Hill .s-a născut în -statul Alabama. Tatăl ei era de origine irlandez, iar. după bunică indian. Se ocupa de negoţul cu cai şi bea de stingea. .Cînd se îmbăta, trăgea în jurul lui, găurind pereţii şi tavanul casei în care locuiau. Prin urmare nu e de mirare că tînăra şi frumoasa Virginie nu s-a simţit bine acasă şi a fugit cu primul bărbat care i-a ieşit în cale. George Randell a învăţat-o să înoate şi să facă dragoste. Apoi a-

părăsit-o sau poate ea l-a părăsit, după ce s-au mutat la Chicago într-o cameră ieftină, vecină cu odaia Unde se ascundea inamicul public numărul unu, gangsterul John Dillinger, Apoi Virginie şi a luat zborul ca o cometă. S-a angajat în cel mai apropiat, local ca taxi-girl, adică dansatoare de închiriat. Bărbaţii celibatari frecventau acest taxi-dance fiindcă aveau aici posibilitatea să aleagă o fată mai^mult său mai puţin atrăgătoare. Virginie avea mare succes şi mai tirziu a declarat că nu s-a culcat cu nici un partener pînă cînd nu l-a cunoscut pe Nathan Coiner.

— Cîştigam bine, a spunea şi îmi .puteam permite să iau masa în fiecare seară la un restaurant unde se preparau, cotlete minunate. Odată, în timp ce stăteam la ţnasă. s-a apropiat de mine cîntăreţul Frankie Lane care mi-a spus că Nathan Coiner vrea să mă cunoască. Cine e ? l-am întrebat eu. E domnuh' acela mai în vîrstă cu ochelari ?

— Da. numai că nu e aşa de bătrîn. Este unul din tei mai mari bookmakeri din Chicago.

■ Nat Coiner nu era de loc un bărbat în vîrstă. Avea în jur de 30 de ani, în tirhp ce Virginie împlinise abia 19. A fost omul care i-a marcat destinul, nu se ştie dacă în bine sau în rău, A început prin a-i oferi sume mari de bani, fără ca ea să - i fie mereu recunoscătoare.

— La început nu mergeam nicăieri numai noi 'doi, scrie ea. Era mereu înconjurat de prieteni şi discutau despre cai, pariuri şi femeile pe care le au cunoscut. Nat. Coiner mi-a dat prima dată bani într un local de noapte în momentul cînd am vrut să mă duc la toalefă t mi a vîrît în mînă o bancnotă şi mi-a atras atenţia să nu uit să dau bacşiş. 'Nu m am uitat să văd ce bancnotă e şi la ieşire am lăsat-o pe farfurie.

Bancnotele americane de un dolar sînt. la fel de mari ca cele de **o** sută şi toate sînt imprimate în culoar»[3] verde, Virginie Hi¡l povesteşte că în noaptea aceea Nat Coiner i a dat cite 100 de dolari de fiecare dată cînd s-a dus la toaletă şi ea i-a lăsat pe farfurie, Cînd şi-a mărturisit greşeala, bookmakerul a sărit de pe scaun şi i-a explicat că a inventat această formă de a i da bani ca să nu o jignească.

— Mi-era teamă că mi dă papucii. Dar n-a făcut-o. Am rămas împreună şi mi-a cumpărat o mulţime de rochii, blănuri şi bijuterii, Era fericit alătuVi de mine şi n-am mai scăpat de el niciodată.

Virginie nu i-a fost de loc credincioasă şi l-a înşelat cu:-bărbaţii care i-au plăcut : miliardarul Col tlenry Tempsey, naşul mafiot Joe Adonis, vărul lui Al Capone — Joe Fisehelli sau Frank Costello. „îmi plăcea să fiu amanta gangsterilor fiindcă mă atrăgeau în mod irezistibil", a declarat ea mai tîrziu,

— Urcam cu liftul în camera mea de la hotelul „Ste- vens" din Chicago, La un etaj a intrat în lift, un bărbat care semăna a spaniol şi m-a măsurat din cap pînă în picioare. Mi-a plăcut, dar n-ara avut timp să facem cunoştinţă, Seara ne-am reîntîlnit. Se numea Joe Fischetti, şi. era unul din cei trei fraţi Fischetti. Rocky, Charlie şi joe erau verii lui Al Capone, căruia i au preluat afacerile, devenind gangsteri recunoscuţi. Bandiţii erau marea mea slăbiciune. Povestea cu Joe Fischetti s-a înfiripat imediat. A fost suficientă o singură privire ca să-şi dea seama la ce mă gîndesc. Cînd am ajuns în faţa lui am simţit că mi se face negru înaintea ochilor, La cinci minute după ce a intrat în camera mea de la hotel eram deja în pat. Cred că avea un sentiment de vinovăţie, Joe Fischetti provenea din, Chicago şi era pr ieten cu Joe Adonis din New York şi cu Ben Siegel din Los Angeles. Trebuia să fie foarte atent-ca să nu-şi piardă capul,

Ne-am despărţit după puţin timp fiindcă el trebuia să plece la Miami. iar-eu la Los Angeles. Dar ne-am promis unul altuia să ne mai întîlnîm. Pe atunci călătoream des pe ruta Chicago—New York—-Los Angeles—México City—Acapulco".Virginie Hill nu a fost numai amanta naşilor mafioţi, dar a şi lucrat pentru Mafie, cum a declarat ea însăşi în memorii. Făcea contrabandă, respectiv vindea şi probabil i cumpăra droguri. Benjamin Siegel, Meyer'Lansky şi reprezentanţii lor „oficiali" au extins traficul cu stupefiante în toată California, mai ales în oraşul Las Vegas, iar] Virginie Hill era curierul lor. De aceea în fiecare sîm- bătă zbura de la Ney York la Mexico City pe o distanţă :] de circa 6 800 kilometri, iar luni se întorcea la New York.]

La ancheta deschisă de Comisia. senatorului Kefauer .] a ieşit la iveală că'Hill primea bani de la şefii gangste- i rilor nu numai fiindcă întreţinea relaţii amoroase cu ei. ! în Mexic avea legături cu negustorii de marihuana, pe care o vindea actorilor de film, milionarilor trîndavi, cîn- j tăreţîlor şi muzicienilor de la Hollywood. Milioanele' pe] -care le cîştiga şi le cheltuia.erau cîştiguri financiare. Se j spune că avea marele talerfi* de a cheltui într-o singură] . noapte la bar sumă de 10 000 de dolari.

„La Hollywood aveam o mulţime de prieteni : Stan Laurel, fraţii Kazinkowski, care au devenit producători de film sub pseudonimul King Brothers, vedeta filmului , de atunci Ramon Novarro, regizorul Pasternak. Nu mai - ţin minte unde l-am cunoscut pe Juan Romero".

America de atunci era populată de numeroşi parveniţi misterioşi. Aveau un cont în bancă şi în rest nu. interesa pe nimeni cum au făcut avere. Imediat după ce Juan J Romero a apărut la Beverly Hills poliţia a început să se intereseze de soarta lui. Se bănuia că este un om de paie, reprezentantul sau intermediarul Mafiei deoarece întreţinea relaţii costisitoare cu demnitarii locali. Avea o vilă extraordinar de luxoasă card aparţinuse înainte lui Rudolf Valentino, unde organiza serate extravagante.

Această, vilă devenită hotel de reprezentare al naşilor mafioţi se numea „Falcons Lair", adică „Cuibul vulturilor".

„M-am muiat -la Juan Romero. Am locuit la «Falcons Lair» şapte ani, bineînţeles eu întreruperi. Eram prieteni, nimic mai mult. Ducea o viaţă de milionar.

Această reşedinţa fastuoasă era pentru noi şi o faţadă. După cîte îmi amintesc a început să lucreze ca gigolo în Italia. Apoi a ajuns să doarmă în dormitorul lui Rudolf Valentino care era plin de luminări, cru.cifixuri şi madone. Juan credea că va face din mine o doamnă, dar s-a înşelat. Mi-a spus că pofta mea sălbatică de delicatese şi bărbaţi mă fac cea mai ordinară femeie pe Care.a cunascut-o vreo- • dată". . '"

■ "

Aşâ cum în istorie există locuri care nu vor îi niciodată Cartografiaţe, tot aşa în biografia Virginiei Hill există'mari lacune. La un moment dat a dispărut fără ca nimeni să ştie unde şi cu cine e. După atacul tragic de la Pearl Harbor, cînd Statele Unite au intrat în cel de-al doilea război mondial, se găsea probabil la Acapulco, mai ■ sjgur în Mexic. A crezut probabil că se vor purta lupte pe continentul' american şi -s-a întors în Statele Unite. în California s-a întîlnit cu' vechile ei cunoştinţe, Joo Adonis şi Ben Siccel.

„Nu-şi închipuiau ce viaţă duc, iar eu am vrut să mă dau mare în faţa lor. Ne-am întîlnit la gara din Passa-dena. Am venit cu.noul meu automobil alb decapotabil condus de un şofer negru. Ne-am îndreptat către «Falcons Lair», care se gis'ea într-un loc retras unde se ajungea pe un drum întortocheat. După ce am. oprit, cei doi au clătinat din cap a uimire.

Seara am invitat în cinstea lor jumătate din spuma societăţii de. la Hollywood. Printre oaspeţi se afla regele rumbei Xavier Cugat cu .orchestra sa, cîntăreaţa Carmen Mirând, pianistul Jimmy Durante, dansatorii Lana Turner şi Tonf de Marco, Franchet Tone, Van Helfin, Beni Rotschiid şi mulţi alţii.

Jos la poalele dealului se găsea vila prinţului Roma- noff, care organizase şi el o serată. Seara tîrziu a venit cu toţi oaspeţii săi -la, mine. Unul dintre ei m-a tras deoparte,' şoptindu-rni foarte tulburat «Ştiţi că în casa dumneavoastră sînt gangsteri ?». Da. ştiu, Şi ce-i cu .asia

Elita societăţii din Hollywood era obişnuită cu orice. Vedetele de film duceau o viaţă plină de evenimente neaşteptate din care îşi făceau o reclamă ieftină. Nu
exista nici un fel de prejudecată: cu cît seratele erau mai extravagante, cu atît popularitatea amfitrionilor creştea. Unui om obişnuit îi făcea plăcere să citească despre extravaganţele milionarilor. Nici Virginie Hill niTera

deranjată de prezenţa gangsterilor, ei. dimpotrivă, era mîndră de ei.

„Ben Siegel a avut în seara aceea un succes colosal la femei Arăta foarte bine. Nevasta unui potentat -, a îndrăgostit la nebunie ele Adonis. Îl înghesuise într-un colţ întunecos şi începuse să-l îmbrăţişeze. Pentru prima dată l-am văzut pe Joe pus în încurcătură, Soţul s-a simţit deranjat de comportarea-soţiei şi a venit la mine ca să intervin, ,

— Este totuşi soţia D-stră 1 i-am zis eu .De ce să- mă bag în treburile Dumneavoastră personale ?

— Cine e de fapt, individul acela ? a întrebat el

— Joe Adonis, celebrul gangster din New York

— Doamne, s a îngrozii o!:i i ăviţi-i /¡Îmiu i în :- ace să facă ce vor

Pe vremea aceea Ben'Siegel îşi aveja ■ reşedinţa la Los' • Angeles Era' însurat, avea două fete, se logodise eu ' actriţa Wendy Barrier şi trăia în acelaşi timp cu contesa Dorothy di Frasso. Nu arăta a bandit şi avea preocupări nobile. Citpa regulat «Reader's Digest», mai ales populara rubrică «ExerseaZă-ţi vocabularul». Cînd s-a întors la New York, Joe Adonis mi-a dat telefon :

— Trebuie să te văd ! striga el în receptor cu o voce de beţiv, Trebuie să-ţi spun cît de mult te iubesc.

Apoi a venit la mine."

Ben Siegel era pe vremea aceea o personalitate. Din cercul lui de prieteni făceau parte Marlene Dietrich. Charles Boyer, Fr.ed Astaire, Clark Gabie, Jean Harlow. Mituia senatorii, îi cunoştea pe funcţionarii din înaltele cercuri guvernamentale, se întîlnea cu milionarii care influenţau viaţa politică. în plus făcea negoţ cu toate. Se pricepea să scoată bani din piatră, seacă, îi plasa bine în firme serioase sau angaja misiţi care strîngeau pentru el acţiunile unor întreprinderi prospere.

Nu are rost să ne ocupăm de poveştile amoroase pe care Virginie Hill le descrie atît de colorat în amintirile ei. Odată îl'înşela pe Joe cu Ben, altădată pe Ben cu Joe Cel mai mar; scandal 1 a provocat la Miami, unde • a părut în compania lui Joe Fischetti, care a ameninţat că îl împuşcă pe Ben Siegel Acesta nu s a lăsat nici el mai prejos. Virgin ie Hill a aplanat conflictul în modul cel mai înţelept : s a înapoiat la Los Angeles,

„Nu voiam să mă întorc la «Falcons Lair»\ Am înciudat o vilă luxoasă pe care am mobilat-o superb., iar 1

eri, care 'între timp divorţase!, s a mutat la mine Era • p
• vr ■mea cînd se preocupa foarte mult de noul şi-ulii-
al său proiect Se ho'ărîse să eomdroi.iscă la Las V-..MS , .
hotel cu cazinou ■.•are" trei uia să d-vină.cel mai superb
/¡nou din lume. După calculele lui Ben,- preţul lui uri-
(•iiUtliv ajungea la un milion şi jumătate fie dolari, M a
mimează hotelul. în .Mexic unii prieteni îmi spuneau
Flamingo şi Ben sa hotărîţ să, boteze noul .său hotel
' Nit ne .putem baza pe relată; ile cuprinse în
memoriile a t e i curtezane" care exagerează,
denaturează şi dra- ■ matizează realitatea, îtl afară de
nceasta, manuscrisul a fost prelucrat de redactori, care
au scos sau adăugat ceea CÒ au considerat ei -necesar.
Memoriile sînt interesante, dor oii Întotdeauna autentice.
De pildă botezarea hotelului ‚Flamingo" din Las Vegas s a
. petrecut cu totu! altfel Pe unul din cele mai mari.
hipodromuri din lume, Ui al eh din Miami, Florida care a
fost construit de gangsteri se găseşte un mic lac cu stînci
şi păsări flamingo. Naşii mafioţi erau foarte mîhdri de
acest decor inedit şi au ales numele păsării flamingo cînd
s-au notŞ- rît să-şi investească banii murdari în acest,
hotel.
„Nu' ştiu de ce, dar Ben Siegel voia să*se însoare
cu mine. Imediat după divorţ, a început să vorbească
despre nuntă l-am răspuns că nu sînt nebună, Nu aveam
încredere unul în altul îmi controla sertarele şi îmi
deschidea scrisorile Era gelos şi pe cămaşa mea de
noapte, Nimeni nu avea voie să mă atingă în afară de el.
Nu aveam de gînd să mă mărit, dar într-o zi mi-a
pus în deget o verighetă de aur, el şi-a pus alta, zicîndu-
mi că
din momentul acela pot să mă consider soţia lui. Nu am
răspuns nimic.
Era cu nervii la pămînt fiindcă proiectul acela
nebunesc îl ruinase complet. La început cheltuielile au
fost evaluate la 2 000 000*, dar au crescut la 6 000 000.
Se afia într-o situaţie critică, dar cu toate acestea arunca
banii în dreapta şi în stînga. Asociaţii lui îi reproşau tot
mai des că nu se comportă bine şi îl amenînţau. Uneori
îmi făcea impresia că în Las Vegas s-au adunat toţi
ticăloşii din America. Oraşul nu era altceva decît un
bordel uriaş. Ben se schimbase. înainte nu umbla cu
pistolul, dar acum era nedespărţit de el. Asociaţii lui erau
Meyer Lansky, ca şi el cofondator al celebrei Murder
Inc., Morris Rosen şi reprezentantul naşului mafiot,

Frank Costello, precum şi mulţi alţi gangsteri ale căror caziere ar umple multe pagini. Ben se certa tot timpul cu- ei. Şi noi doi ne luam la harţă tot mai des. într-o ziydupă ce băusem cam mult am început să ne certăm şi eu m-am repezit cu cuţitul la el. M-a trîntit, jos. L-am scăpat din mîini şi m-ani închis în baie. unde am văzut un tub de somnifere. Le-aoi înghiţit pe toate după care am luat pistolul şi m-am întors în dormitor. Dar pilulele începuseră să-şi facă efectul, şi ara leşinat. Doctorul din Las Vegas m-a ajutat Să-mi revin, iar Ben, ţarg stătea la căpătîiul meu, a jurat că nu mă va mai lovi niciodată.

în altă zi l-a apucat din nou furia şi eu l-am lovit cu tocul de la pantof în gît. Am chemat doctorul. Ben nu putea să vorbească deloc, fiindcă îi paralizase laringele. Doctorul Blanck a declarat atunci că dacă mai rămînem mult împreună o să ne omorîm unul pe altul. Altă dată am-început săme batem în faţa lui Meyer Lansky, care venise în viziri. Ben mă ameninţa că dacă nu tac odată mă aruncă în concasorul de gunoi ca să dispar fără urmă de pe faţa pămîntului. Bine că ştiu, i-am răspuns eu, promiţîndu-i că voi proceda la fel. Meyer Lansky s-a în-grozit şi a început să ne înjure pe amîndoi.

într-o zi m-a sunat Nat Coiner pe care îl cunoşteam de 18 ani. Nu mă pierduse niciodată din vedere fiindcă se ocupa de afacerile mele. Mi-a povestit despre Ben citeva lucruri îngrozitoare, sfătuindu-mă să scap de acest ticălos. Mă ruga să vin în Mexic, unde tocmai perfectase mai multe tranzacţii. L-am ascultat, bucurîndu-mă că pentru un timp o să scap de Ben. Hotelul „Flamingo" era gata, dar se prevedea un crah financiar,

După ce m am întors la Las Vegas mi-am dat seama imediat ce-l aşteaptă pe Ben dacă nu renunţă la acest proiect I-am făcut o scenă îngrozitoare în holul hotelului în mijlocul mulţimii care ne privea ca la cinema. Ben m-a tras într-o încăpere alăturată unde după cîteva clipe au năvălit toţi gangsterii din cazinou. Am început să-i înjur, zicjndu-le că sînt nişte bandiţi nenorociţi care uneltesc împotriva lui Ben. Le-am mai spus că plso fiindcă nu vreau să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu nişte hoţi păduchioşi, dar să aibă grijă să nu mi clinteaască nici un fir de păr din cap, Meyer Lansky şi toţi ceilalţi au rămas muţi de uimire, Eram sătulă pînă peste cap şi i-am

spus lui Ben că sper să nu ne mai vedem niciodată. După ce mi-am strîns lucrurile, Ben m-a condus tăcut afară din hotel, Ne-am despărţit în grabă Tremuram amîndoi A fost ultima noastră întîlnire. De atunci nu i-am mai văzut."

Virginie Hill avea o părere originală despre dragoste. S-a despărţit de Ben şi a plecat la Paris cu Nick, un francez tînăr şi arătos pe care îl cunoscuse la Hollywood. Trăia cu el în vila ei de pe Linden Drive, 810 din Beverly Hills.

Ben Siegel a surprins-o pe iubita lui cu Nick şi i~a cerut să se despartă. Dar Virginie Hill avea fler şi intuise corect că Ben Siegel se duce definitiv de rîpă.

în Las Vegas am încercat să cercetez toate împrejurările şi conflictele legate de construirea hotelului „Flamingo" şi am rămas mirat de amabilitatea martorilor care mi-au furnizat informaţii America este o ţară originală, iar americanul operează cu categorii aparte Business ul este uneori o afacere murdară, dar banii cîşti- gaţi sînt curaţi, Familia Morgan nu se jeneaza că străbunul lor a fost pirat, moştenitoarea lui Rolschild se laudă cu speculaţiile financiare ale strămoşilor ei, oamenii de pe stradă nu reproşează nimic preşedintelui Nixon nici după afacerea Watergate, unii se mîndresc că bunicul lor a fost un trişor renumit şi a pus bazele imperiului lor financiar. Am auzit că există un multimilionar care în viaţa lui a avut o singură idee. A executat şi a brevetat un tub subţire care se introduce într-o lămîie tăiată şi prin ei se poate suge zeama cu gust dulce-acrişor. Nu a făcut nimic pînă la această invenţie şi nici după aceea, ' cu singura deosebire că a cheltuit de cîte'va ori mai mult decît a cîştigat.

Hotelul „Flamingo" m-a decepţionat. Faţă de „Sandes", „Caeşars Pal ace", „Desert Inn" sau de hfxosul hotel al vedetelor de film „MGM", „Flamingo" mi s-a părut că seamănă cu o piscină. Este înconjurat de palmieri şi de un gazon bine îngrijit, are^r-ei etaje cu camere luxoase şi un apaitament „regal" cu terasă proprie. Nu lipseşte, binecunoscutul cazinou tapetat ca de obicei cu pluş.

Există informaţii contradictorii privind costul estimativ şi costul real al hotelului. Dar acest lucru n-are importanţă fiindcă noi vrem să aflăm împrejurările în care naşii mafioţi s-au hotărît să-l omoare pe bogatul şi abilul Benjamin Siegel. În .acest caz nu se poate vorbi de un asasinat obişnuit comis de membrii firmei Murder Inc.

fiindcă însuşi Bén Siegel era unul dintre ei, dacă nu chiar cel mai capabil.

Dup4 ce s-au hotărît să construiască hotelul „Flamingo". fiecare şef mafiot a investit o cotă parte, mizînd pe faptul că în final îşi vor amortiza înzecit investiţia. Benjamin Siegel şi Virginie Hill erau şefii de proiect şi supravegheau ca firma constructoare „Dell Webb" să respecte planul de construcţie.^ Virginie Hill, care se ocupa de amenajarea interioară a hotelului, a cheltuit de cinci ori mai mult decît se estimase iniţial.Gangsterii nu' cheltuiesc niciodată bani fără rost. Au eonvocat o şedinţă la care au cerut socoteală. Meyer Lansky a făcut o prezentare succintă a situaţiei şi le-a comunicat că hotelul „Flamingo" va costa şase milioane în loc de un milion şi jumătate, rămînînd în continuare o investiţie, rentabilă din care îşi vor scoate banii însutit.

— Ben Siegel a procurat un nou capital. Nu trebuie să vă fiă teamă fiindcă mulţi actori celebri de la Hollywood şi-au investit banii în proiectul nostru, a spus Mcyer Lansky.

Cele măi mari temeri le aveau fraţii Harry şi Samuel Rothberg, care investiseră în proiect o jumătate de milion de dolari, fiind pe vremea aceea cei mai importanţi co- acţionari. Detectivii lor particulari au aflat că Virginie Hill zboară foarte des la Zürich ca să procure mobilă pentru hotel, dar în realitate a depus treptat într-un cont secret o sumă care reprezenta o jumătate de milion de dolari.

„Ştiam ce însemna asta" a declarat mai tîrziu Doc Stacher reporterilor la Tel Aviv unde locuia. „Bugsy băgase în buzunar o parte din banii noştri. Virginie dispunea de ei după bunul plac şi noi ştiam cît de ahtiată este după bani. Bugsy o iubea atît de mult încît era în stare de orice. În lumea 'interlopă guvernează legi dure. în acest caz nu exista decît o singură ieşire; lichidarea lui Ben Siegel. Meyer Lansky era conştient de aceasta şi a încercat să-şi salveze cu orice prfcţ vechiul prieten. Ne-a rugat să aşteptăm pînă ce se inaugurează hotelul pentru ca mai întîi să ne convingem şi după aceea să-l condamnăm".

Gangsterii trăiau pe picior mare : întreţineau relaţii cu persoane influente şi chiar modul lor de viaţă se schimbase. Dacă cineva face parte din „high society", el nu poate fi împuşcat ca un cîine de pe stradă.

„Meyer i-a rugat pe ceilalţi să nu fie duri" povesteşte în continuare Doc Stacher. „Pentru prima dată i-am auzit vocea tremurînd de emoţie. Meyer nu putea trece sub tăcere că Bugsy ne-a decepţionat şi indus în eroare, abuzînd de încrederea noastră, dar în acelaşi timp ne-a amintit de marile lui merite. L-am ascultat fără să scoatem un cuvînt. Ştiam că Bugsy este condamnat. Dar .îl respectam prea mult pe Meyer Lansky şi de aceea l-am lăsat să încerce să rezolve încurcăturile create de Siegel.

6Meyer a părăsit repede adunarea şi a zburat în California. După ce s-a întors, mi-a zis că nu mai e nimic de făcut. Bugsy era atît de subjugat de femeia aceea încît nu mai era în stare să asculte nici un argument".

Cu mult timp înainte Benjamin Siegel s-a stabilit în California unde a început să muncească. La început nu a inventat nimic nou. A început să se ocupe de şantaj, cîşti- gînd repede şi uşor sume mari de bani. Şi-a ales un actor de film care tocmai încheiase un contract cu producătorul. L-a convins să nu apară în faţa camerelor de luat vederi fiindcă onorariul lui era ridicol de mic şi l-a sfătuit cum să procedeze : să refuze filmarea sub pretextul unei indispoziţii în momentul cînd regizorul se pregătea să înceapă filmările. Apoi Siegel a trimis pe unul din oamenii săi la directorul societăţii de film care a promis că îl va convinge pe acto^să nu renunţe la rol dacă i se va mări onorariu] cu 50 000 de dolari.

Benjamin Siegel a primit 50 000 de dolari pentru oficiul de intermediar din care 10 000 a primit actorul şi amîndoi au fost mulţumiţi. A recurs la acest truc şi în alte cazuri. În culisele platourilor din Hollywood banii curgeau gîrlă, iar filmele aduceau venituri mari, astfel încît 50 000 de dolari în plus sau minus nu însemnau mare lucru. Fetele naive, devenite peste noapte vedete celebre, nu ajung niciodată să socotească banii pe care îi cîştigă În felul acesta Ben Siegel a început să trăiască pe spinarea actorilor. în cele din urmă a intrat în sindicatul cineaştilor, devenind o persoană influentă^cu posibilităţi de venituri suplimentare. Avea banda lui personală de ucigaşi care îl proteja. După ce s-a edificat asupra situaţiei, a raportat la New York ce posibilităţi de cîştig există şi conducerea sindicatului crimei i-a trimis întări- turi. Unui din locţiitorii lui a devenit Mickey Cohen, un gangster laş. dar abil din Brooklyn. După ce a sosit la Hollywood el l-a prezentat pe Siegel lui Arthur H. Samisch, adevăratul guvernator al Californiei, eminenţa cenuşie care acţiona din culise.

Un alt locţiitor era Jack L. Dragna, specialist în jocuri de noroc. îşi făcuse ucenicia în sînul Mafiei «5 n„n™«-»» toate trucurile. Imediat după ce ,a venit în California, unde practicarea jocurilor de'noroc era strict interzisă şi-a cumpărat un vapor vechi pe care l-a ancorat la o distanţă de ***3*** mile, unde nu mai erau valabile legile americane. În cala vaporului a amenajat o sală de joc, iar în cabina aşteptau fete drăguţe de toate naţionalităţile.

Una din sursele principale de venituri ale Mafiei au fost pariurile la cursele de cai care erau atît de îndrăgite, încît meritau a fi luate sub control. Dar naşii mafioţi nu jucau cinstit, avînd la dispoziţie o reţea întinsă de telefoane şi telegraf pe care Benjamin Siegel a extins-o şi în California.

Se încetăţenise un sistem bazat pe principiul simp'u, conform căruia primul care afla o informaţie despre rezultatul unei curse de cai avea posibilitatea să manevreze pariurile şi să facă diferite excrocherii. Mafia s-a înţeles cu reprezentanţii sau proprietarii societăţilor de telegraf şi telefon care erau mituiţi ori primeau în mod regulat un al doilea salariu să reţină după concurs linii directe, să oprească telegramele, să nu cupleze convorbirile interurbane mai înainte ca reprezentanţii Mafiei să elibereze linia. Concurenţii veneau la rînd întotdeauna mai tîrzlu.

Ben Siegel a extins reţeaua serviciului de informaţii în vest, în Arizona şi Nevada. În felul acesta a ajuns şi la Las Vegas, unde a deschis un cazinou cu un venit lunar de 20 000 de dolari, ceea ce nu era puţin pentru un local mic. Ajutoarele lui Siegel, Mickey Cohen şi Happy Hel- zer, au înfiinţat la Las Vegas o centrală pentru traficul cu stupefiante despre care s-a afirmat mai tîrziu că exercita controlul în acest sector pe plan mondial. Cine poatd' şti ?

în anul 1951 poliţia, F.B.I. şi agenţii de la Narcótica' Bureau au arestat cîteva zeci de comercianţi cu stupefiante care au fost aduşi în faţa instanţei, iar 21 dintre ei au primit pedepse mari. La proces a ieşit la iveală că cea mai mare parte din opiu se cumpăra pe piaţa turcească, de unde era trimis în Mexic şi apoi expediat în Statele Unite cu maşini particulare sau avioane. Uneori era transportat în geamantanele Virginiei Hill, alteori în ambalaje bine izolate ascunse în cisternele cu benzină sau motorină. Materia primă era apoi prelucrată în laboratoarele Mafiei, obţinîndu-se heroina, atît de solicitată şi de bine plătită. Acestea erau „meritele" lui Siegel la care s-a referit prietenul lui, Meyer Lansky, în faţa tribunalului mafiot. Şefii Mafiei cunoşteau aceste merite şi de asemenea ştiau cît de uşor poate fi subminată propria lor autoritate dacă dau dovadă de slăbiciune în luarea de hotărîri Iar Benjamin Siegel, a cărui autoîncredere devenise excesivă, îşi supraevaluase forţele.

Uciderea lui Benjamin Siegel a fost hotărîtă de către şefii Mafiei la marea adunare a sindicatului crimei care a avut loc la hotelul „National" din Havana în ajunul Crăciunului anului 1946. La şedinţă au participat printre alţii Lucky Luciano şi cunoscutul cîntăreţ Frank Sinatra. La luarea acestei hotărîri au contribuit şi alţi factori. Şefii mafioţi hotărîseră "să construiască la Havana şi în Cuba, în general, o reţea de cazinouri şi de hoteluri pentru americani. Benjamin Siegel care avea acelaşi proiect devenise astfel concurentul propriei sale organizaţii. Megalomania lui întrecea orice măsură şi era convins că îşi poate permite orice. Din păcate s-a înşelat.

O altă variantă a acestui caz a fost lansată de Mário Puzzo, cunoscutul 'autor al romanului „Naşul", un jucător pasionat şi mare expert în domeniu. După părerea lui, Siegel nu a ajuns în această situaţie din cauza lui. După război, în Statele Unite exista o mare lipsă de materiale de construcţie. Siegel a început să construiască hotelul şi cazinoul exact în momentul cînd materialele trebuiau cumpărate la negru. A intrat în dificultate atunci cînd s-a aflat că senatorul Pat Mac Garran l-a ajutat să construiască cîteva clădiri pe lîngă studiourile „Universal Studios" din Hollywood.

în plus, după cum prevedea clauza contractului încheiat cu firma „Dell Webb", Siegel vroia ca hotelul „Flamingo" să fie solid de parcă trebuia să reziste sute de ani la marginea pustiului. în Las Vegas am aflat-că „Flamingo" este într-adevăr O' fortăreaţă rezistentă din fier şi beton.Siegel era un beneficiar nerăbdător care îi grăbea pe constructori şi insista să se reducă scadenţa. în aceste condiţii firma a cerut ca oamenii ei să fie plătiţi zilnic eu bani lichizi. Siegel a fost de acord cu această solicitare ciudată, deşi nu avea posibilitatea să le controleze zilnic munca. De asemenea, au existat dificultăţi şi în legătură cu transportul materialelor.

în cartea sa „Inside Las Vegas" Mărio Puzzo afirmă că Siegel devenise un gangster cu faimă proastă de care nimeni nu se mai temea şi pe care toţi îl furau. Şoferii de pe camioane transportau dimineaţa materiale de construcţie şi noaptea furau de pe şantier cărămizi şi ciment pe care le descărcau din nou a doua zi, cerînd să fie plătiţi pentru acest transport.

Paznicii aveau un anumit procent în această afacere. Unul dintre şoferi a declarat mai tîrziu că nu furau pentru bani, ci pentru că le era frică să spună că nu pot face rost de materiale. De aceea transportau de colo colo mereu aceleaşi cărămizi. Le era teamă ca Siegel să nu-i împuşte. întîmplător cîştigau bine, dar nu de dragul cîşti- gului îl înşelau pe Siegel.

A rămas neclarificată controversa legată de persoana care a dat ordin să fie împuşcat incomodul şi neascultătorul Ben Siegel. După cum a declarat Stacher, la banchetul fastuos organizat la hotelul „National" din Havana, Lucky Luciano l-a tras de-o parte pe Lansky, zicîndu-i: — Meyer, ştiu că ai cea mai bună părere despre Bugsy pe care îl consideri un frate şi îl iubeşti ca pe un fiu. Dar aici e vorba de afaceri, iar Bugsy a încălcat regulile, Ne-a luat banii şi i-a depus în Elveţia. Ne înşeală. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Esther. soţia lui Siegel, a recunoscut că Benjamin se schimbase foarte mult după ce se îndrăgostise de Virginie Hill. Fusese de cînd lumea un fustangiu, avusese diferite aventuri cu vedetele de la Hollywood sau cu diverse dansatoare şi artiste de mîrta a doua. îi iertase totul. Dar nu mai putea suporta relaţia lui cu Hill. Nu era o aventură de o noapte, trăiau împreună de multă vreme şi toate sfaturile şi îndemnurile soţiei au rămas fără răspuns.Meyer' Lansky a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l ajute. A zburat la Chicago uncie s-a sfătuit cu un amic, Joe Epstein, care trăise un timp cu Hill şi continua să se intereseze de soarta ei şi după ce îl părăsise.

Nici acest bookmaker n~a reuşit să-l ajute şi Lansky s-a întors aşa cum plecase.

A convins-o pe soţia lui Siegel să ceară divorţ ceea ce îl putea impresiona pe Bugsy care parcă înnebunise. Esther Siegel a divorţat repede şi a revenit la New York. Bugsy eta liber.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Bugsy trebuie lichidat, i-a spus Lucky Luciano lui Lansky la serata organizată ia hotelul „National", iar dacă tu n-ai suficient curaj, trebuie să mă ocup eu singur de execuţie.

„La cîteva minute după această întîlnire — a mărturisit Doc Stacher — l-am-vă-zut pe Meyer. Nu mi-a venit să cred că are lacrimi în ochi. La început am vrut să-l întreb ce-i cu el, dar m-am răzgîndit şi am tăcut. Lansky a urcat în camera lui şi a rămas acolo dou.ă ore. Banchetul organizat în cinstea lui Sinatra a continuat fără el. Am înţeles că Meyer se frămîntă cumplit şi mai încearcă să găsească o şansă pentru Bugsy".

în răstimpul celor două ore cînd toată lumea se distra şi bea şampanie, Lansky îl sunase de la „National" pe directorul hotelului „Hollenden" din Cleveland ca să ia legătura imediat cu Mickey Cohen, garda personală a lui Siegel. Rothkopf l-a sunat pe Cohen la Las Vegas şi i-a transmis mesajul lui Lansky :•

— Mickey nu ai voie să-l pierzi din ochi nici ziua, nici noaptea Răspunzi cu capul dacă i se întîmplă ceva.

A doua zi la Las Vegas a avut loc inaugurarea festivă a hotelului „Flamingo". Deşi nu era încă complet terminat, se vedea că va -fi un hotel de lux. încăperile placate cu lemn preţios aveau uşile şi ferestrele cu încuietori din bronz, iar pardoseala era acoperită cu covoare superbe. Ben Siegel nu făcuse economie, fiindcă

Lansky să-i mai acorde o ultimă şansă. Nu e adevărat.' Nu a zburat la Havana, deşi ştia foarte bine că e compromis. A plecat cu Virginie în Mexic unde s-au căsătorit. Am impresia că ea a încercat să-i convingă să se stabilească în Europa unde puteau trăi din banii depuşi în băncile din Elveţia. Virginie îşi dădea seama că viaţa iubitului ei este în pericol. Trebuie să recunoaştem însă că Bugsy nu era laş. S-a hotărît să rămînă în Statele Unite, asumîndu-şi întreaga răspundere pentru .eşecul suferit.

Din Mexic a zburat direct la Las Vegas. între timp Meyer Lansky a obţinut acordarea ultimei şanse lui Ben Siegei, care îşi putea redeschide hotelul în luna martie. Dacă îmi aduc bine aminte, venitul net încasat în luna mai a fost de circa un sfert de milion de dolari.

Siegei era probabil conştient că Virginie îl sustrage de la muncă. A trimis-o4a' Paris, promiţîndu-i că va* veni după ea sau o va chema înapoi, imediat după clarificarea problemelor legate de hotelul „Flamingo". Peste puţină vreme hotelul a început să prospere spre" marea uşurare a adepţilor lui Ben Siegei El însuşi-era convins că a scăpat de toate belelele. A zburat la Los Angeles şi a chemat-o pe Virginie de la Paris. Seara l-a invitat pe prietenul său Allen - Milley în vila din Beverly Hills. Mickey Cohen, gardianul personal nu era de faţă.

în sufragerie se afla o măsuţă în stil rococo, o oglindă veneţiană încadrată în ramă aurie, o mare sofa acoperită cu husă înflorată la fel ca şi draperiile de la ferestre, iar peretele era acoperit cu un covor persan. în colţ se găsea un amoraş din bronz, iar pe măsuţa cu ziare — o nimfă. După ce au băut împreună cafea, Ben Siegei s-a aşezat şi a început să citească „Los Angeles Times" din 20 iunie 1947, Era o noapte liniştită şi plăcută, iar de la vecini nu se aureau nici un zgomot.

' La scurţ timp după ora 22, s-a auzit o împuşcătură. Fereastra s-a făcut ţăndări. Bugsy Siegei şi-a ridicat ochii din ziar, dar a căzut imediat răpus de glonţul necunoscutului trăgător.

Conform procesului verbal încheiat la poliţie, ucigaşul a tras şase gloanţe, dintre care două au fost mortale. Siegel a rămas întins pe canapea cu faţa însîngeratâ.

Imediat s-a deplasat la faţa locului o brigadă de poliţie ; cazul a fost anchetat, dar nu s-a aflat nimic.

Lichidarea lui Benjamin Siegel a fost unul dintre multele asasinate comise în mod ireproşabil de trăgătorii firmei Murder Inc.

Nu s-a găsit nici o urmă, iar cazul a fost amînat ad acta. în lumea -interlopă americană nu s-â discutat despre cine a ucis, ci despre cine a comandat asasinatul. Pînă astăzi încă există mai mulţi suspecţi.

în aceeaşi seară în hotelul „Flamingo" au intrat doi domni bine îmbrăcaţi care i-au spus recepţionerului că vor să vorbească cu directorul Sedway. Morris Rosen şi Gus Greenbaum l-au anunţat pe Sedway că nu mai este proprietarul hotelului. I-au spus că nu trebuie să se neliniştească fiindcă totul se va desfăşura normal ca şi pînă atunci, iar pe oaspeţi nu-i interesează cui aparţine hotelul. Rosen şi Greenbaum erau oamenii lui Lansky, care lucraseră pentru el" la Miami, New York şi la Havarfa. Cum au aflat de moartea lui Siegel, cînd acesta mai trăia cu două ore înainte ? Se impune o singură concluzie : moartea lui Siegel a fost comandată de prietenul său Meyer Lansky. Acesta ştia ora cînd va muri Siegel şi de aceea a programat din timp închirierea hotelului de către o altă societate de paie după cum propusese el însuşi la Havana.

Meyer Lansky a supravieţuit tuturor celorlalţi suspecţi. De aceea s-a putut apăra, afirmînd că nu a avut nimic comun cu moartea lui Siegel. Asasinatul, după părerea lui, putea fi comandat numai de Lucky Luciano, singurul în stare să aranjeze cu Mickey Cohen, paza personală a lui Siegel să fie plecat tocmai în seara aceea. A apărut şi o altă teorie destul de verosimilă, potrivit căreia Lucky, Luciano a primit ordinul de asasinare de la Jack L. Dragna. Dacă este adevărat, aceasta a fost o alegere iscusită fiindcă cei doi nu se iubeau de loc. Dragna, care se considera mare expert în., domeniul jocurilor de noroc şi al cazinourilor secrete, avea impresia că Siegel vrea să se amestece în treaba lui şi de aceea căuta să scape de el. Luciano a ordonat crima pe cînd se afla în Italia sau încă de pe vremea cînd era la Havana.

Lansky s-a apărat şi prietenii lui au încercat să-l disculpe. La interogatoriul pe care agenţii F.B.I. l-au luat văduvei celui dispărut, Esther Siegel a declarat în favoarea lui Meyer Lansky :

— L-am cunoscut prin 1926 şi l-am stimat dintotdeauna. în 1928 a fost martor la nunta noastră. El şi soţul meu erau buni parteneri de afaceri şi prieteni.

Spre mirarea tuturor, Virginie Hill s-a purtat ca o văduvă îndoliată şi a încercat chiar să se sinucidă. La Paris a sunat-o Joe Epstein din Chicago, care a sfătuit-o să aştepte. în plus bătrînul excroc i-a trimis o sumă de bani pentru escapadele ei .nocturne din Montmartre. Iată ce povesteşte Virginie Hill în memoriile ei : „într-o zi vizitam împreună cu Nicky un castel de vînătoare de lîngă Paris. în jurul nostru era lume multă, printre care şi americani. La un moment dat unul dintre ei a răsfoit ziarul şi a spus : «Gangsterul Ben Siegel a murit». Nu-mi venea să cred. Imediat ne-am dus cu Nicky la redacţia parizianâ â ziarului «New York Herald Tribune» şi l-am oprit pe primul redactor care ne-a ieşit în cale. M-a întrebat cipe sînt. M-am prezentat şi am adăugat că îl cunosc bine pe Ben. «Atunci nu vă invidiez deloc. Ben a fost omorît în vila dumneavoastră».

Am plecat imediat la hotelul «Westminster» unde locuiam. Nu ştiam ce să fac. L-am sunat pe Nat Coiner care m-a sfătuit să rămîn la Paris. Din clipa aceea au început să mă urmărească reporterii. Oriunde apăream, se strîngeau roată în jurul meu. Unul din ei a intrat pe fereastră în camera mea de la hotel. Trebuia să părăsesc Parisul".

în amintirile Virginiei Hill există multe lucruri inexacte şi neadevărate. Chiar şi rolurile lui Joe Epstein şi Nat Coiner nu sînt clare.

Memoriile au fost scrise sau dictate, ele fiind doar o ilustrare colorată a evenimentelor de alunei, dar mai ales imaginea tragediei unei femei uşoare

„Nicky m-a dus de la Paris la Monte Cario, Locuiam la hotelul «Ştrand» unde frecventam regulat cazinoul şi eiştigam. tot timpul. Cu toate acestea, am făcut o de- • presiune nervoasă şi am înghiţit un tub întreg de somnifere. La spital am primit o factură de 22 000 de franci. M-am întors cu Nicky la Paris şi am început din nou să iau somnifere. Din păcate erau prea slabe, pentru consti-, tuţia mea de-cal. De data asta m-am- trezit într-un spi-. tal american din Neuilly. După ce m-am restabilit am plecat» în America. Totul îmi devenise indiferent".

Se înţelege că Mafia, poliţia şi agenţii F.B.I. au pus-o sub urmărire. Şi-a angajat o gardă personală pe care o plătea cu şaizeci de dolari pe zi Apoi a înţeles că o , femeie cu reputaţia ei de fostă iubită a gangsterilor nu

mai are ce căuta pe pămîntul american. „Am plecat în Mexic unde întotdeauna m-am simţit bine şi aveam multe cunoştinţe. Dintre ei făcea parte Chato Juarez, fiul ministrului de finanţe, Rafael Ola, secretarul preşedintelui : şi Chato Amesco Aleman, pilotul preşedintelui.

Virginie Hill fugea de propriul ei trecut şi se muta dintr-un oraş în altul ca un animal hăituit. La Acapulco a locuit în col mai bun hotel unde a avut cîteva aventuri amoroase. Apărea cînd la Chicago, cînd la New York şi peste tot era urmărită de poliţie. După ce Comisia senatorului Kefauer şi-a inaugurat activitatea, ea a început' să povestească în faţa camerelor de luat vederi despre activitatea Mafiei şi emisiunile ei erau urmărite cu respiraţia tăiată în toată America. Nu mai era iubita atrăgătoare a faimosului gangster, ci o femeie obosită şi îmbătrînită înainte de vreme la cei 35 de ani ai săi.

în cunoscuta staţiune a sporturilor de iarnă Sun Valley l-a cunoscut pe Hans Hauser, fost campion de schi, antrenorul marilor schiori. Mai tîrziu s-a măritat cu el şi au avut împreună un băiat. S-au mutat în Austria unde familia lui avea un han. Aici s-a sinucis, înghiţind o cantitate mare de somnifere.

i^as vegas are raanâgern şi agenţii sai de reclamă care au fac un secret din faptul că Las Vegas este o mină de aur.

Acest oraş oferă fiecăruia şansa de a-şi încerca norocul, spun ei şi nu uită să adauge că timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, de-a lungul unui an, pe aeroportul oraşului aterizează avioane care transportă în raiul jucătorilor de noroc şase milioane de vizitatori. Alte patru milioane vin cu autocarele şi automobilele. Veniturile nete anuale ale hotelurilor şi cazinourilor reprezintă două miliarde de dolari. După ce Ben Siegel şi naşii mafioţi au început acţiunea riscantă de construire a luxosului hotel „Flamingo", în Las Vegas au apărut o duzină de hoteluri bune, luxoase, dar relativ ieftine, care aparţin Mafiei şi unele au fost construite chiar de membrii ei.

, _Meyer Lansky şi consilierii lui comerciali au elaborat cîndva o regulă privind modul cum trebuiau încheiate tranzacţiile comerciale. Şederea la hotel costa cîţiva dolari, .masa la restaurant era mai ieftină decît în oricare altă parte, iar băuturile la fel ; din stradă se ajungea la recepţie, trecînd prin sala de jocuri, toaletele se găseau

în spatele meselor cu ruletă, în salonul de coafură se ajungea trecînd printr-un rînd de automate de joc. Pentru buzunarul vizitatorilor toate acestea constituiau o ispită mai serioasă decît şederea propriu-zisă la hotel. în majoritatea sălilor de joc fete tinere şi frumoase serveau băuturi gratis. Printre jocurile automate umblau chelneriţe cu tăvi pe care erau aşezate pahare cu cocteiluri al căror cost era inclus în cheltuielile de regie. Cina era servită în restaurante cu autoservire, unde mesele se încovoiau sub greutatea platourilor cu delicatese ; totul se plătea în pauşal. Pe vremea cînd în Statele Unite un prînz modest costa 6 dolari, iar o chirie onorabilă 10 dolari, în hotelurile din Las Vegas ea costa 65 de cenţi. Trucurile comerciale bine puse la punct şi clienţii înşişi fac reclamă localului în toată lumea.

În Las Vegas există şi localuri pentru snobi Unul dintre cele mai celebre este „Orand Hotel Metro-Goldwyn-Mayer", un hotel fastuos, deşi lipsit de gust cu un mare hol la intrare, asemănător unui panteon al vedetelor de film. În vitrinele luminate cu rafinament sini expuse toalete în care a jucat Marlene Dietrich în „îngerul albastru", pistolul şi cingătoarea cow-boy-ului Reagan, peruca unui comic, pantofii lui Ginger Rogers cu care a dansat împreună cu Fred Astaire. în vitrine sînt prezentate bijuterii, peruci, lenjerie, scrisorile actorilor celebri. Este un show lipsit de gust. Vizitatorii umblă în vîrful picioarelor, iar unii dintre ei rămîn muţi de uimire în faţa vitrinelor. Oraşul Las Vegas are succes fiindcă hotelurile şi cazinourile lui au uşile deschise oricui, indiferent că are sau nu cont în bancă, este sau nu cunoscut, inclusiv negrilor şi portoricanilor.

„Streep" este o stradă lungă de şapte kilometri cu hoteluri şi localuri de distracţie unde se joacă pe bani mulţi sau puţini. Cazinourile europene sînt numai pentru protipendadă, a declarat Gus Petrie de la centrala de informaţii. Noi am construit cazinouri accesibile fiecăruia. La noi se intră cu un dolar sau cu un milion, în smoching sau în şort. Nicăieri în lume, în afară de Las Vegas, nu se poate intra în cazinou cu copii. În timp ce părinţii lor joacă, personalul nostru calificat are grijă de ei.

La hotelul „Circus-Circus" au loc tot anul spectacole de circ pentru copii. Artişti de varieté de primă clasă îi distrează cu glumele lor în timp ce părinţii sînt absorbiţi de joc. Agenţii de reclamă afirmă că în Las

Vegas jocurile de noroc s-au practicat de cînd lumea. Indienii băştinaşi din tribul Paiut cunoşteau ruleta primitivă cu zaruri şi bucăţele de lemn colorate. Pe teritoriul statului Nevada jocurile de noroc au fost permise cu excepţia perioadei 1910—1930. De aceea oraşul Las Vegas a atras atenţia gangsterilor încă din timpul războiului, dar mai ales după victorie. Gus Greenbaum, Bugsy Siegel, Moe Sedway şi Israel Alderman, poreclit Ice Pick s-au asociat şi au cumpărat în- Las Vegas primul club de noapte „El Cortez". Nu era cine ştie ce deoarece nici oraşul nu era pe vremea aceea renumit, dar a «'Hns hanî mulţi proprietarilor. După ce l-au vîndut avantajos, au înfiinţat societatea „Nevada Project Corporation", care s-a ocupat de investirea milioanelor gangsterilor în alte acii- uni, de pildă .în construirea hotelului „Flamingo".

Toţi coproprietarii lui erau prietenii lui Lansky şi reprezentanţii intereselor acestuia. Unul din ei, Alderman, tîlhar şi ucigaş cu un trecut bogat a fost arestat de poliţie în nenumărate rînduri, de zece-cincisprezece ori a ajuns în faţa instanţei, dar de fiecare dată a fost eliberat din lipsă de probe. Sedway înfiinţase cîndva un serviciu de telegraf şi telefon care s-a transformat într-o întreprindere prosperă pe care o conducea cu mult succes. Alderman era un ucigaş care trimitea pe lumea cealaltă fără menajamente. Cînd Tony Tombino şi Tony Broncato, doi tîlhari lipsiţi de importanţă, au jefuit casa de bani a hotelului „Flamingo" din Las Vegas, Gus Greenbaum s-a considerat ofensat. Greertbatim nu s-a dus la poliţie, ci şi-a angajat un ucigaş profesionist, Jimmy, Fratiano, care omora pe bani. Auzise că cei doi au spart casa de bani.' furînd 3 500 de dolari şi a pornit pe urmele lor. I-a găsit la Los Angeles sau la Hollywood unde îşî serbau victoria.' I-a aşteptat afară şi i-a împuşcat în plină stradă, după care s-a dus liniştit acasă.

Se spune că Gus Greenbaum era un geniu financiar. În primul an veniturile hotelului „Flamingo" condus de el s-au ridicat la 4 000 000 dolari sau cel puţin aceaşta a fost suma declarată pentru impunerea de impozit. Deci se poate presupune să suma era de cîteva ori mai mare. Gus Greenbaum era însă un beţiv notoriu. Bea încă de pe vremea cînd se afla la Chicago, de unde fugise în oraşul Phoenix din statul Arizona. Cîştiga bani

din speculaţii, şantaj, contrabandă şi pariuri ; Gus Greenbaum era de asemenea un jucător pasionat şi de multe ori pierdea sume mari. Conducerea Mafiei era mulţumită de serviciile lui, deoarece redresase hotelul ajuns în stare falimentară, dar nu-i plăcea stilul Iţii de viaţă., A primit un avertisment care l-a înfuriat' şi ca urmare a început să bea şi mai mult.

Hotelul „Flamingo" avea o clientela permanenta printre care se aflau cunoştinţele lui Greenbaum din Chicago şi Phoenix iar de prin 1948 sau 1950 a început să fie frecventat şi de prietenul lui, colonelul de aviaţie Barry Goldwater, consilierul municipal al oraşului Phoenix.

Mafia americană încerca să joace o carte mare. Cîşti- gase de partea ei politicieni influenţi pe care îi sprijinea să facă carieră. Unul dintre aceştia era şi Barry Goldwater, care a fost primit la Las Vegas cu toate onorurile cuvenite. I s-a oferit un apartament gratis la hotelul „Flamingo", iar el în schimb a adus jucători bogaţi cu avionul său particular. Se spune^că la început Goldwater nu frecventa cazinourile, dar întreţinea legături cu oamenii de afaceri americani şi juca rolul de personalitate influentă.

Barry Morris Goldwater s-a născut în oraşul Phoenix, statul Arizona, a studiat la Academia militară din Staun- ton, statul Virginia, iar în anii treizeci la Universitatea din Tucson. Apoi a devenit directorul magazinului „Gold- water's Înc". Era un om de afaceri de succes. în timpul războiului a luptat în aviaţie şi s-a retras în viaţa civilă cu gradul de colonel în rezervă. A servit în garda naţională din Arizona, unde a fost avansat la gradul de general. A intrat în Partidul Republican, iar în anii 1948— 1950 a lucrat la Ministerul de Interne ca expert în problema indienilor americani. în 1953 a devenit membru în senatul american din partea statului Arizona, unde a apărat punctul de vedere al aripii extremiste de dreapta. Mai tîrziu s-a dovedit că Mafia l-a ajutat în carieră.

în 1951 în Las Vegas a apărut un bărbat cu o înfă- ţişare gravă de vîrstă mijlocie. Se numea William Nelson şi era o veche cunoştinţă de-a lui Greenbaum. Nelson a intuit perfect că politicianul ambiţios din Arizona cu care a făcut repede cunoştinţă este o miză pe care se poate paria şi a promis ajutor.

Astăzi nu se mai ştie cînd a înţeles Goldwater că domnul William Nelson este un individ dubios. Pe numele lui adevărat Willie Bioff, acesta fusese garda personală şi sfătuitorul. lui Al Capone, căruia i-a propus să intre în legătură cu sindicatele. S-a aliat cu George OBroWn şi au condus împreună cu mult succes IATS — Uniunea internaţională a sindicatelor oamenilor din teatru ; îi storcea de bani nu numai pe producătorii de film şi teatru, dar şi pe operatori, cîştigînd de pe urma lor milioane de dolari. După cum s-a aflat mai tîrziu, numai de la 8 producători au primit peste 2 000 000 de dolari. Jumătate din cîştig era încasat de Mafia, care le garanta protecţia.

Poliţia ştia ce sfori trage Bioff, clar nu reuşea să adune probe. Abia în 1941, în timpul unei revizii inopinate, lucrătorii de ia Oficiul federal de impozite au descoperit o' serie de documente compromiţătoare care au ajuns în mîna poliţiei. Bioff a trebuit să depună mărturie şi a recu'noscut adevărul. În acelaşi timp el a comis greşeala gravă de a „cînta", respectiv a divulga, numele urîor complici. Nici acum nu este^fciar dacă naşii mafioţi au aflat de trădare abia după ce Bioff a ieşit din închisoare. în 1951 a fost pus în libertate şi s-a mutat în Las Vegas, unde şi-a continuat activitatea sub numele de William Nelson.

S-a împrietenit cu Goldwater, i-a promis sprijin şi l-a Iniţiat într-o serie de trucuri care se puteau face sub paravanul organizaţiilor sindicale. Se spune că la un chef bus Greenbaum a mărturisit că obişnuia să dea lunar prietenului său influent şi viitor senator cîte 500 de dolari **Da** bani de buzunar. Ziariştii concurenţei, respectiv adepţii partidului Democrat, nu au ezitat să folosească această informaţie, mai ales după încheierea aşa-numitei Contenţii de **ia** Pittsburg a Partidului Republican din 1963, ande sub presiunea politicienilor simpatizanţi ai Mafiei, senatorul Goldwater a fost ales candidat la funcţia de preşedinte contra lui L. B. Johnson, reprezentantul Parti- iului Democrat. Goldwater a condus campania electorală Într-un mod lipsit de scrupule, aşa cum se obişnuieşte n Statele Unite, a criticat aspru politica internă şi ex- lernă a fostului preşedinte J. F. Kennedy şi a succesoru- ui său, a susţinut revenirea la războiul rece, a refuzat promovarea relaţiilor de prietenie cu ţările socialiste, s-a opus politicii de toleranţă faţă de populaţia de culoare din Statele Unite.

A pierdut pe toate fronturile şi Johnson a fost ales preşedinte cu o mare majoritate de voturi.

în cariera lui, Goldwater a fost ajutat de prieteni ca Gus Greenbaum şi Willie Bioff, în societatea cărora apărea în cele mai cunoscute localuri din Las Vegas. în schimb el le promitea că dacă va ajunge la putere va avea grijă să abroge legea impozitelor progresive pe veniturile mari şi nu va admite mărirea impozitelor pe veniturile intelectualilor. Apoi Broncato şi Tombino au jefuit casa de bani a hotelului „Flamingo", iar poliţia l-a pus sub urmărire pe Gus Greenbaum, care era bănuit că ar fi ordonat omorîrea tîlharilor, Senatorul Goldwater a depus mărturie în favoarea prietenului său, declarînd că acesta nu ar fi fost niciodată capabil să angajeze ucigaşi. Tribunalul l-a eliberat pe Greenbaum din lipsă de probe, iar o parte din merite i-au revenit senatorului Goldwater.

în 1958 cariera lui Goldwater se afla în plină ascensiune, în timp ce a lui Greenbaum în plin declin. Versatul om de afaceri căzuse pradă alcoolului şi jocurilor de noroc şi făcea greşeală după greşeală. Nici hotelul „Flamingo" nu se mai bucura de reputaţia lui de odinioară. între timp în Las Vegas s-au construit alte hoteluri şi cazinouri mai bune, mai scumpe, cu o arhitectură modernă, care îşi atrăgeau clienţii prin show-uri regizate la „nivel mondial" în care apăreau vedete celebre în schimbul unor onorarii ameţitoare. De pildă Marlene Die- tiich, care mai trăia de pe urma fostei sale celebrităţi, cîştiga 10 000 de dolari pentru o apariţie de zece minute.

Greenbaum a vrut să rezolve problema în stilul lui personal. L-a făcut pe Bioff secretarul său, închipuindu-şi că va începe să folosească metoda ameninţărilor şi a şantajului, ca în cazul sindicatelor. A fost o mutare proastă. Naşii mafioţi ştiau cine e de fapt William Nelson şi ce nume divulgase poliţiei. Bioff şi Greenbaum deveniseră nişte indivizi incomozi. Doi membri ai lumii interlope se pregăteau să se răzbune pe trădător. Cu 10 ani în urmă, cînd Bioff îi turnase au trebuit să plătească o amendă de aproape 1 000 000 de dolari pentru tăinuire de impozite.

În dimineaţa zilei de 4 noiembrie 1958 William Nelson Biot'f a ieşit din apartamentul său şi s a urcat la volanul maşinii care era parcată în faţa casei. în momentul cînd a băgat cheia în contact şi a răsucit-o, s-a declanşat o explozie. A murit pe loc. Mafia s-a răzbunat.

Gus Greenbaum a fost un mare specialist şi un iscusit manager. Cel puţin un timp. Nu toţi oamenii de afaceri care se adunau la Las Vegas se puteau lăuda cu o asemenea experienţă. După ce a fost construită noua aripă a hotelului „Flamingo" cu apartamente pentru oaspeţi şi a fost extins cazinoul, hotelul aducea venituri imense, devenind un model demn de invidiat^ De aceea fraţii Benjamin şi Sarnuel Cohen din Miami l-au rugat pe Greenbaum să-i ajute să iasă de la ananghie. Cei doi oameni de afaceri investiseră 10 Q00 000 de dolari în construirea hotelului „Rivişra" avînd datorii pe care nu le mai puteau achita. Gus Greenbaum a intervenit în calitate de salvator şi director şi în scurtă vreme hotelul a devenit la fel de rentabil ca şi „Flamingo". Doc Stacher afirmă că tocmai la „Riviera" l-a angajat pe Willi Bioffi ca locţiitor al lui, ceea ce i-a supărat pe naşii mafioţi şi i-a determinat să-l omoare.

Greenbaum n-a supravieţuit mult prietenului său. Juca şi bea, iar atund cînd nu avea ce să joace la ruletă, lua cîteva zeci de mii din casa de bani a hotelului. Curînd naşii mafioţi au observat că hotelurile „Flamingo" şi „Riviera" care erau gestionate de Mafia nu mai aduceau aceleaşi venituri ca înainte cu o jumătate de an ; şi au trimis iscoadele în cazinouri şi aceştia au aflat că o mare parte din încasări ajung în buzunarul lui Greenbaum. Acesta a însemnat sfîrşitul lui.în ziua de 3 decembrie 1958 Pearl Ray, administratoarea casei în care locuia Gus Greenbaum împreună cu soţia sa. ducea, ca de obicei poşta la etajul de sus. În- trînd înăuntru, a fost martora unei scene îngrozitoare. Gus Greenbaum, era întins mort pe cearşaful stropit cu sînge, Avea mîinile legate, iar medicul poliţiei a numărat treizecişişase de lovituri de cuţit în corpul" lui. La cîţiva paşi de el era întinsă soţia sa cu un glonte în frunte. Pe faţa ei rămăsese întipărită groaza. Probabil înainte ele a muri fusese silită să asiste la schingiuirea soţului ei. Ucigaşii nu au fost descoperiţi. La înmormîntarea lui Greenbaum, senatorul Barry Goldwater a rostit o cuvîn- tare impresionantă, afirmînd că defunctul a fost un bun patriot şi un om de afaceri cinstit.

În zilele noastre prezenţa Mafiei în oraşul Las Vegas este invizibilă, Pe „Streep" lungă de 7 kilometri s-au înălţat zeci de noi hoteluri şi cazinouri, „New Frontier", „Sands", „Silver Slipper", „Desert Inn",

„Stardust", „Thunderbird", „Tropicana" aparţin unor firme comerciale, al căror nume nu spune nimic. Adevăraţii lor proprietari stau în umbră. Este cert că în anii cincizeci şi şaizeci o mare parte din ele au fost cumpărate de milionarul Hovvard Hughes care a stat mulţi ani ascuns în apartamentul său de pe acoperişul hotelului „Desert Inn", după care a dispărut fără urmă. Coparticipanţii la construirea acestor hoteluri au fost Meyer Lansky şi clanurile de gangsteri din New York. Chicago, Miami, De- troit, Philadelphia. Dave Berman, care a ispăşit la Sing- Sing o pedeapsă pentru răpire, încasa de asemenea o cotă parte din veniturile cazinourilor, Se spune că cele mai ieftine şi mai bune bordeluri din lume aparţin lui Albert C Abrams, iar Morris Rosen, care s-a însurat cu Millicent, fata lui B?n Siegel, a moştenit o parte din ele. Moe Dalitz, Phil Kastell, Kleinman, Longie Zwillman şi Doc Stacher, actorul de la Hollywood George Raft şi cín- tăreţul Frank Sinatra sînt coproprietarii multora dintre aceste bordeluri.

Şi „Flamingo" şi-a schimbat de cîtevă ori proprietarii, în perioada în care mă găseam la Las Vegas se afla în a nu se ştie cita reparaţie capitală, iar vizitatorii au avut parte de o nouă senzaţie. Muncitorii au descoperit într-o pivniţă zidită din beton o ascunzătoare secretă unde se afla seiful lui Ben Siegel în care acesta îşi depozita banii înainte de a-i da pretenţioasei sale iubite Virginie Hill ca să-i cheltuiască.

FINUL NAŞILOR

Lîngă autostrada numărul 50 care leagă San Francisco de Carlson City se întinde lacul Tahoe, înconjurat de munţi înalţi. La mai puţin de treizeci de mile de auto- stradă s-a dezvoltat Reno, al doilea oraş american al hazardului şi plăcerilor nelimitate. Ca şi Las Vegas, el se găseşte în statul Nevada, . unde sînt permise jocurile de noroc. Tahoe este un lac mare traversat de graniţa care desparte statele California şi Nevada.

De-a lungul autostrăzii se află înşirate cluburi, bun- galouri cu piscine, baruri, moteluri şi restaurante „drive- în", unde se poate mînca şi bea fără să ieşi din maşină, în Sacramento există-cluburi, în Carlson City la fel, dar - cele mai multe sînt pe malul lacului care se află în statul Nevada,

în seara zilei de 8 decembrie 1963 doi tineri luau masa în camera de la hotel. Afară viscolea de cîteva ore.' Zăpada se aşternuse pe şosea în jurul frontierei dintre statele California şi Nevada, iar în munţi troienele mari împiedicau circulaţia

Sună telefonul.

— Ridică, John!, zise tînărul Frank Sinatra, iar trompetistul care era considerat viitoarea stea a jazz-ului se ridică în picioare şi se apropie de telefon.

— Fosa.

Nu primi nici un răspuns,

— Aici e John Foss. Apartamentul lui Fxank Sinatra. Cine sînteţi ?

Aşteptă din nou.

— Cine e ? într ebă tînărul Sinatra,

— Probabil e o greşeală.

Continuau să mănînce fără să bănuiască că telefonul nu fusese o greşeală. John Foss era vedeta orchestrei care 11 acompania pe Frank Sinatra junior, fiul celebrului Franky boye Sinatra, cîntăreţul cel mai popular din Statele Unite în acei ani. Era un tînăr de 19 ani cu voce bună şi nume celebru, care se hotărîse să-şi încerce norocul în show-husiness.

'Individul care sunase la telefon nu se găsea departe. După zece-cincisprezece minute se auzi un ciocănit la uşă.

— Cine e ? întrebă Frank Sinatra junior fără să se scoale de la masă.

— Omul de serviciu.

— Acum ?

— Vreau să schimb prosoapele.

— Intraţi, e deschis.

La început uşa se întredeschise, .lupă care cineva o lovi cu piciorul şi o trînti de perete. în pragul ei stăteau doi bărbaţi cu pistoalele în mînă.

— Linişte ! zise unul dintre ei, iar celălalt adăugă :

— Să nu aud nici o vorbă. Dacă ascultaţi, nu păţiţi nimic

— îmbracă-te I îi porunci lui Sinatra junior. îmbra- că-te bine. Afară e frig.

Unul îi făcu semn cu capul celuilalt. Bărbatul mai înalt, cu gluga de la hanorac înfundată pînă pe frunte, îl urmărea cu ţeava pistolului pe Sinatra care se îmbrăca

încet şi fără plăcere. Celălalt îl legă pe trompetist de scaun, îi lipi pe gură o fîşie de leucoplast lată şi îl legă la ochi cu o batistă.

După ce mai aruncară o privire prin cameră, fiecare îl apucă pe Sinatra de un braţ, iar bărbatul îmbrăcat în hanorac repetă din nou :

— Dacă ne asculţi, nu păţeşti nimic. Să mergem. Dar în linişte, fără să scoţi un cuvînt.

Au ieşit pe culoar, îndreptîndu-se spre scara din spate. Jos aştepta un Chevrolet alb ultimul tip, 1963. Cei doi indivizi care îl răpiseră pe Sinatra-junior erau la fel de tineri ca şi el. L-au înghesuit pe bancheta din spate % maşinii, l-au legat la ochi şi au demarat fără zgomot Maşina avea lanţuri pentru zăpadă şi mergea cu viteză mare.

— Nu trebuie să**-ţi** fie teamă. Nu **o** să păţeşti nimic, spuse şoferul. Tăticul **o** să plătească **şi** tu **o** să te întorci în culcuşul tău.

în timpul acesta John Foss, care fusese atlet la viaţa lui, se ridicase de pe scaun şi trase atît de mult de sforile cu care era legat încît îşi eliberase mîna. Desfăcu nodul şi puse mîna pe telefon.

Poliţia a declarat stare de alarmă. La intersecţiile străzilor au fost postate maşini de intervenţie, iar centrala F.B.I. şi-a trimis agenţii pe teren. Conform aşa-numitei legi a lui Lindbergh, răpirea este o crimă federală şi ţine de competenţă" F.B.I. Reţeaua de autostrăzi din jurul lacului Tahoe nu este deasa, mai ales în zona munţilor, aşa încît peste cîteva minute toate intersecţiile din jurul hotelului au fost ocupate de maşini ale poliţiei.

Bărbaţii din maşină tăceau. Şoferul era atent să-şi croiască drum prin ninsoarea deasă. în luminile prelungi ale farurilor se învîrtejeau fulgii albi.

— Ei; drace, zise la un moment dat şi puse frînă.

La 200—300 de metri înaintea lor era postată **o** maşină a poliţiei. Şoferul opri şi fără să-şi piardă capul făcu o manevră înşelătoare.

— Barry, sări şi ascunde-te în şanţ. Dar mai întîi dezleagă-i ochii. Iar tu, Frankie, rămîi nemişcat fiindcă altfel o păţeşti. Fă-te că dormi. Să nu faci nici **o** mişcare şi să nu scoţi **o** vorbuliţă. Altfel va fi ultima ta vorbă pe această lume.

Barry se ascunse în spatele unui troian de zăpadă, iar Frank Sinatra junior închise ochii şi se întinse pe bancheta din spate, Se apropie patrula de poliţie.

— Ce **s-a** întîmplat ? îl întrebă poliţistul pe şoferul care stătea îngenuncheat lîngă roata din faţă şi monta ceva.

— Lanţul ăsta nenorocit, răspunse şoferul. Se vinde pe bani grei şi nu e bun de nimic Aş face mai bine să-l arunc.

Poliţistul zîmbi cu un aer admirativ. Era ceva să repari pe o astfel de vreme un lanţ de zăpadă îngheţat, iar băiatul nu avea nici măcar mănuşi, iar mîinile i se înveneţiseră de frig. Poliţistul privi înăuntru şi văzu că pe bancheta din spate e culcat un om.

— Doarme buştean, spuse poliţistul.

— Buştean pe naiba ! Se îmbată criţă şi după aia nu mai e bun de nimic două zile.

— Cine sînt ? întrebă celălalt poliţist.

— Doi tineri, dintre care unul e beat criţă.

— Dar maşina e un Chevrolet tip 1963.

— Şi în ea nu sînt decît doi oameni : şoferul şi încă unul. Dă-i încolo şi hai mai departe. E un ger de crapă pietrele.

Barry ieşi din şanţ după ce sirena maşinii de poliţie se pierdu în întuneric şi, pentru orice eventualitate, se ascunse în portbagaj. îl'legară din nou la ochi pe Frank Sinatra junior şi îl lăsară să stea întins pe bancheta din spate. De la distanţă părea că şoferul este singur în maşină. Poliţistul făcuse greşeala ireparabilă să nu controleze „beţivul" ce dormea. De vină a fost poate viscolul din noaptea aceea de 8 decembrie, care făcea ca toţi cei de pe şosea să se simtă ca pe un vapor în derivă.

Distanţa de la lacul Tahoe la Sacramento este de circa 130 de mile pe autostrada numărul 50. Pînă la marginea oraşului San Francisco mai erau încă 30 de mile. Maşina a oprit la 34 de mile înainte de intrarea în oraş, cu puţin timp înainte de crăpatul zorilor. Cei doi bărbaţi împreună cu Frank Sinatra junior au intrat într-un mic bungalou de lemn. Chevroletul alb tip 1963 a dispărut într-un garaj

Agenţii F.B.I. se comportă în mod identic cînd au de rezolvat un caz de răpire. Lasă răpitorii să negocieze preţul de răscumpărare, nu se amestecă în discuţiile din-

tre criminali şi familia celui răpit, nu se arată atunci cînd suma stabilită este remisă răpitorilor, fiindcă ştiu că ar putea periclita viaţa prizonierului. Urmărirea făptaşilor începe în clipa cînd victima se întoarce acasă. Această metodă a fost aplicată în cazuri importante devenite celebre în istoria criminalisticii. De data aceasta adversarul răpitorilor era cunoscutul cîntăreţ şi multi-milionar Frank Sinatra. Nu era un adversar oarecare, fiindcă se ştia că are relaţii influente în cercurile înalte şi în lumea interlopă. Se spunea chiar că a lucrat pentru Mafia care l-a ajutat foarte mult în carieră.

Sinatra reprezenta un nume şi poate de aceea conducerea acţiunii a fost preluată de Hoover, directorul F.B.I. Agenţii lui au găsit repede urma şi aşteptau ca răpitorii să se anunţe. Imediat a doua zi dimineaţa Sinatra a fost sunat la reşedinţa lui din California, care este de fapt un mic oraş luxos „cu multe clădiri, piscine, terenuri de tenis şi golf. Servitorul negru a ridicat receptorul şi agenţii F.B.I. s-au pregătit să înregistreze convorbirea, dar imediat şi-au dat seama că e vorba de o greşeală. Răpitorii Verificau luarea de contact, folosind aceeaşi metodă ca la hotelul aşezat pe malul iacului Tahoe.

Apoi cazul s-a derulat în mod clasic. în ziua de 10 decembrie un individ anonim l-a sunat pe Frank Sinatra senior şi i-a cerut suma de 240 000 de dolari în bancnote mici şi folosite. Răpitorii presupuneau că Sinatra senior va dori să-se convingă dacă nu are de-a face cu o bandă de excroci şi de aceea l-au pus pe Sinatra junior să spună cîteva cuvinte la telefon.

O altă veste a primit Sinatra la vila fostei sale soţii, marna băiatului răpit. Trebuia să trimită un curier cu vali2a de bani, pe aeroportul din Los Angeles ca să primească noi instrucţiuni. Multă vreme s-a gîndit pe cine să trimită şi în cele din urmă a ales un poliţist în civil. Profesioniştii au fler şi nu le scapă nici cele mai mici amănunte care pot juca un rol important mai tîrziu.

S-a dus la aeroport cu taxiul. în marea sală de aşteptare între birourile firmei de închiriat maşini „Hertz" şi „National Chase Bank" se găsea o cabină telefonică unde îl aştepta un plic cu indicaţii: pe autostrada numărul 15 în direcţia către Pasadena, în partea dreaptă **a** staţiei de benzină va fi parcat un autocar gol în care trebuia să lase. valiza cu bani. Potrivit altei versiuni care nu a fost confirmată sau infirmată de

agenţii F.B.I., predarea valizei cu bani a avut loc pe gazonul din faţa „Veterană Administration Hospital". Important nu este însă locul unde răpitorii şi-au încasat banii, ci faptul că s-au ţinut de cuvînt, eliberîndu-l pe Sinatra junior.

Bel Air este un cartier de vile aşezat la marginea oraşului Los Angeles, La două ore şi jumătate după ce agentul F.B.I. deghizat în curier a predat valiza cu bani la locul convenit, o patrulă motorizată de poliţie a auzit un ţipăt. A Oprit şi în lumina farurilor a apărut Sinatra fiul. După o oră, tînărul Sinatra se întorcea la vila mamei.

Directorul F.B.I. Hoover, a dispus începerea acţiunii de urmărire. La interogatoriu Frank Sinatra junior i-a descris pe doi din cei trei răpitori şi a declarat că din certurile lor a reieşit că „şeful" nu era prea iubit de ceilalţi. Numele lor erau John, Joe şi Barry, Bineînţeles că acestea puteau fi porecle, dar mai tîrziu-s-a dovedit că erau numele lor adevărate.

Imediat după ce ziariştii au aflat de răpirea fiului lui Sinatra au început să facă diverse speculaţii. Răpitorii făceau parte dintr-o organizaţie ? Au acţionat separat, sau la mijloc a fost Mafia, care întreţinea relaţii cu celebrul cîntăreţ ? Cine avea motive şi cine a avut curaj ? Recompensa nu era mare. Un profesionist putea să ceară de cîteva ori mai mult şi acest lucru a fost de la bun început suspect. A apărut şi ipoteza că ar fi vorba de **o** înscenare, fenomen frecvent în Statele Unite şi mai ales în cercurile de la Hollywood. Au mai fost găsite şi alte motive : readucerea în centrul atenţiei a cîntăreţului **a** cărui glorie începuse să pălească, pedepsirea naşilor mafioţi sau pur şi simplu o crimă.

Frank Sinatra fusese implicat în nenumărate afaceri. După răpirea fiului lui a apărut şi **o** variantă care pare verosimilă. Sinatra junior a fost dus în cartierul Bel Andin Los Angeles de însuşi Sam Giancana, naşul Mafiei şi prieten bun al familiei Sinatra căruia Frank junior îi spunea „unchiul". Mai tîrziu s-a dovedit că relaţiile dintre Sinatra şi Giancana nu erau platonice. Cunoscutul cîntăreţ apărea pe scenele din Las Vegas ca om de paie al lui Giancana, numele său celebru şi relaţiile influente pe care le avea acoperind diferite afaceri ale Mafiei.

Indiferent care ar fi fost dedesubturile acestei întîm- plări răufăcătorii au fost prinşi şi citaţi în faţa instanţei. Barry Keenan era un parazit. De mic copil nu-i

plăcuse să muncească şi chiar la vîrsta de 23 <'e ani nu avea un serviciu stabil, Nu-i plăcea însă să trăiască fără bani şi în nopţile albe făurea planuri de îmbogăţire. Şi Joseph Amsler avea 23 de ani. Era de meserie pescar, dar prefera să nu muncească.

Barry Keenan eră şef'şi avea nervi de oţel, fapt - demonstrat. în scena cu lanţurile de zăpadă jucată cu brio. Visa la glorie, la bani şi de aceea a pus la cale răpirea lui Sinatra junior. John Irwin era mai mare decît el cu , un an. Era zugrav, dar nu-i plăcuse nici lui să muncească. A intrat în banda lui Keenan şi mai tîrziu a . revendicat o parte din preţul de răscumpărare a lui Frankie în schimbul serviciilor aduse ca mijlocitor.

în Statele Unite răufăcătorii nu au nevoie de prea multe exemple. în fiecare zi paginile ziarelor descriu cu lux de amănunte'diferite crime, iar răpirea este o primă specific americană cu o tradiţie veche. Conform exemplelor anterioare mai întîi răpitorii au început să-şi Urmărească vftlima. Au parcat maşina în faţa casei lui Sjnâ#a junior şi[1] i-atf studiat obiceiurile şi programul. CÂnâ lrau răpit au avut noroc. Astfel acţiunea organizată de cîţiva amatori s-a soldat cu o biruinţă şi cu un cîştig de 240;000 de dolari.

Agenţii F.B.I. au început să-i caute : au cercetat cîmpul de acţiune şi au găsit casa închiriată de răufăcători. Proprietarul ei a făcut o descriere" amănunţită a «nuia dintre ei care se potrivea cu declaraţia lui Sinatra junior, fiind însă mai precisă. Răufăcătorii au dispărui de parcă i-ar fi înghiţit pămîntul. F.B.I. a ales atunci tactica războiului nervilor, verificată în practică. În fiecare zi apăreau în ziare, amănunte legate de urmărirea răufăcătorilor, iar cercul se închidea tot mai mult în jurul lor.

Răpitorii au început să cedeze nervos. John Irwin s-a predat primul. La 13 decembrie şi-a împărtăşit temerile fratelui său care l-a sfătuit să se ducă la poliţie ca să-şi recunoască vina, ceea oe reprezenta o circumstanţă ate- nuanţă. John l-a ascultat. La 7 martie 1964 toţi trei au fost puşi sub acuzare. Amsler şi Keenan au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă, iar Irwin la 16 ani închisoare.

Cu aceasta cazul răpirii tînărului Sinatra nu s-a încheiat. Circulau zvonuri că cei trei tineri nu ar fi fost decît figuri de paie, iar în culisele răpirii s-ar fi aflat divergenţele dintre Sinatra senior şi Mafie. Mai exista o variantă potrivit căreia Sinatra însuşi ar fi comandat răpirea fiului ca să atragă de partea sa opinia publică şi să „pună la adăpost" cei 240.000 de mii de dolari. Se zice că Sinatra ar fi vrut să demonstreze prin această răpire că nu are nimic comun cu lumea interlopă, a cărei victimă devenise. Planul lui nu a reuşit. Dimpotrivă, reporterii au început să se ocupe serios de acest caz, descoperind noi amănunte ale relaţiei dintre celebrul cîntăreţ şi Mafie. Cartelul crimei îi croise drum către o carieră ameţitoare de cîntăreţ şi actor de film. Multiplul milionar, prieten al preşedinţilor, al regilor şi baronilor industriei trebuia să fie recunoscător Mafiei, aşa cum se cuvine. La. marele congres organizat la, hotelul „National" din Havana el îi predase lui Lucky Luciano, naşul de atunci, o valiză cu 2.000.000 de dolari care reprezenta O mică atenţie. Nu se dusese să cînte la Havana la banchetul de Crăciun, ci ca sol însoţit de fraţii Fischetti.

Sinatra s-a născut la 15 decembrie 1915 în familia săracă a unor emigranţi sicilieni. A fost botezat Francis Albert. Pe mama lui o chema Natalie, iar tatăl său, Marty O'Brian fusese boxer profesionist şi devenise mai tîrziu garda personală a multor bogătaşi. Băiatul a crescut în Hoboken, care nu a fost şi nu este un cartier elegant. Nu i-a plăcut să învețe, prefera să se joace pe stradă şi devenise „şeful" unei găşti de băieţi care îl ascultau cu smerenie. Dacă unul din ei protesta, Frankie îşi făcea dreptate cu pumnii.

Biografiile cîntăreţilor sau actorilor americani celebri sînt modificate în funcţie de cerinţele agenţiilor de publicitate. în biografia lui Sinatra se subliniază mereu dorinţa băiatului sărac de a deveni milionar. Visul lui s-a împlinit, el fiind şi astăzi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lumea divertismentului şi un actor cu un loc bine definit la Hollywood.

în copilărie Francis a fost crescut de bunica lui, care avea o mică prăvălie cu zarzavaturi.-~-Poate că fiul îşi admira tatăl boxer, poate în vinele lui curgea sîngele aprins sicilian, dar cert este că de mic copil s-a făcut

cunoscut. Se bătea ori de cîte ori avea ocazia şi poliţiştii îţ-au remarcat curînd.

— Odată eram la Hoboken şi stăteam la un colţ de stradă împreună cu camarazii mei, a declarat el mai tîrziu reporterilor. Eram îmbrăcat- în haine noi şi băieţii mă invidiau. Nu făceam nimic rău. La un moment dat. s-au apropiat de noi doi poliţişti şi au început să ne întrebe ce facem acolo, deşi ştiau foarte bine că acela e colţul nostru, iar strada e tot a noastră. «Căcat facem, tîmpiţilor» le-am răspuns şi ei m-au bătut atît de tare încît mi-am murdărit de sînge hainele cele noi. Atunci a jurat că se va răzbuna şi pînă azi poliţiştii i-au rămas antipatici.

Italienilor le place să cînte, iar micul Frankie avea o voce plăcută. Cînta pe unde apuca : acasă, pe stradă, în curţi şi mai tîrziu a început să cînte într-un mic bar de lîngă autostrada din New Jersey. Dirijorul orchestrei Harry James Band i-a remarcat, talentul şi i-a oferit ocazia să se afirme. Aşa a început cariera ameţitoare a favoritului sexului slab. Era talentat, curajos, ştia să se bată, dar avea şi tact diplomatic, înfr un cuvînf toate calităţile apreciate de americani.

Orchestra lui Tommy Dorsey era cunoscută publicului pe vremea aceea. Dar tînărul şi talentatul cîntăreţ putea fi acompaniat de orice orchestră. Dorsey nu s-a gîndit prea mult cînd i-a oferit lui Frank Sinatra un contract avantajos pe mai mulţi ani. Frankie a făcut greşeala că l-a semnat. Mai tîrziu i s-a oferit un contract mai bun şi a vrut să renunţe la cel vechi. S-a lovit însă de un zid de tăcere şi a început să caute an aliat care să-i ajute să iasă din încurcătură. Nu s-a putut stabili precis cînd a intrat în legătură cu Mafia, dar cert este că sindicatul crimei l-a ajutat. Quarico Moretti, poreclit „Willie", naşul mafiot a rezolvat chestiunea în stilul său propriu. După spectacol l-a aşteptat pe Tommy Dorsey la garderobă şi sub ameninţarea pistolului a cumpărat contractul lui Sinatra pe un dolar simbolic. Din clipa aceea Frankie a devenit liber, dar în schimb şi-a vîndut sufletul Mafiei cu care a colaborat vrînd nevrînd toată viaţa,

Dacă ai relaţii influente, poţi să urci repede pe scara socială, Sinatra a urcat în goană aceste trepte, ajungînd repede la apogeul carierei sale de cîntăreţ, A plătit însă scump pentru că soarta l-a favorizat. St spune că Mafia a profitat de numele lui în mai multe feluri. De

pildă l-a folosit ca manechin de reclamă care se întîlnsa cu personalităţi importante şi putea influenţa opinia publică. Calculul era foarte simplu : americanul obişnuit aude sau citeşte că idolul lui preferat este prieten cu naşii mafioţi şi se gîndeşte că nu poate fi adevărat tot ce se spune despre Mafie, dacă un cîntăreţ celebru este prieten cu naşii ei.

Şi cel de al doilea mijloc de a folosi un nume celebru este simplu, Fiecare ştie că Frankie primeşte onorarii uriaşe, în timpul unui turneu prin R.F.G. într-o singură seară Sinatra a cîştigat o jumătate de milion de mărci. Un om atît de bogat şi atît de bine plătit putea şi chiar trebuia să-şi investească banii într-o afacere. Nimeni însă ¡nu ştia dacă în afacerea respectivă şi-a investit numai banii luî, sau şi banii „murdari" ai lui Sam Giancana, de pildă, care nu-i putea folosi public înainte de a-i investi în nişte tranzacţii financiare. Este cunoscută contribuţia bănească pe care a avut-o Sinatra în construirea hotelurilor şi cazinourilor din Las Vegas ; se ştie că este proprietarul hotelului de lux „Sands", iar ziariştii au descris cu lux de amănunte divergenţele lui cu straniul miliardar Howard Hughes.

A început ca un cîntăreţ necunoscut care încasa 125 de dolari pe săptămînă şi a devenit în cîţiva ani milionar. Şi-a construit pe malul mării o reşedinţă luxoasă care seamănă mai mult cu un oraşel de vile, dotat cu un port propriu şi un aeroport pentru helicoptere. Călătoreşte cu avionul său Boeing-707 cu bar, două dormitoare şi cinematograf la bord şi la Hollywood are un loc bine stabilit. Se spunea chiar că este eminenţa, cenuşie din lumea filmului care decide din culise soarta şi contractele artiştilor, printre care s-au aflat Clark Gabie şi Cregory Peck,

Vărul lui Frank Sinatra, medicul Thomas Sinatra, s-a însurat cu- Phyllis, fiica naşului Carlo Gambino. Ştim că Sinatra a luat parte la congresul gangsterilor de la Havana şi a fost prieten cu Lucky Luciano şi Meyer Lansky, Despre relaţiile dintre Sinatra şi Mafia s-a vorbit la început numai în şoaptă, iar mai tîrziu au apărut articole. Celebrul cîntăreţ a fost interogat nu numai de agenţii F.B.I., ci chiar de Consiliul Senatului. După moartea subită a lui Lucky Luciano pe aeroportul din Neapole în condiţii neelucidate încă, poliţia a găsit în buzunarul lui o tabacheră de aur pe care era gravată

următoarea dedicaţie,: „To my dear pal Lucky, from his friertd Frank Sinatra".

Gangsterul Sam Giancana,, poreclit „Momo" a preluat moştenirea lui Al Capone în zona oraşului Chicago şi în mod categoric nu l-a făcut de rîs pe marele său învăţător. Era bănuit că omorîse sau dăduse ordin să fie ucişi 55 de oameni. Era căutat de poliţie şi de agenţii F.B.I. şi se ascundea în hotelurile lui Sinatra din Las Vegas, unde mai tîrziu a început să facă pe managerul. Sinatra a preferat să-i miluiască pe funcţiona, ii respectivi decît să-l concedieze pe Giancana, Gangsterii îl aveau la mînă. îl sprijineau şi îl apărau, dar pe.de altă »arte îl storceau de bani. Comisia de anchetă a Senatului American a stabilit că pînă **în** aprilie 1962 Frank Sinatra * pus la dispoziţia gangsterilor, respectiv a fraţilor Fisîhetti, care au participat împreună cu el la Congresul de la Havana din 1947, 71 de cecuri **în** valoare totală de 38.340 de dolari, Cînd a fost întrebat asupra cauzelor acestei generozităţi, a refuzat să răspundă.

în 1972 anchetatorii F.B.I, s-au interesat din nou de Sinatra. Un anume ucigaş Joseph Barbóza, poreclit „Baronul" a ajuns în faţa tribunalului şi a fost condamnat la 15 ani închisoare. La interogatoriu el a dezvăluit dedesubturile unor afaceri necurate încheiate de Frank Sinatra cu Patriarca, naşul Mafiei din New Jersey. Era vorba firepte de tranzacţii ilegale pe care Raymond Patriarca le-a negat, iar F.B.I. nu a reuşit să stringă probe suficiente contra celor doi parteneri.

Frank Sinatra a intrat în Istoria Americii în calitate de cîntăreţ, actor de film, laureat al premiului Oscar pentru rolul principal din filmul „De aici în veşnicie". Mai puţin cunoscută este presiunea pe care a exercitat-o Mafia asupra regizorului acestui film ca să-l oblige să încredinţeze rolul principal lui Frank Sinatra. După ce a refuzat, regizorul a găsit într-o noapte în patul său capul calului său favorit şi o scrisoare de ameninţare.

Cunoscutul actor şi cîntăreţ avea relaţii

influente. Unul dintre prietenii lui cei mai apropiaţi de la Holiy[1] wood, actorul Peter Lawford, s-a însurat cu PaffHora viitorului preşedinte J. F. Kennedy. După ce Kennedy s-a lansat în campania electorală, el a acceptat foarte Ducuros sprijinul lui Sinatra. O persoană atît de cunoscută ca Frankie era cel mai bun agitator. Sinatra paríase pe victoria lui

Kennedy și l-a ajutat din toate puterile, devenind principala vedetă a campaniei. După victoria lui Kennedy în alegeri a organizat un mare banchet c

u

program. Costul unui bilet a fost între 100 și 10.000 de dolari, iar suma încasată, 1,4 milioane, a fost vărsată în fondul electoral. După ce J. F. Kennedy a fost investit în funcția de președinte al Statelor Unite, Sinatra a avut ușile deschise la Casa Albă. S-a zvonit chiar că președintele i-a promis un post de ambasador. Mai tîrziu această prietenie care fusese legată din motive rationale s-a destrămat.

Robert Kennedy, fratele președintelui, imediat după ce a fost numit ministru al justiției, a inițiat o campanie împotriva criminalității din Statele Unite. La 3 august 1962 el a primit de la directorul F.B.I., Hoover, raportul informatorului F.B.I. cu numărul conspirativ LA T-79. Din raport reieșea că Frank Sinatra menține o legătură permanentă cu zece nași importanți ai Mafiei. Același lucru a fost confirmat și de convorbirile telefonice interceptate ale „boșilor" Mafiei. Iată ce a ieșit la iveală :

Sinatra era asociatul nașului Mafiei din Chicago, Sam Giancana, amîndoi fiind coproprietarii unui club luxos și rentabil din statul Nevada. Clubul se numea Cal-Neva. Sinatra apărea ca proprietarul lui deoarece Sam Giancana se afla pe lista neagră a F.B.I. și nu avea voie să posede hoteluri și cu atît mai puțin cazinouri. Pentru cei neavizați pista de curse Berkshire aparținea lui Frank Sinatra și actorului Dean Martin, colegul său de la Hollywood. Adevărații proprietari și beneficiari ai acestei întreprinderi prospere erau de fapt cunoscuții mafioți Caetano Luchese și Raymond Patriarca.

Sinatra mai proteja și un alt gangster. Știm că a zburat la Havana cu frații Fischetti, verii lui Al Capone și că era implicat în afacerile lor, care nu suportau lumina zilei. Dar o mînă spală pe alta : cînd un oarecare Peter Epstein, mare comerciant de mașini Pontiac a comandat reclame la televizor cu Frank Sinatra în rolul principal, Frankie a fost de acord, cu condiția ca și Joe Fischetti să primească pentru fiecare reclamă un pro-

Alianţa dintre actorul şi cînlăreţul Sinatra şi preşedintele Kennedy nu a durat multă vreme. Fratele său, Robert a strins multe'documente compromiţătoare. Fraţii Kennedy nu erau nici pe departe atît de integri pe cît se scria. Preşedintele Kennedy trăia cu Judith Campbell, pe care i-o prezentase Frank Sinatra. Judith era în acelaşi timp iubita lui Sam Giancana, iar fratele preşedintelui a descoperit această legătură. J. F. Kennedy a început să urască Mafia şi pe toţi cei care întreţineau legături cu această organizaţie criminală, inclusiv pe Frank Sinatra.

încă din anul 603 în oraşul de pe pămîntul sfînt, Ierusalim, se afla hotelul „Maria Latina". Nu e de mirare fiindcă încă de pe atunci Ierusalimul era vizitat de pelegrini, iar călugării făceau pe bucătarii, chelnerii şi valeţii. Apoi în faţa zidurilor a apărut Hakama Biamrillâh care a transformat oraşul în ruine, cu excepţia bazilicii din Betleem. Creştinii au construit însă un spital, în anul 1113 „directorul" lui era un anume Gérard, căruia însuşi papa i-a înmînat actul de întemeiere. Astfel s-a născut Ordinul cavalerilor maltezi, o organizaţie ciudată cu o misiune secretă, dar cu mari privilegii. La începutul secolului „cavalerii" s-au aşezat în ţările europene şi în America, ocupîndu-se de exemplu de trenurile spitalelor de campanie. în timpul primei Republici* au administrat în Praga primele salvări, lucrau ca infirmieri şi aveau în multe oraşe reprezentanţe diplomatice. Şi astăzi mai circulă maşinile ultimilor cavaleri supravieţuitori, cu semnul diplomatic, iar pe clădirile ambasadelor lor crucea mal tează marchează reprezentanţa diplomatică a unei ţări care nu mai există din vremea lui Napoleon. Unul dintre emisarii lor este un anume Ivan Markovics de origine maghiară care se plimbă prin ţările occidentale şi prin America, cîştigînd noi aderenţi ai ordinului.

Pentru snobii din crema societăţii oferta de a deveni cavaler este desigur atractivă. Calitatea de membru le oferă dreptul de a purta crucea malteză, **o**

---

* Prima republică — Referire la Republica Cehoslovacă fondată în 1918 după destrămarea Imperiului Austro- Ungar. A dăinuit pînă în martie 1939 cînd a fost ocupată de trupele hiUeriste. ,

eşarfă pe piept şi un paşaport diplomatic îmbrăcat în piele roşie în buzunar. Taxa pentru toate rechizitele aferente unui cavaler al Ordinului este de circa 10.000 dolari, ceea ce reprezintă o sumă neglijabilă pentru un milionar. Şi pentru Frank Sinatra.

Era celebru, cunoscut, bogat, dar nimeni nu l-a decorat eu nici o distincţie, nimeni nu l-a înnobilat, nu a primit paşaport diplomatic american care să-i protejeze geamantanele de curiozitatea vameşilor. De aceea de multă vreme îşi dorea să fac§...parte din acest ordin, poate şi ca să abată atenţia ziariştilor care scriau din ce îh ce mai des despre colaborarea lui cu Mafia americană. Viaţa este însă plină de surprize. Propunerea de a deveni membru al Ordinului cavalerilor de Malta i-a făcut-o tocmai Mafia, mai concret Jimmy Fratianno, un gangster renumit şi unul dintre naşii ei.

în vremea aceea Fratian.no era boşul Mafiei din zona Los Aftgeles, prietenul şi partenerul naşilor din Cleveland, Chicago şi New York. Ca membri ai consiliului administrativ al unei întreprinderi industriale, boşii gangsterilor se intîlneau la şedinţe regulate unde rezolvau problemele sociale, Fratianno, care i-a propus lui Sinatra să devină membru al ordinului, mai avea şi alte planuri colaterale.

„Westchester Premier Theatre" are 3.500 de locuri. Aici se prezintă spectacole muzicale şi concerte ale celor mai populari cîntăreţi. Proprietar era Tom Marson, dar în realitate adevăraţii lui proprietari erau naşii mafioţi care aveau grijă ca încasările teatrului să nu fie prea mari. Ei cereau să li se plătească mită şi **în** plus vindeau' **la** negru bilete de intrare, păstrîndu-şi banii. Lui Ji" Y Fratiano i-a venit în minte ideea de **a** mări venii o **fa** teatrului. Conform principiului „a da ceva pentru lt-ceva" se pregătea să-i facă lui Frank Sinatra o propunere,'

Dar mai întîi aştepta plin de tact ritualul primirii lui în ordin.

Ivan Markovics era o apariţie impozanjâ. Asemenea majorităţii aventurierilor profesionişti îşi însuşise comportarea granzilor spanioli. Purta frac cusut la cei mai bun croitor, peste piept avea legată o eşarfă roşie, iar pe plastronul alb strălucea crucea malteză din aur bătută cu briliante. În mîini avea mănuşi albe şi un inel mare cu sigiliu. Pe umeri ţinea o pelerină din mohair

roşu. Avea ţinuta demnă a unui rege şi nu arăta nicidecum ca solul dubios al unui ordin.

Frank Sinatra a venit însoţit de fiica sa şi de numeroşi prieteni. Jimmy Fratianno l-a întîmpinat, i-a îmbrăţişat şi l-a sărutat, după care l-a condus solemn la Markovics. Acesta ţinea în mînă o diplomă din pergament în care era scris în latină cu litere de aur că începînd din acea zi Frank Sinatra devine membru al Ordinului cavalerilor de Malta şi are dreptul să poarte eşarfa şi crucea malteză, să posede un paşaport îmbrăcat în piele roşie şi să folosească titlul de sir Francis. Cîntăreţul zîmbea satisfăcut. Obţinuse ceea ce îşi dorise. Un singur amănunt îi strica bucuria. Paşaportul legat în piele roşie nu era diplomatic şi nu îi asigura avantajele diplomaţilor, prin urmare vameşii puteau să-i controleze în continuare bagajele.

După ceremonial au urmat felicitările, toasturile şi realizarea planului lui Fratianno. L-a tras de o parte pe noul şir Francis şi i-a vorbit despre greutăţile financiare pe care le întîmpină Ordinul cavalerilor maltezi şi

Mafia din Los Angeles al cărei naş este. Cavalerii şi Mafia au nevoie de bani cît se poate de repede. Un concert de binefacere la „Westchester Premier Theatre" i-ar ajuta poate să iasă din impas. Fără să se încalce 'contractul i-ar putea lipi un afiş : la cererea spectatorilor concertul se reia. Ar fi suficiente două zile în care să se prezinte un

concert dimineaţa şi altul seara

.Sinatra nu a putut sau poate nu a -vrut să refuze. Ştim foarte bine că nimic pe lume nu se obţine pe gratis şi de aceea după cîteva zile i-a cerut naşului Fran« tianno un contraserviciu. Giglio Ricco le-a transmis mesajul că Andy Celaritano poreclit „Bandjo", unul di o! re gardienii personali ai lui Frank Sinatra, ti face greutăţi Lipseşte şi preferă să joace la cursele de cai, Sinatra i-a concediat şi acum ameninţă că o să dea în vileag ziaristilor amănunte despre viaţa personală a cîntăreţului. Celantano a dispărut. Poate a fost numai bătut ca să i Sc bage în cap că şeful rămîne şef, iar el a preferat să st mute în altă parte.

Sir Francis, prietenul tuturor preşedinţilor americani în viaţă şi fost coleg la Hollywood cu Ronald Reagan, urma să fie condamnat pentru evaziune fiscală şi venituri ilegale în valoare de 55 000 de dolari. Numai că Frankie avea relaţii influente şi mulţi bani. Despre multe persoane importante ştia mai- multe lucruri decît trebuie.

Prin urmare, nimic nu sa schimbat. Linia care desparte binele de rău, legalul de ilegal este uneori aproape invizibilă. În 1972 Sinatra a fost citat în

faţa subcomitetului de anchetă al Senatului Statelor Unite Nu a recunoscut nimic şi a negat totul. în felul acesta vinovăţia lui nu a putut fi dovedită-în nici un fel

.HAVANA

s" din Miami Beach, Flo-
_____, r de bancă onorabil. în cartierul Heraclije din Tel Aviv ieşea la plimbare cu dinele, avînd aerul unui pensionar liniştit. în realitate Meyer Lansky era o personalitate în istoria Mafiei ^emi-
nimᵇ„'nteîor^are°L"OTuUoc În Cuba?*' ^ PUţin &1 6VG
Lansky hu a neglijat şansele pe care le oferea Mafiei insula soarelui, a plajelor cu nisip alb şi a fetelor
În 1948, la]
perM^prinᵁcopierea¹ struind în Cuba caz

hotărît să-şi
modelului oraşului Las V
inouri mari, hoteluri luxc
e. Era un proiect pentru înfăptuirea
nevoie de sprijinul unui politician c

şi lo-
nez. Meyer Lansky era prieten cu un £ mele lui era Batista, dictatorul de tristă £
1948, la palatul i " " ă de stat. Locul lui I
oarece noul preşedinte eraiirietLi^cu^¹^^' tista era prieten cu Lansky, cel care a ini"
considerabilă comparativ cu venitul anual al preşedin* telui care nu depăşea 25:000 de dolari şi i-a cerut în schimb acceptul pentru întoarcerea lui Batista în Cuba. Batista era singurul care putea să asigure Mafiei un teren propice de acţiune şi să menţină ordinea pe insulă, garantînd astfel realizarea proiectului grandios al lui Lansky. În felul acesta cunoscutul gangster şi naş mafiot a intervenit în istoria Cubei şi este foarte probabil că indirect- a determinat întreaga evoluţie ulterioară a evenimentelor politice din această ţară.

Fulgencio Batista y Zaldivar a fost unu! dintre cei mai răi şi mai temuţi dictatori din zona Mării Caraibilor. S-a născut în 1901 în partea estică a insulei ca fiu al unui frizer. Şi-a făcut ucenicia la zidari, a învăţat croitoria, iar ca „machetero" s-a ocupat de recoltarea trestiei de zahăr. în 1920 a intrat în^ârmată, a absolvit şcoala de subofiţeri şi a devenit secretarul marelui stat major, iar mai tîrziu secretarul personal al preşedintelui Gerar- do Machada. în a doua jumătate a anilor douăzeci a făcut parte dintr-o organizaţie militară care a organizat o lovitură de stat. La 4 septembrie 1933 dictatorul Machada a fugit. Batista a fost numit preşedintele guvernului şi comandantul suprem al armatei, devenind omul numărul unu din Cuba şi un dictator absolut. în 1940 a fost ales preşedinte. După eşecul în alegerile din 1944 a emigrat în Florida unde a trăit pînă în 1948. Apoi s-a înţeles eu Mafia şi cu Meyer Lansky, pornind din nou pe drumul cuceririi puterii.

A fost un drum pavat cu dolari. Meyer Lansky a pariat pe favoritul său, a făcut pe mediatorul.şi s-a

arătat dispus să ofere sume enorme celor care îi puteau crea o atmosferă prielnică. La început nu a reuşit, dar nu şi-a pierdut răbdarea. După ce a primit o sumă mare în contul său personal din Elveţia, Socarras şi-a schimbat atitudinea şi i-a dat voie lui Batista să se întoarcă în Cuba.

Apoi dinţr-odată lucrurile au început să se precipite, în urma loviturii de stat Socarras a fost obligat să fugă, iar Batista a devenit din nou un dictator cu puteri nelimitate. în 1954 şi-a pregătit terenul pentru a fi ales preşedinte, dar în 1959 a fost răsturnat de mişcarea revoluţionară condusă de Fidel Castro.

Serviciul ^de contrainformaţii american îl cunoştea pe Meyer Lansky din timpul pregătiri debarcării aliaţilor occidentali în Sicilia. Se spune că nici un serviciu de contrainformaţii din lume nu-i scapă din ochi pe foştii colaboratori. Prin urmare pare verosimilă supoziţia, conform căreia Meyer Lansky a primit de la foştii săi prieteni instrucţiuni şi sfaturi precise în legătură cu pregătirea întoarcerii lui Batista în Cuba. Mai tîrziu Doc Sta- cher a afirmat că Lansky a luat parte la mai multe consfătuiri cu înalţi demnitari americani, devenind mediatorul dintre Administraţia de la Washington şi dictatorul Batista.

Era o situaţie avantajoasă pentru Lansky. Conform principiului compensaţiei valabil şi în politică, Batista l-a sfătuit pe prietenul său să nu apară în Cuba pînă ce el nu va pune mina pe întreaga putere. A fost un sfat înţelept. După ce Batista a devenit stăpînul insulei. Mafia americană şi-a făcut intrarea pe scenă.

Rețeta succesului a fost copiată după modelul Las Vegasului; s-au construit hoteluri de lux relativ ieftine, restaurante cu bucătărie excepțională și deservire ireproșabilă, localuri de noapte în care apăreau vedete celebre. Batista era un partener lacom. încă din trecut se obișnuise să participe la afacerile Mafiei, iar acum devenise asociatul ei din umbră. Nu se știe cui i-a venit ideea, dar cert este .faptul că șeful statului cubanez și Mafia au căzut de acord să colaboreze. Vistieria statului adăuga la fiecare dolar investit de Mafie cîte un dolar din propriul său buget. Convenția financiară nu s-a limitat însă numai la cîteva calcule simple,- ci dictatorul Batista a încheiat cu reprezentanții cartelului crimei o înțelegere bizară care stipula drepturile și obligațiile ambelor părți. Fiecare hotel nou al cărui cost depășea 1 000 000 de dolari primea automat o licență de cazinou/

și la rîndul său fiecare hotel cu cazinou era scutit de impozit. Republica cubaneză se obliga în același timp să aducă din Statele Unite fără taxe vamale materiale de construcție,, instalațiile și toate dotările necesare.

Era o înțelegere avantajoasă. Batista era dispus să facă orice pentru că la mijloc se afla propriul său interes. în felul acesta pe malul golfului au început să apară hoteluri noi cu cazinouri, baruri și săli de varieté, Meyer Lansky a adus din Statele Unite lucrători îndemînatici și verificați care au înființat școli pentru cameriste, chelneri și personalul din cazinouri. După propriile sale cuvinte, un singur expert american pe nume Sammy Bratt a instruit la „Montmartre Club" din Havana sute de tineri crupieri cubanezi.

Meyer Lansky își cunoștea bine colaboratorii. Aceștia cîștigau ilicit milioane de ^dolari și aveau nevoie de o întreprindere în care să-și investească capitalul, iar el le oferea acest prilej. Avea de unde să selecteze. I-a chemat la Havana pe cei verificați, le-a prezentat hotelurile și cazinourile și le-a permis să devină coparti- cipanți. Astfel Mafia americană a invadat insula. Membrii cartelului crimei au pus repede stăpînire pe oraș. Jake, fiul lui Lansky, a devenit directorul hotelului „National", cel mai vechi hotel din' Havana. Sarcina lui era în primul rînd să aibă grijă ca șefii cazinourilor să administreze corect veniturile încasate, Moe Dalitz a devenit proprietarul unui cazinou, gangsterul Santos Trafficante s-a mutat din Florida la Havana cu intenția de a construi aici un cazinou, dar nu a primit licența necesară; Meyer Lansky s-a înțeles cu Batista ca acesta să verifice personal pe toți cei interesați să se implice în sectorul respectiv.

Sam Tucker, directorul lui „Beverly Hills Club" din Los Angeles a venit la Havana ca să-l ajute pe Lansky și pe acoliții săi să conducă cazinourile, casele de

toleranţă şi barurile. Aşa cum era de aşteptat, boşul şi-a pus de-o parte bucăţica cea mai bună. A devenit proprietarul hotelurilor „Sevilla Baltimore" şi „Havana Hilton" (astăzi „Havana Libre") şi a investit 14 000 000 de dolari în construirea uriaşului hotel „Riviera" fără ca numele lui să apară în registrele sau conturile din bancă.

Cuba acelor vremuri aparţinea americanilor şi Mafiei. Insula era legată de Florida aflată la o distanţă da numai 140 de kilometri printr-un pod aerian. Pe aeroportul din Havana aterizau la intervale de timp regulate avioane care aduceau turişti americani dornici să-şi petreacă aici weekend-ul. De aceea insula soarelui, unul dintre ultimele paradisuri, a fost poreclită „bordelul Americii".

Biografii lui Lansky, Eisenberg, Dan şi Landau subliniază cu plăcere aspectele pozitive şi legile ale activităţii acestuia. Ei merg atît de departe încît afirmă că naşul mafiot a fost un om întreprinzător care a vrut să ajute populaţia cubaneză, iar pe copii săi i-a crescut cu frica lui Dumnezeu ca pe nişte cetăţeni americani onorabili.

Uneori se pare că au avut dreptate. Buddy, băiatul lui Lansky s a angajat ca recepţioner sau telefonist în hotelurile tatălui său din Las Vegas, Florida sau Cuba nu din modestie, ci pentru a strînge informaţii. Recep- ţionerul ştie întotdeauna cine locuieşte în hotel, cu cine se întîlneşte şi care e scopul întâlnirii. Telefonistul dă legătura telefonică şi poate să intercepteze convorbirile. Se spune că miliardarul grec Aristoleles Onassis şi-a început cariera impresionantă ca telefonist într-un hotel de lux din Buenos Aires. Asculta ordinele pe care bancherii le dădeau agenţilor de la bursă, făcea speculaţii conform indicaţiilor acestora, profita de pe urma lor şi în felul acesta a strîns capitalul iniţial. Buddy Lansky şi fratele său, Jake, aveau grijă de averea tatălui lor şi-l avertizau în cazul celui mai mic pericol. Nu au întrevăzut posibilitatea izbucnirii revoluţiei, iar de Fidel Castro au aflat numai după ce acesta a preluat puterea politică, obligîndu-i să părăsească la repezeală insula.

Fulgencio Batista şi-a împachetat lucrurile în grabă şi a dispărut. Mafioţii, proprietarii de hoteluri şi cazinouri l-au urmat. Meyer Lansky a părăsit insula cu unul din ultimele avioane- Mai tîrziu a declarat că în panica ce l-a cuprins a lăsat la Havana bani lichizi în valoare de 17 000 000 de dolari, respectiv o parte din veniturile încasate în cazinouri, care urmau să fie depuşi în contul unei bănci din Elveţia şi împărţiţi. între asociaţi. Nu vreau să-i pătăm conştiinţa, dar declaraţia lui nu pare verosimilă. Dacă avea într-adevăr bani lichizi, nu era greu să-i ia cu el la bordul ultimului avion. Pe insulă au mai rămas fiul lui, Jake,

directorul hotelului „National" şi alţii care trebuiau să supravegheze averea Mafiei, precum şi agenţii C.I.A.

Presa americană a folosit bineînţeles situaţia nou creată şi a declinat pierderile „sărmanei" Mafii la toate cazurile. Au apărut speculaţii Obişnuite, prognosticuri ale ziariştilor şi ştiri senzaţionale inventate. Dintre acestea face parte şi afirmaţia potrivit căreia imediat după fuga sa din Cuba, Meyer Lansky a intrat în legătură cu vechile sale cunoştinţe de la C.I.A., cărora le-a propus ca membrii Mafiei rămaşi pe insulă să-l lichideze pe Fidel Castro după metoda folosită de Murder Inc.

Era convins, se spune, că pistolarii săi i-ar putea veni de hac conducătorului revoluţiei cubaneze şi după moartea lui, revoluţia s-ar stinge, dictatorul Batista ar reveni, iar Mafia ar prelua din nou hotelurile şi cazinourile.

înainte de a trece la reconstituirea evenimentelor de atunci care urmăreau de fapt răsturnarea lui Fidel Castro, să ne ocupăm de altă afirmaţie a biografilor lui Lansky, potrivit căreia, încă din primele zile ale instaurării guvernului lui Castro în Cuba, Meyer Lansky şi-ar fi folosit întreaga sa influenţă politică ca „să-l răstoarne'. Drumul ales a fost întortocheat şi fără , prea mari speranţe. Unul dintre oamenii pe care a. mizat Lansky a fost cartoforul Dan C. Smith, o bună cunoştinţă de-a sa. Smith pierduse în cazinourile lui Lansky cîteva zeci de mii de dolari Nu am reuşit să aflu din ce trăia Smith atunci cînd nu juca la ruletă sau blackjack sau dacă era un jucător profesionist. Cert este că a făcut parte din grupul de americani care **la** începutul anilor cincizeci au venit la Havana ca să sondeze ce posibilităţi comerciale au. Printre ei **s**–a aflat şi Richard Nixon, preşedintele de mai tîrziu **al** Statelor Unite, care intrase în legătură cu Mafia cu mult timp înainte. în perioada în care-şi făcea practica de avocat la Whittier, în California, Nixon l-a cunoscut pe Bugsy Siegel, a cărui gardă personală, Mickey Cohen, s-a lăudat mai tîrziu că l-a ajutat să ajungă la Casa Albă, procurîndu-i bani pentru campania electorală.

Cazinoul „Sanssouci" din Havana era proprietatea lui Meyer Lansky. Aici s-a petrecut un episod neplăcut în legătură cu cel de-al doilea protagonist care trebuia să-l ajute pe Lansky în răsturnarea guvernului revoluţionar din Cuba. George Smathers era membru în Congresul Statelor Unite şi prieten cu Nixon. Cazinoul „Sanssouci" era condus de Norman Rothman. într**-o** noapte senatorul Smathers a pierdut la ruletă mai mulţi bani decît avea şi conform obiceiului a fost somat de directorul cazinoului. în momentul acela a intervenit avocatul

de atunci şi preşedintele de mai tîrziu, Richard Nixon, care a sunat ambasada americană, rugîndu-l pe ambasador să facă uz de influenţă spre a-l convinge pe Rothman să renunţe la intenţia sa de a înainta **o** plîn- gere contra senatorului Dorinţa lui a fost îndeplinită.

A fost un joc inteligent prin care Lansky a încercat să-l convingă pe senatorul Smathers să atragă pe cineva din guvernul, american în organizarea atentatului împotriva lui Fidel Castro. Potrivit unor versiuni, el ar fi fost cel care l-a convins pe John F Kennedy, prietenul său şi preşedintele Statelor Unite, să fie de acord cu debarcarea americanilor în Cuba. în măsura în care a- ceastă variantă este veridică, strădanile sale au fost inutile. Astăzi se cunosc o serie de documente care confirmă faptul că preşedintele John F Kennedy nu trebuia să fie convins.Prima propunere de înlăturare n lui Fidel Castro a fost făcută de Jack Hawkins, colonel de infanterie navală şi de Jacob Esterline, membru în D.D.P.G, (Depufy Directorate for Plans), care au plănuit implantarea unor emigranţi cubanezi şi debarcarea unui grup bine antre» nat de diversionişti fiindcă aflaseră că în Cuba nu există o opoziţie contra lui Fidel Castro, Debarcarea de la Playa Giron s-a soldat cu un eşec, iar Statele Unite, C.I.A. şi preşedintele Kennedy au suferit o mare înfrîngere personală şi o mare ruşine.

PLANUL MONGOOSE

Mongoose este un animal mie şi ager din familia fel idelor care se mai numeşte mungo, mangusta sau ihneu- mon. Are calitatea extraordinară de a omorî cel mai mare şi mai otrăvitor şarpe. Poate tocmai de. aceea criptologii de la Central Intelligence Agency au dat acest nume conspirativ proiectului de asasinare a lui Fidel Castro. În India mangustele sînt păstrate în casă ca să o protejeze împotriva şerpilor otrăvitori, iar fachirii le au la îndemînă atunci cînd îşi prezintă numerele cu cobre şi şerpi cu clopoţei. Acest mic patruped se poate descurca în orice situaţie. E suplu, agil şi mai rapid de- cît şarpele, împotriva căruia trebuie să lupte. Proiectul „Mongoose" nu a fost nici ingenios, nici realizabil, cu toate că agenţii, conducerea CIA. şi mulţi alţi specialişti au epuizat aproape toate posibilităţile de punere a lui în practică, inclusiv colaborarea cu Mafia americană şi cu ucigaşii profesionişti.

Istoria uneia dintre cele mai ruşinoase operaţiuni secrete care a fost multă vreme tăinuită cu

grijă a reuşit în cele din urmă să iasă la lumină, stîrnind indignarea opiniei publice din întreaga lume prin brutalitatea, originalitatea, dar şi naivitatea ei. Guvernul Statelor Unite, cu ştiinţa şi consimţămîntul celor mai înalţi demnitari ai săi, inclusiv a preşedintelui, a pus la cale asasinarea politicienilor incomozi din statele vecine independente.

În presa americană au apărut articole care învinuiau C.I A de activitate ilegală, iar opinia publică cerea lămuriri, astfel încît Administraţiei de la Washington nu i-a mai rămas altceva decît să ancheteze cazul. În noiembrie 1975 un comitet special al Senatului Statelor Unite, constituit din reprezentanţii celor două partide politice, Republican şi Democrat, a emis un document privind activitatea C.I.A. Comisia de anchetă condusă de Senatorul Frank Churche din statul idaho a ajuns la concluzia că C.I.A. a pus la cale lichidarea unor oameni de stat străini cu acordul demnitarilor guvernamentali; Acţiunile planificate au devenit parte componentă a politicii externe a S.U.A. Comisia de anchetă a audiat timp de şaizeci de zile martorii ale căror depoziţii au acoperit opt mii de pagini şi de asemenea a verificat activitatea strict secretă a C.I.A, în perioada 1959—1972, ajungînd la concluzia că Central Intel]igence Agency a încercat prin toate mijloacele să realizeze operaţiunile secrete.

Ca în multe alte scandaluri, inclusiv în afacerea Wa- tergate, ziariştii au jucat iuT"rbl important şi în acest caz. Unul dintre cei mai cunoscuţi comentatori de presă, Drew Pearson, a obţinut o informaţie interesantă şi con» fidenţială de la avocatul Edmound Morgan, care a aflat de la unul din clienţii săi că „Fidel Castro intenţionează să organizeze asasinarea preşedintelui John F. Kennedy". La început Morgan a ezitat să pronunţe numele clientului său, dar în cele din urmă a declarat că informaţia a fost furnizată de John Roselli, unul dintre naşii mafioţi. Drew Pearson l-a vizitat la Washington pe Earl Warren, preşedintele Tribunalului Suprem al Statelor Unite (cunoscut ulterior din perioada cînd avea. să fie desemnat preşedintele Comisiei împuternicită să elucideze împrejurările atentatului comis asupra preşedintelui Kennedy), iar acesta a luat legătura cu James J. Rowley, şeful serviciului de spionaj, ca să cerceteze cazul.

Rowley a încercat să-l determine pe Morgan să depună mărturie, dar avocatul l-a refuzat. La 13 februarie 1967 l-a informat pe J. Edgar Hoover, directorul F.B.I. care urma să se ocupe personal de acest caz, dar nu a mai avut timp. Drew Pearson s-a hotărît să dea publicităţii acest fapt senzaţional. La 3 martie 1967 a apărut an articol al cărui autor îşi

exprima o bănuială în legă- ură cu mobilul atentatului comis asupra preşedintelui a Dallas, Fratele preşedintelui, senator şi ministrul justiţiei, ar fi fost de acord cu săvîrşirea unui atentat (în articol nu se menţiona asupra cui) care nu a reuşit şi planul lui „s-a întors ca un bumerang împotriva fratelui său".

Deşi după atentatul de la Dallas au apărut numeroase ipoteze, bănuieli şi speculaţii în legătură cu persoana care a organizat din umbră complotul împotriva preşedintelui,- iar noua versiune părea a fi una dintre acestea, preşedintele Johnson şi Robert Kennedy au dat dispoziţie lui Hoover, directorul F.B.I., să continue anchetarea cazului. La 20 martie avocatul Morgan a fost vizitat la biroul său de doi agenţi FB I, cărora nu le a divulgat numele informatorului care îi era client. A. menţionat însă că informaţiile de care dispune sînt compuse din două părţi, dintre care una referitoare la complotul organizat de Castro împotriva lui Kennedy, iar cealaltă privind operaţiunea pusă la cale de C.I A. împotriva lui Fidel Castro, operaţiune la care a participat şi clientul său.

Era o informaţie-senzaţională, chiar şi pentru cei mai blazaţi agenţi F.B.I. La 22 martie aceştia au remis preşedintelui Johnson o notă informativă completă despre cazul avocatului Morgan, precum şi despre activitatea suspectă a C.I.A., care împreună cu Mafia a elaborat planul de asasinare a lui Fidel Castro.

În ziua cînd preşedintele Johnson citea raportul F.B.I. în care se sugera că C.I A. organizează asasinarea politicienilor străini, Casa Albă a fost vizitată de directorul C.I.A. Richard Helms şi de colaboratorul său Nicholas De B. Katzenbach. Deşi scopul venirii lor era să discute problema finanţării organizaţiilor studenţeşti care ser- veau scopurilor diversioniste ale C.I.A , preşedintele le a cerut să raporteze în amănunţime despre implicarea C.I.A. în planul de asasinare a lui Fidel Castro. După această primă întrebare neplăcută a urmat cea de a doua, care se referea la participarea C.I.A. la uciderea dictatorului Diem şi a lui Trujillo.

Servirile de spionaj nu se poartă întotdeauna cu mănuşi, iar pe fronturile invizibile au loc uneori adevărate înfruntări. În general metodele folosite de C.I.A. nu sînt cunoscute. Librăriile americane, dar nu numai cele americane sînt pline de cărţi în care spionii îşi împuşcă adversarii şi cititorilor nu le trece prin cap că ei ar putea sau ar trebui să procedeze altfel. Moartea face parte din meseria lor. ,

Lyman Kirkpatriek, inspector general la Central In- telligence Agency a mărturisit că în cei

zece ani cît a lucrat în această funcţie nu i s-a întîmplat să afle că agenţii C.I.A. au omorît pe cingva. în presa mondială au apărut multe informaţii despre" fapte petrecute în Laos, Congo, dar mai ales Vietnam, care atestă exact opusul declaraţiilor lui. Poate că în aceste cazuri asasinatele nu au fost aprobate anticipat de cei mai înalţi reprezentanţi ai Administraţiei de la Washington sau chiar direct de preşedintele Statelor Unite. Moartea rămîne însă moarte indiferent de cine şi la ce nivel e planificată şi aprobată.

Serviciile de spionaj nu reuşesc să ascundă totul. Aşa, de pildă, a fost dat la iveală conţinutul convorbirii care a avut loc în anul 1952 între Allen Dulles, directorul de atunci al C.I.A., Richard Helms, viitorul şef al C.I.A. şi alţi funcţionari superiori ai C.I.A. La această întîlnire un general vestgerman al cărui nume a rămas necunoscut a cerut agenţilor Central Intelligence Agency să-l lichideze pe Walter Ulbricht secretarul general de atunci al Partidului Socialist Unit German, viitorul preşedinte al Consiliului de Stat al RDG. Reprezentanţii C.I.A. au refuzat.

În anii şaizeci însuşi Robert Murphy, consilierul preşedintelui în problema activităţii serviciilor de spionaj din S.U.A., a propus agenţilor C.I.A. să-l lichideze pe liderul vienamez Ho Şi Min.

„Ho Şi Min,este sau nu o problemă? Nu puteţi să scăpaţi de el ? După cîte ştiu, puteţi. Treceţi la acţiune".

Cazul „Robert Murphy" a fost dezbătut de Comisia Chureh, dar numele lui nu figurează în raportul fina· fiindcă C.I.A. nu a încercat să comită acest asasinat. Este interesant că funcţionarii superiori C.I.A. au trebuit să explice multă vreme consilierului preşedintelui în probleme de spionaj că nu-l pot lichida pe Ho Şi Min fiindcă opinia publică ar afla_ imediat cine a stat în umbra înlăturării omului de stat vietnamez.

Livingston Merchant era pe atunci secretar de stat pentru probleme politice în guvernul' preşedintelui Ei- senhower. La 3 noiembrie 1960 în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru debarcarea în Cuba, el i-a întrebat pe şefii C.I.A. care participau la consultaţia Comitetului special pentru operaţiile secrete ale C.I.A. :

„Există planuri concrete de înlăturare a lui Fidel, Raui şi Che Guevara ? Dacă cei trei ar dispare subit de pe faţa pămîntului, conducerea cubaneză şi-ar pierde capul".

Generalul Cabell,... directorul adjunct al C.I.A. a încercat să-l determine pe Merchant să-şi schimbe părerea. Curînd după aceea sau poate chiar în aceeaşi perioadă C.I.A. pregătea atentatul împotrivă

reprezentantului revoluţiei cubaneze. Planul guvernului lui Kennedy de asasinare a lui'Fidel Castro a fost anunţat oficial la 10 august 1962, în perioada aşa-numitei crize cubaneze. în biroul ministrului de externe al Statelor Unite, Dean Rusk, a fost convocat comitetul special care se ocupa de „Operaţiunea Mongoose". Ministrul apărării Robert Mc Namara era pro, directorul Comitetului Informativ Ed- ward A. Murrox contra. Ceilalţi nu s-au pronunţat, sau cel puţin declaraţiile lor nu au fost consemnate.

Mulţi au încercat să treacă sub tăcere conţinutul dez-' baterilor de la această întîlnire. Au exictat păreri, conform cărora problema asasinatelor politice, plănuite sau cel puţin gîndite nu trebuia discutată-în cabinetele unui for federal atît de înalt cum era Ministerul de externe al S.U.A. şi în faţa Cinul auditoriu iarg de funcţionari superiori de stat.

De pregătirea „Operaţiunii Mongoose" s-a ocupat o echipă specială formată din agenţi ai secţiei „Task Force W." din cadrul C.I.A. La 13 august, şeful echipei, Wil- liam Harvay, a primit de la Edward G. Lansdal, însărcinatul ministrului justiţiei Robert Kennedy în problema organizării acţiunii, o notă informativă asupra posibilităţilor de acţionare împotriva lui Fidel Castro, inclusiv de lichidarea a lui. în interiorul C.I.A. au început să se audă glasuri pro şi contra, iar mulţi au atras atenţia că acest proiect special ar trebui dezbătut cu uşile închise.

Devenit şef al C.I.A. în 1962, Richard Helms a preluat nu numai conducerea operaţiunii pregătite, ci şi răspunderea pentru modul eKde desfăşurare. De la bun început noul şef s-a trezit într-o situaţie dificilă. Circula zvonul că fostul şef C.I.A. fusese nevoit să demisioneze după eşecul debarcării în Cuba, iar Helms trebuia să reabiliteze reputaţia C.I.A. şi să dovedească că e mai capabil decît predecesorul său.

în toamna anului 1961 directorul C.I.A. a primit de la fraţii Kennedy ordin să-l înlăture pe Fidel Castro. Aceeaşi dispoziţie o primise şi fostul şef. Mc Coneo. Fraţii Kennedy formau o echipă puternică. Robert Kennedy era ministrul justiţiei şi nu un ministru oarecare. Iniţiase campania pentru combaterea criminalităţii, a corupţiei, a implicării politicienilor în afacerile murdare ale lumii interlope americane, declarase o luptă necruţătoare contra Mafiei şi se părea că voia să preia şi conducerea C.I.A.

în luna decembrie 1961 C.I.A. a pus la cale lichidarea lui Fidel Castro sub controlul direct al Casei Albe, dar de data aceasta la nivelul profesionist obişnuit în serviciile de spionaj. Operaţiunea a fost declarată strict secretă şi a participat la ea un număr

foarte mic de agenţi. Secretul a fost atît de bine păstrat încît a supravieţuit planului aproape zece ani. După cum ştim nici Richard Helms nu a-repurtat succes, iar fraţii Kennedy şi-au pierdut viaţa în condiţii încă neelucidate complet. Helms a reuşit însă să păzească secretul „Operaţiunii Mongoose" în faţa ziariştilor americani.

Nu a fost de~ loc un lucru simplu şi uşor. înşişi fraţii Kennedy periclitau păstrarea secretului. La 20 aprilie 1961 preşedintele Kennedy a vorbit în faţa membrilor „American Society of Newspaper Eaitors", (Societatea editorilor de ziare) — ce-i drept, doar în apropouri — . despre hotărîrea sa de a acţiona împotriva Cubei, folosind orice mijloace. în decembrie 1962 la Miami Beaeh şi-a asigurat ascultătorii că emigranţii cubanezi se Vor .întoarce biruitori la Havana.

Mai tîrziu s-a afirmat că „Operaţiunea Mongoose" a fost cel mai mare proiect din istoria C.I.A. Nu ştim dacă este adevărat, dar în orice caz la acţiune au participat cei mai buni experţi în domeniu, dar metodele pregătite au fost atît de naive şi inofensive încît au dat faliment. .

"C.I.A. nu avea agenţi în Cuba, şi, prin-urmare, nu ' cunoştea situaţia de pe insulă. Curînd s-a dovedit că nu se poate băza pe o opoziţie contra lui Castro fiindcă a- ceasta nu exista, deşi emigranţii cubanezi afirmau exact invers. Aceştia vroiau să instituie pe insulă haosul, să submineze economia naţională şi să organizeze sabotaje care să compromită tînărul stat.

Neräbdători, fraţii Kennedy îi incitau mereu la acţiune pe şefii C.I.A. Robert Kennedy a declarat că îl interesează foarte mult sabotarea minelor de cupru din Matahambre.

Bătrînul domn John Kennedy, tatăl lui Robert şi John, era un om de afaceri talentat. Familia Kennedy deţinea multe întreprinderi rentabile şi de aşemenea investise acţiuni în societatea de extracţie „Anacoda" din Chile. Această Situaţie explică parţial intrigile de culise în vederea organizării unei lovituri de stat în Chile şi a . asasinării preşedintelui Allende, dar şi interesul enorm de a paraliza activitatea societăţii concurente din Cuba.

Kennedy a dat ordin să fie aruncate în aer cîteva utilaje importante ale minei Matahambre, aşezată în partea vestică a insulei. Se spune că în fiecare zi telefona la C.I.A. ca să afle cum se derulează acţiunea. Sabotorii au făcut trei încercări nereuşite, iar mina a continuat să funcţioneze.

Monstruozitatea proiectului „Mongoose" este dovedită de cîteva date. În Florida a fost constituită o filială a C.I.A. formată din 600 de spioni calificaţi, care urmau să devină şefii unui grup de 3000 de

agenţi diversionişti. Lansdale era un spion cu experienţă şi avea la dispoziţie destul de mulţi sabotori versaţi care lucraseră pentru el sau împreună cu el în Filipine şi Vietnam, dar în Cuba nu avea nici o şansă, după cum avea singur să se convingă.

În protocoalele comisiei de-anchetă au apărut o serie de „perle" care demonstrează neseriozitatea şi dezinformarea celor ce au organizat acţiunea. Agenţii se pregăteau să răspîndească în Cuba zvonul că se apropie ziua Judecăţii de Apoi, iar Cristos a spus că vrea să apară în Cuba, dar numai dacă va fi înlăturat Fidel Castro. în noaptea cînd avea să coboare pe Pămînt, de ţărmul cubanez urma să se apropie un submarin american din care agenţii C.I.A. lansau rachete pentru a crea cadrul potrivit coborîrii Domnului pe pămînt. Focurile de artificii trebuiau să-i convingă pe cubanezi că a venit Judecata de Apoi. O asemenea înscenare naivă nu mai necesită nici un fel de comentariu.

Mici grupe de sabotaj au fost debarcate sub vălul nopţii pe coasta cubaneză şi au incendiat cîmpurile cu trestie de zahăr. Aflîndu-mă în perioada aceea în Cuba, am văzut că populaţia era vigilentă, oamenii mergeau la lucru înarmaţi şi se ofereau benevol să păzească cîmpul în timpul nopţii. Diversioniştii nu aveau nici o şansă, într-o noapte abia au reuşit să fugă cu barca. Din cauza acestor insuccese creştea nervozitatea fraţilor Kennedy, care după înfrîngerea de la Playa Giron l-au considerat pe Fidel Castro duşmanul lor personal. în aceste condiţii era logic să crească presiunea exercitată asupra brigăzii „Task Force W." de la Washington. Proiectul asasinării liderului cubanez a devenit cel mai cinic plan al acelor vremuri.

Potrivit protocoalelor Comisiei Church, agenţii C.I.A. au încercat de cel puţin opt ori să-l ucidă pe Fidel Castro. Centrala C.I.A. din Langley, statul Virginia, a oferit chiar o recompensă în valoare de 10 000 dolari celui care va reuşi să înscneneze un accident de automobil în care să-şi piardă viaţa Râul, fratele lui Fidel Castro. Agenţii C.I.A. au încercat să-i determine pe bucătari să-i introducă o doză mortală de otravă în mîncare sau într-un pahar cu daiquiri ori mohita.

Nu e de mirare că în cele din urmă agenţii C.I.A. au apelat la sprijinul specialiştilor. Om de legătură a devenit locotenentul Sheffield Edwards, directorul sectorului de securitate al C.I.A., care a intrat în legătură cu Robert Maheu fost agent cunoscut prin serviciile valoroase pe care le adusese în trecut.

— Vom primi 15CJ.000 de dolari spuse Edwards.

— Nu e cine ştie ce ! răspunse, zîmbind, Maheu.

—• Poţi să-ţi construieşti o casă.

— Dar să şi primeşti un glonţ în cap. O să vă fao rost de cineva.

Maheu a organizat complotul comun al C.I.A. şi Mafiei, recomandîndu-le să discute cu versatul gangster John Roselli, care a stabilit apoi legătura cu Santos Tra- fficante şi Sam Giancana. Aceştia urau revoluţia cubaneză, şi în special pe Fidel Castro, fiindcă îi obligase să renunţe la milioanele pe care le încasaseră în cazinourile din Havana.

Agenţii C.I.A/ au suferit primul eşec în octombrie 1961 La Havana se pregătea un mare miting politic în faţa palatului prezidenţial la care urma să vorbească Fidel Castro. La etajul opt al casei numărul 29 de pe Avenida de las Misiones, de unde se deschidea o vedere directă asupra tribunei, diversioniştii C.I.A. au pregătit o bazucă cu ajutorul căreia urmau să-l omoare atît pe
Fidel Castro, cît şi pe reprezentanţii cubanezi aflaţi la tribuna oficială. Atentatul nu s-a produs, iar femeia care trebuia să aprindă bazuca a fost prinsă. înainte mai încercase să arunce o încărcătură explozivă în magazinul „Sears", dar fusese prinsă în flagrant delict. La interogatoriu ea a dat în vileag planul atentatului, numele conducătorului acţiunii — Juan Izquierdo Diaz — şi al celorlalţi agenţi. Diaz a trădat apoi numele complotiştilor. Toţi au fost închişi, iar poliţia cubaneză le-a confiscat armele şi încărcăturile explozibile.

După ce au fost atraşi de C.I.A. în realizarea „Operaţiunii Mongoose" ucigaşii Mafiei, Sam Giancana şi John Roselli, la care s-a adăugat Santos Trafficante, au început să pună la cale un atentat cum nu s-a mai pomenit în toată istoria Mafiei. Datorită insucceselor repurtate de grupele de diversit5fiişti în Cuba, C.I.A. şi-a dat seama că pistolarii săi nu vor reuşi să-l împuşte pfe Fidel Castro. De' aceea a apelat la laboratoarele sale chimice speciale ca să confecţioneze ţigări de foi otrăvite ce urmau să- fie introduse în apartamentul lui Fidel Castro din New York unde acesta urma să participe la o şedinţă a Naţiunilor Unite. Conform versiunii poliţistului newyorkez Michafel J. Murphy, în cutia cu ţigări cu foi trebuia amplasată şi o încărcătură explozivă care exploda în momentul deschiderii cutiei.

într-adevâr Comisia de anchetă Church a constatat că la 7 octombrie în laboratoarele C.I.A. au fost pregătite ţigări de foi şi pilule cu otravă botulinică al căror efect fusese verificat mai întîi pe maimuţe. Locotenentul Ed- wards le-a predat lui John

Roselli la hotelul „Fontaine- biau" pentru ca acesta să le transmită mai departe. La sfîrşitul lunii februarie 1961 Roselli a comunicat noilor săi şefi de la C.I.A. următorul mesaj :

„Pilulele cu otravă botulinică au fost predate unei pe ane din imediata apropiere a lui Castro, dar aceasta ni le-a. dat înapoi deoarece între timp a fost obligată să-şi dea demisia".

în 1963 agenţii C.I.A. au inventat alte cîteva reţete de asasinare a lui Fidel Castro, la care nu şi-au dat concursul ucigaşii plătiţi ai Mafiei. Membrii sindicatului crimei nu erau atît de naivi. Proiectul a fost elaborat de o echipă specială „W" condusă de D. Fitzgerald căruia i-a venit ideea să speculeze pasiunea lui Castro de a pescui sub apă, chiar şi în Marea Caraibilor, peşti şi „carocoles", scoici de culoare roz, foarte rare şi de a strînge corali de pe miile de recife din jurul insulei, folosind harpoane cu aer comprimat. Tehnicienii din grupul de operaţiuni speciale au început să elaboreze detaliile planului de a aşeza pe fundul mării o cochilie cu substanţă explozivă care la prima atingere îl sfîrteca în bucăţi pe scufundător.

Avocatul James Donovan era un avocat de elită, care în situaţii grele era consultat şi de guvern. Repurtase multe succese în sălile tribunalului sau în misiuni oficiale şi semioficiale. Cu mulţi ani în urmă a pledat în faţa tribunalului newyorkez în favoarea spionului sovietic Abel. Mai tîrziu a fost mediator la negocierile privind schimbarea lui Abel cu aviatorul-spion american, Powers. De data aceasta urma să joace un rol de neinvidiat, respectiv acela de a stabili la Havana împreună cu Fidel Castro şi cu alţi demnitari guvernamentali condiţiile eliberării prizonierilor americani capturaţi în timpul debarcării în Golful Porcului.

Agenţii C.I.A. de la laboratoarele tehnice i-au introdus în geamantan ultimul model de costum de scafandru din neopren pe care trebuia să-l ofere lui Fidel Castro sub formă de cadou din partea Statelor Unite. Costumul era tratat cu viruşi care provocau o boală infecţioasă malignă incurabilă, iar masca de scafandru şi buteliile de oxigen erau infestate cu bacili de tuberculoză.

Avocatul James Donovan a transportat la Havan; costumul de

scafandru, dar altul,
pe care l-a cumpăra
din banii săi în timp
ce costumul tratat
chimic a răma acasă.
Donovan nu era atît
de naiv ca agenţii
C.I.A., în tuind
zădărnicia planurilor
lor de înlăturare a lui
Fid

eCastro şi de reinstaurare în Cuba a dependenţei de Sta-, tele Unite.

Astăzi metodele folosite de agenţii americani pentru răsturnarea revoluţiei din Cuba ni se par ridicole. Cum e posibil să fi fost atît de naivi şi să fi crezut că spionul Lash va intra în anturajul lui Fidel Castro şi îi va injecta o doză de otravă cu seringa ascunsă în stilou ?

Toate planurile au dat greş, inclusiv colaborarea îr- genţilor C.I.A. cu Mafia. Naşii mafioţi care au participat la „Operaţiunea Mongoose" sînt morţi. Ucigaşii lor nu au fost descoperiţi. Dar şi acăst eşec a fost clasat alături de alte incidente, dună care a izbucnit cel mai mare scandal politic al vremurilor noastre — „afacerea Water- gate".

ROBERT KENNEDY MĂRTURISEŞTE

Victor Riesel a fost unul dintre cei mai cunoscuţi ziarişti americani, specializat încă din 1936 în demascarea criminalităţii. A ajutat la elucidarea multor cazuri de omor, tîlhării şi jafuri comise de Mafia americană, fiind pus de nenumărate ori în situaţii de pericol maxim. Primea anonime de amenin̦are, i se ofereau sume mari de bani ca să tacă, dar a rezistat tuturor capcanelor. în 1958 a descoperit o urmă şi a început să strîngă documente compromiţătoare ce dovedeau că Mafia a colaborat cu politicienii americani. Drept urmare în presă şi la radio au început să fie pronunţate numele unor criminali şi ale acoliţilor lor. Americanii admirau curajul lui Riesel şi îi ţineau pumnii. »

Incoruptibilul ziarist ştia că Mafia conduce activitatea sindicatelor din Statele' Unite. Chiar şi Institutul de consultaţii în probleme sindicale fusese creat-şi se găsea sub controlul lui Giovanni Dioguardî, cunoscut sub numele de Johnny Dio, specialist în domeniul şantajului' şi autor al unor metode rafinate de stors bani.

Johnny Dio absolvise şcoala obişnuită a gangsterilor. La început a fost şeful Unei bande de infractori minori din New York, dar agerimea, tenacitatea şi lipsa de scrupule l-au ajutat să devină unul dintre ucigaşii de elită ai firmei Murder Inc. în 1937 a fost prins şi condamnat la închisoare, unde l-a cunoscut pe Lepke Bu- chalter, care l-a ajutat să-şi completeze lacunele. După ce a fost eliberat, s-a specializat în domeniul sindicatelor. Amenin̦ările, avertismentele, intimidarea şi asasinatele au devenit mijloacele sale obişnuite prin care îi con- strîngea pe antreprenori şi pe funcţionarii sindicali să-ţ plătească anumite taxe. A compărut de mai multe ori în faţa instanţei, dar de fiecare dată s-a întors acasă. Apoi şi-a făcut apariţia Victor Riesel, ale cărui articole fuseseră publicate în 192 de ziare şi reviste americane. În 1956 strînsese documente compromiţătoare în legătură cu Ln'rigile din sindicatul mecanicilor din Long Island condus cu mînă de fier de cuplul King, tatăl şi fiul. Numele lor adevărat era Koenig, şi în realitate lucrau

pentru dohnny Dio. Riesel a găsit doi muncitori docheri, Peter Batalis şi William Wilkens, ale căror depoziţii au provocat mare senzaţie.

Ca ziarist, Riesel voia să afle cît mai multe. I-a invitat pe cei doi muncitori într-un studio de radio şi programul pregătit cu ei a fost difuzat în seara zilei de 4 aprilie, stîrnind o mare agitaţie, mai ales în rîndul naşilor mafioţi. După înregistrare Victor Riesel, secretara lui, Betty Nevins şi cei doi muncitori au plecat împreună la „Lindy's Restaurant" de pe Broadway. Pe la două noaptea s-au despărţit şi Riesel împreună cu Nevins s-au îndreptat spre Avenue 51 unde era parcată maşina.

Un cerşetor se apropie de ei, cerîndu-le un bănuţ de 10 cenţi. în timp ce Victor Riesel se căuta prin buzunare, cerşetorul scoase o sticlă de coca-cola şi îl stropi pe faţă pe ziarist, dispărînd apoi imediat. Riesel începu să se clatine. în sticlă se afla acid sulfuric concentrat. Fu transportat la spitalul „Santa Clara", unde timp de cîteva săptămîni s-a luptat cu moartea. în cele din urmă a fost salvat printr-o serie de operaţii complicate. Dar şi-a pierdut vederea pentru totdeauna.

Întâmplarea a provocat indignare. Riesel a primit 750.000 de scrisori de simpatie, iar preşedintele Eisenho- wer a dat ordin directorului F.B.I. să găsească cu orice preţ atentatorul. Nu era uşor să afli culisele acestei- fapte îngrozitoare. Pretutindeni agenţii F.B.I. se loveau de un zid de tăcere. în cele din urmă au reuşit să facă rost de cîţiva martori dispuşi să vorbească, astfel încît evenimentele de atunci au putut fi reconstituite.

Gondolfo Miranti era proprietarul unei cofetării din cartierul de'est-al New York-ului. Aici nu se vindea numai îngheţată italienească, torturi şi bomboane din mar- ţipan, ci în spatele tejghelei se aranjau afaceri dubioase. În martie 1956 cofetăria a fost vizitată de Charles Tusa şi şeful său, Dioguardi. S-au aşezat la o măsuţă, au comandat un gelato napolitan şi au ordonat comiterea unui omor în schimbul sumei de 1.000 de dolari.

Cofetarul italian era numai un intermediar. El a transmis ordinul gangsterului Domenico Bandi, iar acesta mai departe unui anume Josepf Carlino. Executantului, tânărului de 20 de ani. Abraham Telvi, i s-a promis suma de 500 de dolari, fiindcă un fleac ca răzbunarea pentru necredinţă nu merită mai mult. În seara zilei -c'rd avea loc transmisia, trei indivizi aşteptau în faţa clădirii radioului. După ce Riesel a ieşit afară însoţit de secretară şi cei doi muncitori, a fost urmărit pînă cînd a intrat 'în restaurant. Doi indivizi s-au ascuns într-o maşină parcată între Avenue 50 şi Avenue 51, iar Telvi l-a aşteptat la ieşire.

După ce l-a împroşcat pe Riesel cu acid sulfuric, Telvi a simţit imediat o usturime îngrozitoare pe obraji,

Cîteva picături îl stropiseră pe frunte şi pe faţă. Le şterse cu mîneca şi alergă spre maşină. în clipa aceea la colţul străzii apăru o patrulă de poliţie. Cu prezenţă de spirit Telvi minţi că a fost atacat de doi docheri necunoscuţi. Toţi se strînseseră lîngă Riesel care se chircea de durere pe trotuar. Telvi reuşi să se ascundă în maşină şi Miranti împreună cu Band îl transportară la locuinţa iubitei sale, Cruz. Aici constatară că şi Telvi este stropit cu acid sulfuric. Cicatricele de pe faţa lui puteau fi un indiciu bun pentru poliţie.Olga de la Cruz era o femeie deşteaptă şi calculată. După ce a aflat de la radio pe cine a desfigurat iubitul ei, şi-a dat seama că de fapt a fost păcălit. Pentru atentatul împotriva unui ziarist atît de cunoscut trebuia primească cel puţin 50.000 de dolari. Cu acordul lui Tel- vi, Olga s-a dus la cofetăria lui Miranto, Şi-a comandat piersici cu frişcă şi i-a spus şefului că Telvi pretinde pentru serviciul său 50.000 de dolari. Cofetarul- a ascultat-o atent şi i-a transmis lui Telvi să-l aştepte în ascunzătoarea lui pentru că trebuie să se sfătuiască.

După cîteva zile în pragul apartamentului Olgăi a apărut un individ necunoscut.

— Am venit după. tine, îi spuse în antreu lui Telvi. M-a trimis şeful. Eşti căutat de poliţie. Trebuie să te ascunzi.

— Unde ? întrebă Abraham Telvi.

— în Florida.

Au urcat într-o limuzină care aştepta în faţa casei. Şoferul traversă oraşul şi ieşi pp^a şosea. Abraham Telvi înţelese că nu merg la aeroport aşa cum îi spusese necunoscutul şi începu să-i fie frică. Apoi îi veni în minte o idee. Se lovi cu mîna peste frunte şi ceru şoferului să oprească lîngă cea mai apropiată cabină telefonică ca să, o sune pe Olga. Curierul opri, Telvi se duse la telefon într-un drugstore, o sună într-adevăr pe Olga de la Cruz, după care fugi pe intrarea din spate şi se pierdu în mulţime.

La început a apărut la nişte prieteni în Ohio, .după care a dispărut complet pentru cîteva luni. în iulie a apărut din nou la New York. Era

convins că cererea lui fusese dată uitării, dar se înşelase. La 28 iulie 1956 poliţia din New York a găsit într-un canal de pe Mulberry Street cadavrul unui necunoscut ucis de trei gloanţe care îl nimeriseră în cap. Faţa îi era desfigurată de cîteva cicatrice proaspete de acid sulfuric. Olga de la Cruz l-a identificat imediat : era iubitul ei Abraham Telvi. Drept răzbunare a declarat tot ce ştia în legătură cu acest caz

.Vineri 17 august 1956 a fost o zi cu .ghinion pentru mafioţii Miranti, Carlino, Bando şi cei doi fraţi Dioguardi care au ajuns în spatele gratiilor. în faţa instanţei şi a curţii cu juri au tăcut chitic. Nu au ajutat

nici amenințările, nici intimidările. Domenico Bando a declarat că refuză să vorbească, iar Gondolfo Miranti nu a deschis de loc gura. Martora nu s-a prezentat, iar inculpații au fost eliberați din lipsă de probe. Dioguardi **a** ajuns în spatele gratiilor abia după doi ani, cînd judecătorul **l-a** condamnat la 15 ani privare de libertate pentru evaziune fiscală.

Mai tîrziu s-au aflat și alte amănunte. Johnny Dio fusese în acest caz numai un intermediar. Adevăratul vinovat era președntele sindicatului șoferilor, bogatul, influentul și lipsitul de scrupule Jimmy Hoffa, ale cărui crime începuseră să fie demascate de Reies la radio. Era una dintre persoanele importante ale cartelului crimei americane și multă vreme nimeni nu a putut să-l prindă. Mai tirziu Robert Kennedy a reușit să pună mîna pe el.

„International Brotherhood of Teamsters" (Teamsters Union) era unul dintre cele mai vechi sindicate din America. Apăruse încă de pe vremea atelajelor cu cai și își păstrase numele și după ce locul căruțașilor a fost luat de șoferii de camioane, ambulanțe și taxiuri. încă de la început a fost o organizație cu faimă proastă. în timpul prohibiției gangsterii au monopolizat-o și de atunci și-au păstrat poziția. Teamsters Union- avea mulți membri care plăteau un anumit prccent din leafă pentru fondul organizației. Ce s-a întîmplat cu milioanele și mai tirziu cu miliardele de dolari strînse din cotizațiile de sindicat ? Funcționarii au furat o parte deloc neglijabilă, iar altă parte a fost folosită de Mafie pentru a cumpăra droguri sau a construi cazinouri.

După ce a devenit președintele Comisiei de anchetă a senatului, John L. Mc Clellan împreună cu Robert Kennedy au început să se intereseze de crimele șefilor organizației Teamsters Union. Șeful filialei din orașul Seattle, Frank Brewster, jefuia sistematic casa de bani a asociației, iar membrii Comisiei de anchetă i-au dovedit acest lucru. Cum se întîmplă de obicei, o fraudă e legată de alta și pe scenă a apărut un alt ticălos ■ pe nume Dave Beck, președintele filialei Teamsters Union din Seattle. Față de condițiile locale acesta ducea o viață pe picior mare, la nivelul unui director de concern industrial. Venitul său anual se ridica la 50.000 de dolari, ceea ce era mult pentru anul 1956. Lui Beck nu-i ajungea leafa de director. Din fondul sindicatului și-a construit o. vilă care a costat 163.000 de dolari. Robert Kennedy și consilierii săi au găsit facturi pentru mobilă, îmbrăcăminte, lenjerie, bijuterii, ma- . șină de spălat și frigider, care fuseseră cumpărate din banii sindicatului.

Atitudinea președintelui Beck față de membrii Comisiei de anchetă a fost tipic americană. Excrocul nu a vrut deloc să stea de vorbă cu membrii comisiei. El considera că nu a comis nici o fraudă. Senatorii de la Washington nu trebuiau să fiё preocupați de felul cum au fost folosiți banii sindicatului, iar el ca președinte era răspunzător numai în fața membrilor.

„Rog -liderii- politici să-şi cheme acasă iscoadele", spuse el.

Nu era o ameninţare deşartă. Comisia senatorială însărcinată cu anchetarea cazului de jefuire a fondului sindicatului nu a fost rechemată la Washington, dar nici să lucreze mai departe nu a putut. Nimeni din Seattle nu l-a ajutat pe Robert Kennedy. Băncile în care şefii Team- sters Union deţineau conturi secrete şi-au închis psrţile, registrele au dispărut peste noapte, actele contabile s-au pierdut în mod misterios. Sindicatul şoferilor a angajat peste o sută de avocaţi care trebuiau să păzească cu străşnicie secretele acestor fraude.

Acţiunea Comisiei Mc Clellan a luat şi o turnură politică. În ziare au început să apară articole în care scrii- . tori corupţi învinuiau anchetatorii că au încălcat drepturile muncitorilor. Erau declaraţi duşmani ai progresului care încearcă să .submineze democraţia americană şi autonomia organizaţiilor muncitoreşti. Au ameninţat chiar cu intrarea în grevă.

Funcţionarii sindicali citaţi de membrii Comisiei nu' s-au^ prezentat. Avocatul lor le-a comunicat anchetatorilor că nu e treaba organelor de stat să se intereseze de soarta fondurilor sindicatului, iar conducerea Teamsters Union este direct răspunzătoare în faţa membrilor asociaţiei. Era o situaţie de neinvidiat, dar tipică pentru stilul de viaţă american. Comisia de anchetă a senatorului Mc Clellan a trebuit să se întoarcă la Washington şi să ceară Congresului o împuternicire specială ca să-şi poată continua activitatea. La scurt timp după aceea s-a ivit un concurs de împrejurări favorabile pentru Robert Kennedy. Adversarul făcuse o mişcare nechibzuită, în interviul dat ziarului „Le Figaro litteraire" senatorul Kennedy a declarat:

„în după amiaza zilei de 13 februarie 1957 un bărbat în jur de 40 de ani a cerut să fie primit în audienţă. Ca un gentelman ce părea i-a dat secretarei o carte de vizită: John Clye Cheasty, avocat. L-am primit.

S-a aşezat în faţa mea într-un fotoliu negru şi mi-a spus că James Hoffa (preşedintele de atunci al lui Teamsters Union) i-a dat un avans de 1000 de dolari ca să se prezinte la noi în calitate de anchetator şi să culeagă informaţii din documentele noastre. Cheasty a primit a- vansul şi a venit la mine.

Lucrase cîndva în serviciul de contrainformaţii al forţelor navale. Acum avea un birou de avocatură în New York. Pe Hoffa îl cunoscuse prin intermediul colegului, avocatului şi prietenului Hyman Fishbach care îi spusese că unul din clienţii săi ar vrea să intre în legătură cu un membru al Comisiei Mc Clellan. A fost întrebat dacă îl poate ajuta în acest sens. Era o problemă neobişnuită care l-a pus în gardă pe Cheasty. Mai întîi l-a întrebat cum îl cheamă pe clientul său. Se numea James Hoffa şi era din Detroit. A acceptat şi

Hoffa l-a invitat pe a- vocatul Cheasty la Detroit pentru a stabili condiţiile.

Cheasty şi Fischbach s-au urcat în avion şi au zburat la Detroit, De la aeroport au descins direct în biroul lui Hoffa. Hoffa i-a propus lui Cheasty 1.000 de dolari şi i-a promis un salariu lunar de 2 000 de dolari dacă va reuşi să pătrundă în rîndurile noastre. După ce s-a întors la New York, Cheasty a venit la mine.

În timpul discuţiei mi-am dat seama că este un om care ţine mai mult la onoare decît la bani. Nu era nimic mai uşor decît să-i îi luai lui Hoffa 1.000 de dolari şi apoi să-i fi spus că nu a reuşit să se angajeze în Comisie. Sau se putea infiltra în rîndurile noastre, oferindu-i lui Hoffa informaţii pe 2000 de dolari lunar. Nu a cîştigat nimic venind la mine, ci, dimpotrivă, a pierdut. Ar fi putut să declare în public'că Hoffa a încercat să-i mi- tuiască pe membrii Comisiei de anchetă, ceea ce ar fi fost un gest nobil, dar ca avocat îşi putea crea o serie întreagă de neplăceri. Venind la noi şi-a riscat chiar şi cariera de avocat, deoarece clienţilor nu le plac avocaţii care nu ştiu să păstreze secretele profesionale.

L-am sunat pe Edgar Hoover. A -venit în cîteva minute şi a preluat conducerea operaţiunii. încă în aceeaşi seară agenţii F.B.I. l-au interogat pe Cheasty, iar noi după ce ne-am consultat cu ministrul justiţiei, am hotă- rît să-l ajutăm să îndeplinească dorinţa lui Hoffa, anga- jîndu-l la noi. Pînă în momentul acela Hoffa şi avocatul Fishbach nu au comis nici o ilegalitate. Aveam nevoie de. probe care să confirme că Hoffa îi va cere lui Cheasty documentele Comisiei noaştre.

Cheasty a fost de acord cu planul noastru, deşi pentru el însemna o pierdere financiară şi o poziţie nu tocmai de invidiat în viitor. Trebuia să renunţe la veniturile sale care depăşeau cu mult suma de 5.000 de dolari anual, pe care îi putea plăti Comisia.

Cheasty a devenit consultantul Comisiei Mc Clellan. La 14 februarie a depus jurămîntul şi s-a întors la New York ca să aştepte un semn ele la Hoffa sau Fishbach. Hoffa a început să-i ceară informaţii. îi furnizam aceste informaţii, iar el le transmitea mai departe lui Hoffa, care îi dădea â.000 de dolari Cheasty preda aceşti bani agenţilor F.B.-I. încercam să-i furnizăm lui-Cheasty date pe care şi le-ar fi putut procura singur dacă ar fi lucrat la noi. Bineînţeles că le alegeam numai pe acelea care nu periclitau activitatea Comisiei.

— Cînd şi cum l-aţi cunoscut De James Hoffa ? *

—— Pe James Hoffa l-am cunoscut încă de la începutul anchetei prin intermediul avocatului Cheifitz. Edi Cheifitz a l'âcut tot ce i-a stat în putinţă ca să ne abată atenţia de la Jimmy Hoffa. Vorbea de el ca despre un tînăr cu o copilărie agitată şi dezordonată, care încălcase legea de mai multe ori, dar acum îi venise mintea la cap. După părerea lui, Hoffa putea fi un lider sindical util. Nu-mi rămăsese altceva de făcut decît să mă întîlnesc şi să vorbesc cu el. Eram curios să-l cunosc şi de aceea am acceptat propunerea ca la 19 februarie să iau cina împreună cu Hoffa în apartamentul lui Cheifitz.

Mai tîrziu am vrut să revoc această întîlnire sau cel puţin s-a amîn, dar pe 13 februarie Cheasty s-a prezentat în biroul meu. Am înţeles că dacă aş proceda altfel,- i-aş stîrni suspiciunea. De aceea m-am dus la întîlnire.

În aceeaşi zi, Hoffa s-a întîlnit cu Cheasty. în dimineaţa aceleiaşi zile i-am dat numele a patru martori pe care voiam să-i • citäm la primul interogatoriu al lui Hoffa. Cheasty a sunat-la numărul de telefon primit de la Hoffa, fixîndu-şi întîlnirea la colţul dintre Avenue 17 şi Avenue 1.

Iată ce au povestit mai tîrziu agenţii F.B.I. despre această întîlnire : «i-am urmărit pe cei doi bărbaţi cu camerele de luat vederi ascunse într-un camion parcat în apropiere. Cheasty i-a dat lui Hoffa bileţelul cu cele , patru nume pe care îl primise de la mine. Hoffa i-a spus că trei îi sînt cunoscuţi. Apoi a venit Cheifitz ca să-l conducă pe Hoffa în apartamentul în care trebuia să luăm cina.» Imediat după întîlnire Cheasty a raportat F.B.I.-ului ce a făcut şi m-a sunat la birou ca să-mi confirme că a predat bileţelul cu cele patru nume. Aşteptasem telefonul lui şi de aceea am întîrziat puţin Ja masa de la Cheifitz.

Cheifitz şi Hoffa m-au întîmpinat în antreu. Hoffa mi-a strîns mîna puternic. M-a impresionat statura lui mică. Am intrat în sufragerie şi ne-am aşezat la masă. Hoffa ştia să se poarte politicos şi amabil. în seara aceea s-a apărat cu încăpăţînare :

lE_c 61g

— Nu fac altceva decît ceilalţi Ce-mi fac ei mie, le fac şi eu lor.

— Trebuia să-mi îmbrac vesta antiglonţ, mi-am spus în gînd.

După ce-am luat masa, am început să discutăm despre activitatea Comisiei. Hoffa şi Cheifitz mi au spus că îl cunosc pe liderul organizaţiei sindicale Teamsters Union care urmează să fie citat în faţa Comisiei, Era unul dintre cei al cărui nume figura pe bileţelul pe care i-l dădusem lui Cheasty pentru Hoffa.

Trei săptămîni mai tîrziu Hoffa a fost arestat. Agenţii au găsit asupra lui documentele Comisiei noastre, pe care i le dădusem lui Cheasty,

Fraţii Kennedy aveau o părere anume în legătură cu modul în care trebuia combătută crima organizată, deosebită de cea a lui Edgar J. fioover care nu era partizanul acţiunilor riscante şi aventuroase, Fraţii Kennedy voiau să cîştige lauri politici în campania pe care o ini- ţiaseră împotriva lumii interlope. Nu erau primii în istoria Statelor Unite Mulţi precursori au promis acelaşi lucru, dar odată ajunşi la putere, au coborît steagul,

-Teamsters Union era cea mai numeroasă şi mai puternică organizaţie de sindicat din Statele Unite. La un singur ordin de intrare în grevă, cele două milioane de camionagii organizaţi puteau să paralizeze viaţa economică. Toate sectoarele industriei erau dependente de transportul de mărfuri. Aprovizionarea cu alimente se găsea în întregime în mîinile şoferilor, Dacă ar fi refuzat să circule, oamenii n-ar fi primit pîine, carne, legume, fructe şi nici o băutură. Ameninţarea şoferilor cu intrarea în greva era o armă eficientă şi periculoasă din punct de vedere politic, în afară de aceasta organizaţia Teamsters Union avea o putere financiară considerabilă. Fondul ei se ridica ia 1,3 miliarde, iar mai tîrziu a ajuns la 2 miliarde. Jimmy Hoffa era conştient că este preşedintele unui imperiuJ puternic.

S a născut la 14 februarie 1913 în Brazilia statul Indiana. Tatăl lui, miner, a murit eînd Jimmy avea 7 ani.
. Marna, care lucra ca spălătoreasă, s-a mutat cu cei patru copii la Detroit. Jimmy a terminat şcoala elementară şi la 14 ani s-a angajat ca muncitor la depozitul firmei „Kroger Food Company". Muncea bine de teamă să nu -i piardă locul, deşi nu-i plăcea ce face. În fabrica lui Kroger muncitorii nu duceau o viaţă de loc uşoară. Hoffa a început să organizeze mişcări împotriva conducerii şi în 1932 a organizat, greva celor 175 de muncitori care au refuzat să încarce zmeură proaspătă în maşinile frigorifice.

Fabrica era nevoită să ia o hotărîre imediată : să lase fructele să se altereze, ori să majoreze salariile muncitorilor. Tînărul de 19 ani, Jimmy Hoffa, a cîştigat. Conducerea „Kroger Food Company" a satisfăcut revendicările muncitorilor, iar a doua zi dimineaţa zmeura se găsea în magazine. Hoffa a devenit pentru colegii săi omul zilei, iar pentru conducerea fabricii — un organizator de grevă periculos drept care a fost concediat imediat după ce s-a găsit un pretext.

A fost o întîmplare fericită. Hoffa se bucura de un bun renume printre muncitori şi de aceea a putut să intre imediat în filiala din Detroit a sindicalului camionagiilor. Anii treizeci au fost în istori^ mişcării muncitoreşti americane o perioadă ele lupte grele pentru dreptate. Mijloacele folosite erau tipic americane în stilul Vestului Sălbatic. După ce muncitorii intrau în grevă, patronul angaja cîţîva ţintaşi de meserie. La rîndul lor muncitorii îşi angajau şi ei pistolari care să le apere drepturile. în felul acesta

bandele de gangsteri au început să se lupte între ele lăsînd uneori cadavre pe cîmpul de bătălie. Mulţi naşi celebri ai Mafiei şi-au început cariera ca bătăuşi angajaţi cu simbrie de o parte sau alta.

La început Jimmy Hoffa a apărat cu îndîrjire drepturile muncitorilor. Organiza greve şi de aceea de multe ori a ajuns la poliţie. Dar a reuşit să-i convingă pe patroni să facă o serie de concesii şi să mărească salariul muncitorilor. Prestigiul sindicatului condus de el a crescut, iar el a devenit un lider cu faimă. Din păcate, pu-teren, gloria şi morala bussines-ului lipsit de scrupule l-au degradat. Nu â rezistat isj i tei de cîştig uşor. A urmat exemplul predecesorilor săj necinstiţi şi i a trădat pe .membrii sindicatului care pe vremea sa devenise una dintre cele mai influente organizaţii.

Nici el nu a evitat întîlnirea cu Mafia. Curînd s-a familiarizat éu metodele murdare de comitere a crimelor în mod organizat, în plus era legat, de Mafie pr'în relaţii personale, mai bine zis de rudpnie. Patru ani a'trăit cu Svlvia Pagan cu. care a avut un băiat. După ce s-au des- părţit. Sylvia s a măritat cu un mafiot oarecare. Căsătoria lor nu a durat prea mult-timp,'Sylvia a divorţat şi s :> măritat cu naşul mafiot, din Detroit, -Fr'aqk Coppola, vr-ul dintre' cei mâi importanţi gangsteri din -ierarhia (:i"oranior omeneam Mai 'o-ом Syivoi a trervil ca om • ă ideo ,'i T*"". ' .

o ¡037 Uii Hoffa i ş-a oferit, un prilej minunat de- a şi onsolida poziţia. În aprilie a izbucnit la Detroit o m ii ni"i i¹ ¡i 'lor din ti < u '(. i d ol noi patroni} au angajat, o bandă de bătăuşi profesionişti, iar jfmmy Hoffa a condus greva muncitorilor, care cîştii« ise
.
portant ii va rc-'oni'Mafiéi şi de aecea i a convins pe Frank Coppola să nu se alieze cu patronii,

S-a dezlănţuit o luptă nemiloasă. Mafia aştepta deoarece Coppola ştia că va fi-bine plătit pentru nepartici- pare. Nu s-a înşelat de loc. Muncitorii au cîştigat, dar în primul rînd a cîştigat Hoffa. Ziariştii au început să comenteze, la modul superlativ tenacitatea, generozitatea şi diplomaţia lui. A devenit generalul mişcării muncitoreşti deşi el Se gîndea mai mult la interesele personale decît la cele ale muncitorilor Era stăpînit de setea de, puter.e.

Criza.economică rm/ndială din anii treizeci a influenţat şi dezvoltarea socială din Statele Unite, Monopolurile americane încercau să, învinovăţească clasa muncitoare de falimentul economic, Numai că muncitorii de mult nu şi mai plecau capul în faţa patronilor. De aceea în noiembrie 1935 membrii fruntaşi ai „American Ferlcra- tion of'Labour" (AFL),jnfiinţată încă din anul 188(> au luat hotărîrea să creeze un nou comitet „Committee for Industrial Organisation", iar în 1938 .-■■ un sindicat propriu „Congress of Industrial Organişations",

Şi de data aceasta patronii au apelat la Mafie, iar naşii ei au fost de. acord să-î ajute, în felul acesta cîmpul luptei pentru drepturile muncitoreşti a f6st pre-sărat cu cadavre.

La începutul lunii, iulie 1939 ucigaşii. Mafiei au omorî; 9 oameni. La 6 iulie un individ necunoscut l-a împuşcat pe John Syrnick, membru al Sindicatului

marinarilor, iar clupă o săptămînă l-au omorît la Chicago pe Eric Hessler, care a doua zi trebuia să depună mărturie, în faţa Comisiei de anchetă privind condiţiile sociale ale muncitorilor din concernul „International Harvester Com- pany". ?n ziua de 14 iulie membrii firmei Murder Inc au răpit şi au omorît un sindicalist pe nume Peter Pant, după o zi au 'fost asasinaţi Bill Roberts în Ştanfield, Frank Bryan şi Bradley Simpson în Wallins Creek din statul Kentucky, iar la 16 iulie minerul Daniel Moe în Iiarlem.

între timp membrii comisiei senatoriale şi-au continuat investigaţiile. Au constat că Frank Brevvster, preşedintele sindicatului muncitorilor din transporturi din Seattle, a sustras din casa de bani a sindicatului suma de 400.000 de dolari-. Pe lîngă aceasta, ca proprietar al reţelei de staţii de benzină i-a obligat pe membrii Team- sters Union să se alimenteze cu benzină numai de la staţiile lui. A ameninţat cu grevă firmele care nu i-au dat ascultare şi chiar a organizat greve. Mai tîrziu s-a aflat că şi-a cumpărat din banii sindicatului cai de curse şi grajduri, iar salariaţii lui erau plătiţi tot din fondurile sindicatului. în felul acesta a mai sustras suma de o jumătate de milion de dolari.

Ceilalţi funcţionari care aveau conştiinţa încărcată nu au putut fi prinşi fiindcă au fugit. Preşedintele Dave Beck a plecat din Statele Unite şi a revenit după o şe-
dere îndelungată în'străinătate. A dispărut în spatele porţii luxoasei sale vile din Seattle şi a transmis anchetatorilor că e bolnav şi nu poate primi pe nimeni.

Teamsters Union era' o mare putere politică, dar şi una economică. încă din 1899, cînd a intratrîn mărea organizaţie sindicală AFL,, a fost cel mai mare şi mai puternic sindicat. În 1957. putea să intervină în multe, sectoare industriale, dar în acelaşi timp putea influenţa şi viaţa politică a Statelor Unite. Fostul ei preşedinte Dave Beck se considera al doilea preşedinte al Statelor Unite, avea mulţi oameni de ai săi în Camera Reprezentanţilor şi de multe ori era primit de preşedintele Eisen-. hower la Casa Albă. În acelaşi timp se ştia că a . sustras din fondul de pensii al sindicatului sute de mii de dolari.[1] în perioada cînd Beck se ascundea în străinătate de Comisia de anchetă, -funcţia-dai» a fost exercitată de James. Hoffa. Acesta a condus sindicatul şi pe vremea cînd Beck simula- că. e bolnav şi .stătea închis în. vila sa; Hoffa s-a instalat în biroul preşedintelui sindicatului, care se afla într-o clădire ce costase 5 000 000 de dolari, aşezată exact în faţa Capitoliului . din Washington, şi aştepta să se ivească o ocazie.

Şi ocazia ,a apşrut- Fără să vrea membrii Comisiei de anchetă, mai ales Robert Kennedy, l-au ajutat să urce pe treapta cea. mai de sus a carierei sale. Robert Kennedy şi colaboratorii săi au reuşit să-l cheme pe David Beck în faţa Comisiei de anchetă. La interogatoriu s-a încurcat, a depus mărturii contradictorii, iar în cele din- urmă şi-a recunoscut

Vina şi a promis că va returna toţi banii delapidaţi. A fost citat în faţa instanţei şi condam- - nat la închisoare pentru deturnarea fondurilor sindicatului. Bineînţeles că în locul'lui a fost ales James Hoffa.

în decembrie 1955 s-a produs fuziunea celor mai mari sindicate din Statele Unite : „Federaţia americană a muncii" (AFL) şi'„Congresul organizaţiilor industriale" (CIO). Teamsters Union avea un cuvînt greu de spus în această organizaţie, iar marea putere a lui James Hoffa, care era preşedintele ei provizoriu, a fost confirmată la 4 octombrie 1957 de Congresul convocat la Miaml în Florida prin alegerea lui ca preşedinte plin al Teamsters Union.

Triumful şi gloria lui erau însă pătate. Opinia publică cunoştea speculaţiile financiare ilegale ale funcţionarilor sindicalişti şi delapidarea banilor muncitorilor. De aceea preşedenţia celor două organizaţii AFL,—CIO a luat ho- tărîrea să. excludă Teamsters Union din rîndurile sale. Care erau motivele ? Colaborarea cu Mafia, gestionarea defectuoasă a mijloacelor financiare încredinţate. Ce-i drept, noul preşedinte promisese că va ameliora situaţia, .dar era deja prea tîrziu.

• Comisia senatorială a continuat ancheta şi a constatat că şi în- timpul preşedinţiei lui Hoffa banii muncitorilor fuseseră deturnaţi. în primul an de conducere al noului preşedinte, au dispărut din casa de bani circa 2 500 000 de dolari. Sindicatul plătea sume mari avocaţilor pentru a-i apăra pe criminali, pe membrii Mafiei sau ai sindicatului. Din fondurile sindicatului'era de asemenea finanţată crearea de întreprinderi particulare. Dar cel mai mult deranja colaborarea cu bandele de gangsteri şi cu Mafia. James Hoffa s-a înţeles cu naşii mafioţi care monopolizaseră sectorul taximetriştilor şi cîştigau sume imense de bani. Naşul Mafiei din Chicago, Paul Ricca, poreclit The Waiter, a primit de la Teamsters Union o reşedinţă superbă în valoare de 150 000 de dolari.

Hoffa-era, capabil de orice._După ce s-a instalat în fotoliul de preşedinte a încercat să-şi consolideze poziţia, folosirid toate\mijloacele. Cu ajutorul Mafiei a înfiinţat din fondurile sindicatului o întreprindere proprie. Apoi, prin acordare de- mită, şantaj şi alte excrocherii i-a obli-, gat pe zarzavagii' din Michigan să-i plătească, lunar o taxă în chip de pedeapsă, că âu refuzat să folosească camioanele Teamsters Union pentru, transportul legumelor. Hoffa a" devenit coparticipanf la o mare acţiune de construire de magazine universale, întreprinderi industriale; cumpăra şi vindea proprietăţi imobiliare. în toate, cazurile proceda conform metodelor verificate ale Mafiei — mituirea concurentului sau lichidarea lui cu ajutorul ucigaşilor cu simbrie.

Politica lui rasială a stîrnit o mare nemulţumire. Filiala din Detroit a lui Teamsters Union nu avea voie

să angajeze şoferi negri. Patronii au fost obligaţi să-i concedieze pe negri şi chiar cei care aveau camioane proprii nu puteau să circule. Comisia de anchetă l-a interogat pe James Hoffa şi în protocol a rămas consemnat răspunsul lui arogant : „Cred că nu vreţi să mă învinuiţi din cauză că populaţia din Detroit nu-i iubeşte pe negri. I-âm sfătuit pe toţi să nu apară în public, Atmosfera din Detroit nu este sănătoasă pentru ei".

Ştim că sindicatul docherilor din New Yoik era condus de Mafie prin Albert Anastasia, şeful Murder Inc. ucigaş multiplu şi gangster profesionist. James Hoffa s-a aliat tocmai cu acest sindiciif şi prin intrigi şi presiuni m^ri a cooptat sindicatul minerilor formînd o societate mare şi numeroasă. Filiala din New York a lui Teamsters Union s-a aliat cu gangsterii.

Jack Parisi colaborase cîndva cu banda lui Lucky Luciano şi stătuse doi ani şi jumătate la Sing-Sing pentru colaborare cu Lepke Buchalter. Era un gangster lipsit de scrupule şi cu practică bogată. John Acropolis era şeful unei mici filiale a lui Teamsters Union din cartierul newyorkez Yonkers, care îi reunea pe gunoieri. într-o zi a fost vizitat de gangsterul Parisi, care i-a impus condiţia sa: să mărească imediat taxa pentru transportul gunoiului. Mafia hotărîse să preia transportul comercial şi a reuşit.

Acropolis a opus rezistenţă. Teamsters Union colaborase pînă atunci cu firma „Westvhester Carting" condusă de un anume, Alfred R..ticni, un gangster care fusese închis şapte ani la Sing-Sing şi de asemenea colaborase cu banda lui Frank Costello. Acropolis a optat pentru firma „Rex Carting Company'". care printre altele se ocupa cu transportul gunoiului. Era n.âfecere rentabilă, iar regele gunoierilot din New York era boşul Vincent J, Squillanle, prietenul lui Albert Anastasia. Acesta îl cooptase în 1956 pe Squillante în cel mai mare sindicat din branşă „Greater New York Cartmen Associalion" oft rindu-i un salariu lunar de 1000 de dolari.

Banda lui Squillante stăpînea regiunile Long Islan'd şi Nassau. Era ajutat de gangsterul Modica, despre care se spune că ar fi predat la una din universităţile americane. Mai tîrziu a fost poreclit „profesorul" şi a devenit" educatorul copiilor gangsterilor. I-a meditat pe fiul lui Albert Anastasia, pe copii lui \Villi Morelti, Vito Ge- novese şi Joe Adonis.

După ce John Acropolis s a opus intereselor Mafiei şi s-a aliat cu firma „Rex Carting Company", gangsterii i-au declarat război. Dă-l"- t foc eamiranelor rivale. îi atacau şi îi amenînţau pe şoferi, btocau transportul di gunoaie care se aduna, pe trotuarele New York-ului, Acropolis nu vrut să cedeze • "sinnii. O lună întreagă a durat această luptă ine , ’ă. înlr o seară se întoarcea acasă. Şi-a parcat maşina şi în- timp ce se îndrepta spre casă doi indivizi necunoscuţi jau tăiat, drumul; au urmat cîteva împuşcături şi Acropolis a

rămas întins pe jos fără suflare. Şoferii au capitulat- şi s-au supus Mafiei.

„Profesorul" Modica a contribuit la instaurarea monopolului Mafiei asupra transportului de gunoaie. Preţurile urcau vertiginos şi naşii mafioţi încasau milioane, pu- nînd stăpînire completă pe cîteva filiale ale lui Team- sters Union. Citat în faţa Comisiei de anchetă, el a declarat că este profesor şi scriitor. Mai tîrziu agenţii F B I. au aflat că în trecut Modica fusese condamnat ia cîtiva an; închisoare pentru practicarea ilegală a medicinei. Cealaltă pedeapsă a ispăşit-o în închisoare pentru fraudă fiscală.

•Squillante continua să-şi conducă afacerile, iar Comisia Mc Clellan era, neputincioasă în faţa lui. îi jecmănea pe pioprietarii de camioane, obligîndu-i să plătească o sumă de 250 de dolari pentru „fondul comun de apărare", bani pe care apoi şi i-a însuşit. După ce a înţeles că strîoge şurubul, a dispărut fără urmă.James Hoffa avea la dispoziţie un capital liber de 2,5 miliarde dolari. îi investise în diferite întreprinderi, acorda împrumuturi cu dobîndă mare, iar fondul de pensii al sindicatului devenise o adevărată instituţie bancară, care se număra printre cele o sută de mari instituţii de acest gen din Statele Unite. Pentru ca numele lui să nu apară în actele contabile, Hoffa încredinţase dreptul de dispoziţie fiului nelegitim al prietenului său — mafiotul Allan Dorfman. Acesta era foarte îndatoritor faţă de prietenii 'săi, Gangsterii nu trebuiau să plătească credite,, şi cumpărau din banii împrumutaţi hoteluri şi cazinouri în Las Vegas. însuşi Dorfman cumpărase din banii sindicatului acţiunile unor întreprinderi rentabile, cîteva societăţii pe acţiuni, firme de import-export. Membrii* obişnuiţi nu aveau dreptul să primească împrumuturi, chiar dacă erau foarte mici. DS'f'fiindcă-ulciorul nu merge de multe ori la apă, Hoffa a trebuit să răspundă în faţa tribunalului pentru afacerile sale ilegale. Avea însă bani şi multe cunoştinţe influente, iar tribunalul l-a eliberat, din lipsă de probe..

„Conform legii, nimeni nu poate fi considerat autorul unei fapte penale dacă nu e declarat vinovat de curtea cu juri formată din doisprezece cetăţeni onorabili — a declarat mai tîrziu Robert Kennedy. Rezultatul procesului nu corespundea convingerilor mele, dar am acceptat sentinţa curţii cu juri de scoatere de sub acuzare, deşi eram convins că Hoffa e vinovat".

Prietenii lui Hoffa au plătit o sumă mare din fondul sindicatului fostului campion mondial de box Lpuis care \ a venit la Washington de la Detroit şi timp de două zile i-a făcut reclamă lui Hoffa în sala tribunalului. La proces a fost invitată şi avocata de culoare Martha Jeiferson. din California şi un alt avocat celebru. Este foarte în-. dreptăţită întrebarea de ce Ecl Williams, unul dintre cei mai-celebri avocaţi americani care reprezenta apărarea, a - avut nevoie de reclamă şi de atîtea ajutoare. De pildă, s-a fotografiat cu avocata Jefferson în faţa unui magazin pentru negri, iar sub fotografie, a "apărut următorul text : „-Hoffa este prietenul negrilor", deşi el introdusese discriminarea în sindicat.

în afara acestor împrejurări părerea curţii cu juri a • fost influenţată de pledoaria scînteietoare. a avocatului Williams, de depoziţia inteligentă a[4] inculpatului şi de ' incapacitatea procurorului, care nu studiase de loc/cazul. La interogatoriu Hoffa a declarat sub prestare de ju- rămînt că pînă în momentul arestării sale de către agenţii F.B.I. nu a bărîuit că Cheasty este membru al Comisiei de anchetă. A

afirmat că i-a dat suma de 3.00p de dolari din fondul social al sindicatului ca să lucreze ca avocat şi nicidecum ca să-l informeze despre activitatea Comisiei.

Procurorul nu cunoştea conţinutul documentelor şi a greşit cînd a fost de acord cu componenţa curţii cu juri, pe care apărarea a pregătit-o cu grijă, Unul dintre juraţi fusese, de pildă, condamnat de paisprezece ori, altul fusese închis de nouă ori pentru hoţie şi comportare nedemnă. Fiul unuia dintre juraţi stătuse în închisoare pentru trafic de stupefiante. Altul fusese acuzat de homosexualitate şi apoi concediat fiindcă refuzase să se supună probei cu detectorul de minciuni.

După părerea mea, în acest proces Joe Louis a fost o persoană de compătimit. Prietenii lui Hoffa din lumea boxului l-au "invitat la proces. Joe Louis a venit la Washington fără a fi probabil, conştient de importanţa gestului său. Odinioară fusese o personalitate în Statele Unite, dar oamenii din apropierea sa au profitat ani de-a rîndul de această popularitate. Unul dintre ei a fost Hoffa. Cu toate acestea episodul s-a terminat bine, cel puţin pentru Louis care s-a însurat cu avocata Jeffer- son, căsătorie care nu a durat prea, multă vreme.

Comparativ cu eforturile depuse, rezultatele au fost slabe. Comisia de anchetă a urmărit' activitatea Mafiei de-a lungul cîtorva ani, a audiat 1500 de martori şi a strîns probe suficiente pe care le-a adus în faţa instanţei.

Dar în Statele Unite căile dreptăţii sînt" întortocheate. Corupţia, interesele colaterale, dependenţa "financiară sau
politică sînt elemente care joacă, de multe ori un rol important într-un proces. Cazul lui Hoffa nu a fost o ex-' cepţie. La .sfîrşitul anului Hoffa a fost citat din nou în faţa instanţei, de data aceasta pentru ascultarea ilegală de convorbiri telefonice.

-„•Prin intermediul gangsterului newyorkez • Jofinny Dio Hoffa a angajat un specialist care a montat instalaţii de interceptare a convorbirilor telefonice ale subalternilor săi din Detroit" a declarat Robert Kennedy. „Curtea cu. juri l-a eliberat însă pe Hoffa. Mai tîrziu s-a dovedit că el a încercat să piituiască juraţii, dar unul dintre a- ceştia a atras' atenţia preşedintelui tribunalului. Hoffa şt-a cum trebuie procedat cu juraţii, cu judecătorii şi cu procurorul. Unul dintre judecătorii din Michigan a primit de la el prin intermediul unéi societăţii filantropice "o sumă de bani .care l-a' ajutat sa^şi organizeze campania, de alegeri, iar cei doi avocaţi au primit onorarii mari, deşi nu l-au apărat. Dacă nu reuşea să facă ceva singur, Hoffa îşi găsea un mediator. De exemplu pe Robert Scott".

De mai bine de 25 de ani Scott era o personalitate cunoscută a mişcării sindicale din Michigan- şi avea mulţi prieteni în cercurile politicé."

fntr-o zi Hoffa l-a rugat să obţină de la guvernatorul statului Michigan graţierea gangsterului Franck Cammarato, care fusese expulzat de două ori din Statele Unite.

■ întrebat în legătură cu acest lucru Hoffa a ezitat să răspundă. în cele din urmă" a declarat : „Mă străduiesc, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte că aş fi vorbit cu Scott despre asemenea lucruri".

Este greu să înţelegem atmosfera politică din Statele Unite ; de multe ori aici interesele politicienilor se împletesc cu cele ale gangsterilor, iar uneori se completează. Nici relaţiile dintre Mafie şi politicieni nu sînt simple.' Un rol important îl joacă presiunea exercitată de pe poziţii de putere, apoi şantajul şi mita.

„Hoffa a dat dovadă de aroganţă şi în altă situaţie, respectiv în timpul convorbirii cu procurorul de stat
Rasid, care ancheta cazul unui sindicalist acuzat de şantaj" — a declarat Robert Kennedy. „După ce înfăţişarea s-â- terminat. Rasid - s-n întîlnit cu Hoffa- pe culoar, iar acesta din urmă a exclamat cu indignare : «Toţi ; li ti— cienii ăştia vor trece prin biroul meu!» Apoi la ameninţat pe Rasid. că-l va- împiedica prin orice mijloace să facă carieră politică,

într-oduminică dimineaţă Hoffă avea un interviu de 20 de minute pentru televiziunea din Washington; la sfîrşitul emisiunii unul dintre reporteri d-a întrebat în ce stadiu se află ancheta lui Glen Smith. un funcţionar ol filialei Teamsters Union l-n Tennessee. lToffa a v i publică să afle că în ciuda tuturor eforturilor domrmmi Robert, Kennedy. cazul lui Glen Smith a fost cfebne-t în. instanţă şi inculpatul a fost eliberat".- Milioanele 'e t> ; n t 'toi i P ' d< [11] să ¡"mină îmfic > - ° [1] .h a fost învinuit pe nedrept de Coiftisia noasi-ră

în realitate Glen ,§mith era un. recidivist înainte de a se angaja- în- sindicatul. Teamsters Union, fusese coiv- damnat. de două ori pentru tîlhlrie Apoi lucrare - ca organizator, mergind din oraş în oraş. în acea. perioadă cazierul lui s-a mai îmbogăţit cu cîteva pedepse.. în cele din urmă a fost deferit tribunalului din oraşul ChaHa- nooga, statul Ter.riessee. pentru vătămare corporală, al cărui- preşedinte era Rauţson -Schoffield. După multe intrigi care' mi s au părut suspecte. Smith a fost eliberat.

L-am trimis acolo pe anchetatorul La Vern Duffy. Smith luase din fondul sindicatului 26 000 de dolari şi -încercase sa-l corupă pe judecător. Şi-a recunoscut fapta, dar cy toate acestea nu a fost. exclus din sindicat.

Curtea cu juri l-a declarat, vinovat, dar preşedintele, tribunalului a schimbat sentinţa. A afirmat că Smith nu întruneşte calităţile unui sindicalist, nu a avut o comportare cinstită, dar în acelaşi timp a declarat că actul de acuzaţie nu respectă procedura în vigoare

janies-Hoffa încerca să convingă opinia publică, dar mai ales pe membrii' organizaţiei sale, că este "anim»*⁻⁾~ cele mai bune intenţii, că apără interesele muncitorilor şi luptă pentru progresul social al clasei muncitoare. Uluitor, dar a reuşit. Avea darul elocinţei, arăta bine pe ecranul televizorului sau pe podiumul de orator, ştia ce le place ascultătorilor americani şi putea să joace rolul „unuia dintre ei". Totul era un joc. în fiecare dimineaţă îşi punea masca precum o haină de lucru. A durat mult pînă să i.se descopere adevărata faţă.

Iată ce a mai declarat senatorul Robert Kennedy : „Martin O'Donoghe a fost un timp avocatul membrilor Teamsters Union. în cercurile sindicale era un avocat foarte stimat. La început a pus la îndoială părerea noastră despre Teamsters Union şi James Hoffa. Avea impresia că sîntem interesaţi. După două luni m-a sunat la telefon. -<Aţi avut perfectă dreptate. Este cel mai perfid şi mai venal funcţionar din cîţi arhicunoscut. Uniunea nu-şi va putea schimba niciodată reputaţia atîta timp cît Hoffa va, fi preşedintele ei»".

George Meany, preşedintele coaliţiei AFL-CIO a declarat că Hoffa este duşmanul nr. 1 al sindicatelor. Chiar dacă am deconspirat numai o mică parte din activitatea ilegală a lui Hoffa, aceasta dovedeşte că el i-a trădat pe membrii sindicatului, a încălcat principiile democratice, a delapidat sume, uriaşe de bani, inclusiv fondul de pensii în valoare de peste 9,5 milioane dolari. Hoffa şi acoliţii săi făceau negoţ în stil mare, folosind mijloacele financiare ale Uniunii. Cea mai gravă crimă a comis-o eînd s-a coalizat cu bandiţi de renume, ca Johnny Dio şi Joe Glimeo.în Statele Unite sindicatul şoferilor avea în mînă toate mijloacele de transport. Un teamster duce o femeie la maternitate, altul conduce un car funerar. Teamsterii conduc camioane care transportă îmbrăcăminte, alimente, obiecte de uz cotidian. Ei pot să influenţeze distribuirea de unt, carne, congelată, fructe proaspete şi toată marfa din magazine. Stăpînesc trenurile rapide, transportul aerian şi naval. Viaţa cetăţenilor din Statele Unite se afla de fapt în mina lui Hoffa şi a acoliţilor săi. Marea majoritate a membrilor şi funcţionarilor sindicatului erau oameni cinstiţi, dar de multe' ori Uniunea condusă de Hoffa a intrat în conflict cu legea.

După alegerea lui John F. Kennedy în funcţia de preşedinte al Statelor Unite în 1961, fratele lui, Robert, a fost desemnat ministru al justiţiei. În timpul anchetei, comisia creată de el a scos la iveală că James Hoffa a colaborat cu Central Intelligenee Agency, făcînd legătura între Mafia şi funcţionarii superiori ai C.I.A., însărcinaţi cu elaborarea planurilor de asasinare a lui Fidel Castro. Tot în această perioadă

C.I.A. a creat un comando de şoc care se antrena pentru debarcarea în Cuba.

După ce a aflat despre colaborarea dintre C.I.A. şi Mafie, mai precis despre participarea lui James Hoff a la proiectul „Mongoose", Robert Kennedy a interzis categoric directorului C.I.A. să colaboreze cu Hoffa, Motivul era simplu : Robert Kennedy nu voia ca documentele privind colaborarea dintre Mafie şi C.I.A. să devină publice.

Agenţii F.B.I. şi membrii Comisiei de anchetă dispuneau de materiale compromiţătoare suficiente care permiteau procurorului să întocmească capul de acuzare împotriva lui Hoffa. Citat în faţa instanţei din Nashvill, Hoffa a fost rănit prin împuşcare de un tînăr necunoscut în sala tribunalului. Nu s-a putut stabili dacă acesta a fost un ucigaş plătit sau un psihopat care voia să ajungă pe pagina întîia a ziarelor.

Doi ani mai tîrziu Hoffa a fost adus în faţa tribunalului din Chattanooga şi acuzat de crimă organizată ; a fost privat de libertate. Agenţii F.B.I. au prezentat tribunalului probe în legătură cu faptul că ucigaşi plătiţi de Hoffa încercaseră sări intimideze pe juraţi şi pe martori, iar el încercase, să i corupă.

Hoffa a angajat pentru apărare pe cei mai buni avocaţi din Statele Unite. Timp de doi ani aceştia au făcut recurs, dar în decembrie 1966 sentinţa primei instanţe a fost .confirmată de Tribunalul Suprem al Statelor Unite. James Hoffa a început să se apere în stilul său Mijlocitorii lui au organizat **o** grevă generală a membrilor Teamsters Union, incercînd astfel să obţină eliberarea fostului lor şef. Cînd Hoffa a fost transportat la penitenciarul din Lewisburg, unde trebuia să-şi ispăşească pedeapsa, şoferii au intrat din nou în grevă. În fiecare an, de ziua lui Hoffa, deasupra închisorii apărea un avion care lăsa în jos o pancartă cu felicitări de ziua lui de naştere.

Hoffa încă nu voia să cedeze. La 26 octombrie 1967 a fost scos din închisoare şi adus din nou în faţa tribunalului din Chattanooga. Mafia îi intimidase pe toţi martorii, astfel încît nici unul nu a depus mărturie, cu excepţia lui Mary Gordon, secretara Uniunii. Ea a avut curaj să-l înfrunte pe fostul ei şef, despre care ştia multe lucruri compromiţătoare şi nu s^a--lăsat intimidată de ameninţarea cu moartea. După ce a depus mărturie, a cerut protecţia poliţiei, dar a fost refuzată. în aceeaşi zi şoferul de camion Ed Pullon a călcat-o în mijlocul străzii.

Se spune că Hoffa a dat cîte zece mii de dolari juraţilor care în ziua de 19 martie 1962 l-au achitat. La 12 martie 1964 Hoffa a fost condamnat la opt ani închisoare şi o amendă da 10.0.00 de dolari pentru mituire. După cinci luni agenţii F.B.I. au reuşit să strîngă şi alte- probe, "iar Hoffa a primit o altă condamnare de 5 ani închisoare pentru delapidarea fondului bugetar al sindicatului.

în cele din urmă Robert Kennedy a cîştigat. Mai tîr- ziu s-a aflat că Hoffa pregătise un atentat împotriva

rivalului, său, plătind o bandă de ucigaşi care trebuiau să dea foc reşedinţei acestuia de la ţară.

James Hoffa fusese condamnat la 13 ani închisoare. Locul său a fost ocupat de prietenul şi asociatul său Frank Fitzsimmons. Dar aşa cum se întîmplă în Statele Unite, Hoffa continua să-şi conducă afacerile prospere din închisoare. Banii furaţi, care fuseseră bine plasaţi, năşteau alţi bani. Allan Dorfman, ministrul de finanţe a lui Teamsters Union, vechiul său prieten, era o garanţie sigură a respectării

intereselor sale.
Bineînţeles c

ăHoffa nu era de'loc mulţumit cu verdictul pronunţat împotriva lui. Şi-a angajat cei mai buni avocaţi şi a încercat, să modifice sentinţa printr-un act de recurs. Nu a reuşit şi a fost mutat din nou la închisoarea Lewisburg.

James Hoffa nu şi-a ispăşit toată pedeapsa de 13 ani închisoare. La 13 decembrie 1971 a fost graţiat de preşedintele Nixon. După izbucnirea scandalului Watergate, cînd opinia publică americană a luat cunoştinţă de „afacerile murdare" ale lui Nixon, s-a dovedit că Teamsters Union contribuise cu 1 000 000 de dolari la campania electorală a viitorului preşedinte. Acesta a fost onorariul primit de Nixon pentru graţierea periculosului bandit James Hoffa.

După ce a ieşit din închisoare, Hoffa a trebuit să declare în scris că nu va mai lucra în sindicat. Imediat însă după ce s-a retras la reşedinţa sa de la ţară a început să urzească intrigi împotriva preşedintelui Fitzsimmons şi a intrat în legătură cu Mafia. Numai că Mafia l-a renegat. Şi nu numai Mafia. După numeroase scandaluri, Central Intelligence Agency a încercat să lichideze toate urmele care dovedeau colaborarea sa cu Mafia. între timp îşi pierduseră viaţa în mod misterios unii prietenii, ai lui Hoffa care fuseseră oamenLde legătură între C.I.A. şi Mafia. Poliţia nu a reuşit să dovedească nici măcar un singur caz de omor.

Hoffa nu şi-a pierdut cumpătul. Era convins, că a rămas o personalitate puternică care se bucura de o mare influenţă în viaţa politică şi avea posibilităţi financiare aproape nelimitate. Dar afacerile dubioase ale Teamsters Union au început să atragă atenţia Comitetului juridic al Camerei Reprezentanţilor, a sectorului de criminalistică al Ministerului justiţiei şi mai ales Oficiului de impozite.

James Hoffa locuia într-o vilă cu două etaje în Lake Orion, la sud-est de Michigan City. în dimineaţa zilei de 30 iulie 1975 a făcut un duş, a luat micul dejun, s-a îmbrăcat într-un costum bleumarin, a urcat la volanul Pontiac-ului său verde şi a pornit spre restaurantul „Red

Fox", unde avea o intîlnire. Soţia sa l-a urmărit de la fereastră şi mai tîrziu a declarat că de dimineaţă i s-a părut neliniştt de parcă l-ar fi aşteptat o discuţie importantă.

„La două şi jumătate după amiaza mi-a telefonat Jimmy — a declarat soţia lui Hoffa — şi m-a întrebat dacă nu a sunat Tony Giacalone. I-am spus că nu şi el m-a rugat să-i transmit, dacă sună, că-l aşteaptă la restaurantul „Red Fox". Asta a fost tot. De atunci nU l-am mai văzut".

Din clipa aceea Hoffa a dispărut' fără urmă. Agenţii F.B.I. au încercat să dezlege enigma, dar rezultatul investigaţiilor lor nu a fost publicat. Cauza este evidentă ; nimeni din Statele Unite nu voia să desconspire colaborarea gangsterului cu C I.A.

în realitate Hoffa trebuia să sFmtîlnească la restaurantul „Red Fox" cu Anthony Provenzano, fost sindicalist şi cu Anthony Giacalone, naşul Mafiei din Detroit. Scopul întîlnirii era să pună la punct modul de acţiune împotrivă preşedintelui Fitzsimmons. Hoffa continua să creadă că îşi poate relua vechiul loc. Charles O'Brien, băiatul lui făcut cu prima amantă, era unul dintre puţinii oameni cu care Hoffa se împăca bine şi în care avea încredere. O'Brien era prietenul lui Giacalone, dar colabora şi cu Fitzsimmons care îi oferise un post bun în Teamsters Uniqn cu un salariu de 45.000 de dolari pe an. Atunci de fapt îl salvase pe O'Brien, care se certase cu tatăl său şi nu avea bani. După dispariţia misterioasă a lui Hoffa, O'Brien nu a fost găsit timp de cinci zile.

James Hoffa îi aştepta în restaurantul ,,Red Fox" pe prietenii săi care nu apăreau. A devenit nervos, nu ştia ce se întîmplă şi a sunat-o pe soţia sa. Peste scurt timp în local a apărut Charles O'Brien, căruia Hoffa îi spunea Chuckie şi i-a transmis mesajul că trebuie să meargă acasă la naşul Giacalone. S-au urcat în maşină şi au- plecat. în apartamentul lui Giacalone îl aşteptau trei ucigaşi plătiţi : Thomas Andretta, fraţii Salvatore şi Ga- briei Brigugli. Cei trei l-au împuşcat, au băgat cadavrul Uf Hoffa într-un butoi de motorină, iar butojul metalic a fost încărcat într-un camion şi aruncat în cimitirul de maşini Ford din cartierul Doarborn din Detroit.

Mafia a stăpînit sindicatele americane. Primele delapidări din bugetul sindicatelor au fost înregistrate încă din 1880. Memorandum-ul Ministerului muncii din 1971 numit „Influenţa Mafiei asupra Teamsters Union" menţionează că treizeci şi cinci de organizaţii sindicale locale din domeniul transporturilor erau monopolizate de gangsteri. În 1972 Allan F. Dorfman din Chicago a fost condamnat pentru că a primit mită în valoare de 55.000 de dolari ca să acorde un împrumut din fondul sindicatului,

Dorfman a colaborat cu mafiotul Nicky Civelli, şeful bandei din Kansas City. care administra fondul secret constituit din mitele încasate în schimbul acordării de credite avantajoase. Asociatul lui Dorfman şi al lui Civelli era vicepreşedintele Uniunii, Roy Lee Williams, unul dintre cei doi candidaţi la funcţia de preşedinte al Uniunii.

Rapoartele F.B.I. care se ocupă de Mafie menţionează' numeroase aspecte ale intrigilor de culise : „Cei care doreau să obţină un împrumut - erau trimişi la Civelli sau la un alt membru al Mafiei, apoi ajungeau la Dorfman care aranja chestiunea cu funcţionarii de la administraţia fondului. Civelli a fost însă numai unul dintre numeroşi mafioţi care decideau asupra modului de folosire a bugetului financiar al Teamsters Union".

Pe coasta de răsărit legătura dintre Mafie şi Uniune era asigurată de Anthony Provenzano, poreclit „Tony Pro" fost membru al Uniunii. Acesta controla

filiala din New Jersey. Comitetul senatorial a constatat că făcea parte din „familia" Mafiei lui Vito Genovese, iar fraţii săi, Muntio şi Salvatore, erau salariaţi la Teamsters Union.

încă din 1961 Provenzano a preluat conducerea uneia dintre cele mai puternice filiale din New Jersey, după ce a ordonat împuşcarea preşedintelui ei de atunci An- thony Castellito, poreclit „Brown cu trei degete". Din lipsă de probe suficiente, judecătorul nu l-a putut chema în faţa instanţei. Abia după dispariţia lui James Hoffa, a venit şi el la rînd, în 1978 a fost condamnat pentru corupţie şi omucidere, după care i-a luat locul fiica sa, astfel încît a continuat să - şi conducă nestingherit afacerile din închisoare.

Agenţii F.B.I. ştiau cine l-a omorît pe James Hoffa, dar nu aveau probe. Mafia îşi luase toate măsurile de prevedere. Atunci cînd naşii nu s-au mai înţeles cu unul dintre ucigaşi, Salvatore Briguglio, poreclit „Sally Bugs", l-au lichidat. Un alt suspect, Charles O'Brien, a stat zece luni la închisoare deoarece primise sub formă de mită un automobil. Apoi a fost angajat în Uniune cu un salariu bun.

în timpul anchetării situaţiilor'dubioase din celelalte sindicate, agenţii F.B.I. au descoperit alte delapidări şi legături dintre Mafie şi sindicate. Uniunea internaţională a muncitorilor era condusă de Angelo Fosco, iar acesta primea dispoziţii direct de la Mafia din Chicago, Fiecare decizie mai importantă trebuia aprobată mai întîi de Mafia. Am cunoscut şi situaţia Sindicatului muncitorilor docheri ,al cărui vicepreşedinte, Anthony Scotto, se îmbrăca şi se purta ca un gentleman ; avea mulţi prieteni printre politicieni şi se întîlnea frecvent cu Hugh Carey, guvernatorul statului r'ew York. Făcea parte din banda lui Carlo Gambino şi în 1976 a fost condamnat la în- chisoare pentru luare de mită în valoare de 225 000 da dolari. La proces a ieşit la iveală că de fiecare dată pri- mea mită între 5 000 şi 10 000 de dolari, fapt confirmat sub jurămînt de martorul William Montello,Scotto nu era singura oaie neagră a sindicatului fiindcă o treime din membrii lui au fost citaţi în faţa instanţei, Joseph Tonelli, fostul preşedinte al Uniunii'internaţionale a muncitorilor din industria hîrtiei (The Paper- workers International Union) era de asemenea o per-î soană cunoscută. în calitatea sa de consilier oficial al Agenţiei pentru protecţia mediului ambiant şi membru executiv ai AFL-CIO primise chiar o medalie de merit de la papa Paul al Vl-lea. În realitate a delapidat din fondul sindicatului 30 000 de dolari, cel puţin aceasta a fost suma care a putut fi dovedită. Cînd a devenit iminentă intentarea unei acţiuni penale împotriva lui, Uniunea a angajat doi dintre cei mai buni avocaţi din Atlanta care îl cunoşteau bine pe procurorul general, iar în schimbul unui şperţ gras acesta trebuia să-i influenţeze pe înalţi demnitari de la Casa Albă. Acţiunea a eşuat şi Tonelli a stat un an de zile la închisoarea federală din

Allanwood, statul Pennsylvania. Ca părtaşi la vină au mai fost condamnaţi o jumătate de duzină de subalterni care l-au ajutat în afaceri, împărţindu-şi cîştigurile.

La scurt timp după aceea a fost condamnat pentru delapidare John Gibson, casierul Uniunii internaţionale a lucrătorilor din restaurante, hoteluri şi baruri. A folosit avionul Uniunii fără consimţămîntul ei drept care a fost condamnat la numai 4 luni închisoare. Weekend-ul în Canada l-a costat 1 000 de dolari, iar ancheta a durat 4 ani.

încă din 1959 Congresul Statelor Unite a aprobat „Legea Griffin" (după numele senatorului Landrum Griffin), Care trebuia să împiedice folosirea ilegală a fondurilor sindicatelor. Mafia americană a descoperit însă modul de eludare a legii.. Drept urmare, în ultimii 10 ani au fost condamnaţi numai circa 500 de salariaţi ai sindicatelor, iar în

zilele noastre sînt în curs de dezbatere o serie de procese civile pentru recuperarea sumei de 170 000 000 de dolari care a fost delapidată

.La Chicago a fost construit un nou hotel „Hyatt Lin- colnwood". în ziua de joi, 20 ianuarie 1983, după amiaza, din notei au ieşit doi bărbaţi care s-au îndreptat spre locul de parcare. Cînd s-au apropiat de primele rînduri de maşini parcate în faţa lor au apărut doi pistolari mascaţi. S-au auzit împuşcături. Unul dintre bărbaţi s a prăbuşit, dîndu-şi suflarea. Se numea Allan Dorfman, avea 60 de ani şi la autopsie i s-au găsit în corp şapte gloanţe trase dintr-un pistol de calibrul 22. Celălalt bărbat, Irwin Weiner, a reuşit să scape şi a intrat în maşină. Ucigaşii cu feţele îmbrăcate în ciorapi au dispărut. Pînă în ziua de azi ei nu au fost descoperiţi de poliţie.

Allan Dorfman a supravieţuit lui James Hoffa şi succesorului său Frank Fitzsimmons şi a fost ales în mod oficial „consilierul special" al lui Roy Williams preşedintele Teamsters Union. A delapidat banii sindicatului, cumpărîndu-şi terenuri şi averi imobiliare în Las Vegăs, Florida şi New York. Apoi i-a venit şi lui rîndul.

În Congres a început dezbaterea proiectului noii legi a taxelor de transport. Pentru camionagii nu urmau să fie avantajoase. Williams şi Dorfman erau în căutarea unei persoane influente care să încerce cel puţin să oprească aprobarea legii. în Las. Vegas trăia senatorul Howard Cannon, care era interesat să cumpere un teren - ce aparţinea sindicatului Teamstfrs"Union. Dorfman i-a trimis vorbă că va putea cumpăra acest teren cu 400 000 de dolari mai ieftin dacă va avea grijă ca legea să nu fie aprobată de Congres. Agenţii F.B.I. au dejucat planul atît de ingenios de mituire discretă a senatorului.

De multă vreme ei ascultau convorbirile telefonice ale . liderilor sindicali fiindcă aflaseră de colaborarea lor cu Mafia. Au înregistrat pe bandă convorbirile compromi- . ţătoare referitoare la coruperea senatorului Cannon şi au predat, benzile de

magnetofon tribunalului. Cannon a pierdut 400 000 de dolari, iar Williams, preşedintele Teamsters Union, şi Allan Dorfman au fost chemaţi în faţa instanţei. Consilierul special a fost acuzat, apoi eliberat pe cauţiune şi la scurtă vreme după aceea a murit în faţa hotelului Hyatt cu şapte gloanţe în corp. Mafia **a** avut grijă să-i închidă gura. Ştia multe şi la un interogatoriu putea destăinui lucruri interesante.

Cazul lui Allan Dorfman confirmă faptul că James Hoffa nu a fost un caz singular. Hoffa şi Dorfman au crescut în condiţiile de viaţă americane, unde cîştigul se află pe primul loc. Robert Kennedy nu a apărat drepturile muncitorilor, ci a început să. lupte împotriva Mafiei care monopolizase viaţa sindicală, ştiind că rolul de apărător al

dreptului şi justiţiei
îl /a ajuta în campania
electorală. Lupta
împotriva crimei şi a
corupţiei sînt Io-,
zincile cunoscute ale
campaniilor electorale.
Fiecare guvern
american din ultimii
cincizeci de ani a
promis că va lupta
contra Mafiei,
încercînd să cîştige
astfel simpatia
americanilor simpli.
Majoritatea lor au
rămas însă numai la
faza de promisiuni. Iar
cazul lui Hoffa se re-
petă

JOEBANANA
La secţia de poliţie s-a prezentat un om îmbrăcat în uniforma albastră de lăptar, asudat şi ciufulit, care strigă din pragul lişii :

— Un omor, domnule comisar !
—■ Unde ? Cînd ? Cine ? întrebă comisarul Growes.
— Vă arăt acum, veniţi cu mine.
— Aşteptaţi, ce vreţi să ne arătaţi ?
— Cadavrul.
— Pe cine au omorît ?
— Nu ştiu, dar îl cărau într-un sac de zahăr.
— Cine îl căra ?
— Un individ îmbrăcat într-o scurtă din păr de cămilă. Şi avea... o pălărie la fel ca scurta.
S-au dus în parc şi au găsit sacul de zahăr. Au cercetat locul şi au constatat că făptaşul nu săvîrşise crima la locul respectiv, ci transportase acolo numai cadavrul. Trebuie să fi fost un bărbat viguros, fiindcă sacul nu fusese tîrît pe jos. După scurt timp lăptarul se făcu nevăzut. În sac se afla un cadavru fără mîini, picioare şi fărr cap.
— E clar. I-au tăiat mîinile ca să nu-i luăm amprentele, iar picioarele şi capul ca să nu-l identificăm. Numai că atenţie, domnilor... ! Individul a comis o greşeală care ar putea să-l coste scump. Pe antebraţ unde marinarii au de obicei tatuaje cu ancore, nimfe şi numele iubitelor lor, mortul avea tatuat un balaur chinezesc.
în toamna lui 1967 la arhiva F.B.I. din Pennsylvania Avenue din Washington se folosea un sistem electronio d' evidenţă a semnalmentelor individuale, printre care se găseau două-trei duzini de balauri chinezeşti. S-a aflat repede că mortul era William Kerr, mina dreaptă a naşului Mafiei Joseph Bonnano, zis Joe Banană, În următoarele săptămîni Kerr trebuia să compară în faţa instanţei pentru învinuire de coparticipare la crimă, luare de mită şi trafic cu droguri.

A doua zi lăptarul s-a prezentat din nou la poliţie.

— Domnule comisar, îmi cer scuze, dar am fost atît de îngrozit şi de tulburat... încît am uitat complet. Individul despre care v-am povestit a venit cu un Chryssler verde închis metalizat. Pentru orice eventualitate mi-am notat numărul maşinii.

Orice lucru obţinut uşor devine suspect, mai ales în domeniul criminalisticii. Dacă ne referim la lumea interlopă americană sau la Mafie acesta este un adevăr cu atît mai mult valabil. Comisarul Growes a dat telefon la serviciul de evidenţă a vehiculelor motorizate şi a aflat că maşina verde metalizat aparţinea lui Roger Spils- bury, un individ mic şi gras, cu păr creţ, care corespundea descrierii făcută de lăptar. în plus, Spilsburv era o figură cunoscută fiindcă făcea parte din elita Mafiei şi de mulţi ani era membru al familiei lui Bonnano. O răfuială între gangsteri ? De ce a fost băgat atunci în sac ? De ce sacul a fost cărat în parc ? Un profesionist nu se comportă astfel.

Comisarul Growes era îndreptăţit să aibă dubii. A înţeles însă că are dreptate abia atunci cînd a aflat că Sp'ilsbury şi Kerr fuseseră citaţi ca martori principali în procesul intentat lui Joe Banană, Apoi a

aflat că Spils- bury se ascundea sub un nume fals într-o cameră de hotel, că a deschis focul împotriva polițiștilor, iar aceştia în legitimă apărare, au tras în individul suspect.

în cuierul din camera de la hotel atîrna o scurtă din păr de cămilă în care s-au găsit fire de iută din sacul în care fusese cărat cadavrul. Era clar prin urmare cine e ucigaşul, dar nu era clar de ce Spilsbury l-a ucis pe a- "sociatul său, lăsind urme şcolăresc de naive.

Doi martori erau morţi, tía îl fost o pură în limpiare că tocmai aceşti doi mafioţi nu s-au înţeles şi s-au hotărît să se răfuiască între ei ? Să fi fost poliţiştii atît de ne- dibaci încît nu l-au împuşcat în picioare pe Spilsbury în momentul cînd trebuiau să-l aresteze ? Intîmplările erau mult prea ciudate. Mai ales cînd în spatele crimei putea fi bănuită Mafia şi Joe Banană ? Cine era de fapt acest temut naş mafiot care se purta ca un bancher ?

Cariera de mare naş mafiot a lui Bonnano a început exact atunci cînd s-a terminat cariera lui Adonis. Joe Adonis fusese un criminal lipsit de scrupule şi intangibil împotriva căruia poliţia nu reuşise să strîngă probe concludente. Cu toate acestea, agerul bandit a scăpat din vedere un lucru şi a plătit scump greşeala. În 1953 a plecat în Cuba, unde investise bani în construirea de cazinouri pentru a se convinge cum'"funcţionează cazinoul de la hotelul „Intercontinental" de pe plaja Varadero. Funcţionarii Oficiului de emigrări, care controlau paşapoartele, au aflat că Joe Adonis, cetăţean al Statelor Unite, se născuse în anul 1901 în oraşul Passai din statul New Jersey, pe State Streét, numărul 26. Nu se ştie de ce adresa li s-a părut suspectă şi au telefonat la poliţia locală. în 1901 State Street nu exista, după cum nu exista nici o casă cu numărul 26. Trucul era vechi, fiind folosit de sute de mii, poate chiar de milioane de emi- granţi clandestini în Statele Unite care în schimbul cîtor- va zeci de dolari îşi făceau rost de un act de naştere american fals.

Adonis era o personalitate puternică. în 1935 devenise proprietarul firmei comerciale „Automotive Conveying Company of New Jersey" care deţinea de mulţi ani monopolul asupra transporturilor de automobile „Ford", de la concernul Edgewater la magazinele de pe ţărmul estic. Era un comerţ stabil şi rentabil. O sută de benzi transportoare cu maşini aşezate pe două nivele funcţionau 24 de ore pe zi. De ce „Ford Company" a încheiat un acord de lungă durată cu gangsterul Adonis ? în timpul cercetărilor s-a dovedit că administraţia concernului- nu avusese de ales. „Automotive Conveying Company" era singura firmă de transport din acest domeniu autoH-nM de Comisia federală pentru transport interstatal.

Adonis nu a ajuns în această funcţie cu mîinile curate» Firma „Automotive Conveying Company" rivaliza cu „New Carriers Company" care a încercat să

obţină un contract favorabil. La prima şedinţă Comisia federală a amînat rezolvarea cererii şi după o lună cînd a trebuit reluată discuţia, firma concurentă nu mai exista. Adonis îşi menţinea mai departe monopolul.

Pe numele său adevărat Giusep]»; Dotto, era sicilian de origine. A ajuns în Statele Unite în mod ilegal şi a intrat în legătură cu naşul Frank Costello şi cu Mever Lansky. Cu toate protestele şi sumele de bani oferite Adonis a fost obligat să părăsească Statele Unite în 1965, fiind îmbarcat pe puntea vaporului „Comte Biancamano" cu destinaţia Genova. Familia lui de mafioţi şi afacerile ei au fost preluate în cea mai mare parte de Joe .Bonanno, zis Banană .care a, devenit astfel unul din cei cinci sau cel mult şapte naşi importanţi ai Mafiei. În decembrie 1967 Bonanno a compărut în faţa instanţei ca să răspundă pentru crimele sale

Lui Bonanno nu-i era teamă. Martorii principali ai, acuzării. Kerr şi Spilsbury, erau morţi, aşa încît a intrat liniştit în sala de şedinţe a tribunalului împreună cu cei .patru avocaţi ai săi, care întîmplător erau cei mai buni avocaţi din Statele Unite. în presa cotidiană au început să apară articole despre duelul care a avut loc între apărătorii lui Bonanno şi procurorul de stat Kimbell. Bonanno era favorit şi se purta ca atare. Dezbaterile judiciare şi martorii nu-l interesau. La o şedinţă a şi a- dormit, urmînd să fie condamnat pentru sfidarea instanţei.

în a patra zi a procesului în faţa clădirii tribunalului s-a oprit o maşină de poliţie blindată din care au coborît doi bărbaţi cu pălăriile trase pe frunte, care au trecut prin cordonul gros de

poliţişti. în faţa intrării în sala de şe

-

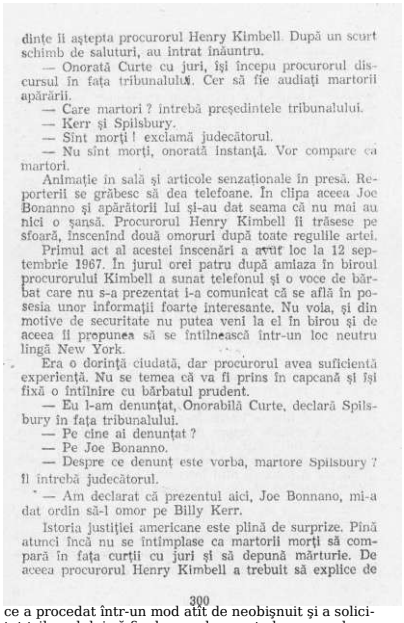

dinte îi aştepta procurorul Henry Kimbell. După un scurt schimb de saluturi, au intrat înăuntru.

— Onorată Curte cu juri, îşi începu procurorul discursul în faţa tribunalului. Cer să fie audiaţi martorii apărării.

— Care martori ? întrebă preşedintele tribunalului.

— Kerr şi Spilsbury.

— Sînt morţi ! exclamă judecătorul.

— Nu sînt morţi, onorată instanţă. Vor compare ca martori.

Animaţie în sală şi articole senzaţionale în presă. Reporterii se grăbesc să dea telefoane. În clipa aceea Joe Bonanno şi apărătorii lui şi-au dat seama că nu mai au nici o şansă. Procurorul Henry Kimbell îi trăsese pe sfoară, înscenînd două omoruri după toate regulile artei.

Primul act al acestei înscenări a avut loc la 12 septembrie 1967. În jurul orei patru după amiaza în biroul procurorului Kimbell a sunat telefonul şi o voce de bărbat care nu s-a prezentat i-a comunicat că se află în posesia unor informaţii foarte interesante. Nu vola, şi din motive de securitate nu putea veni la el în birou şi de aceea îi propunea să se întîlnească într-un loc neutru lîngă New York.

Era o dorinţă ciudată, dar procurorul avea suficientă experienţă. Nu se temea că va fi prins în capcană şi îşi fixă o întîlnire cu bărbatul prudent.

— Eu l-am denunţat, Onorabilă Curte, declară Spilsbury în faţa tribunalului.

— Pe cine ai denunţat ?

— Pe Joe Bonanno.

— Despre ce denunţ este vorba, martore Spilsbury ? îl întrebă judecătorul.

— Am declarat că prezentul aici, Joe Bonnano, mi-a dat ordin să-l omor pe Billy Kerr.

Istoria justiţiei americane este plină de surprize. Pînă atunci încă nu se întîmplase ca martorii morţi să compară în faţa curţii cu juri şi să depună mărturie. De aceea procurorul Henry Kimbell a trebuit să explice de

300

ce a procedat într-un mod atît de neobişnuit şi a solicitat tribunalului să fie de acord cu metoda sa care la prima vedere părea legală. Procurorul Kimbell ştia ***eâ~~>*** nu are nici © şansă contra Mafiei şi că ***martorii*** nu vor apuca să trăiască ziua cînd va fi intentat proces naşului ¡Bonnano. De aceea a înscenat

o manevră de inducere în eroare a naşului mafiot inculpat şi a apărătorilor lui.

Spilsbury trebuia să-l omoare pe Kerr pentru ca a- cesta să nu depună mărturie împotriva lui Joe Bonnano. Ucigaşul plătit şi-a dat seama că îl paşte pericolul de a deveni la rîndui său victimă, fiindcă îi cunoştea pe cei care comandaseră crima. Deşi ştia cît de riscant este planul său, s-a hotărât să-l sune pe procuror. Acesta a dat de urma lui Billy Kerr şi i-a comunicat că Bonnano l-a condamnat la moarte. Kerr şi-a dat seama că nu va reuşi să scape de ucigaşii plătiţi şi chiar dacă nu va fi ucis de Spilsbury, va fi pîndit de un altul; de aceea s a hotărît să joace_ propria sa moarte şi să aştepte într-un loc ferit derularea evenimentelor.

La inventarea camuflajului procurorul Kimbell a fost conştient că acţiunea trebuia să pară verosimilă : poliţia avea de jucat un rol convingător, iar ziariştii, amatori de senzaţii tari, nu trebuiau să aibă nici cel mai mie motiv de bănuială Prin urmare trebuia înscenat un omor perfect.

Cu acordul şefuiui de la morgă, Kimbell a scos ...:a- davrul unui necunoscut care trebuia transportat a doua zi pentru autopsie la Institutul patologic al Universităţii. Cadavrul a fost pregătit cum trebuie, respectiv i s au tăiat capul şi mîinile, iar pe antebraţ i-a fost tatuat un balaur chinezesc, semnul de identificare a gangsterului Kerr. Roger Spilsbury a cărat cadavrul într-un sac de iută în maşina sa de culoare verde metalizat, l-a aruncat în parc şi i-a telefonat lui Bonnano că şi-a îndeplinit misiunea

Primind de la Bonrano ordinul „de a se da la tund" cît mai repede. Spilsbury s a mutat într-o cameră de hotel ieftin şi discret în Harlem. Lăptarul a descoperit cadavrul şi a anunţat poliţia. Dar lăptarul era omul lui Rimbell şi avea un rol bine definit în această înscenare. La locul crimei s-a deplasat o comisie specială şi ziarişti care fără să bănuie l-au scutit de o grijă pe Kimbell : au convins opinia publică americană, dar mai ales pe Joe Bonnano şi pe avocaţii săi, că martorul periculos nu va compărea hi faţa instanţei.

Acum venise rîndul lui Spilsbury, care îşi aştepta ucigaşii în camera lui de la hotel. De data aceasta nu erau Ucigaşi plătiţi de Mafie, ci poliţişti care trebuiau să-l împuşte din nebăgare de seamă în timp ce-l arestau. Tremura de frică şi nu credea că totul se va desfăşura conform planului. De unde putea şti cine va bate la uşă? După G—8 ore de la descoperirea cadavrului lui Kerr, pe culoarul întunecos s-au auzit paşi şi un ciocănit la uşă : -T--

— Deschideţi, poliţia 1

Era stabilit dinainte că toţi, inclusiv Spilsbury, vor avea armele încărcate cu gloanţe oarbe.' Dar cum se va apăra dacă ceilalţi nu se vor ţine de cuvînt ? Ce va face dacă în locul poliţiştilor îmbrăcaţi în civil, în

camera lui vor intra ucigaşii lui Bonnano, care aflaseră că acesta fusese trădat.

După o mică ezitare Spilbury a deschis uşa şi a fă- cut cîţiva paşi înapoi. în cameră intrară doi bărbaţi necunoscuţi cu pistoale. Cu un zîmbe& amical, îşi îndreptară armele spre tavan şi traseră. Spilsbury răsuflă uşurat. Trase şi el cîteva gloanţe oarbe în aer. Apoi, conform scenariului pregătit dinainte, se întinse pe covor.

După. primele împuşcături pe culoare au apărut cîţiva curioşi, n intre care şi un fotoreporter. Poliţiştii, nu i-au dat voie să intre înăuntru. „Cadavrul" nu era în- tins cum trebuie. Enervat, Spilsbury se întinse pe spa- te, închisese ochii, făcînd pe mortul, dar pleoapele îi tremurau nervos. L-au sfătuit să se întoarcă cu faţa în ¡jos.

—- S-a terminat cu el, zise unul dintre poliţişti, făcînd semn reporterului să fotografieze mortul

între timp pe culoar s-au stnns vreo zece oameni, salariaţi ai hotelului şi oaspeţi cazaţi, care s- au putut convinge că poliţia îl împuşcase pe gangster în legitimă apărare. Poliţiştii au sunat morga să vină să ia cadavrul. Salariaţii îmbrăcaţi în halate albe au intrat în cameră cu un sicriu de metal şi au închis uşa. Spilsbury s-a ridicat şi s-a aşezat "în sicriul din tablă zincată. Apoi capacul a fost trîntit deasupra lui. Au fugit repede pe scara din spate, l-au băgat într-o maşină funerară neagră şi l-au transportat la morgă. După ce.s-a întunecat, l-au scos afară pe uşa din spate unde aştepta o maşină cu procurorul şi doi asistenţi. S- au îndreptat spre un depozit de muniţii bine păzit unde fusese amenajată o cameră în care urma să aştepte inaugurarea procesului intentat lui Joe Bonnano. Acolo îl aştepta Billy Kerr şi amîndoi au semnat un proces verbal de peste patru sute de pagini în care erau demascate crimele săvîrşite de Bonnano şi banda lui.

Declaraţia scrisă nu este valabilă în faţa tribunalului american. De aceea Kerr şi Spilsbury au trebuit să compară în faţa instanţei şi să repete depunerea de mărturie Joe Bonnano şi apărătorii lui au înţeles că au pierdut. De aceea s-au hotărît să adopte altă tactică. Inculpatul Joseph Bonnano a început să răsufle gre.u, să se strîmbe, să geamă, îşi apăsa pieptul cu rnîna, îşi dădea ochii peste cap şi în cele din urmă leşină. Simula o criză de inimă, L-au scos la aer, l-au readus în simţiri, iar apărătorii lui au cerut amînarea şedinţei. Au solicitat un doctor pentru ca clientul lor să-şi revină din starea de colaps provocată de brutalitatea procurorului

Joe Bonanno se chircea pe jos, A fost chemat medicul tribunalului care'a confirmat diagnosticul. Procurorul a cerut ca inculpatul Bonanno să fie închis şi transportat la spitalul închisorii. Conform procedurii penale, judecătorul a amînat însă dezbaterea procesului, facilitînd astfel bolnavului internarea într-o clinică particulară

Henry Kimbell nu credea că ar putea să piardă. Dar speriaţi, martorii, Kerr şi Spilsbury, refuzau să vorbească.
Ştiau că procurorul nu-i poate ascunde la infinit în depozitul militar de muniţii. De aceea au ales calea tăcerii. Kimbell optă atunci pentru o altă soluţie. îi băgă pe amîndoi la închisoare, iar a doua zi dimineaţa directorul închisorii le înmînă două mandate de arestare în toată legea. Procurorul credea că în felul acesta poate asigura participarea martorilor la proces. în cele din urmă reuşi să intre în posesia declaraţiilor lor, care acopereau patru sute de pagini, iar în cel mai rău' caz îi putea acuza de coparticipare sau chiar de tăinuire de omor.

Au rămas în detenţie preventivă în timp ce Joe Bo- nanno a fost pus în libertate. Indiferent că avea greutăţi cu inima sau le simula, nu-şi pierduse timpul de pomană, la fel ca şi cei patru apărători de elită. încă de-a doua zi în biroul procurorului de stat ijijnbell apărură doi bărbaţi în civil care prezentară legitimaţia C.I.A. şi îi puseră în faţă un mandat de arestare emis de Earle Warren procurorul federal suprem al Statelor Unite. Mandatul era emis contra lui Spilsbury şi Kerr pentru bănuiala de participare la o mare acţiune de falsificare.

Chiar dacă ancheta era strict secretă, Kimbell a aflat că era vorba de falsificarea unei. sume în valoare de cel puţin 56.000.000 dolari, care fuseseră deja puşi în circulaţie. Suma totală era estimată la 5.00,0.000.000 de dolari.

Cunoaştem foarte bine ce relaţii existau între C.I.A. şi Mafie. Joe Banană avea degete lungi. Nu i-a fost prea greu să trimită în apartamentul lui Kerr şi Spilsbury cîţiva băieţi de nădejde care le-au băgat prin sertare mai multe pachete cu dolari falsificaţi. Apoi îi veni şi mai uşor să divulge direct conducerii C.I.A. că cei doi sînt implicaţi în această afacere.

Procurorul Henry Kimbell a pierdut martorii principali. Joe Banană s-a refăcut după criza de inimă şi sigur pe el a revenit pe banca acuzaţilor. La

21 decembrie 1967
curtea cu' juri formată
din 12 membri a rostit
verdictul : nevinovat.
Naşul mafiot a fost pus
în libertate din lipsă
de prob

eLa 12 ianuarie 1968 purtătorul de cu vînt al Central Intelligence Agency a organizat la New York o conferință de presă la care a anunțat ziariștii că membrii securității din Statele Unite au reușit să descopere o mare afacere de falsificare. La aeroportul Kennedy din New York agenții C.I.A. l-au reținut pe avocatul Joe Lee din Miami care se pregătea să plece în străinătate cu un geamantan în care se aflau 4,7 milioane de dolari falși. Alte 50.000.000 au fost ridicate de la revînzători. Majoritatea gangsterilor care au participat la acțiune se află deja în spatele zăbrelelor. Printre ei se găsesc și William Kerr și Roger Spilsbury.

8ß es -81«

MOARTEA LUI DON GIOVANNI

Cartierul milionarilor din Chicago. — Oak Park. O rezidență în stil vechi spaniol. Proprietarul ei.se numește Sam Giancana, de profesie naș mafiot. Este 19 iulie 1975, aproape de miezul nopții, în bucătărie zace întins cadavrul proprietarului.

Toată seara portarul Dispersio a. stat la televizor cu soția sa. înainte să se culce a ieșîiln grădină și a văzut că în bucătărie arde lumina. S-a dus să o stingă și l-a găsit pe stăpînul lui într-o baltă ele sînge. Era îmbrăcat într-o cămașă albă cu mîneci scurte și cu papuci în picioare. Se dusese probabil în bucătărie să ia o cutie cu bere de la frigider. Dispersio anunță imediat poliția.

în cîteva minute la Oak Park s-a deplasat o brigadă de polițiști. Comisarul Peter Vaira a constatat că Giancana fusese împușcat de un glonț în cap și de alte cinci în ceafă, Au cercetat locul în care fusese comisă crima și toată vila, ajungînd la concluzia că ucigașul nu pătrunsese de afară cu forța. Singurul care putuse să-i dea drumul era Giancana. Prin urmare cei doi se cunoșteau. Mai mult decît atît, pe masă s-au găsit două pahare care dovedeau că băuseră împreună.

Și calibrul gloanțelor ucigașe era prea mic pentru arma unui profesionist.

Se năștea în mod firesc întrebarea : cine l-a omorît pe nașul mafiot dacă era exclusă posibilitatea unui ucigaș plătit ? Poliția nu a găsit nici o urmă concretă care să o ajute să dea de urmele lui. Dar multe din evenimentele petrecute anterior au canalizat cercetările într-o anumită direcție. Agenții de poliție au aflat că Sam Giancana fusese implicat în complotul pus la cale de Mafia împreună cu C.I.A.' împotriva lui Fidel Castro și în următoarele zile urma

să compară în faţa senatului american. Senatorii se temeau probabil ca ceva să nu iasă la iveală.

în acea perioadă naşul atotputernic ajunsese la capătul puterilor. Fusese operat de colecist la un spital din Houston şi după trei săptămîni de convalescenţă revenise la Chicago. Apoi din cauza complicaţiilor provocate de coagularea sîngelui s-a internat din nou la Houston, unde medicul De Bakey i-a recomandat odihnă totală. Dar peste puţină vreme Giancana urma să fie citat în faţa Comisiei de anchetă şi de aceea era vizitat de agenţii F.B.I. şi de numeroşi indivizi necunoscuţi, care îi puneau tot felul de îrftrebări.

Nu avea linişte deloc şi s-a hotărît" să dispară. Şi-a făcut rost de un halat alb şi a fugit din spital, ajungînd la un hotel din apropiere. Dar şi aici l-au găsit. Cu toate că nu se simţea bine de loc, s-a hotărît să se întoarcă la vila sa din Chicago. Era încă foarte slăbit şi nu a dat prea multă bătaie de cap ucigaşului.

Cine era de fapt gangsterul Giancana care a ajuns în vîrful ierarhiei soci a'e ? Cum a fost posibil ca un criminal şi un naş mafiot notoriu să intervină în politică şi să participe la un complot organizat de serviciul de contra- informaţii american împotriva tinerei Cube revoluţionare ?

Cariera lui Salvatore Giancana, cunoscut în lumea interlopă sub porecla Momo, Mos sau Mooney seamănă cu biografia celorlalţi gangsteri ai lumii interlope amer ricane. Şi-a început cariera ca hoţ obişnuit, a crescut pe străzile unde domnea legea implacabilă a junglei „care pe care" şi de tînăr a intrat în cunoscuta „bandă 42", care a existat înainte de banda lui Al Capone.

Nu împlinise încă 20 de ani cînd a fost învinuit de trei omoruri. Judecătorul nu a reuşit să strîngă probe concludente pentru nici unul din ele şi încriminatul a fost pus în libertate. După un timp s-a făcut din nou vinovat de tîlhărie şi distilare ilegală de whiskv. aiun- gînd în spatele gratiilor. în 1943 i s-a dat drumul şi a fost chemat în faţa comisiei de recrutare, care l-a absolvit de obligativitatea prestării serviciului militar. în fişa lui medicală sa găsit următoarea motivaţie: „Giancana este un psihopat cu înclinaţii pregnant asociaie Nu este complet responsabil dp faptele sale".

între timp Giancana nu a pierdut timpul. A descoperit că o sursă de venituri uriaşe este loteria ilegală şi a organizat una din numeroasele reţele de agenţii de loterie. A îndepărtat toţi concurenţii şi fiindcă se dovedise capabil de orice, naşul Accardo l-a

numit adjunctul său. Giancana cîştiga milioane pe care le împărţea cu şeful şi membrii familiei mafiote.

Cartelul crimei din Chicago a luat nllştere din fosta bandă a lui Al Capone devenită celebră în 1923. După ce Al Capone a fost. închis în penitenciarul Alcatraz, locul lui a fost preluat de Frank Nitti. care a condus lumea interlopă americană cu multă dibăcie .şi cruzime pînă în 1943 F.B I. a început să se preocupe de activitatea lui, A strîns probe care dovedeau că Nitti îi jecmănise pe producătorii de film de cîteva milioane şi se pregătea să-l traducă în faţa instanţei. Frank Nitti r>u a rezistat şi s-a sinucis, aşa cum se obişnuia în „familiile" de gangsteri. în locul lui a venit succesorul cel mai apropiat Tony Accardo, fosta gardă personală a lui Al Capone, cunoscut sub porecla de „Big Tuna" — „Marea focă". După ce în 1957 agenţii Oficiului de impozite au început să se intereseze de soarta lui, amenînţîndu-l cu închisoarea, a renunţat la această funcţie în favoarea lui Giancana.

Pe vremea aceea Sam Giancana era un naş cu toate atributele ce fac parte din această noţiune. El şi ciracii săi locuiau în cartierele milionarilor, în vile spaţioase care costaseră 100 pînă la 300 000 de dolari în valoarea de dinainte de război. Birourile lor dotate cu tot confortul necesar erau instalate în clădirile din centrul oraşului}' iar consiliul administrativ al cartelului crimei îşi organiza consfătuirile în cele mai mari săli de conferinţe.

Cifra lui de afaceri era aceeaşi sau maf mare decît a unei instituţii bancare, iar cîştigurile lui depăşeau veniturile concernelor industriale. Banii cîştigaţi în mod ilegal erau apoi investiţi în toate sectoarele de afaceri legale.

Pînă în 1957 Tony Accardo a fost într-adevăr un „mare şef". Locuia pe River Forest într-o vilă superbă pe care o cumpărase în 1930 cu 500.000 de dolari, de la un milionar. Avea 22 de camere luxos amenajate, două terenuri de golf, un bazin acoperit, o sală de biliard şi şase băi placate cu piatră de onix. Clanţele şi robinetele erau din aur.

Terenul imens din jurul vilei era înconjurat de un zid înalt, în spatele căruia stăteau de pază şase cîini ciobăneşti germani, Toţi oamenii care lucrau în grădină, îmbrăcaţi în jeanşi albaştri şi cu pălării de paie pe cap erau paznici înarmaţi. După ieşirea sa benevolă la pensie, Accardo a devenit consilier şi în cel mai rău caz dădea sfaturi succesorilor săi. Se bucura de o mare putere şi influenţă. în toată activitatea lui a stat la închisoare o singură noapte. în

1929 în timpul războiului dintre bandele de gangsteri, care a avut loc pe străzile din Chicago, a devenit suspect de omor. A doua zi dimineaţa judecătorul i-a dat drumul acasă. în 1960 era ameninţat din nou să fie închis fiindcă în calitate de agent al fabricii de bere „Fox Head" tăinuise venituri ilicite în valoare de 178.000 de dolari. Scornise o minciună şi scăpase de învinuire ; apoi fusese condamnat la şase luni închisoare pentru o altă tăinuire de impozit. Avocatul lui făcuse recurs şi obţinuse eliberarea pe cauţiune a clientului său. Doi ani au durat comentariile în jurul verdictului. în cele din urmă procesul a fost reluat, în-vocîndu -se motivul că juraţii s-au lăsat influenţaţi de presa calomniatoare la adresa lui Tony Accardo. Avocatul a cîştigat noul proces : la 3 octombrie 1962 clientul său a fost achitat.

Merită să fie ami Uiţi şi partenerii, colaboratorii şi complicii lui Sam Giancana şi Tonny Accardo.Murray Humphreys şi-a început activitatea de gangster în banda lui Al Capone, fiind consultantul juridio şi financiar al acestuia. A fost preluat de Accardo şi mai tîrziu de Giancana. S-a împăcat la fel de bine cu amîn- doi, era capabil să mitulască pe oricine şi relaţiile sale în cercurile politice l-au ajutat să-şi găsească drumul potrivit prin jungla legilor americane.

Murray Humphreys locuia fie în apartamentul său luxos din Chicago, fie în vila din Florida. Numai sistemul electronic de supraveghere şi de alarmă al vilei l-a costat 200.000 de dolari. Nimeni nu a reuşit să dovedească că. e vinovat de vreo crimă. După ce a intrat în încurcătură din cauza impozitelor tăinuite, judecătorul l-a citat ca martor principal "al acuzării pe Irving Vine, primul soţ al lui- Betty Jane care fusese răpită de Humphreys şi se măritase cu el. Vine dispunea de probe incriminatorii concrete împotriva lui şi în plus voia să se răzbune pe fosta sa soţie. Nu a ajuns însă să compară în faţa tribunalului fiindcă un ucigaş necunoscut l-a omorît în mod bestial în camera de la hotel. La început l-a bătut pînă şi-a pierdut cunoştinţa, după care i-a lipit un plasture pe nas şi pe gură, sufocîndu,l. Acţiunea penală intentată împotriva acuzatului Humphreys a fost sistată din lipsă de probe, iar ucigaşul lui Vine a rămas pentru totdeauna necunoscut.

Paul Rica, poreclit „Chelnerul", era un vechi specialist în domeniul jocurilor de noroc, al prostituţiei şi traficului cu droguri. De asemenea juca rolul de conciliator în divergenţele dintre familile mafiote.
Locuia în apropierea lui Accardo şi în vecinătatea că- lugărilor din ordinul dominicanilor. Comisia de emigrare l-a expulzat din Statele Unite şi de atunci nici o ţară nu s-a declarat"dispusă să-l primească. Reprezentantul de presă al Ministerului justiţiei a declarat ziariştilor că dacă forurile competente vor duce tratative cu diferite state, Ricca v.a afla la timp rezultatele lor. Dacă o tară se arăta dispusă să-l primească, avocaţii „Chelnerului" trimiteau imediat ministrului de interne din ţara respectivă un extras din cazierul lui Rica. Cincizeci de state au refuzat să-l primească. De aceea el a continuat să trăiască în Statele Unite, conform instrucţiunilor în vigoare, şoferul său îmbrăcat în livrea îl conducea în fiecare lună la poliţie.

Agenţii F.B.I. care ascultau telefoanele naşilor mafioţi au înregistrat următoarea conversaţie.

— Steve, ce părere ai ? Copoii au prins pînă acum 63.de băieţi! se plîngea Sam Giancana colegului său Magaddino din Buffalo.

— Ştiu, răspunse Magaddino. Băieţilor tăi nu li s-ar fi întîmplat asta.

— Desigur! I-aş fi cazat în motelurile noastre, ar -fi avut la dispoziţie maşinile şi restaurantele noastre.
Aici în Chicago mai avem influenţă şi copoii nu se amestecă în treburile noastre. în plus şefii de poliţie din trei districte sînt oamenii noştri.

La Chicago continua să domnească Mafia care se infiltrase peste tot. La restaurante se servea „steak" furnizat de cartelul crimei. Whisky-ul şi berea erau de a- ceeaşi provenienţă. Personalul de deservire şi garderobierele plăteau o taxă din salariu, spălătoriile şi călca- • toriile aparţineau de asemenea Mafiei. Mafia mai controla încă transportul de gunoi, agenţiile de reclamă, garajele, agenţiile unde se vindeau bilete de avion şi serviciul de instalatori. Anual prin mîna naşilor treceau 3.000.000.000 de dolari. Măcelarii, restauratorii, proprietarii de debite, cu băuturi spirtoase erau ca pe vremuri obligaţi să cumpere de la cartelul crimei mărfuri de o anumită valoare. Ştiau că dacă se opun, nu vor supravieţui şi de aceea respectau regulile jocului. Clienţii lor nu bănuiau că de fapt sînt clienţii Mafiei.

în centrul oraşului Chicago se afla circumscripţia nr. 1 unde este concentrată întreaga viaţă comercială şi culturală a municipiului. Se găsesc aici cîteva zeci de străzi cu bănci şi teatre, magazinele universale „Sears" şi „Woll- worth", hoteluri şi restaurante de lux. Din timpul lui Al Capone şi pînă în zilele noastre, Mafia a exercitat o mare influenţă asupra alegerilor consilierilor municipali din circumscripţia nr. 1. Unul dintre senatorii oraşului, Anthony de Tolve, era rudă cu Giancana. Ginerele lui Gian- cana, Anthony Tisei, era locţiitorul administraţiei lui Ro- nald Bonatti, membru în Camera Reprezentanţilor, jurist în statul Illinois, fost prieten al lui AI Capone şi apărător al intereselor Mafiei.

Chicago nu s-a schimbat prea mult de pe vremea lui Al Capone. Se comit în continuare asasinate în plină stradă şi în lacul Michigan dispar cadavre. Unul dintre cele mai bune restaurante este „The Living Room" care se bucură de o anumită reputaţie fiindcă a fost frecventat de cele mai celebre personalităţi din lume, începînd cu şeici şi

maharadjahi şi sfîrşind cu Frank Sinatra şi Liz Taylor. Pînă nu de mult proprietarul restaurantului a fost Arthur Adler. Nu se afla în legătură cu lumea interlopă, ci, dimpotrivă, a ajuns în conflict cu Mafia. Într-o zi a dispărut fără urmă, şi poliţia l-a căutat zadarnic. După două luni curăţătorii de canale din Chicago au descoperit cadavrul lui într-un canal închis pe una din străzile principale. Deşi cadavrul era gol şi intrase în putrefacţie, el a putut fi identificat.

Poliţia din Chicago a început să caute ucigaşul fără să găsească nici o urmă. S-au născut două ipoteze în legătură cu modul şi cauza pentru care a fost comis acest asasinat. Rush Street făcea parte din zona de ac- ţiune a Mafiei.

Adler a'renovat sub numele de „Living Room" fostul restaurant „The Trade Winds", acţionînd împotriva dorinţei Mafiei. Mai tîrziu a deschis un nou local de noapte „The Black Onyx", iar gangsterii au folosit metoda intimidării, obligîndu-l să plătească sume mari de bani „pentru protecţie". Se spune că la început Adler a plătit, Apoi a început să întîmpine greutăţi financiare, sau .cel puţin să le simuleze. Cînd l-au ameninţat le-a sugerat că a fost citat ca martor în faţa instanţei unde ar putea fi constrîns să vorbească.

Şi cea de-a două variantă pare a fi verosimilă. Tn. barurile de noapte se întîlnesc membrii lumii interlope care în faţa tejghelei barului încheie .de multe ori afaceri în care se rulează sume mari de bani. Un anume mafiot al cărui nume a rămas necunoscut a furat într-o zi o casetă cu bijuterii de valoare dintr-un hotel de lux pe care le-a dat lui Adler ca să le vîndă. Adler trebuia să-i dea gangsterului 60.000 de dolari, dar a reţinut o parte din bani, semnîndu-şi astfel singur actul de condamnare la moarte.

Medicul legist care a examinat cadavrul lui Adler a notat în procesul verbal că acesta a fost sugrumat. Mai tîrziu poliţia din Chicago a aflat de la un agent că bandiţii l-au torturat ca să-l forţeze să le dea toţi banii. Apoi l-au băgat într-un congelator de carne, i-au pus în urechi furtunurile de la pompa de incendiu şi au dat drumul la apă Noaptea au aruncat cadavrul într-un şanţ.

Pînă acum ne-am convins în repetate rînduri că gangsterii americani aveau putere mare, dintre aceştia făcînd parte şi Sam Giancana. Prin urmare nu a fost o întîm- plare că tocmai lui i s-a adresat fostul agent F.B.I. Ro- bert Maheu, o persoană influentă. Giancana era unul dintre „regii lumii interlope". Deşi se afla la un alt nivel decît Al Capone sau Lucky

Luciano, metodele lui se difereau de ale celorlaljl cu singura deosebire că acţiona din umbră.

Făcea parte din consiliul. american al Mafiei şi era firește cunoscut de toţi poliţiştii care îl ţineau sub un control permanent. Fra însă atît de sigur de invulnerabilitatea persoanei sale încît a avut curaj să se plîngă comandantului poliţiei că patrulele din jurul casei sale din Oak Park îi tulbură liniştea. De asemenea, i-a reclamat pe agenţii din faţa gardului său că îl enervează atQnci cînd juca golf. Poliţia a respins plîngerea, dar judecătorul districtual Richard Austin, care preluase cazul de la avocatul lui Giancana, a hotărît că în unele cazuri agenţii de poliţie şi-au depăşit sfera de competentă, drent care a dat dispoziţie comandantului de poliţie să retragă patru din cele cinci maşini staţionate în faţa reşedinţei lui Giancana şi şă-i îndepărteze pe agenţii de lîngă te-renul de golf.

Sam Giancana lucra cu agenţi de paie care vindeau şi cumpărau în numele lui. Bunurile sale imobiliare erau înregistrate pe numele unei terţe persoane. Numai în cazul motelului „River Road" din Shiller Park a ieşit la iveală participarea lui.

în 1957 gangsteri necunoscuţi l-au răpit pe bancherul Leon Marcus şi l-au omorît după ce au repurtat un insucces în stabilirea preţului de răscumpărare. Marcus era unul dintre fondatorii şi principalii acţionari ai firmei comerciale „Southmoor Bank and Trust" cu sediul în Chicago. Nu era un bogătaş oarecare- şi de aceea răpitorii l-au ales drept victimă.

Ucigaşul Mafiei s-a dovedit insuficient de vigilent. L-a ucis pe Leon Marcus, dar nu l-a căutat în buzunare. După ce poliţia a descoperit cadavrul, a găsit asupra lui 6.000 de dolari lichizi şi copia după o recipisă de 100.000 de dolari. Mai tîrziu agenţii F.B.I. au încercat să afle de ce ucigaşul sau ucigaşii bancherului nu i-au luat banii şi nu l-au percheziţionat în timp ce l-au ţinut ascuns.

Recipisa în care bancherul Marcus confirma primirea de la Giancana a unei rate pe ipoteca în valoare de 100.000 de dolari a devenit o probă compromiţătoare. în felul acesta a ieşit la iveală faptul că naşul Mafiei era adevăratul proprietar al motelului „River Road". Ucigaşul bancherului a plătit cu viaţa neglijenţa sa. După două săptămîni de la moartea lui Marcus, poliţiştii au găsit în portbagajul unei maşini parcate cadavrul lui Salvatore Morreti, fost poliţist din Chicago despre care lumea interlopă ştia că fusese

gardianul personal al lui Giancana şi un Ucigaş ocazional plătit.

Succesorul lui Giancana trebuia să devină Felix Alde- risio zis Milwaukee Phil. în 1963 fusese arestat pentru şantaj, dar judecătorul l-a pus în libertate din lipsă de probe. Alderisio era „omul rău" al Mafiei americane.

Băieţii lui interveneau atunci cînd toate ameninţările şi intimidările se dovedeau inutile. în ziua de 2 mai 1962 poliţia din Chicago I-a surprins în plină acţiune. El şi Nicoletti erau îmbrăcaţi în veste negre de piele şi stăteau întinşi în automobilul lor, avînd o comportare suspectă. în maşină se afla o ascunzătoare secretă de arme şi o ladă pentru puşti. în timpul percheziţiei nu s-au găsit arme şi de aceea gangsterii nu au fost reţinuţi de poliţişti.

Automobilul rapid astfel dotat era parcat în faţa unui motel care devenise cartierul general a doi gangsteri pe nume William Mc Carthy şi James Miragli, suspectaţi de asasinarea a trei femei. Să fi fost AJderisio şi Nicoletti .complicii lor sau se pregăteau să-i pedepsească? Această, întrebare a rămas fără răspuns După cîteva zile poliţia a găsit cadavrele lor în portbagajul maşinii lor. Miragli fusese sugrumat, iar McCarthy avea gîtul tăiat.

Imperiul crimei lui Giancana era organizat sub forma unui concern industrial prosper, constituit din trei sectoare administrate de un şef local. West Side era condus ele însuşi Giancana. North Side de Ross Prio, iar Soulh Side de Frank La Pnrta Amîndoi aveau gradul de „ca- poregime" şi se numărau printre cei patru adjuncţi ai lui Giancana. Prio îşi făcuse ucenicia în rîndurile Mafiei siciliene şi era unul dintre cei mai temuţi gangsteri, specialist în incendieri şi-punerea de bombe. Locuia într-o vilă mare din Glenvievv şi se ocupa de grădinărit. Copiii lui învăţaseră bine, participau la viaţa culturală şi erau angajaţi în instituţii publice din Chicago.

La Porta îşi cumpărase o vilă în Flose Moor din statul Illinois care îl costase 100 000 de dolari şi se spune că era cel mai bine păzit gangster Garda lui personală era formată din aproape o duzină de buni pistolari. Reporterii şi poliţia nu.au reuşit niciodată să-i fotografieze. A strîns avere de pe urma prostituţiei şi a jocurilor de noroc. Nu apărea de loc în public şi îşi conducea afacerile prin intermédHjl subalternilor săi. care aveau zone precis delimitate şi putere executivă. îi erau subordonaţi şi o serie de gangsteri mici, care în schimbul unor servicii sau a fidelităţii lor se bucurau

de anumite privilegii sau aveau dreptul de a acţiona independent pe cîteva străzi.

Conform estimărilor poliţiei, Sam Giancana avea circa 500 de oameni. împotriva lor a luptat şi luptă poliţia locală, de stat. şi federală care numără aproape 5000 de oameni. Deşi lupta e inegală, domină bandiţii.

Iată ce a declarat inspectorul şef de poliţie Wilson : „Deocamdată sîntem neputincioşi în faţa naşilor cartelului crimei. Structura lor organizatorică pe mai multe nivele le asigură o izolare perfectă. Nu reuşim pur şi simplu să ajungem la ei. De aceea încercăm să le punem bețe în roate ; urmărim prostituţia, jocurile de noroc şi orga- ganizăm periodic razii".

Aceste măsuri nu prea ajută la nimic, iar sursele de milioane de dolari rămîn nesecate. Cauza acestei stări de lucruri o constituie legislaţia americană. Organizarea de mari reţele de săli de joc este calificată drept o contravenţie. Dacă un membru al bandei lui Giancana este surprins în. flagrant delict, el este citat în faţa instanţei şi primeşte o simplă amendă disciplinară sau în cel mai rău caz cîteva zile de detenţie. în acest răstimp milioanele continuă să curgă.

La începutul anilor şaptezeci Giancana se afla la a- pogeul puterii sale. Pînă şi agenţii O.T.A s-au coalizat cu el, fiindcă era o persoană influentă în cercurile politice americane. Pe plan profesional s-a aliat cu cel mai puternic om din districtul Cook, primarul oraşului Chicago. Richard Daley era primar din anii cincizeci, fiind în acelaşi timp un politician de frunte al Partidului Democrat din statul Illinois, Giancana l-a ajutat în politică cum a putut. în alegerile din 1980 el i-a asigurat succesul candidatului Kennedy, băieţii lui'avînd grijă ca numărul buletinelor de vot predate să fie mai mare decît al alegătorilor.

Gangsterii din anii douăzeci au dispărut de pe scenă. S-au îmbrăcat în haine bine croite şi nu se mai deosebesc de bancherii sau marii magnaţi industriali. Nu sînt singurii care folosesc metode ce contravin legii. Şi directorii de mari concerne încearcă să-şi atingă scopul, găsind o potecă prin mulţimea de legi şi decrete. Mafia a ajuns la putere, călcînd peste cadavre. Totul a rămas neschim- ba[1] şi în zilele noastre. Numai naşii mafioţi, ca de pildă Sam Giancana, au devenit mai accesibili din punct de vedere social, ajungînd să colaboreze cu politicienii. Aşa de exemplu, primarul municipiului Chicago, l-a numit comandant al poliţiei din acest oraş pe Agnew

Signorelo, vărul gangsterului Rocky Pranno, care era membru al „familiei" lui Giancana. O dovadă grăitoare a faptului că în Statele Unite totul este posibil o constituie alegerea lui Anthony de Tolve, nepotul lui Giancana, în funcţia de senator în statul Illinois.

Interviurile luate de reporterii americani criminalilor sînt o specialitate a Statelor Unite, Uneori în ziare apare o discuţie cu un ucigaş împotriva căruia a fost emis un mandat de arestare şi e căutat zadarnic de poliţie, Gangsterii şi naşii mafioţi ţineau mai mult sau mai puţin la reclamă, în acest sens a rămas celebru Al Capone, care era mai vanitos decît o vedetă" de film. Nici Sam Giancana nu îi refuza pe reporteri şi astfel în ziarul „Chicago Tribune" a apărut pledoaria rostită de el la unul din congresele Mafiei. „De ce credeţi că sindicatul nostru se face vinovat numai de lucruri rele ? Ţ)acă ne adunăm cîţiva prieteni vă închipuiţi imediat că punem ceva la cale. Oamenii de afaceri trebuie să se întîlnească mai des",

Ştim ce au însemnat în istorie congresele gangsterilor care au avut loc la Appalachina sau Atlantic City. în ianuarie 1965 Carlo Gambino i-a convocat, pe naşii mafioţi din Statele Unite la restaurantul „Capri" din Cedarhurst, statul New York. Au par ticipat Angelo Bruno din Philadelphia. Stefano Magaddino din BuFfalo şi unul dintre şefii newyorkezi Caetano Luckose La ordinea de t se afla o problemă ciudată., unică în istoria crimei organizate Boşul Carlo Gomhino l a împuternicit pe Sam
Giancana cu controlul asupra afacerilor Mafiei în afara graniţelor Statelor Unite. În felul acesta a fost aprobat la cel mai înalt nivel complotul organizat de Mafia împreună cu Central Intelligence Agency împotriva Cubei şi în primul rînd a lui Fidel Castro.

Robert Maheu, unul dintre iniţiatorii „Operaţiei Mon- goose" era un om cu un trecut ciudat. în timpul celui de al doilea război mondial lucrase ca agent al F.B.I., mai tîrziu demisionase şi îşi înfiinţase un birou particular de detectivi, fiind în acelaşi timp confidentul C.I.A. Mai tîrziu a devenit prietenul intim, consilierul şi agentul comercial al bizarului miliardar Howard Hughes. Fusese de faţă cînd „invizibilul" care se mutase la etajul nouă al hotelului „Desert Inn" din Las Vegas cumpăra un hotel după altul. De asemenea, fusese prezent cînd Hughes cumpărase o redacţie de - ziare, achiziţionase cu 2,6 milioane de dolari un teren de golf şi cu 3,6 milioane o societate de televiziune fiindcă voia să se uite la televizor şi în timpul nopţii, cînd nu mai emitea nici un canal. Apoi cumpărase cu

13 6 milioane hotelul „Desert Inn" în care locuia singur. Robert Maheu, trăia de pe urma afacerilor patronului său şi avea venituri mari. Bineînţeles se cunoştea cu naşii mafioţi cărora le aparţinuseră unele din hotelurile cumpărate de stăpînul lui. Dar mai cunoştea şi alţi gangsteri care nu aveau nimic comun cu Las Vegas şi de aceea l-a recomandat pe John Roselli pentru „operaţiunea Mongoose".

Nu ştim de ce Roselli s-a lăsat convins să participe ia o afacere atît de riscantă. Suma de 150.000 de dolari, pe care C.I.A. a promis că o va plăti ucigaşului lui Ficiel Castro, nu însemna prea mult pentru un gangster cîe talia lui Roselli. Să încercăm să găsim o motivaţie.

Timp de 45 de ani John Roselli a ţinut ascuns secretul existenţei sale. Apoi i-a bătut la uşă agentul F.B.I. Jack Barron şi Rossţlli a aflat că taina lui a fost divulgată. Pe numele său adevărat Filiopo Sacco s-a născut în anul 1911 în provincia ita^ană Esteria. Cînd avea şase ani, a emigrat împreună cu mama în Statele Unite, unde tatăl lui lucra de cîţiva ani în East Boston. Tatăl a murit curînd după aceea şi mama s-a măritat a doua oară. Tatăl vitreg făcea parte din lumea interlopă şi curînd l-a cooptat şi pe fiul său adoptiv,

Era receptiv şi descurcăreţ. A dat foc casei părinteşti, a încasat poliţa de asigurare, a luat fotografia mamei, care îl ţinea în poală, şi a dispărut. A intrat în banda lui Al Capone şi a trecut prin toate gradele de mafiot, făcîndu-se cunoscut sub numele adoptiv -de John Roselli.

Jack Barron era un agent F.B.I. obişnuit care îl supraveghea pe Roselli şi pe prietenul său, Fratianna. Nu se ştie cum a reuşit să pună mîna pe „copia unei fotografii pe care Roselli o păstrase ca o relicvă preţioasă timp de 40 de ani. Gangsterul a înţeles că a fost trădat de unul dintre cei mai apropiaţi prieteni.

Biroul federal de anchetă îl avea la mînă şi verdictul era foarte clar : Roselli ori va colabora cu F.B.I.-ul ca informator, ori va fi expulzat din Statele Unite ca emigrant ilegal. Roselli nu s-a hotărît ce să facă peste noapte deşi ştia că nu are nici o şansă, A apelat la avocatul Morgan, iar mai tîrziu la-James O'Connell, agent al C.I.A., unul din iniţiatorii „Operaţiei Mongoose", căruia i-a declarat că e dispus să vorbească dacă C.I.A. îi asigură securitatea în faţa agenţilor F.B.I. sau dacă ambele instituţii îl iau sub protecţia lor pentru a.nu fi omo- rît de Mafie. I s-a promis că va fi apărat şi la 4 septembrie 1960 Don

Giovanni a primit prima sarcină de la Robert Maheu în restaurantul „Brown Derby" din Be- verly Ilills.

Don Giovanni a început să se ocupe de selecţionarea ucigaşilor profesionişti. Mai tîrziu l-a însărcinat cu a- ceastă treabă pe Richard Cain, căruia i-a pus la dispoziţie suma de 90 00.0 de dolari şi el s-a retras în umbră. Cain. căuta să recruteze agenţi printre imigranţii cubanezi şi portoricani deoarece una din condiţiile principale ert. cunoaşterea limbii spaniole ; a selecţionat ucigaşi ve- V rificaţi în lumea interlopă din Chicago şi New York şi unii dintre ei au ajuns în centrele de antrenament din America Centrală conduse de agenţii C.I.A.

Richárd Cain a plătit scump pentru activitatea sa. Avea un trecut destul de pestriţ şi probabil mulţi duşmani care participaseră împreună cu el la diferite acţiuni anterioare. De fapt fusese poliţist şi colaborase de pe atunci cu Mafia de la care primea al doilea salariu. Mai tîrziu a jucat rolul de iscoadă a Mafiei. îl supraveghea pe primarul Daley şi informa naşii despre tot ce făcea Sarcina lui principală era să afle informaţii compromiţătoare despre primar pentru ca'Mafia să-l aibă la mină A fost descoperit şi dat afară din rîndurile poliţiei.

Cain nn s a lăsat bătut fiindcă în spatele lui era Mafia. După doi ani a devenit ajutorul şerifului districtului Cook Countrv Richárd Ogilvie. Se achită conştiincios de îndatoririle sale. dar a avut ghinion.' Cgilvie a făcut carieră politică şi în 1968 a fost ales guvernator al statului Illinois Poliţistul compromis începuse să-l stînjenească şi de aceea l-a trimis pentru trei ani în spatele gratiilor.

După ce a fost pus în libertate, Cain a intrat în serviciul lui Sam Giancana. care l-a însărcinat cu recrutarea de ucigaşi care să facă parte din comandoul de diversiune împotriva Cubei. Dâr prezenţa lui Cain mai deranja pe cineva. în 1973, cu patru zile înainte de Crăciun, se afla în barul „Rose Sandwich Shop" din Chicago, unde mînca crenvurşti de Hamburg şi bea bere. Deodată înăuntru au dat buzna doi bărbaţi mascaţi ; unul din ei a a- propiat o puşcă cu ţeava retezată de gîtul lui Cain şi a tras După tipul de armă folosit omorul părea a fi o răzbunare a Mafiei Pînă acum nimeni nu a aflat cauza vinovăţiei lui Cain,între timp pregătirile pentru „Operaţia Mongoose" continuau şi fără Cain. Se spune că încă din 1960 însuşi Giancana a început să pregătească această operaţiune secretă îndreptată împotriva Cubei James Plumeti, Salvatore Granelo şi Russel Bnfalino au debarcat din nou pe insulă unde fusese ascunsă

suma de 450,000 de dolari adunată din vremea dinaintea revoluţiei cînd toţi trei fu- fieseră crupieri în sălile de joc ale Mafiei. Acţiunea H eşuat, iar banii gangsterilor au dispărut în tfjppul pregătirii debarcării în golf.

Sam Giancana a fost găsit mort în vila sa la 19 iunie 1975. Cu puţin timp înainte Frank Church, preşedintele Comisiei de anchetă a Senatului american, l-a obligat să depună mărturie despre relaţiile dintre Mafie şi C.I.A„ Un ucigaş necunoscut l-a împiedicat însă să-şi ducă misiunea la bun sfîrşit. i

După cinci zile de la uciderea lui Giancana, în faţa Comisiei senatului s-a prezentat Rosselli, poreclit Don Giovanni. Arăta ca un bancher aşa cum era îmbrăcat într-un sacou bleumarin, pantaloni gri, şi cu o valiză diplomat în mînă. în "ziua de 24 iunie 1975 el a confirmat existenţa „Operaţiei Mongoose" şi a depus mărturie împotriva comandoului de ucigaşi recrutat pentru asasinarea lui Fidel Castro. în acelaşi timp a recunoscut că acest comandou colaborase cu C.I.A. sub a cărui aripă' ocrotitoare se afla.

Dintre ucigaşi făcea parte şi Don Giovanni, care fusese acuzat de Oficiul de emigrări de pătrundere ilegală pe teritoriul Statelor Unite. Cazul fusese amînat pentru doi ani. Apoi a intervenit C.I.A. şi acţiunea penală intentată împotriva lui John Roselli a fost oprită, deoarece inculpatul oferise „servicii în interesul securităţii statului". La 24 iunie Don Giovanni a depus mărturie în faţa Comisiei Church, iar a doua zi a dispărut.

Agenţii C.I.A. şi comandanentul poliţiei l-au ajutat să scape de răzbunare, făcîndu-i rost de documente pe numele Kennet Banstock. O perioadă scurtă a trăit ca un pensionar înstărit în statul Oregon. Dacă se întîmpla ca cineva să-l întrebe ce a făcut înainte de a ieşi la pensie, răspundea laconic : „Am locuit la New York". Timp re 11 luni bătrînul Don Giovanni a trăit liniştit; numai cîţiva poliţişti şi agenţi C.I.A. îi cunoşteau secretul. Apoi într-o noapte în locuinţa lui s-a strecurat un ucigaş necunoscut şi l-a împuşcat în pat, ştergînd cu grijă urmele. A schimbat lenjeria stropită de sînge, a cărat trupul ne-? însufleţit pe scări, l-a băgat în maşină şi a plecat, fără să-l observe nimşni. Poliţia nu a găsit nici o urmă.

Iată cum au fost reconstituite întîmplările din ultima ***ţi*** de viaţă a lui Don Giovanni. A luat cina la restaurantul „Landings" din Fort Lauderdal împreună cu prietenul şi complicele său Trafficante. Apoi a vizitat-o pe şora sa. Automobilul său a fost găsit în parcarea aeroportului internaţional din Mîami, şi,

după părerea supraveghetorului, aproape în acelaşi loc ca atunci cînd venea în oraş.

în ziua de 7 august pescarii au observat un butoi plutind pe suprafaţa lacului Biscayn Bay. Se legăna pe Valuri şi era legat cu lanţuri care zornăiau. Butoiul cu ţiţei şi lanţurile grele le-au incitat curiozitatea şi de a- ceea s-au apropiat. Butoiul avea cîteva găuri din care jeşea un miros insuportabil. Pescarii l-au tras la mal. L-au deschis şi au găsit în el ua .-cadavru cu picioarele tăiate ca să încapă înăuntru. Mai tîrziu poliţia a constatat că trupul mutilat era al lui John Roselli-Don Giovanni. Rămăşiţele lui pămînteşti trebuiau să rămînă ascunse. Cadavrul intrase însă în putrefacţie, formînd un gaz care a împins butoiul în apele scăldate de soarele Floridei.

IUBITE INCOMODE

În istoria Mafiei au existat puţine femei. Conform stilului de viată italian, nevestele gangsterilor stăteau a- casă şi nu se preocupau de ceea ce făceau bărbaţii lor. Amantele gangsterilor ştiau cu cine au onoarea şi de a- ceea preferau să tacă, fiindcă odată căzute în dizgraţie dispăreau. Excepţie au făcut Virginie Hill care a provocat în mare măsură căderea iubitului ei, Bugsy Siegel şi Judita Campbell Exner, amanta lui Sam Giancana şi a preşedintelui J.F. Kennedy. Cea de-a treia a depus mărturie numai după ce a murit. Numele ei e Marilyn Monroe.

Milo Speriglio, directorul Agenţiei de detectivi „Nick liarris" a declarat la conferinţa de presă din 4 iunie 1982 că după ce a cercetat 10 ani împrejurările morţii Celebrei actriţe, a ajuns la concluzia că ea a fost omorîtă de uri singur sau de mai mulţi ucigaşi profesionişti. Cauza ? Fusese amanta preşedintelui J.F. Kennedy şi mai tîrziu a fratelui său, Robert, care era ministrul justiţiei. Aflase despre planul de anasinare a lui Fidel Castro şi după ce s-a'.despărţit de Robert a amenintat că va da în vileag planul.

J. Hoover, directorul F.B.I. împlinise 66 de ani cînd tînărul Robert Kennedy în vîrstă de 35 de ani i-a devenit şef. Elanul lui de a lupta contra criminalităţii îl depăşea pe cel al predecesorilor săi, dar în acelaşi timp dispunea de mijloace mult mai puternice care îl ajutau să-şi realizeze planul. Hoover care se considera un bun specialist în domeniul criminalisticii era puţin invidios pe colegul său mai tînăr.

Ministrul Kennedy era ambiţios, nerăbdător, se băga în toate şi îl considera pe directorul F.B.I. un formalist şi un puritan ramolit. Hoover îi considera pe

cei doi fraţi nişte playboys şi le urmărea cu atenţie escapadele sociale. Avea informaţii la zi despre ce se întîmplă la seratele organizate la reşedinţa clanului Kennedy din Hickory Hill şi ce persoane le frecventează. Fraţii Kennedy pozau drept capi de familii bine organizate, se lăsau fotografiaţi cu soţiile şi copii lor, dar după părerea şefului F.B.I. erau nişte fustangii cărora le plăcea să fie înconjuraţi de o grămadă de fete frumoase.

Actorul de la Hollywood, Peter Lawford, era cumnatul preşedintelui. La Hickory Hill venea în compania unor personalităţi cunoscute de la Hollywood, ca de pildă Sammy Davis junior, Dean Martin şi Frank Sinatra. în acelaşi timp nu constituia nici un secret faptul că Frankie întreţine legături cu Mafia-, Se spune că el l-a prezentat pe John F. Kennedy lui Marilyn Monroe cunoscuta actriţă de film a' anilor cincizeci şi şaizeci. Iscoadele lui Hoover se găseau peste tot. În general era un lucru bine ştiut că directorul F.B.I. adună probe compromiţătoare despre personalităţile cunoscute ale, cercurilor politice şi financiare americane. De aceea, a aflat că la aniversarea zilei de naştere a preşedintelui Marilyn Monroe venise îmbrăcată într-o rochie strimtă şi transparentă ; se ştia că din principiu actriţa nu poartă lenjerie de corp. După însemnările informatorului, la început a băut foarte mult, apoi a cîntat cu pasiune coralul obligatoriu „Happy birthday to you" după care a dispărut cu John Kennedy în dormitorul acestuia.

Nu se ştie de ce ştafeta amoroasă a fost preluată de fratele mai tînăr. Legătura lui cu celebra vedetă a fost atît de strînsă încît în apartamentul său era montată o linie telefonică directă care nu putea fi ascultată de nimeni. Se spune că ultima lor convorbire telefonică înainte de moartea actriţei a fost înregistrată pe bandă de magnetofon. Era pe vremea cînd Robert Kennedy se despărţise de ea, iar linia telefonică fusese decuplată.

Această intregistrare a devenit proba cea mai importantă a relaţiilor dintre Marilyn şi fraţii Kennedy, dovedind în acelaşi timp că actriţa ştia despre acţiunea organizată împotriva lui Fidel Castro. Şi soţia preşedintelui, ffacqueline, după ce a devenit doamna Onasis, a»declarat că „între J.F. Kennedy şi Marilyn Monroe a existat o legătură de prietenie care l-a marcat puternic".

Marilyn Monroe era alcoolică şi narcomană. Nu se putea da crezare tuturor Vorbelor ei, iar

comportarea ei iiecontrolată era de multe ori influenţată de aceste vicii. Martorii au declarat că ţinea un jurnal zilnic care după |noartea ei nu a mai fost găsit. Sinucigaşii nu ascund Urmele vieţii lor, ci dimpotrivă. Conform declaraţiei medicului oficial, actriţa a murit după ce a folosit o doză inortală de somnifere.

Marilyn Monroe nu a fost singura iubită a preşedintelui. A întreţinut relaţii amoroase cu Ava Gardner şi |fane Mansfield, dar a avut şi diverse alte legături cu fete atrăgătoare, dar necunoscute. Una dintre acestea a îost Judith Campbell Exner.

Provenea dintr-o aşa numită familie bună. În Log Angeles există puţine monumente arhitectonice care merită a fi pomenite, dar moderna catedrală a sfîntului Vi- cente este o construcţie cu totul remarcabilă. Planul ei a fost conceput de tatăl lui Judith. Mama era model pentru unul dintre cele mal bune şi mai scumpe saloane, iar sora, Susan Morrow a devenit o cunoscută actriţă de film. Familia întreţinea legături cu actorii de la Hollywood, iar tatăl le proiecta planurile vilelor luxoase.

Conform criteriilor de la Hollywood, Judith s-a făcut cunoscută încă de la 17 ani prin relaţia ei amoroasă cu Robert Wagner, playboy-ul lumii actorilor de pe atunci, polarizînd pentru un timp centrul atenţiei. După ce interesul ziariştilor, s-a stins, s-a măritat din dragoste cu actorul William Campbell.

Pe vremea aceea Frank Sinatra se afla în culmea gloriei. Gaşca lui mai mare sau mai mică organiza un chef după altul şi se muta din piscină în piscină. Din ea făceau parte Dean Martin şi Bill Campbell, iar frumoasa frudith era personajul feminin central. Dar între un dana şi un pahar nu uita să mai şi lucreze, ajungînd astfel secretara popularului comic Jerry Levis. „La dolce vita" devenea încet, dar sigur amară. După scurt timp a di- i vorţat şi s-a mutat la Frank Sinatra. A fost o mare dragoste, cu răbufniri violente de pasiune, certuri şi chiar cu bătăi. Dar aşa e viata. Mai ales la Hollywood.

Sinatra a prezentat-o pe Judith lui John F. Kennedy la hotelul „Sands" din Las Vegas la 6 februarie 1960. Judith se afla în compania prietenilor săi Sammy Davis, Elisabeth Taylor, Eddie Fischer, Peter Lawford, soţul lui Pat Kennedy, iar tînărul senator cu viitor promiţător s-a îndrăgostit de ea. A doua zi au luat masa împreună şi după o lună de la prima întîlnire au închiriat pentru o noapte apartamentul nr. 1651 din hotelul „Piaza" în New

Hampshire. Viitorul preşedinte a primit cadou de la iubita lui o tabacheră de aur cu monogramă. O tabacheră asemănătoare a primit de la Judith şi Sam Giancana. Se spune că Giancana şi Kennedy fumau aceleaşi ţigări marca „Schimmelpenninck", fără să ştie că sînt rivali.

Judith Campbell a declarat, iar Ovid Demaris a Consemnat mărturia ei, că se întîlnea cu John F. Kennedy fie la reşedinţa lui de familie din cartierul Georgetown, N-Street 3307 din Washington, fie la Casa Albă. întâlnirile erau organizate de secretara preşedintelui, Eveiyn Lincoln.

Tot Frank Sinatra a fost cel care a prezentat-o pe Judith lui Sam Giancana. în felul acesta în anii 1961 — 1962 ea a întreţinut relaţii amoroase cu doi bărbaţi: preşedintele Statelor Unite şi preşedintele Mafiei. Avea 25 de ani, iar Sam Giancana 51 şi i-a cumpărat favoarea prin daruri costisitoare.

— Cum aţi reuşit ca un amant să nu afle de celălalt?

— John nu ştia nimic. în schimb Sammie ştia.

— A încercat să profite de pe urma relaţiei dumneavoastră cu preşedintele ?

— Nu am observat nimic în acest sens. Nu ştiu. Dar mă îndoiesc că se întîlnea cu mine numai pentru că îl cunoşteam pe preşedinte.

— În ce relaţii se afla cu Kennedy ?

— Proaste. Afirma că este unul dintre cei mai mari excroci din ci ţi a cunoscut America şi că de fapt el l-a ajutat să ajungă la Casa Albă.

— Cine ? Sam Giancana ?

— Spunea că preşedintele îi datorează cariera lui Dick Daley care fără ajutorul lui Sam n-ar fi ajuns niciodată primar al oraşului Chicago.

— Prin urmare un naş mafiot a stat În umbra politicii americane ! Ştiaţi cine era de fapt Sam Giancana ?

— Desigur. Uneori lipsea cîte o lună întreagă. Nu ştiam unde a fost şi ce a făcut. Dacă îi reproşam ceva, tăcea sau îmi spunea că e mai bine pentru mine să nu ştiu nimic.

După ce opinia publică a aflat că preşedintele are o iubită, aceste zvonuri au apărut ca nişte calomnii defăimătoare răspîndite în mod perfid. Comisia de anchetă Church a citit într-un raport al F.B.I. declaraţia că „un prieten (o prietenă) foarte apropiat, (ă) a preşedintelui Kennedy care se afla în legătură cu el, întreţinea legături în acelaşi timp cu Roselli şi

Giancana. Respectiva persoană a telefonat de şaptezeci de ori la Casa Albă. în raport nu era consemnat nici un nume, iar din textul în limba engleză nu rezultă dacă era vorba de un bărbat sau o femeie. La scurt timp după aceea cunoscutul ziarist Lawrence Stern a publicat un articol în ziarul „Washington Post" în care a menţionat numele lui Judith' Campbell, născută Exner. în decembrie 1975 ea a apărut pe ecranele televizoarelor şi a confirmat că **a** avut relaţii foarte apropiate şi personale cu preşedintele Kennedy. Se întîlnea cu el la reşedinţa din Palm Beach sau la Casa Albă.

Şi directorul F.B.I., Hoover, aflase despre iubita preşedintelui şi la un prînz organizat la Casa Albă la 22 martie 1962 i-a atras atenţia preşedintelui asupra acestui lucru asigurîndu-l totodată de discreţia lui. Kennedy ştia însă că şeful F.B.I. colecţionează documente compromiţătoare despre personalităţi marcante.

Sam Giancana avea mîna lungă, iar Judith Campbell a depus mărturie împotriva lui. Naşul mafiot întreţinea în acelaşi timp o legătură amoroasă cu cîntăreaţa dt la Hollywood, Phyllis McGuiren, despre care aflase că îl înşală cu un tînăr actor. A făcut apel la Central Intelli- gence Agency şi a obţinut banda pe care erau înregistrate convorbirile telefonice ale celor doi amanţi. ! Judith Campbell şi-a ales un rol de loc uşor în viaţă. Nu a reuşit să joace prea mult timp cu cărţile măsluite. După ce interesele celor doi amanţi au început să s.e împletească, iar ei şi-au unit forţele ca să organizeze a- tentatul împotriva Cubei revoluţionare, frumoasa Judith stătea pe o pojghiţă subţire de gheaţă. În noiembrie 1963 preşedintele Kennedy a fost împuşcat la Dallas, iar în iunie 1975 a fost ucis Sam Giancana. Judith Campbell nu a rezistat la şoc. A murit într-o clinică de psihiatrie unde a internat-o doctorul Max Jaeobson, medicul Mafiei. Nu se ştie dacă Judith s-a îmbolnăvit într-adevăr de nervi, sau a fost internată ca să nu poată vorbi. Se spune că doctorul Jaeobson a tratat-o multă vreme cu amfetamină, un drog periculos care creează obişnuinţă.

Preşedintele Kennedy a terminat legătura cu Judith Campbell prin 1962. Fratele său, Robert, ministrul justiţiei, i-a comunicat rezultatele agenţilor săi care dove- [1] deau că Judith Campbell fusese şi amanta lui Sam Giancana. Fratele preşedintelui, Robert Kennedy, era fiu de milionar care trăise de mie copil în lux, dar organizase foarte serios campania împotriva criminalităţii. În felul acesta şi-a complicat

foarte mult viaţa, atrăgindu-şi antipatia directorului F.B.I. şi poate chiar moartea. împrejurările atentatului căruia i-a căzut victimă au .rămas pînă astăzi învăluite în mister.

Intrarea fraţilor Kennedy pe arena vieţii politice formează un capitol separat în istoria Mafiei. înaintea lor, mulţi alţii printre care Hoover, directorul F.B.I., au încercat să convingă opinia publică că în Statele Unite nu. există un cartel al crimei organizate.

,CINE L-A ÎMPUŞCAT PE PREŞEDINTE ?

Dallas este un oraş întins pe verticală şi pe orizont tală. Se află în statul Texas, care după descoperirea pe« trolului pe malul Golfului Mexic la începutul secolului a devenit raiul aventurierilor. Astăzi în Dallas locuiesc peste 500 de milionari, se construiesc numeroase vile luxoase, dar şi multe case de comerţ. Barul cu program de strip-ties „Carousel" a fost demolat, iar pe locul lui s-a construit o sală de box.

„Carousel" aparţinea unui bărbat mic de statură şi îndesat, pe nume Jacob Rubinstein, cunoscut sub numele Jack Ruby, omul care l-a omorît pe prezumtivul ucigaş al preşedintelui J.F. Kennedy. în ziua de **14** noiembrie 1963, deci cu cîteva zile înainte de moartea preşedintelui în acest local s-au întîlnit cîţiva bărbaţi. Printre ei se afla poliţistul Tippitt care ulterior avea să joace un rol important, ziaristul de extremă dreaptă Weismart .de la ziarul „Morning News" în care critica politica de conciliere cu Cuba promovată de Kennedy şi Jacob Rubinstein, zis Ruby, care în zilele următoare a apărut suspect de des în cercurile de ziarişti. în ziua asasinatuluî, 22 noiembrie el s-a prezentat la staţia de radio „KLIF" şi la redacţia ziarelor '„Morning News" şi „Dallâs Times Herald".

Ce interese comune existau între patronul unui local de noapte şi ziarişti ? S-a descoperit o singură legătură l cînd a apărut în faţa lui Oswald cu pistolul în mînă în spaţiul strict păzit do poliţişti în care aveau acces numai anumiţi ziarişti, Ruby a fost prezentat ca translator al { delegaţiei de reporteri israelieni.

Jack Ruby era membru al Mafiei, exercitînd funcţia de casier. Prin urmare în cazul că ucigaşul ucigaşului preşedintelui Kennedy era membru al cartelului crimei făcea parte dintre ucigaşii firmei Murder Inc. sau era membrul unei „familii mafiote", în culisele atentatului de la Dallas se putea afla cartelul crimei.

Fiecare criminalist înţelept se conduce după vechea zicală „cui bono". Mafia avea destule motive să-l urască pe preşedintele John Fitzgerald Kennedy i

preluase moş* tenirea operaţiilor secrete împotriva Cubei, adoptase Q poziţie conciliatoare faţă de unele planuri, iar după eşe- cui debarcării în Cuba şi înfrîngerea din Golful Porcilor în aprilie 1961 refuzase să continue acţiunile armate.'

în ultimul timp au apărut noi mărturii în legătură cU opiniile preşedintelui, dar şi cu alte împrejurări importante. în timp ce pe ţărmul cubanez se purtau lupte agresorii au înţeles că nu au nici o şariSa şi au solicitat spri« ginul aviaţiei militare americane. Preşedintele Kennedy a refuzat propunerea reprezentanţilor C.I.A. şi ai Pentagonului. Seara tîrziu, secretarul de stat Dean Rusk s fost vizitat acasă de directorul adjunct al C.I.A. generalul Charles Cabell care l-a rugat să intervină la preşedinte. Dean Rusk a format numărul de telefon al Casei Albe şi i-a transmis din nou lui Kennedy cererea reprezentantului C.I.A. Preşedintele l-a refuzat, iar ministrul dş externe Rusk i-a dat receptorul lui Cabell. Acesta a încercat să-l convingă pe preşedinte de necesitatea de a-Ĵ sprijini pe emigranţii cubanezi care se instalaseră diri nou pe insulă. Preşedintele Kennedy nu a fost însă de acord cu intervenţia armatei sau aviaţiei.

Directorul adjunct al C.I.A., Charles Cabell, a rămas, foarte decepţionat de această hotărîre, şi fără să-şi ascundă deziluzia a declarat că preşedintele este un trădător. Rămîne însă indiscutabil faptul că după acest refuz, preşedintele a ajuns în linia întîi a adversarilor săi.

în cazul asaninării lui Kennedy un rol nu lipsit de importanţă l-a jucat fratele lui Charles, Earl Cabell, care era primarul oraşului Dallas.

Pînă în ultimul moment şi împotriva părerii consilierilor din corpul de gardă al preşedintelui, el a schimbat traseul coloanei preşedintelui care se deplasa pe străzile Dallas-ului astfel încît maşinile au trebuit să treacă prin cîteva locuri pe care poliţia şi Secret Service nu le puteau apăra. în cadrul C.I.A. generalul Charles Cabell era răspunzător de eşecul debarcării în Cuba, iar fratele lui de dirijarea coloanei prezidenţiale pe un traseu neaprobat de experţii "securităţii.

Să recapitulăm pe scurt evenimentele din ziua de 22 noiembrie 1963.

Preşedintele Kennedy a zburat în Texas unde ştia că nu îl aşteaptă prieteni. Voia să ia cuvîntul în faţa alegătorilor ca să-şi asigure voturile lor. Avionul prezidenţial „Air Force One" a aterizat pe aeroportul „Love Field" din Dallas la orele 11,30. S-a urcat într-o

maşină blindată"«Lincoln" cu marca de recunoaştere GG-300. Era un automobil decapotabil. Serviciul de securitate al preşedintelui alesese cu o săptămînă în urmă traseul şi preşedintele fusese de acord cu el. în ultimul moment a intervenit o mică schimbare : maşina a intrat în piaţă pe un alt drum, ocolind clădirea depozitului „Texas School IBook". La ora 12,30 de aici a răsunat prima împuşcătură.'

Comitetul special al Camerei Reprezentanţilor din Statele Unite a încheiat cercetarea noilor împrejurări în care a fost comis atentatul. Au apărut probe destul de convingătoare în legătură cu faptul că asupra preşedintelui nu a tras un singur om, ucigaşul Lee Harvey Oswald, ci trei sau patru ucigaşi profesionişti aleşi de C.I.A. sau Mafia sau de amîndouă deodată. Cunoaştem activi- tea părtinitoare a Comisiei Warren care în loc să elucideze cazul atentatului, l-a învăluit în ceaţă pentru mulţi ani A fost o întîmplare, o intenţie premeditată sau numai o neglijenţă ?

După vizionarea celebrului film al lui Zappruder care prezintă toată desfăşurarea atentatului, experţii în balistică şi acustică au confirmat că s-a tras din faţă şi simultan din mai multe părţi. în felul acesta a căzut teoria unui singur ucigaş şi a apărut în prim plan ipoteza participării Mafiei, Oswald nu era de loc un tînăr dezechilibrat psihic şi smintit aşa cum l-a prezentat raportul Comisiei Warren. S-a dovedit că atît Oswald, cît şi ucigaşul său, Ruby, se aflau în legătură cu Mafia. Date amănunţite în legătură cu aceste împrejurări au fost publicate de comitetul de anchetă al Camerei Reprezentanţilor la 30 decembrie 1978.

Boşul Carlo Mareello avea o mare putere şi se afla în legătură cu Oswald prin intermediul a trei bandiţi í Charles Marret, David Ferrie şi Guy Bannister.

Marret era o persoană ciudată. în raportul Comisiei Warren apare ca unchiul lui Oswald. Conform informaţiilor ulterioare era de fapt tatăl lui vitreg care îl crescuse şi de care acesta era ataşat sentimental.

În aprilie Oswald s-a mutat din,JQallas'la New Orleans unde se născuse şi locuia la "unchiul Marret, un cunoscut bookmaker mafiot din New Orleans, implicat în numeroase afaceri ilegale. Era adjunctul lui Mareello şi vorbise despre el cu Oswald care trebuie să fi ştiut despre relaţiile unchiului său cu Mafia. Marret trăia dintr-un tip de afaceri care de cînd lumea a fost monopolizat de sindicatul Mafiei — pariurile ilegale. Carlo Mareello lucra în New Orleans

împreună cu Meyer Lansky care nu a avut nici **o** legătură cu atentatul asupra preşedintelui Kennedy.

încă din copilărie Jack Ruby era membru al Mafiei. S-a născut la Chicago unde la început a lucrat ca băiat la toate în banda lui John Roselli, Din 1947 cînd s-a mutat la Dallas, Ruby a început, să colaboreze permanent cu Mafia, mai ales cu Paul Raymond Jones, şeful unei bande care făcea trafic cu stupefiante. Dacă ne referim la ierarhia Mafiei din Texas, trebuie să menţionăm că în fruntea organizaţiei criminale din statele Texas şi Louisiana, respectiv din oraşele Dallas şi New Orleans, se afla pe vremea aceea Carlo Mareello, prim adjunct al naşului Sam Giancana. Şeful gangsterilor din Dallas érti Joe Civello.

Rolul lui Gi ancana ne este cunoscut. Pînă nu de mulţ pu se ştia că Jack Ruby se afla în legătură directă cii Şam Giancana şi că naşul mafiot i-a încredinţat o serie ¿de treburi delicate : în august 1959 Ruby a zburat în Cuba unde trebuia să se intereseze dacă poate trata cu Fidel Castro problema redeschiderii cazinourilor. Rolul)ui Jack Ruby nu era deloc uşor. **În** vremea aceea **o** parte a gangsterilor din Cuba se afla în închisoare, fiindcă fuseseră acuzaţi de uneltiri contra mişcării revoluţionare. Prietenul lui Ruby, Lewis McWillie, fost membru pi bandei din Dallas, devenit mai tîrziu director al celui mai mare cazinou al Mafiei din Cuba, aştepta în închi-? loare să fie expulzat de pe insulă.

Ca emisar al Mafiei, Jack Ruby a vizitat Cuba de mai piuite ori. Ajunsese la părerea **pe** care o împărtăşise şefilor săi că singura cale de refacere a imperiului Mafiei În Cuba era înfrîngerea mişcării revoluţionare şi înlăturarea lui Fidel Castro. Raportul lui a fost una din cauzele care au stat la baza alianţei dintre C.I.A. şi Mafie îndreptată contra Cubei. Ştim că în Statele Unite jMafia a fost şi este O mare putere, „guvernul invizibil al S.U.A.". Înfluenţa şi posibilităţile ei sînt mari. Mai tîrziu Jack Ruby a depus mărturie-în faţa Comisiei Warren despre relaţiile pe care le-a avut cu Mafia. A declarat că á fost invitat în Cuba de prietenul său Lewis McWillie, membru al Mafiei şi directorul unui Cazinou din Havana ' care îşi împărţea încasările cu Meyer Lansky şi Santos Trafficante.

La 26 noiembrie 1963 ziaristul englez John Wilson a comunicat ambasadorului american la Londra o informaţie preţioasă. În 1959, cînd Trafficante şi Jack Lansky se găseau în spatele zăbrelelor, Trafficante era vizitat la închisoare de Jack Ruby.

Mafia americană avea suficiente motive ca să dorească înlăturarea preşedintelui Kennedy. El împreună cu fratele său, Robert Francia Kennedy, se lansaseră într-o Campanie foarte serioasă împotriva criminalităţii. încă din 1961, ministrul de justiţie îi expulzase pe temutul naş mafiot Sam GUmcana şi pe Santos Trafficante, cel mai influent şef al cartelului crimei. Agenţii F.B.I, l-au arestat pe o stradă din New Orleans şi l-au îmbarcai imediat pe un avion ce zbura spre Guatemala. în presă a apărut o critică la adresa modului în care a fost expulzat Trafficante care încălca prevederile legale. Mafia şi-4 angajat jurişti, agenţi şi ziarişti corupţi care au declarat ilegală, intervenţia reuşită a apărătorilor legii.

După două luni Santos Trafficante s-a întors cy un avion particular, pilotat de David Ferfie, pe care îl voni mai întîlni. Naşul mafiot a depus o plîngere împotriva ministrului de justiţie şi a cîştigat, astfel încît putea sa se miste în continuare liber pe. teritoriul Satelor Unite; Mafia a căpătat - aripi de vreme ce cîştigase lupta împotriva ministrului de justiţie care era fratele preşedintelui. Trafficante a devenit adversarul celor doi fraţi Kennedy; în septembrie 1961 i-a invitat la New Orleans pe cei mai importanţi membri ai Mafiei şi au stabilit împreună modul cum vor lupta împotriva fraţilor Kennedy. Consiliul Mafiei i-a condamnat la moarte.

La şedinţă a luat parte şi un agent al F.B.I. care l-a informat pe Hoover asupra celor discutate, iar acesta l-a informat pe ministrul de justiţie. Mafia a ales lupta, dar Robert Kennedy continua •să-şi pună planul în aplicare. în perioada cînd a fost ministru de justiţie în faţa tribunalului a compărut un număr record de membri ai Mafiei — 2300.

Mafia nu se putea lansa singură într-o acţiune atît de grea. Naşul era conştient că oricine poate ghici de cine au fost angajaţi ucigaşii preşedintelui. De aceea căuta a- liaţi pe care i-a găsit în imediata lui apropiere. Industriaşii şi bancherii erau de mult convinşi că adversarul |or numărul unu este preşedintele Kennedy care îndrăznea să intervină în problema scutirii de impozite.

Prin urmare nu era nimic mai uşor decît să-şi unească forţele ca să pregătească atentatul împotriva lui Fidel Castro şi să organizeze în comun complotul care s-a. terminat ,cu asasinarea preşedintelui la Dallas. Tot împreuna au încercat să şteargă urmele. Dar şi în aceas-. tă acţiune „mîna" Mafiei este mult prea evidentă. Mafia a angajat trăgători iscusiţi,

experţi în domeniu. C.I.A. le-a asigurat alibiul şi a făcut rost de un ţap ispăşitor pentru a nu mai fi necesară căutarea adevăratului ucigaş. C.I.A. aVea la dispoziţie un om potrivit. Numele lui era Lee Harvey Oswald.

Se spune că Allen Dulles, directorul C.I.A. din vremea aceea s-ar fi înţeles cu Hoover, directorul F.B.I., că agenţii lui să nu se amestece în urmărirea ucigaşului. Hoover era la cuţite cu fraţii Kennedy şi e foarte posibil să-i fi promis lui Dulles că-l va ajuta. Cel puţin aşa a lăsat să se înţeleagă. F.B.I.-ul a închis ochii la momentul cel mai potrivit.

Hoover pretindea că nu-l cunoaşte pe Oswald. În a- celaşi timp Lee H. Oswald era confidentul F.B.I.-ului, înregistrat sub numărul 302. Cetăţeanul care emigrase, pentru un timp din Statele Unite în Uniunea Sovietică şi revenise înapoi însurat cu o rusoaică se găsea, evident sub urmărirea F.B.I.-ului. Putea fi urmărit şi numai pentru faptul că simpatiza în mod public cu Fidel Castro, împărţea pe străzi manifeste care lăudau Cuba revoluţio- nără şi organiza cu multă ostilitate acţiunea împotriva emigranţilor cubanezi.

David Ferrie era pilotul personal al lui Marcello şi îl cunoştea pe Oswald. în afară de âceasta presta şi alte servicii care erau aprobate de Mafie. De pildă, pregătea piloţi din rîndul emigranţilor cubanezi pentru debarcarea în Golful Porcilor. Mai tîrziu comitetul de anchetă a fost informat asupra modulul în care Oswald l-a cunoscut pe mafiotul Ferrie. în timpul războiului Oswald fusese membru al unei unităţi de apărare civilă aeriană, o organizaţie auxiliară voluntară al cărei conducător şi instructor fusese Ferrie. Cei doi **s**-au reîntîlnit la New Orleans în 1963. Martorii au confirmat că l-au văzut p® Oswald de cîteva ori în societatea lui Ferrie la Clinton, statul Lousiana. La New Orleans, Ferrie şi Oswald îşi închiriaseră o agenţie comună pe Câmp Street 544 care era statul major al organizaţiei emigranţilor cubanezi, adversari ai lui Fidel Castro. Această adresă era indicată şi pe manifestele pe care Oswald le! împărţea pe stradă. Intere-, sele Mafiei şi ale acestei organizaţii erau coordonate de un fost agent F.B.I., Guy Bannister care avea pe vremea' aceea un birou particular de detectivi. Legătura cu şefii: complotului şi făcea prin căsuţa poştală 30061 închiriată de Oswald pe numele său.

Lee Harvey Oswald a apărut în Dallas încă de la 2 noiembrie şi pînă la 10 noiembrie şi-au făcut apariţia cei 6—7 ucigaşii angajaţi de Mafia. Erau

conduşi de David Ferrie. în ziua de 14 noiembrie unul dintre ei a aranjat ca Oswald să fie angajat la depozitul de manuale şcolare pe lîngă care urma să treacă peste o săptămînă convoiul preşedintelui Statelor Unite.

Legătura dintre Jack Ruby, ucigSşuî de mai tîrziu al lui Oswald, şi Mafia este confirmată şi de alte fapte consemnate de Comisia Warren. Cu două zile înaintea aten-ţ tatului, Ruby a vorbit la telefon cu cîteva persoane importante ale. Mafiei americane din Chicago, Florida şi New Orleans". În acelaşi timp a discutat cu Barney Baker,

expertul. Mafiei în asasinate, cu James Hoffa, cu Lenny, Patrick, ucigaşul angajat cu simbrie de naşul din Chicago, Sam Giancana, cu Noffi Pecora, unul dintre adjuncţii lui Marcello şi cu McWillie, confidentul lui Trafficante, Jack Ruby a vorbit, de asemenea, cu Murray Miller, membru al sindicatului Teamsters condus de. Hoffa şi cu îrvin Wayner,

principalul lui consilier. Cu două zile înaintea atentatului, Ruby s-a întîlnit în localul său „Carousel" cu un alt membru al Mafiei, Paul Roland Jones, în. preziua atentatului a stat la un pahar de whisky cu un amic care vorbise înainte la telefon cu David Ferrie, prietenul lui Oswald şi locţiitorul lui Marcello. Prin urmare este evidentă participarea Mafiei la

pregătirea a- sasinării preşedintelui Statelor Unite. Dar'şi ulterior cînd autorii complotului au încercat să reducă la tăcere martorii incomozi ai crimei lor, ucigaşii plătiţi au proceda

t

conform vechilor metode verificate în nenumărate rînduri.

După cum se știe prima victimă a fost Oswald. Citâm raportul Comisiei Warren despre omorul pe care l-au văzut pe ecranele televizoarelor milioane de spectatori din întreaga lume :

„Imediat după ce camerele de luat vederi au fost pregătite, Oswald trebuia să apară în fața lor și apoi să urce în mașina care urma să-l transporte. În dreapta camerelor o rampă coboară spre nord către Main Street, iar cea din stînga — spre sud, respectiv spre Commerce Street. În jurul orei 11,20, Oswald iese din celula închisorii poliției însoțit de reprezentanții poliției criminale care mergeau în spatele lui și lîngă el. Face cîțiva pași către mașina care îl așteaptă. Ajunge în lumina reflectoarelor. Din partea dreaptă unde se aflau ziariștii se apropie în fugă un bărbat necunoscut. În mîna dreaptă are un pistol de calibrul 38, se apropie foarte mult de Oswald și îl împușcă în burtă. Oswald scoate un strigăt de durere și cade pe jos în nesimțire. În următoarele șapte minute este transportat la spitalul Parkland Hospital unde la ora 13,07 medicii anunță moartea lui. Pînă în clipa morții nu și-a mai revenit.

Omul care l-a omorît pe Oswald se numește Jack Ruby. Este prins imediat și după cîteva minute este băgat într-una din celulele de la etajul cinci al comandamentului de poliție. La interogatoriu a declarat că atacul lui împotriva lui Oswald nu are nimic comun cu asasinarea președintelui Kennedy. L-a împușcat pe Oswald într-o stare de surescitare și depresiune nervoasă provocate de atentatul comis împotriva președintelui".

Imediat după atentat, poliția din Dallas a reținut cîțiva suspecți. La primul etaj al clădirii „Dal Tex Building" a arestat un bărbat care se numește Jim Braden. Alți doi indivizi suspecți, unul cu păr negru și ondulat și altul cu pălărie tuflită și un sac în mînă au ajuns la comandamentul poliției, dar în scurt timp au fost eliberați. Un fotoreporter i-a fotografiat din întîmplare. Ară-

tau ca nişte „hobo", vagabonzi care trăiesc cu sutele în fiecare oraş american. Nimic remarcabil, ci mai degrabă trist. Dar fotografia a ajutat la identificarea celor doi. Frank Sturgis şi Howard Hunt erau agenţi de elită ai C.I.A., profesionişti cu o mare experienţă practică, maeştri în organizarea unor acţiuni murdare care nu suportă lumina zilei. Mai tîrziu s-au făcut cunoscuţi ca principali actori ai pătrunderii prin efracţie în clădirea Watergate din Washington unde au încercat nu numai să afle a- mănunte senzaţionale, dar au deconspirat intrigile de culise şi acţiunile ilegale de la Casa Albă. Preşedintele 'Nixon a fost obligat să demisioneze din cel mai înalt post, acoperit de ruşine. Ce făceau cei doi la Dallas ? Ce aveau ei comun cu vizita preşedintelui ? Probabil erau membrii „hit team-ului" care trebuia să-l înlăture pe preşedinte !

<*#>*>

Jim Brader era un lup bătrîn. După ce a fost arestat şi dus la postul de poliţie la interogatoriu a declarat că a venit la Dallas din Los Angeles. În timp ce privea convoiul de maşini care îl însoţea pe preşedinte a auzit împuşcături şi a intrat în "clădirea „Dai Tex Buildlng" să dea un telefon.

Acest individ, pe numele adevărat Hale Brading, nu avea deloc conştiinţa curată. Fusese condamnat de cîteva ori, iar în 1934 ispăşise o pedeapsă pentru furt în statul Kansas. Devenit membru al Mafiei, a lucrat pentru diferiţi naşi, iar în 1963 a ajuns secretarul lui Meyer Lansky, naşul Mafiei israelite. care nu era de loc o funcţie oarecare.

La 21 noiembrie, cu o zi înaintea atentatului, Hale Brading l-a vizitat în biroul său pe miliardarul H. L. Hunt, regele petrolului din Texas, despre care se spunea că este al doilea între bogătaşii lumii. Hunt nu-şi ascundea părerile de extremă dreaptă ; era adversarul politicii lui Kennedy şi la o serată organizată în vila sa **a** declarat: „Nu există altă cale. Trebuie să-i împuşcăm. pe trădătorii care s-au strecurat în guvernul nostru"., Nu era o ameninţare întâmplătoare, ci erau în joc milioane de dolari pe care miliardarul Hunt trebuia să ie plătească dacă preşedintele şi-ar fi impus reformele privind impozitele. Mulţi ziarişti îl consideră pe regele petrolului Hunt eminenţa cenuşie a opoziţiei contra preşedintelui fiindcă îi plăcea să se amestece în politică şi era membru al „Societăţii John Birch". Această organizaţie fascistă a finanţat una dintre cele mai ruşinoase acţiuni în perioada războiului rece.

Ce avea comun emisarul lui Meyer Lansky cu miliardarul Hunt ? Nu putea fi vorba de o întîmplare

deoarece în biroul lui Hunt a apărut şi Jack Ruby, ucigaşul de mai tîrziu al lui Oswald. Comisia Warren nu a ajuns la nici o concluzie. La interogatoriu Ruby a declarat că a fost condus în cabinetul lui Hunt de o femeie care căuta de lucru şi nu-l cunoştea pe Brading.

După ce a sosit la Dallas din însărcinarea şefului său, Meyer Lansky, Brading s-a cazat la motelul „Cabana".

în aceeaşi seară şi la acelaşi motel au tras Lawrence Meyer împreună cu prietena sa, Jean White. La Dallas a venit şi Edward Meyer, fratele lui Lawrence, proprietarul unei fabrici de Pepsi-Cola. în seara zilei de 21 noiembrie fraţii Meyer au fost Vizitaţi la motelul „Cabana" de Jack Ruby care a cinat împreună cu ei şi de fiul lui Edward Meyer, colaboratorul Secţiei de anchetă a forţelor terestre ale Statelor Unite. A doua zi seara s-au reîntîlnit. Nu s-a putut afla dacă Brading a fost şi el implicat în această afacere, dar în schimb s-a descoperit o filieră importantă. Jean White, prietena lui Lawrence Meyer locuia la Chicago. în ziua de 24 august 1963, deci cu două zile înaintea atentatului de la Dallas fusese chemâtă de David Ferrie la numărul de telefon iXY-4970. Lawrence Meyer folosea acelaşi număr ceea ce dovedea că White era omul de legătură între Ferrie, Meyer şi' Ruby.

Cu cîteva .săptămîni înaintea evenimentelor din Dallas, Brading a locuit la New Orleans, unde şi-a închiriat un birou în clădirea „Pier Market Building", La acelaşi
etaj se găseau birourile „detectivului particular" David Ferrie, precum şi sediul lui Carlos Marcello naşul mafiot din New Orleans. Nu este posibil ca Lansky să nu se fi aflat în contact cu Marcello, după cum este imposibil ca legătura Brading-Ferrie-Ruby-Lansky să fi fost întâmplătoare. Participarea Mafiei la pregătirea atentatului poate ii considerată fermă.

Să ne gîndim acum la prezenţa întâmplătoare a „vagabondului" E. Howard Hunt la Dallas în ziua în care a avut loc atentatul asupra preşedintelui Kennedy. Ştim că Oswald avea un rol în acest joc, respectiv să facă pe comunistul, adept înflăcărat al lui Fidel Castro. Apoi a plecat în Mexic din motive şi în împrejurări necunoscute. A primit viză imediat şi în ziua de 24 septembrie a plecat cu autobuzul. Conform înregistrării firmei de telefoane „Bell" în aceeaşi zi DavicTTerrie a luat legătura cu numărul YX-4970 din

Chicago, după care a vorbit la telefon în Mexic cu Howard Hunt care pe vremea aceea era şeful adjunct al C.I.A. în Mexic.

După ce Oswald, Viitorul asasin al preşedintelui, a sosit în Mexic s-a întîlnit mai întîi cu Howard Hunt care l-a instruit să meargă la ambasada Cubei şi să solicite o viză de intrare în Cuba. Poate pentru a-l sprijini şi a grăbi eliberarea vizei, a adus la ambasadă extrase din presă privind activitatea lui de propagandist în favoarea revoluţiei cubaneze. Toate eforturile lui Hunt nu au ajutat la nimic, Oswald a trebuit să aştepte ca oricare altul, ceea ce a dat peste cap planul conspiratorilor. El trebuia să vină în Cuba şi să se întoarcă imediat pentru a putea fi considerat agent secret cubanez. Data vizitei ' preşedintelui la Dallas se apropia şi de aceea Howard Hunt a transmis lui Oswald ordinul să plece imediat la Dallas. Aici ac-ţiunea a fost preluată de George MohrenShildt, iar cu-noştinţa lor comună, Ruth Payn, i-a dat telefon lui Roy Tully, directorul depozitului de manuale şcolare. în felul' acesta Oswald a primit un loc de muncă în această clădire de unde avea să tragă glonţul, ucigător,

E,te cunoscut felul cum s-a desfăşurat atentatul. Os- wakl şi-a jucat rolul şi nimic mai mult. în preşedinte au tras mai mulţi ucigaşi profesionişti. Glonţul ucigător a fost tras din faţă şi nicidecum de la fereastra depozitului. Asasinii au stat la pîndă pe o mică înălţime, nu departe de pasajul de sub calea ferată unde au trecut neobservaţi. Depoziţiile ulterioare au arătat că erau ucigaşi angajaţi de Mafia.

Cu circa o oră înainte de sosirea coloanei prezidenţiale, doamna Juiie Anna Messer trecea cu maşina pe Elm Street, Nu departe de pasajul subteran a-observat un cam|on mic. Elm Street era ticsită de maşini şi din întâmplare s-a oprit lîngă camioneta de culoare verde. Din ea a coborît un bărbat de vîrstă. mijlocie care s-a pierdut în tufişurile de pe'colină. Bărbatul ţinea în mînă un obiect lung împachetat în hîrtie maro. Doamna Messer era convinsă că în pachet se află o puşcă, dar îşi închipuia că individul respectiv este un poliţist care trebuie să păzească coloana prezidenţială. Apoi l-a observat pe .şoferul camionetei, A urmat un schimb rapid de priviri. În momentul în care a văzut la televizor cum a fost omorît Oswald, şi-a dat seama că ucigaşul şi şoferul sînt una şi aceeaşi persoană. A doua zi s-a dus la reprezentanţa F.B.I. şi a declarat tot ce a văzut. După ce a ascultat-o, agentul F.B.I. i-a arătat fotografiile a zece bărbaţi şi într-una

din ele l-a recunoscut pe Ruby. Procesul verbal cu depoziţia doamnei Messer s-a pierdut.

Preşedintele a fost asasinat după metodele clasice ale Mafiei. La ora 12,30 limuzina blindată în care se afla preşedintele şi soţia sa a virat de pe Houston Street pe Elm Street. Cînd maşina se afla la circa 40 de metri înainte de viraj, a detunat prima împuşcătură şi Ken- nedy şi-a dus mîinile la gît. Glonţul fusese tras din tufişurile de pe colină. Preşedintele a fost rănit la gît. Imediat după aceea s-a auzit o altă detunătură din spate, din clădirea Dai Tex. Glonţul l-a atins pe preşedinte în umărul drept. Aproape în acelaşi timp un alt ucigaş a tras din depozitul de manuale şcolare. Glonţul nu l-a atins pe preşedinte, rănindu-l doar pe guvernatorul Con- •naiiy. O a patra împuşcătură a fost trasă din clădirea Dai Tex de un individ necunoscut care a greşit ţinta. Ultima împuşcătură trasă din tufişurile de pe colină a fost mortală, glonţul perforînd ceafa preşedintelui. Totul s-a petrecut într-un răstimp de şase secunde.

Poliţiştii ştiau de unde-s-a tras şi doi dintre ei, Weisman şi Smith au urcat pe colină cu pistoalele în poziţie de.tragere. Au întîlnit un singur individ care s-a legitimat ca agentul Baker, informîndu-i că acolo sus nu s-a întîmplat nimic deosebit. Ulterior s-a dovedit că nu a existat nici un agent Baker, iar acesta era în rea- litate membru al comandoului de ucigaşi care le asigura atragerea.

Mafia are specialişti care se ocupă-de acoperirea retragerii ucigaşilor plătiţi. în caatfi" asasinării preşedintelui Kennedy aceştia trebuiau să se întîlnească la aeroportul particular din Galvestone unde erau aşteptaţi de pilotul David Ferrie. Graniţa cu Mexicul se afla la circa 500 de ldlomerti. în patru ore Ferrie a zburat înapoi în Statele Unite şi i-a raportat telefonic prietenului lui Ruby, Blak Wall, că a îndeplinit misiunea. Ruby l-a trimis pe Wall la Galvestone să se convingă personal că toţi ucigaşii plătiţi au ajuns dincolo de graniţele Statelor Unite. Numai în acest caz lichidarea lui Lee Harvey Os- v/ald avea un sens. După ce s-a convins, s-a prezentat la comandamentul poliţiei unde l-a împuşcat pe Oswald cu sînge rece. -

Rezultatele expertizei morţii preşedintelui dovedeso că probele au fost manipulate, depoziţiile cele mai importante s-au pierdut, iar altele au fost falsificate. în aprecierea gradului de participare a membrilor Mafiei la acest atentat era foarte important să se afle ce s-a întîmplat cu cei cîţiva zeci de martori

care puteau să conducă poliţia pe urmele ucigaşilor. Conform principiului Mafiei „un martor bun este un martor mort", aceş- ţia au fost lichidaţi.

Prima victimă a fost Osvvald. Iniţial trebuia să fie lichidat de poliţişti într-un cinematograf, dar aceştia nu au făcut decît să-l aresteze. Dacă Oswald ar fi vorbit» mărturisind că a fost tras pe sfoară de conspiratorii care şi l-au ales drept victimă, ar fi deconspirat participarea Mafiei. De aceea a fost lichidat.

Nancy Rich Perrin era barmană la „Carousel Club", iar soţul traficant de arme. Strecurase arme prin contrabandă în Cuba şi îi ajutase pe emigranţii cubanezi din Statele Unite care se pregăteau să-l răstoarne pe Fidel Castro. La un moment dat discutase cu un colonel din armata americană care l-a împrumutat cu. 25 000 dolari. Colonelul a vorbit cu cineva la telefon şi la scurt timp a apărut Ruby care i-a plătit datoria lui Perrin. Soţii Perrin cunoşteau legile Mafiei. Erau conştienţi că sînf martori periculoşi şi de aceea au început să se mute diii oraş în oraş, stabilindu-se în cele din urmă la New Orleans. Aici Perrin a murit în împrejurări dubioase, Poliţia a dat publicităţii un comunicat potrivit căruia moartea s-ar fi produs prin otrăvire cu arsenic. Specialiştii afirmă însă că această variantă este neverosimilă. Arsenicul îşi face efectul după mult timp, iar sinucigaşii nu-şi aleg o moarte atît de lungă şi de neplăcută.

La 18 noiembrie 1963, deci cu patru zile înainte de atentat, Rose Cheramie a fost găsită grav rănită nu departe de orăşelul Eunice, statul Louisiana. În spital a declarat că a fost aruncată din maşină în plin mers d4 amicii lui Ruby. A mai spus că nu voia să aibă nimic comun cu atentatul pregătit împotriva preşedintelui. Şeful ei, Jack Ruby, era implicat în acest atentat şi el a trimis-o după o încărcătură de droguri.

Dacă directorul spitalului ar fi comunicat poliţiei a- ceste informaţii preţioase, viaţa preşedintelui putea fi salvată. în ziua în care a fost comis atentatul Rose Cheramie a dispărut din spital şi s-a ascuns. Timp de aproape doi ani nimeni nu a mai văzut-o. La 4 septembrie 1965, la ora două noaptea, traversa cu maşina oraşul Big Sandy din Texas. Un şofer necunoscut a împins-o de pe partea carosabilă şi a dispărut. Martora a murit.

Jack Ruby conta pe faptul că va fi eliberat din detenţiunea preventivă. Nu s-a întîmplat aşa cum

bănuia el şi la 3 ianuarie 1964 a murit în spitalul închisorii, după cum se spune, de cancer. În acest context este interesantă o altă constatare. David Ferrie era un bărbat cultivat şi dotat multilateral. Avea însă un hobby ciudat : acasă creştea peste 2000 de şoareci albi şi se ocupa de cercetarea în laborator a cancerului. Rezultatele cercetărilor lui au făcut obiectul unei dizertaţii ştiinţifice, dar colaboratoarea lui, doctora Mary Sherman, a fost găsită moartă în apartamentul ei din New Orleans. Un ucigaş necunoscut a omorît-o cu un cuţit de bucătărie.

David Ferrie a murit la 22 februarie 1967 de o pretinsă moarte naturală, respectiv de Congestie cerebrală. În locuinţă au fost găsite însă doua scrisori dintre care, cel puţin una poate fi considerată scrisoare de adio.

în aceeaşi zi, la Miami, în Florida un individ necunoscut l-a asasinat pe Eladia del Valle, liderul regimului politic al lui Batista. A fost găsit cu capul retezat şi un glonte în inimă. Del Valle era cel care îi plătea lui David Ferrie cîte 1500 de dolari pentru fiecare zbor deasupra teritoriului Cubei.

Bill Hunter era reporter al ziarului „The Long Beach Independent Press Telegramm" care apărea la Dallas. Ca mulţi alţi vînători de senzaţii tari în ziua de 24 aprilie 1964, la ora 23,00 aştepta în încăperea rezervată ziariştilor de la secţia de poliţie : citea, fuma şi se plictisea. în încăpere au intrat doi poliţişti îmbrăcaţi în uniformă. Unul a scos pistolul şi a tras în Hunter. Citat în faţa instanţei, poliţistul a fost pus în libertate, declarînd că de fapt totul nu a fost decît o pură întîmplare : făcuse un pariu cu colegul său cine scoate mai repede pistolul din toc şi din nebăgare de seamă a apăsat pe trăgaci. Bill Hunter era de fapt o altă victimă. în ziua de 24 noiembrie 1963; deci la scurt timp după atentat el s-a întîlnit cu Jack Ruby asasinul lui Oswald în locuinţa acestuia.
Conform altei versiuni a intrat în locuinţa lui în absenţa stăpînului şi a găsit documente compromiţătoare. împreună cu el se aflau reporterul Jim Koethe de la „Times Herald" şi gangsterul George Senator. Nu se ştie ce au discutat la întîlnire, dar în mod sigur reporterii au aflat informaţii preţioase. La 21 septembrie 1964 Jim Koethe a fost omorît cu o lovitură de carate la gît în apartamentul său, în timp ce ieşea de la baie. Ucigaşul a dispărut fără urmă, iar poliţia a sistat cercetările.

Şedinţa a avut loc la scurt timp după ce Jack Ruby l-a omorît pe Oswald. A fost de faţă şi Tom

Howard care a murit în împrejurări dubioase în luna mai 1965. Fusese adus la spital de un individ necunoscut care a dispărut imediat. S-a spus că Howard ar fi murit de infarct. Cu toate că împrejurările morţii lui au fost ciudate, martorii au declarat că Howard s-a purtat curios în ultimele două zile, judecătorul nu a cerut să se facă autopsie şi de aceea nu s-a putut dovedi dacă a fost sau nu omorît.

Warren Reynolds avea în Dallas un magazin de maşini uzate. întîmplător a devenit martorul împuşcării poliţistului Tippitt; cîteva clipe, l-'a urmărit pe ucigaş, convingîndu-se că nu e Lee Harvey Oswald. Rey era un martor preţios pentru anchetatori, dar primejdios pentru conspiratori. La 21 ianuarie 1965 Reynolds a declarat în faţa anchetatorului că Tippitt nu a fost împuşcat de Oswald fiindcă a reuşit să-l vadă pe asasin cu ochii lui. Două zile mai tîrziu, în timp ce lucra în garajul său, un trăgător necunoscut s-a strecurat printre maşini şi Reynolds a căzut la pămînt. Imediat a fost transportat la spital.

Poliţia a reuşit să-l prindă pe trăgător. Se numea Darrell' Wayne tiarner, colinda beat cîrciumile şi striga într-una că Reynolds a primit ce i se cuvenea. L-au închis, dar Garner avea un alibi. Dansatoarea de strip- tea:Jb, Jane Mooney a declarat că la ora la care s-a produs omorul, Garner se găsea la ea acasă. Garner a fost pus în libertate, dar peste o săptămînă Mooney a fost în- .chisă pentru tulburarea liniştii în barul de noapte. A fost dusă la postul de poliţie şi închisă singură într-o celulă. După două ore au găsit-o spînzurată. Se spune că s-a sinucis din motive necunoscute. Motive nu avea, dar a fost descoperită o altă legătură. Mooney lucra la barul de noapte „Carousel", Ce ştia ea dacă a trebuit să moară2

Reynolds a scăpat cu viaţă, dar nu şi-a recăpătat liniştea. După ce a ieşit din spital a început să primească scrisori de ameninţare, telefoane la miezul nopţii; a existat chiar şi o tentativă de răpire a fiicei lui în vîrstă de 10 ani. În iulie 1964 a fost chemat la interogatoriu. A declarat că Oswald l-a omorît pe poliţistul Tippitt şi de atunci a avut linişte.

Wanda Joyce Killam lucra ca dansatoare de strip-tease la barul de noapte al lui Ruby. Iubitul ei era coleg cu soţul său şi se numea John Cäitei. Locuia la pensiunea „North Beekley", Avenue 1026 în care se mutase Oswald după ce venise la Dallas de la New Orleans. încă o întâmplare ? Killam şi Carter lucraseră împreună şi puteau să-şi spună multe. Ce putea însă să afle Killam de la Carter care să-l facă să devină suspect de participare la atentat ? Nu avea linişte, nu

putea găsi de lucru, se muta din loc în loc, în timp ce soţia sa continua să lucreze în localul lui Ruby. ţin cele din urmă a ajuns în IPensacola, Florida unde s-a angajat într-o slujbă bine plătită. A doua zi a fost găsit pe stradă cu gîtul tăiat. Poliţia a declarat că a intrat într-o vitrină şi s-a tăiat în geamul spart. Dar cei care cunoşteau metodele ucigaşilor Mafiei au înţeles că este vorba de un omor în stil sicilian.

Promptă, poliţia din Dallas s-a grăbit să-l decreteze pe Oswald singurul ucigaş al preşedintelui Kennedy şi al poliţistului Tippitt, dar taximetristul William Whas- ley a declarat altceva. El a demonstrat că Oswald nu putea să-l împuşte pe preşedinte şi pe Tippitt dintr-un motiv foarte simplu şi anume pentru că la 22 noiembrie în intervalul de timp cuprins între orele 12,30 şi 12,45 se găsea în maşina lui. Conform notei din cartea de la bord,
Whasley l-a condus la staţia de autobuz a firmei „Grey- hound" de pe strada North Beckley nu departe de depozitul de manuale şcolare.

Taximetristul a fost interogat de mai multe ori dar şi-a menţinut depoziţia care infirma varianta existenţei unui singur ucigaş, dezechilibrat mintal. Ce- i mai ră- mînea de făcut Mafiei ? în ziua de 18 decembrie 1965 a avut loc un accident de circulaţie : un şofer neatent a tamponat taxiul şi martorul incomod şi-a pierdut viaţa.

Dorothy Kilgallen era o ziaristă de elită specializată în interviuri cu personalităţi proeminente. Poate de aceea judecătorul a fost de acord să-i ia un interviu lui Ruby într-o cameră în care au fost lăsaţi cîteva minute singuri. Nimeni nu a aflat ce a discutat ziarista cu Ruby, în ziua de 8 noiembrie 1965 a fost găsită moartă în apartamentul ei. Se zice că a înghiţit un tub întreg de somnifere. Deşi ulterior medicii au declarat că nu a murit intoxicată cu somnifere, acţiunea penală a fost sistată.

Lee Bowers era un salariat conştiincios al societăţii „Union Terminal". în ziua de

22 noiembrie 1963 lucra în turnul de dispeceri înalt de 14 stînjeni de unde a asistat la o scenă tragică pe care' a consemnat-o în scris. A notat că la poalele colinei acoperită cu tufişuri s-au oprit cîteva maşini, din care au coborît mai mulţi bărbaţi care au tras. Această declaraţie nu se potrivea cu versiunea oficială deoarece reacţia poliţiştilor după aten-

tat confirma adevărul declaraţiilor lui Bowers. Poliţiştii ' s-au împrăştiat pe colină, şi au prins doi-trei indivizi pe care i-au dus în faţa lui Fritz, şeful poliţiei criminale din Dallas. Acesta i-a eliberat în momentul în care a auzit că Oswald este ucigaşul. Cei doi bărbaţi suspecţi erau agenţii C.I.A., Sturgis şi Hunt

.Lee Bowers trebuia să depună mărturie în faţa Comisiei în 1966, dar n-â mai compărut. în august a avut un accident inexplicabil. în timp ce rula pe autostrada din Dallas, maşina lui veche a derapat în plină' viteză şi a explodat. Lee Bowers a murit pe loc. Nu a rhai compărut în faţa comisiei de anchetă, după cum nu a apărut niciodată un comunicat despre starea tehnică a maşinii după avarie.

în casa de pe Câmp Street 544 din New Orleans îşi au sediul naşul mafiot Garlos Marcello, dar

şi Guy Ban- nister şi Hugh Ward, proprietarii unui birou particular de detectivi. în aceeaşi casă şi la acelaşi etaj şi-a făcut apariţia şi Oswald. Hugh Ward a murit într-un accident de aviaţie în Mexic încă din 1964, iar Guy Bannister a avut în acelaşi an un infarct.

în jurul atentatului asupra preşedintelui J.F. Kennedy au rămas multe enigme nedezlegate, dar au apărut şi multe dovezi care confirmă participarea Mafiei. Oricum este exclusă acţiunea unui singur trăgător. La împuşcarea preşedintelui incomod pentru mulţi, au contribuit ucigaşi profesionişti, iar Mafia amerieană avea suficiente motive să-l omoare, precum şi--numeroase mijloace ca să-şi realizeze planul în combinaţie cu alţi indivizi din umbra istoriei.

INAMICUL MAFIEI NUMĂRUL 1

Joi, 4 decembrie 1958 a devenit **o** zi istorică în lupta contra Mafiei. Este ziua în care un gangster oarecare Charles Lichtman — nu se ştie dacă era membru al Mafiei — a depus mărturie în faţa subcomisiei de anchetă a lui McClellan. L-a' audiat consilierul juridic al subcomisiei, Robert Kennedy,

— Domnule Lichtman, atunci aţi hotărît să vă luaţi înapoi tonomatele. V-aţi mai dus acolo vreodată ? l-a întrebat Robert Kennedy.

— Am fost de cîteva ori, dar am înţeles că domnul Getlan nu vrea să cedeze. În afacerea asta erau băgaţi mai mulţi indivizi, a răspuns gangsterul.

— Aţi pomenit de un cetăţean pe nume Valachi ?

— Da, domnule.

— Cine e Valachi ? l-a întrebat Robert Kennedy.

— L-am cunoscut întîmplător în Harlem. Am crezut că poate să mușamalizeze treaba.

— Colabora cu Anthony Stroll, zis Tony Bender şi era prieten cu Vincent Maura, spuse Robert Kennedy. în anul 1956 a fost închis 5 ani pentru trafic de stupefiante. A suferit 16 condamnări la detenţiune preventivă şi 5 la închisoare. El a vrut să mușamalizeze acţiunea ?

— Da, domnule.

— Şi ce s-a întîmplat ?

— M-a invitat la barul aşezat la colţul dintre Street 80 şi South Blod.

— Cu cine v-aţi întîlnit acolo ?

' — Cu Getlan şi cu Blackie. Apoi a venit domnul Valachi şi toţi au dispărut într-o cameră din fund

— Cine era acolo ?

— Nu ştiu. Eu i-am văzut numai pe cei trei!
— Nu ştiţi dacă din întîmplare se afla acolo şi Jimmy Alo zis „Ochi albastru" ?
— Nu ştiu. Eu l-am văzut numai pe Tommy Milo.
— Pe gangsterul din New York ?
— Cred că el era.
— S-au întîinit ca să decidă cine preia controlul reţelei de tonomate din Westchester ?
— Exact.
— Ce au hotărît ?
— De la ei şi de la Valachi am înţeles că prietenul meu Jimmy Caggiano m-a trădat pe cinci sutare. Nu aveam nici o şansă să-i primesc înapoi la fel şi tono- matele. Eram complet anihilat. Singur nu rezişti, dacă nu eşti susţinut de o reţea întreagă,
— Vasăzică Valachi, spuse Robert Kennedy, Avea faimă bună, nu-i aşa ?

Robert Kennedy, care organizase campania de combatere a crimei organizate, devenise după prinderea lui Valachi o stea de primă mărime în istoria criminalis- ticii americane. Joseph Valachi era ţapul ispăşitor, trădătorul care a încălcat legea Mafiei „omertă" şi a vorbit. Timp de 18 luni a aşternut pe hîrtie tot ce a ştiut despre Mafia şi a vorbit chiar în faţa camerelor de luat-vederi. Robert Kennedy a fost declarat adversarul Mafiei numărul unu.

Iată ce a declarat despre acest caz Robert Kennedy, ajuns ministrul justiţiei.

„A fost prima dată în istorie cînd' un mafiot a încălcat legea tăcerii. Tn plus el era un membru bine informat în ierarhia gangsterilor. Dar destăinuirile lui Valachi au şi o altă semnificaţie. Ele alcătuiesc un mozaio uriaş şi fiecare piesă aşezată la locul potrivit ne ajută să reconstruim imaginea ' de ansamblu şi să aflăm conexiuni pe care nu le bănuiam. Depoziţiile lui Valachi: sînt foarte valoroase şi conferă un sens nou multor lucruri ştiute. Imaginea' obţinută este imaginea odioasă ■ a cartelului crimei cum a fost denumit în mod sugestiv guvernul invizibil. El se alimentează din sărăcia omenească, se sprijină pe descompunerea morală şi are un venit de cîteva milioane de dolari".

După cum se obişnuieşte în Statele Unite, imediat după ce a fost ales preşedinte, Johnson a înlocuit toţi demnitarii cu oamenii săi. Nici fratele fostului preşedinte nu i-a fost pe plac şi de aceea l-a făcut să înţeleagă că demisia lui ar fi binevenită. Robert Kennedy a eliberat fotoliul ministerial, dar nu a renunţat la cariera politică şi în 1964 a candidat la funcţia de senator în statul New York. A cîştigat în

alegeri şi a început să critice politica lui Johnson, intrînd în rîndul opoziţiei. În 1968 a început să candideze la postul de preşedinte.

„Nu m-am hotărît să candidez în alegerile prezidenţiale pentru că fac parte din opoziţie" a declarat el ziariştilor la o conferinţă de presă, „ci ca să impun un nou curs politic. Ţara noastră a luat-o pe o cale greşită. De aceea trebuie să fac tot ce îmi stă în puteri".

A reuşit. A ieşit învingător în toate alegerile cu excepţia statului Oregon şi a plecat împreună cu grupul electoral şi cu familia într-un turneu victorios prin California. într-un interviu acordat ziaristului Romain Gary de la cotidianul „Figaro" a declarat: „Ştiu că din umbră mă pîndeşte un ucigaş. Trăim într-o epocă deosebit de predispusă spre maladiile psihice. în Statele Unite a fost omorît King, iar de partea cealaltă a Oceanului, în Germania, un alt alienat a încercat să-l omoare pe purtătorul de cuvînt al studenţilor germani".

Nu era o declaraţie plăcută, făcută de un politician aflat în plină ascensiune, ci constatarea unei realităţi. Robert Kennedy ştia că lumea interlopă americană îl urăşte ca pe nimeni altul fiindcă, spre deosebire de mulţi alţii care renunţaseră la jumătatea drumului, el obţinuse un succes parţial în campania împotriva criminalităţii, în ziua de 5 iunie 1968 a ajuns la Los Angeles şi a tras la hotelul „Ambassador"

Am vizitat locul desfăşurării acţiunii. Hotelul de pe bulevardul Wilshire m-a decepţionat. Aminteşte de hotelurile vechi din Europa cu balcon şi marchiză deasupra intrării. În marea sală de bal Robert Kennedy era aşteptat de alegători.

A venit în Rolls-Roys-ul prietenului său, regizorul de film Frankenheimer. În apartamentul de primire îl aşteptau surorile Pat şi Jean cu soţul, Fred Dutton, managerul campaniei electorale, campionul olimpic de decatlon Rafer Johnson, reporteri şi alte persoane distinse. Sălile de bal aflate la etajele inferioare erau ticsite de tineri veniţi să-l felicite pe Bobby pentru victoria sa.

A urcat cu liftul şi a intrat înăuntru. Oamenii băteau din palme şi ovaţionau.

Robert Kennedy era încadrat de. secretarul lui de presă Frank Mankiewitz şi de garda personală — Thane Eugene Caesar. în sală orchestra cînta imnul clanului Kennedy, blues-ul „Cînd sfinţii defilează". Prima care l-a zărit pe ucigaş a fost tînăra Lisa Lynn

Urs. Individul mic de statură, smead, îmbrăcat într-o cămaşă albastră, ţinea în mină un pistol şi îşi croia drum către Robert Kennedy. Au urmat cîteva împuşcături şi Robert Kennedy. a căzut la pămînt.

Nu mai trebuie să repetăm nişte lucruri care sînt deja cunoscute. Poliţia l-a arestat pe ucigaş, iar Kennedy a fost transportat cu salvarea la spitalul cel mai apropiat unde Consiliul de neurochirurgi convocat de urgenţă a hotărît să i se facă o operaţie pe creier. Operaţia nu a reuşit.

Ucigaşul avea o înălţime de numai 1,55 m, 50 de kilograme greutate, faţă smeadă şi o privire nesigură. Nu a vrut să-şi spună numele şi în general a vorbit foarte puţin.

Thomas Redin, comandantul poliţiei din Los Angeles, a înţeles că anchetatorii nu vor afla nimic de la atentator şi a dat dispoziţie ca fotografia lui să apară pe ecranele televizoarelor americane cu întrebarea : cine îl cunoaşte pe acest individ ?

În acelaşi timp experţii căutau amprentele în carto- teca F.B.I.-ului şi încercau să identifice arma ucigaşă. Revolverul cu butoi Johnson-Cadet, cu opt gloanţe, modelul 55, calibrul 5,6 mm era arma cea mai răspîndită din Statele Unite. Se vindea încă de pe vremea Vestului sălbatic şi costa cîţiva dolari.. Primul proprietar ai pistolului fusese Albert Hunt care îl dăruise fiicei sale. Poliţia a găsit-o pe fată în orăşelul Woodacre nu departe de San Francisco şi a aflat că ea dăruise pistolul tînă- rului de 18 ani Georg Erhard din Passadena.

„Aici în Passadena lucra într-un magazin universal un tînăr cu păr negru. îl chema Joe. Ţinea mult să cumpere pistolul aşa că i l-am vîndut" a declarat Georg Erhard.

între timp unul din telespectatori l-a recunoscut pe bărbatul din fotografia care apărea pe ecran şi a comunicat studioului că locuieşte în Passadena pe Howard Street numărul 699. „Joe" era porecla lui Abdel Sirhan de origine iordanian. Altfel, un om cu conştiinţa curată.

— Unde e pistolul ? l-au întrebat.

— L-am dat fratelui, a răspuns el liniştit.

— Cum îl cheamă pe fratele dumitale ?

— Sirhan Bişara Sirhan.

I-au arătat mai multe fotografii.

— Ei este ?

— Da, domnule.

Chiar şi acum, după ce au trecut 15 ani, atentatorul ni se pare a fi un ucigaş dubios. Tăcerea lui e destul de suspectă. Cel care comite o asemenea

crimă din convingere ori se autosugestionează că tocmai el a fost desemnat să îl pedepsească pe tiran, ori simte nevoia de a se prezenta ca mare erou. Sirhan tăcea. Era un ucigaş foarte indiferent. Ce se ascundea în spatele feţei lui imobile ?

S-a născut la 13 martie 1944 în satul iordanian Silvan, nu departe de Ierusalim. Cînd ,a împlinit 13 ani' familia lui a emigrat în Statele Unite. Tatăl nu s-a putut adapta mediului american şi s-a întors. Mama a rămas cu copiii la Passadena. Aici Sirhan a mers la şcoală.

Fiindcă era mic de statură şi slab, lucra ca jockey la hipodromul de curse din California. A rămas conştiincios şi după ce s-a angajat la magazia unei drogherii. Avea o fire tăcută, apatică şi concepţii politico-religioase originale.

în rapoartele F.B.I.-ului există o notă potrivit căreia atentatul a fost pregătit cu mare grijă. S-a găsit şi un caiet de însemnări care, pe lîngă nişte reflecţii politice confuze, conţine următoarea frază ; „Kennedy trebuie să moară înainte de 5 iunie 1968". Era o declaraţie mult prea ostentativă şi o probă neverosimilă. Data corespundea cu împlinirea unui an de la începerea conflictului arabo-israelian din Orientul Apropiat. Dar ce avea comun Robert Kennedy cu problemele arabo-israeliene ? Să nu fi fost vorba de o dezinformare premeditată !

Mai tîrziu agenţii F.B.I.-ului--au aflat că Sirhan a venit la hotelul „Ambassador" în automobilul său vechi, marca De Sato, model 1956 ; după ce a parcat, a intrat în

sala yeneţiană, apoi şi-a comandat un cocteil la bar şi s-a amestecat printre vizitatori. A aşteptat cu răbdare victima şi a tras. De la bun început această versiune a "fost neverosimilă. Ca să evite mulţimea senatorul Kennedy împreună cu suita.şi garda sa personală a trecut pe lîngă bucătărie unde îl aştepta Sirhan. De unde putea acesta să ştie că Robert

Kennedy va intra în sală, mergînd pe un drum ocolit ? Directorul hotelului „Ambassador" a luat această hotărîre. în ultima clipă. Prin urmare nu era vorba de un traseu planificat în mod premeditat, ci de o improvizaţie de moment

.Primul care a răsturnat varianta unui singur atentator a fost documentaristul T. Charles Charach. El a selecţionat anumite" secvenţe din bogata arhivă de materiale documentare, le-a proiectat şi a încercat să dovedească ziariştilor că Sirhan Bişara Sirhan nu a acţionat singur, ci a făcut parte dintr-un complot organizat în toată regula. După Charach, Kennedy ar fi fost omorît- de CaeSar, garda sa personală. Pistolul lui era identic cu cel al lui Shirhan. Conform altei variante, Kennedy ar fi fost victima unui complot organizat; la care au participat mai mulţi pistolari, fiecare, avind grijă de un anumit sector. Sirhan a fost unul dintre ucigaşii plătiţi care trebuia să păzească traseul care ducea la bucătărie, iar Kennedy a apărut în raza lui" de acţiune. Nici această versiune nu poate fi dovedită. Bănuiala că totul s-a petrecut altfel decît comunicatul oficial al F.B.I.-ului este sprijinită de cîteva întîmplări care nu au fost încă ¸ elucidate.

* Curtea cu juri din Los Angeles l-a anunţat ulterior pe procurorul districtual J. Busch că, o serie de procese verbale importante încheiate cu ocazia anchetei atentatului au fost sustrase de o persoană necunoscută iar aprecierile expertizei balistice nu corespundeau prescripţiilor judiciare. Să analizăm evenimentele petrecute la hotelul „Ambassâdor" din alt punct de vedere. Mobilul ■ lui Sirhan care să-l fi determinat să comită asasinatul nu stă în picioare. Cine însă putea fi interesat în dispariţia fratelui preşedintelui şi a viitorului preşedinte? Mafia.

Prin intermediul sindicatului Teamsters Union, Mafia stăpînea toate ramurile comerciale din S.U.A. Aeroportul „Kennedy" din New York este o întreprindere comercială uriaşă de unde pleacă şi vin în fiecare zi mii de tone de mărfuri diferite. Sindicatul muncitorilor din

transporturi avea grijă ca în rîndurile sale să nu existe nici măcar un singur muncitor care să nu respecte dorinţa conducerii sindicatului, respectiv a Mafiei. în felul acesta cartelul crimei a dobîndit monopol asupra mărfurilor care se transportau pe calea aerului. \ Conform datelor F.B.I. o treime din produsele electronice, alimente, blănuri şi bijuterii în valoare de miliarde de

dolari ajungeau în mîinile Mafiei. P<? scară naţională furturile uşoare erau înlesnite de Teamsters Union şi de şeful ei, Jimmy Hoffa, care potrivit unor surse a acumulat în mod ilegal în, timpul carierei sale un venit de 385 de milioane de dolari

.Apoi pe scena crimei organizate a apărut un rival periculos — ministrul justiţiei, Robert Kennedy — de care James Hoffa voia să scape cu orice preţ. Şi-a mărturisit intenţiile unuia dintre adjuncţii săi, Edward Grady Partin, care s-a speriat şi a depus mărturie împotriva şefului său.

„La început Hoffa voia ca Robert Kennedy să fie împuşcat pe stradă cu o puşcă cu bătaie

lungă fiindcă circula într-o maşină deschisă şi putea fi ţinta uşoară a trăgătorilor săi. Apoi şi-a schimbat planul şi se pregătea să arunce în aer vila lui Kennedy din Virginia unde locuia cu întreaga familie. Cînd a fost întrebat dacă îi are în vedere şi pe copiii lui, Hoffa a răspuns : «Desigur, şi ei sînt nişte Kennedy»"

.AMENINŢAREA

Cei dai fraţi erau morţi. Mai avea şanse cel de-al treilea, Edward Moore Kennedy, poreclit de prieteni Ted. Se pregătea să facă carieră politică, ceea ce i-a atras antipatia adversarilor. Este posibil că Mafia s-a hotărît să-l înlăture şi pe cel de-al treilea Kennedy, deşi, ca în toate cazurile precedente, nimeni nu a reuşit să obţină dovezi convingătoare despre mîinile lungi ale cartelului crimei.

Pe ţărmul de sud-est al statului Massachusetts, pe un promontoriu care intră în Atlantic, se întind domeniile vaste ale clanului Kennedy, în vecinătatea cărora se află rezidenţele altor familii de milionari, intelectuali şi artişti înstăriţi unde îşi dau întîlnire tineri şi playboy mai în vîrstă. Nu departe de peninsula pe care se întinde rezidenţa clanului Kennedy se găseşte o mică insulă Chap- paquiddick cu portul Edgartown. Un canal îngust, „Pou- cha Pond", desparte portul de raiul proeminenţilor „Martha's Vineyard".

Senatorul Edward M. Kennedy a plecat vineri, 18 iulie 1969 după amiază, la Georgetown unde a participat cu ambarcaţiunea familiei „Victoria" la aniversarea regatei „Edgartown Yacht Club". După competiţie a plecat pe insula Chappaquiddick unde a închiriat o casă de weekend şi a organizat o serată pentru 11 prieteni. Serbau succesul regatei, dar în acelaşi timp voiau să mulţumească fetelor care participaseră la campania electorală a fratelui lui Edward, Robert, ucis cu un an în urmă. Casa de weekend fusese închiriată pentru noaptea aceea de vărul Joseph Gargan.

Serbarea s-a desfăşurat conform programului. Petrecerea a durat toată noaptea şi, după declaraţiile vecinilor, a fost zgoimotoasă. S-a dansat şi s-a băut mult. Bărbaţii, inclusiv senatorul Edward Kennedy, au venit fără soţii. înainte de miezul nopţii, Edward Kennedy a dispărut cu o tînără fată de 28 de ani, Mary Jo Kopechne. ¡Nimeni din cei prezenţi nu s-a mirat. Amîndoi au urcat în Oldsmobil-ul 88 negru al lui Kennedy şi au dispărut în întuneric.

A doua zi dimineaţă, pescarii au descoperit în apele canalului Poucha Pond o limuzină neagră, răsturnată. Podul se afla la o distanţă de circa doi kilometri de bungaloul unde fusese organizată petrecerea. Pescarii s-au dus la postul de poliţie. Şeful poliţiei locale, Do- minick Arena, a venit imediat la locul accidentului şi un scafandru a pescuit mai tfffift din maşina avariată cadavrul unei tinere şi o poşetă de damă. în geantă s-a găsit un permis de intrare în clădirea Senatului Statelor Unite ale Americii pe numele Rosemarie Keough. Era una dintre fetele care participaseră la petrecere. Moarta era însă Mary Jo Kopechne, fosta secretară a lui Robert Kennedy.

În aceeaşi zi în jurul 'orei 10,00 dimineaţa senatorul Edward Kennedy s-a prezentat'la postul de poliţie' din Edgartown.- A comunicat că în noaptea precedentă a avut un accident cu maşina lui pe Dyke

Bridge şi a rugat poliţia ca timp de trei ore să nu anunţe pe nimeni. După ce declaraţia a fost dată ulterior publicităţii, efectul ei nu a fost prea convingător. Edward Kennedy a afirmat că a părăsit casa unde îşi petrecuse weekend-ul împreună cu prietenii în jurul orei 0,15. A condus-o pe Mary Jo Kopechne pe Main Street, Edgartown. Nu cunoştea drumul şi din greşeală a cotit din Main Street pe o stradă lăturalnică, Dyke Road. După ce a rulat cîteva sute de metri pe un drum de ţară, a coborît o mică colină şi s-a trezit în faţa unui pod îngust fără parapet. A urcat pe el, dar a pierdut controlul volanului şi Oldsinobil-ui s-a prăbuşit în apele canalului Poucha Pond, în timpul căderii maşina s-a întors cu roţile în sus. Edward Kennedy a încercat să deschidă portiera sau fereastra maşinii... Ce s-a întîmplat mai departe, nu-şi amintea. Nu ştie cum a ieşit din apă şi cînd şi-a dat seama că Mary Jo Kopechne a rămas în maşină. S-a băgat de cîteva ori în apă, încercînd să o salveze dar nu a reuşit. Afară era întuneric. Nu-şi mai aducea aminte de alte amănunte, fiindcă se afla în stare de şoc.

îşi amintea vag că s-a întors la casa de weekend. în faţa intrării aştepta o maşină. S-a aşezat pe bancheta din spate şi a simţit că nu mai e în stare de nimic. Nu ştia precis ce a făcut, pe unde a rătăcit, dar în cele din urmă s-a trezit în camera lui de la hotel.

Edward Kennedy a ajuns la secţia de poliţie din Edgartown la zece ore după accident. însoţit de prietenul său, avocatul Paul Markham, care luase parte la petrecere.

Şeful poliţiei loeale, Dominick Arena, era uri bun înotător. în momenturin care Edward Kennedy s-a prezentat la poliţie însoţit de. avocatul său. Arena se afla deja la locul accidentului. S-a scufundat de cîteva ori în apă, clar curenţii puternici l-au împins repede la ţărm. Cadavrul lui Mary Jo Kopechne a fost scos din maşină de scafandrul John N. Farrar. Era îmbrăcată în pantaloni negri, bluză albă şi în picioare avea sandale. Senatorul Kennedy a telefonat părinţilor răposatei de la secţia de poliţie şi le-a transmis condoleanţe. Apoi s-a urcat în avionul său particular şi a plecat la reşedinţa familiei Kennedy, nu departe de Hyannis Port.

Conform regulamentului Dominick Arena a cercetat locul în care s-a produs accidentul, nu a constatat urme de frînă sau alte împrejurări suspecte,

nu l-a întrebat nimic pe senatorul Kennedy şi mai tîrziu a declarat că a fost convins că a avut loc un accident de maşină fără ca nimeni să fie vinovat. însăşi personalitatea senatorului Kennedy era o garanţie a preciziei şi autenticităţii depoziţiei lui privind evenimentele din noaptea respectivă.

în procesul verbal au apărut însă cîteva elemente contradictorii. într-un loc Kennedy afirma că a plecat din casa de weekend în jurul orei 23,15 ca să prindă trecerea cu bacul pe insula Martha's Vineyard. Ajutorul de şerif Ch. Lock a declarat însă că la patruzeci de minute după miezul nopţii a văzut în locurile acelea un Oldsmobil negru, al cărui şofer, după multe ezitări a cotit spre intersecţia cu drumul care ducea spre Dyke Bridge. Iar şeful pompierilor A. M. Silva a ajuns la concluzia că accidentul nu s-a putut produce mai devreme de ora 0,45.

în mod firesc se' nasc mai multe întrebări : ce au făcut Edward Kennedy şi Mary Jo Kopechne între orele 23,15 şi 0,50? Cum a putut senatorul Kennedy să greşească drumul dacă la intersecţie se afla un indicator mare cu litere luminiscente ? Ce a căutat Kennedy noaptea la ora 0,45 pe drumul care ducea la pod ? Kennedy a declarat că a încercat zadarnic să o scoată pe Mary Jo Kopechne din maşină. Apoi a plecat în stare de şoc şi total epuizat la casa de weekend. Dar drumul pe care trebuia să- meargă nu trecea prin pustiu. De-a lungul şoselei se aflau cîteva căsuţe de weekend, iar ferestrele unora din ele mai erau luminate la acea oră tîrzie. Să fi fost senatorul atît de epuizat încît să nu fi ştiut ce să facă mai departe ? Şi dacă s-a întîmplat aşa cum a declarat, cum s-a putut întoarce la casa de weekend aflată la doi kilometri unde prietenii lui continuau să se distreze ? De ce nu s-a oprit la primul bungalou şi nu a telefonat la poliţie ?

Edward Kennedy a declarat că s-a tîrît pînă la bun- galoul lui, s-a trîntit pe bancheta din spate a maşinii şi într-un tîrziu a rugat pe cineva, nu mai ştie pe cine, să-l ducă înapoi la Edgartown.

Acum se.pune următoarea întrebare: cînd au aflaf musafirii despre accident ? De ce nimeni din ei nu a telefonat la poliţie ? Deşi locuia pe o mică insulă învecinată „Martha's Vineyard", a doua ***zi*** dimineaţă Edward Kennedy 'se afla: ia hotelul „Shiretown Inn". Ci im a ajuns acolo dacă ultimul, bac traversa canalul H miezul nopţii ?

Edward Kennedy a declarat că a traversat canalul înot şi a ajuns la' hotelul din Edgartown pe la

ora două dimineaţa. A dormit cîteva minute, după care a încercat să ia legătura telefonică cu consilierul juridic al familiei, Burk Marshall. Rusell E. Peaehney, unul dintre proprietarii hotelului „Shiretown Inn" a declarat că l-a văzut pe senatorul Kennedy în jurul orei 2,25 după miezul nopţii, iar îmbrăcămintea lui era uscată.

Au mai apărut şi alte puncte divergente. Edward •Kennedy'conducea foarte-rar maşina. De'aceea la pe-., trecere îl aştepta şoferul John Crim'mins.,
. Crimmins era de mulţi ani şoferul lui Kennedy, deci nu se poate, spune că ar fi fost o persoană străină. Şi cu toate acestea senatorul i-a cerut che'le de la maşină fără. să-i spună nimic despre intenţiile şale. Nici el, nici Mary Jo Kopechhe 'nu au spus nimănui unde pleacă. Fata nu şi-a luat nici măcar poşeta cu bani şi acte. Locuia la motelul „Katma Shores Motor Inn" din Edgartown într-o cameră cu două paturi împreună cu Esther Newberg, care rămăsese la petrecere, iar Mary Jo Kope- chne nu i-a cerut cheia de la cameră. Zece din cei doisprezece oaspeţi nu intenţionau să rămînă în bungalou pînă dimineaţa şi totuşi nimeni nu a comandat traversarea cu bacul după miezul nopţii. Cum yoiau să ajungă la celălalt mal ? •

După propria sa declaraţie, Kennedy a rătăcit drumul şi în ultimul moment a fost surprins de podul îngust care trecea peste canalul Poucha Pond. Dar în ziua de 18 iulie, senatorul circulase de trei ori pe şoseaua- Chappaquiddick, iar de două ori pe Dyke Road şi pe Dyke Bridge. Prin urmare ştia că podul este îngust şi nu are parapet.

La autopsia cadavrului lui Mary Jo Kopechre testul 'de sînge a arătat că băuse foarte puţin, cel mult două-trei cocteiluri, iar bluza albă era stropită cu sînge. Petele erau precis delimitate. Probabil fusese rănită înainte de **a** fi aruncată în apă. Edward Kennedy avea cîteva răni la cap şi în ceafă. Chiar şi la înmormîntarea lui Mary Jo Kopechne el a apărut cu gîtul bandajat. Să se fi rănit sub apă cînd a încercat să o scoată din maşina scufundată ? Conform aprecierii experţilor, această ipoteză era exclusă.

În cazul petrecut pe insula Chappequiddick au apărut atîtea divergenţe, iar în depoziţia lui Kennedy au rămas atîtea locuri neclare, încît criminaliştii au început să pună la îndoială însăşi autenticitatea depoziţiei. Bănuiau că însuşi Kennedy a încercat să depună o mărturie e~ chivocă fiindcă nu voia sau nu

putea vorbi despre anumite lucruri. De aceea ei au încercat să reconstituie varianta probabilă a acelei nopţi ^dramatice, pornind de la depoziţiile martorilor şi de la "propriile lor cercetări. în felul acesta pe scenă şi-a făcut apariţia Mafia.

S-a emis ipoteza că în tufişurile din faţa casei de weekend aşteptau doi ucigaşi profesionişti. în timp ce senatorul Kennedy şi Mary Jo Kopechne ieşeau, îndrep- tîndu-se spre maşină, ei s-au năpustit asupra lor şi i-au lovit pînă şi-au pierdut. cunoştinţa. Această prezumţie este confirmată de sîngele de pe bluza lui Mary Jo şi de la ceafa lui Kennedy, dovedind că ucigaşul profesionist a folosit o lovitură de karate. Cei doi au leşinat şi ucigaşii plătiţi i-au trîntit pe bancheta din spate a maşinii lui Kennedy. Apoi au urcat pe pod şi au aruncat maşina în apă. Ted Kennedy şi-a revenit în apa rece, reuşind să iasă la suprafaţă, în timp ce Mary Jo s-a înecat.

Multe împrejurări confirmă această versiune. Ajuto- • rul "de şerif Lock a văzut că în maşina lui Kennedy se aflau mai multe persoane. Scafandrul Farrar a găsit-o pe fată înecată pe bancheta din spate a automobilului. Este foarte puţin probabil ca senatorul să se fi aşezat la volan, iar prietena lui pe bancheta din spate. De asemenea este evident că nu era vorba de o relaţie amoroasă.
Dacă voiau să rărnînă singuri, cei doi ar fi avut destula prilejuri fiindcă ca-a de weekend avea mai multe dor- mitoare,

Édward Kennedy tăcea. Era clar că cineva l-a ameninţat că dacă va vorbi, va avea aceeaşi soartă, ca fraţii săi. I-au adus aminte şi de accidentul de avion din mai 1964 al cărui singur supravieţuitor a fost. Mai tîrziu a apărut versiunea că cineva ar fi stricat în mod premeditat mecanismul de comandă al avionului.

Este probabil că Edward Kennedy s-a speriat atunci cînd i s-a trimis vorbă că a treia oară nu va supravieţui şi s-a retras. Ştia că Mafia nu dorește ca un alt Kennedy să ajungă la Casa Albă. Evenimentele ulterioare au confirmat această supoziţie.

„Vagabondul" din Dallas, Howard Hunt, devenise o pesoană foarte cunoscută datorită afacerii „Watergate" în care fusese implicat preşedintele Nixon. Era consilierul preşedintelui şi autorul multor „trucuri murdare".

După publicarea documentelor secrete ale Pentagonului la 13 iunie 1971 care demascau realităţile neplăcute ale agresiunii americane în Vietnam, la Casa Albă a fost dată alarma şi a început să... fie căutată breşa pe unde se scurgeau

informaţiile. La scurt timp după a- ceea a fost constituită o brigadă specială a Casei Albe „White House Special Investigation Unit", care îşi avea sediul în camera 16 din clădirea administrativă de lîngă Casa Albă. Comandantul brigăzii a fost numit Emil Krogh junior, iar adjunct David Young din statul major al lui Kissinger din Consiliul de securitate. Pe urmă au intrat în acţiune experimentaţii agenţi Jack Canfield şi Tony Ulasewicz, care aveau o practică îndelungată în unitatea specială a poliţiei newyorkeze „Bureau of Special Services and Investigations". Principala lor sarcină era compromiterea şi intimidarea ultimului reprezentant al familiei Kennedy.

În casa numărul 321 de pe Avenue 48 un oarecare Thomas A. Watkins a închiriat apartamentul 11, plătind anticipat chiria de 370 de dolari pe lună. Era o locuinţă al cărei mobilier părea să fi fost proiectat de un cititor pasionat al revistei „Playboy".

Podeaua închisă la culoare, un covor alb pluşat, un pat din lemn negru, scaune tapiţate cu pluş roşu, oglinzi încadrate în rame aurite stil rococo. Pe pereţi cîteva tablouri spaniole vechi. Casa avea un aspect onorabil, deasupra intrării atîrna firma „Continental Apartments", iar în hol te întîmpina un portar îmbrăcat în livrea cu fireturi.

Enigmaticul domn Thomas A. Watkins venea şi pleca fără nici o regulă. A fost vizitat şi de cîţiva „prieteni" fără ca portarul să bănuiască că aceştia sînt tehnicieni care instalau în apartament camere de luat vederi ascunse şi dispozitive de interceptat şi înregistrat convorbirile. În realitate chiriaşul nu se numea Watkins, ct Tony Ulasewicz şi pregătea scena pe care trebuiau să intre Margaret Caroll, Esther~~Newberg şi alte cîteva „boiler room girls", care participaseră la serata de pe insula Chappaquiddick. Agenţii au vrut să le îmbete, să le fotografieze şi să înregistreze relatările despre evenimentele misterioase petrecute în noaptea aceea în scopul discreditării lui Ted Kennedy.

A fost o idee naivă a unor persoane dezinformate. Fetele sau femeile care' au

participat la serată nu erau fete uşoare, ci persoane de condiţie bună, foarte apreciate, cu calificare superioară care lucrau în spatele politicienilor. Era de neînchipuit că asemenea fete ar fi putut să ajungă pe divanul negru al unui apartament dubios din cartierul rău famat East Side din Manhattan, Ideea de a le ademeni cu ajutorul lui Ulasewicz în chip

de playboy irezistibil a fost proastă, în plus amîndouă fetele şi-au dat seama că discuţiile lor telefonice sînt' ascultate şi s-au purtat ca atare

.Cine plătea agenţii ? Preşedintele Nixon din fondul electoral sau în spatele lui se afla un mecena interesat în discreditarea lui Edward Kennedy ? Pe scenă a apărut şi intrigantul Howard Hunt, care a scos din arhiva secretă a F.B.I. şi a Ministerului de Externe peste 240 de documente secrete pe care le-a falsificat, mai bine zis le-a transformat în documente compromiţătoare. Numele şi întîmplările au fost denaturate, iar fotocopiile documentelor urmau să fie predate cotidienelor americane. Majoritatea lor trebuiau să defăimeze în faţa opiniei publice mitul celor doi fraţi Kennedy omoriţi şi prin urmare faima celui de-al treilea Kennedy, aflat în viaţă, în plus Hunt avea o colecţie specială care avea să provoace şi mai multă derută în cazul de pe insula Chap- pequiddick.

S-a dovedit că Howard Hunt se afla în legătură cu C.I.A. Documentele false trebuiau să-l ajute mai ales pe şeful lui, preşedintele Richard Nixon, dar în orice caz erau utile şi Mafiei, care încerca să scape de ultimul dintre mult periculoşii fraţi Kennedy.

în decembrie 1982, pe vremea cînd lucram la manuscrisul acestei cărţi, în presa cotidiană a apărut următoarea notă : „Senatorul Edward Kennedy a anunţat că la viitoarele alegeri prezidenţiale din anul 1984 nu va candida la postul de preşedinte al Statelor Unite din partea Partidului Democrat. Kennedy şi-a argumentat hotărîrea, invocînd motive personale şi familiale".

MĂRTURIA

Mai 1962. Şantierul autostrăzii din Georgia. Buldozerele muşcă pămîntul, iar camioanele grele îl

transportă. Cimitirul din spatele satului se lichidează. De mai bine de zece ani nimeni nu a mai fost înmormântat aici, iai morţii sînt căraţi în alt loc. După ce au deschis un mormânt, s-au găsit în el două cadavre. Unul dintre bărbaţi murise recent, poate cu Or^umătate de an înainte şi era îmbrăcat într-o bluză vărgată de deţinut.

Mortul avusese în jur de 60 de ani; craniul era spart în mai multe locuri, dovedind că nu murise îri-patul închisorii, ci fusese omorît. A fost chemat expertul penal care a estimat că mortul fusese îngropat de circs şase luni. Nu mai avea faţă, iar amprentele degetelor nu mai puteau fi luate după o perioadă atît de îndelungată Numărul întregistrat pe bluza ,de deţinut fusese descusut. Cum putea fi identificat' cadavrul ? Era necesară intervenţia unui detectiv abil care să ajute la descifrarea enigrpei.

în perioada aceea procurorul oraşului Durham din Carolina de Nord era Henry Kimbell, care îşi începuse aici cariera. Era tînăr, ambiţios, aşa încît a preluat acest caz cu pasiunea tînărului jurist care vrea să devină celebru. Kimbell a făcut următorul raţionament : deţinutul care a apărut în groapa unui mic cimitir sătesc trebuie să lipsească de undeva. Fiecare închisoare îşi numără zilnic clienţii şi află dacă unul lipseşte. A trimis imediat o înştiinţare tuturor închisorilor din' Statele Unite şi a aflat că nicăieri nu lipseşte nici un deţinut.

Se spune ca mai tîrziu celebrul Henry Kimbell (în procesele verbale ale Comitetului de anchetă McClellan acest nume nu apare de loc) s-a hotărît să folosească altă metodă. A dat la analiză bluza deţinutului care se păstrase destul de bine. Nici în felul acesta nu a aflat prea multe informaţii deoarece toate uniformele de deţinut erau cusute din acelaşi material. în plus, nu era sigur dacă cel ucis fusese într-adevăr deţinut. Ucigaşul putea să-l fi îmbrăcat în această uniformă ca să deruteze anchetatorul.

Apoi a apărut o teorie trăznită, potrivit căreia omorul ar fi fost comis în timp ce deţinuţii erau transportaţi, în schimbul celui ucis se putea ascunde altul care sub numele lui îşi ispăşea o pedeapsă scurtă sau putea ră- mîne în spatele gratiilor pînă la sfîrşitul vieţii. Chiar dacă în lista deţinuţilor lipsea unul, ziariştii americani şi procurorul Kimbell nu aveau de ce să fie deranjaţi. Nu ajutau la nimic nici fişele de identitate însoţite de •fotografii care se găsesc în închisorile din Statele Unite şi din întreaga lume. Cineva din personalul închisorii putea să fi înlocuit

fotografia din fişa aflată în cartotecă şi să o fi băgat la loc în sertar.

Neobositul Henry Kimbell umbla din închisoare în închisoare şi cerceta documentele tuturor deţinuţilor care fuseseră transportaţi cu o jumătate de an înainte di'ntr-o instituţie de corecţie în alta în speranţa că îl va găsi pe cel căutat. Reporterii îi urmăreau fiecare pas şi relatau totul ca să-i ţină pe cititori în tensiune. Procurorul nu le reproşa nimic chiar dacă mai inventau cîte ceva deoarece publicitatea făcea partea din tactica lui. Aştepta ca deţinutul înlocuit să se sperie şi să comită o greşeală.

în ziua de 22 iunie 1962-în penitenciarul de stat din Atlanta, statul Georgia, cu puţin timp înainte de ora 8 dimineaţa, deţinuţii se pifcgăteau să iasă la muncă ; stăteau încolonaţi pe mai multe rînduri în curtea închisorii şi fiecare se ducea la percheziţia corporală. Unul dintre ei, deţinutul Elmer Cheasty, un individ cărunt, cu înfăţişare serioasă şi liniştită, scoase din buzunarul
|
cămăşii o bucata de ţeava din fier, sări ia deţinutul Sydney Potter în vîrstă de 30 de ani, şi îl omorî cu cîteva lovituri. Apoi se lăsă dus în linişte la directorul închisorii, unde se trînti pe un scaun şi ceru o ţigară:

— Nu .ştiu ce s-a întîmplat cu mine. Dintr-odată mi-a venit chef să ucid pe cineva.

Să fi fost nebun ? Şeful secţiei de criminalistică şi procurorul Kirnbell nu credeau acest lucru. Există deţinuţi care înnebunesc în spatele gratiilor, dar individul- nii părea să facă parte din această categorie. Dacă nu era nebun, atunci care să fi fost motivul pentru care a ■ omorît ? Fusese codamnat 1a 'un an închisoare pentru jefuirea unui magaziţi şi peste cîteva săptămîni trebuia să fie eliberat. În Atlanta fusese transportat de la penitenciarul din Albany deoarece -acolo nu mai erau locuri libere.

^ -

Ucigaşul Cheasty locuia din seara precedentă în a- ceeaşi celulă cu deţinutul Potter. Cum a ajuns Potter să stea împreună cu el dacă se afla în închisoare de a. proape 18 luni ? L-a rugat pe gardian să-l mute, spunîn- du-i că a slujit împreună cu Cheasty în armată şi vor avea ce să-şi povestească. Gardianul nu a fost deranjat de faptul că Cheasty era de două ori mai bătrîn decît Potter.

În- timp ce ţinea în mînă cele două fişe de identifh care ale ucigaşului şi ale celui omorît, procurorul a simţit deodată că la pipăit sînt diferite. Una era mai tare şi avea suprafaţa groasă, iar cealaltă părea să fie dic alt material. Cele două fişe au fost trmise la laboratorul F.B.I. unde s-a constatat că fişa lui Cheasty este falsă. Toate fişele deţinuţilor, la fel ca şi

bancnotele, cecurile sau alte efecte poştale sînt îiligramaie cu semne speciale de la imprimeria de stat. Fişa lui Cheasty nu avea aceste semne. Au controlat documentele. Amprentele degetelor şi fotografia nu corespundeau realităţii. Prin urmare nu era greu să-ţi închipui că mortul din cimitirul de lîngă autostrada cea nouă este deţinutul Elmer

Cheasty, iai- ucigaşul lui Sydney Potter nu este Elmer Cheasty, ci u

nalt deţinut care ar fi putut" părăsi închisoarea după
cîteva şăptămîni de latepgrsa pedepsei. Cine era prin
urmare
' " a Joseph Valachi, şi devenise i de televiziune.
Managerul şi* i luat în faţa camerelor de luat
o vedetă a
a meritat osteneala. 120.000.000 de telespectatori şi t
lumea au urmărit drama omului care pentru prima
dată în istorie a încercat să încalce legea tăcerii şi a
depus mărturie despre cartelul crimei. Se hotărîse să-
şi tră-
Se spune că Sydney Potter era un ucigaş plătit care **a**
' rodus în celuia lui, dar el i-a ghicit intenţiile.
prumut Cheasty. Pe de altă parte Sydney Potter nu
exista, iar omul care trebuia să-l ucidă pe Valachi
avea alt nume. Depoziţiile lui Valachi au făcut o
adevărată
să urmărească"i telor Unite".
Cago este nu numai instructivă, ci tipic americană şi
ea ocupă un loc aparte în istoria luptei împotriva cri-
m'nalităţii. Joe Valachi era ucigaş plătit încă de pe
vremea lui Al Capohe şi avea o memorie foarte bună a
numelor, datelor şi mediului. În plus era dispus să vor-
bească numai despre crime care au fost prescrise deja
conform legii. De fapt Valachi a omorît într-adevăr în
pe-

s-a născut la 22 erul',,cea mai săracă familie din lume" după cum a declarat el. Mama lui se numea Maria Casale şi era o italiancă robustă, iar tatăl Domenico, era un alcoolic notoriu cu barbă mare. Lucra ca zilier şi tot ce cîştiga bea, după care snopea în bătaie întreaga familie. Anthony, fratele cel mare al lui Valachi, a murit în spitalul pentru criminalii bolnavi mintal din închisoarea Dannemor, statul New York. Fratele cel mai mic, Johnny, era un parazit pe care poliţiştii l-au găsit într-o dimineaţă mort pe stradă. Avea trei surori care duceau o viaţă ordonată împreună cu familiile lor.

Joe vindea legume la tarabă şi îl ajuta pe tatăl său să care gunoiul în zona cuprinsă între Avenue 107 şi East River. Ca majoritatea celorlalţi gangsteri crescuse pe stradă, intrase într-o bandă de criminali minori, apoi fusese internat într-o casă de corecţie. La 18 ani conducea o bandă temută de hoţi botezată de cronicari „Minu- teman gang". Se specializase în mici tîlhării care durau foarte puţin : spărgeau vitrinele magazinelor, furau blănuri sau bijuterii şi dispăreau imediat.

Mai tîrziu Joe Cago s-a dovedit a fi un şofer versat, transportînd hoţii şi mărfurile furate în condiţii riscante. Banda lui Cago a bîntuit trei ani pe străzile New York-ului fără să fie pedepsită pînă ce căpitanul Stetter de la poliţia criminală locală i-a dat de urmă. Conform cazierului F.B.I., Joe Valachi înregistrat sub numărul 544 a fost condamnat la 3 ani închisoare la Sing-Sing din Ossining, statul New York. A intrat la penitenciar la 9 aprilie 1925 şi a fost pus în libertate ia 15 iunie 1928. La 14 martie 1929 poliţia newyorkeză l-a arestat din nou, dar ziua următoare i-a dat drumul.Şi-a reluat vechile îndeletniciri, fiind hotărît să ie practice cu mai multă îndemînare decît pînă atunci. Din banii economisiţi şi-a cumpărat un Packard tip 1921 care îl ajuta să dispară repede de la locul tîlhăriei. A avut însă ghinion. În timp ce dădea lovitura într-un magazin de blănuri a fost surprins de paznicul de noapte care a tras. Un glonte l-a atins în cap, .iar tovarăşii **fu^t**[61"] Ca să c
în pat.. . E ' "
şi să-l 1
După o oră cînd poliţia s-a deplasat la locul crimei, Valachi continua să stea lungit pe t ' ' " "
tfl4 şi să respire greu. A fost dus la doctor c glonte le din rână şi i-a recomandat să stea Abia după două luni rănitul s-a pus pe picioare. După ce s-a întremat a făcut cunoştinţă cu Dominick Petrilli, cunoscut sub numele „The Gap". Petrilli a devenit pro-
Cei doi au pus la cale jefuirea u

din dormitorul comun", a continuat Valachi. Dolly plecase pentru un moment iar Angelo care ne ajuta la curăţenie se ducea tocmai la toaletă. S-a auzit un ciocănit în uşă şi înăuntru a intrat Pete La Tempa care mi-a spus că a venit să-şi ia ceva de sub pat. îl cunoşteam. Făcuse carieră după mine, dar eu nu aveam nimic comun Cu el. De aceea am continuat să şterg podeaua fără să îl bag

în seamă. La un moment dat am simţit © împunsătură în subsuoara dreaptă. M-am întors şi l-a văzut pe La Tempâ cu un cuţit în mînă. între timp Angelo se întorsese de la toaletă şi rămăsese cu ochii holbaţi. încerca să spună că sînt rănit, dar nu putea să îngăime nici un cuvînt. Mi-am dus mina la subsuoară şi am pipăit rana adîneă. din care şiroia sîn-gele"

.Valachi a luat-o la fugă după ucigaş, iar acesta a început să strige că rănile de acest fel sînt foarte periculoase în speranţa că Valachi se va opri. Acesta a avut însă destulă putere ca să-l ajungă din urmă pe La Tempa şi să-i tragă cîţiva pumni în obraz. Apoi a căzut jos şi a fost transportat la spitalul închisorii aflat cu un etaj mai sus.

— Joe, cine te-a înjunghiat ? l-au întrebat gardienii.

— Nu am observat cine, răspunse el.

— Cum adică nu ai observat ?

— Pur şi simplu, nu ştiu, a răspuns.

Reporterii americani nu au scăpat prilejul să-i fotografieze mai tîrziu cicatricea lui Valachi şi să-i numere cusăturile. Erau în total 38. La Tempa se temea de răz-j bunare. De aceea a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să fie mutat de la Sing-Sing în altă temniţă şi a reuşit.

La Sing-Sing îşi ispăşea pedeapsa — închisoare pe viaţă — Alessandro Volero unul dintre cei rpai mari gangsteri din Brooklyn, care în timpul luptelor de stradă dintre sicilieni şi napolitani îl împuşcase pe fratele lui Ciro Terranova. Acum îl iniţia în fiecare seară pe Valachi în meseria de gangster, îi dădea sfaturi pentru viaţă, lăsîndu-l să înţeleagă că există o organizaţie puternică al cărei membru ar putea să devină. în felul acesta, după ce a fost eliberat la 15 iunie 1928 Valachi era un criminal calificat, bine instruit în meserie.

Conform proceselor verbale depuse spre păstrare la comandamentul poliţiei din New York, în ziua de 26 februarie 1930, la orele 20,20 un individ necunoscut l-a împuşcat pe Gaetano Reina în vîrstă de 40 de ani, domiciliat în Bronx, Rochambeau Avenue 3184. Crima a fost comisă pe terenul numărul 1522. Ucigaşul şi-a aşteptat victima în întuneric şi a tras dintr-o puşcă cu ţeava retezată. Făptaşul nu a fost prins.

Joe Valachi îl cunoştea pe ucigaş. Giuseppe Masseria voia să scape de un asociat ca să poată prelua şi zona lui. Reina era şeful bandei care controla firmele ce transportau în New York gheaţă, o afacere foarte rentabilă pentru perioada aceea cînd nu existau frigidere. Măcelarii şi restaurantele, pescarii şi vînzătorii de gheaţă depindeau de Reina ; era suficient ca banda să-i lase fără gheaţă o zi sau două şi marfa li se strica. De aceea erau dispuşi să plătească o taxă de „protecţie".

Gaetano Reina nu voia să se supună lui Masseria şi a fost omorît. Joel Valachi s-a însurat mai

tîrziu cu fiica lui şi de aceea a aflat despre această crimă mal multe amănunte decît ceilalţi. Masseria l-a înlocuit pe 'Reina cu omul lui, Joseph Pinzolo, unul dintre cei mai Vechi membrii ai bandei. Tom Gagliano, Thomas Luchese şi Dominick Petrilli au acceptat numirea lui formal, plă- nuind de fapt de la bun început să-l omoare. Pinzolo era un grăsan bătrîn cu mutră respingătoare şi mustaţă mare care mirosea veşnic a usturoi, se purta ca un nabab oriental şi era tot timpul în căutare de tinere fete.

În arhiva comandamentului de poliţie al oraşului New jjYork se mai păstrează documente în legătură cu o crimă .neelucidată. La 9 septembrie 1930, în jurul orei 21 paznicii au găsit cadavrul lui Joseph Pinzolo în apartamentul numărul 1007 din Brokaw de pe Broadway numărul [JL487. Camera lui fusese închiriata de un anume Thomas jLuchese pentru o firmă californiană care desfăcea legume uscate.

Thomas Luchese a fost acuzat de omor, dar nu s-au 'găsit probe împotriva lui. Valachi ştia că Pinzolo a fost omorît de Bobby Doyle care declarase că a avut mare noroc deoarece şi-a surprins victima singură.

În arhiva poliţiei cazul cunoscut sub numele „Peter Morello" are numărul 1296. Pietro Morello era un gangster în vîrstă de 50 de ani care locuia în Arcadian Way, numărul 1115, oraşul Palisades, statul New Jersey. Pe i&5 august 1930, la ora 16 în biroul său numărul 362 de pe East Street 116 a intrat un individ necunoscut care l-a împuşcat pe el şi pe un oarecare Giuseppe Pariani, devenit martor incomod al crimei. Comisia de anchetă ‘a districtului 32 de poliţie a fost nevoită să claseze cazul deoarece nu s-a găsit ucigaşul.

Joe Valachi ştia că ucigaşul lui Morello se numeşte Buster, locuieşte la Chicago, arată ca un student şi poartă mitraliera ascunsă într-o cutie de vioară. Se spune că mai tîrziu Buster i-a povestit lui Valachi că a descăr-

v 374

cat un întreg încărcător în Morello care alerga disperat prin birou.

Toate aceste omoruri au fost comise în perioada cînd bandele de criminali îşi disputau puterea ; de aceea poliţia nu s-a căznit prea mult să ancheteze cazul. În schimb s-a căznit Valachi, care urma să devină curînd membru plin al Mafiei şi trebuie să merite această o- noare. De aceea a primit misiunea secretă să îl găsească pe un anume Ferrigni care fusese văzut în Pelham Parkway.

Valachi a descoperit ascunzătoarea şi s-a mutat alături de el într-o casă unde ajungea, traversînd curtea. în felul acesta putea să păzească uşor şi discret uşa lui Ferrigni. Joe Valachi nu stătea singur la pîndă, ci împreună cu alţi gangsteri, printre care se afla Joe Pro- facî. îşi omorau plictiseala, vorbind despre „afaceri dat serviciu" ceea ce a făcut ca Valachi să afle noi amănunte despre culisele Mafiei. Se spune că Maranzano şi Gaglia- no plătiseră cîte 15 000 de dolari pentru a angaja ucigaşi care să lupte contra lui Masseria, şeful bandei rivale. Pe lîngă aceasta Steve Magaddino din Buffalo şi Joseph Aiello din Chicago contribuiseră la bugetul comun cu cîte 5000 de dolari. Apoi într-o zi" Joe Profaci a anunţat că toate încercările sînt zadarnice deoarece Al Capone, şeful gangsterilor din Chicago a pus mîna pe Aiello.

În arhiva poliţiei din Chicago se păstrează o notă privind uciderea lui Joseph Aiello, un italian în vîrstă de 39 de ani, însurat, şeful unei bande de criminali. ' Aiello a fost împuşcat de cîţiva indivizi necunoscuţi pe trotuarul din faţa casei numărul 203 de pe Kolmar Ave- nue din Chicago în momentul cînd ieşea din locuinţa lui Pasquale Prestigiocomo. Ucigaşii au tras o ploaie de gloanţe asupra victimei de la fereastra casei numărul 202 aşezată vizavi. În timp ce Aiello încerca să fugă prin ieşirea din spate, alţi ucigaşi au deschis focul de la fereastra casei numărul 4518 de pe West End Avenue.

Valachi împreună'cu ceilalţi confraţi îl urmăreau pe Ferrigni zi şi noapte de la fereastră. În cele din urmă şi-au atins scopul. Conform procesului verbal aflat la poliţia newyorkeză, în ziua de 5 noiembrie 1930, la ora 14,45 Steve Ferrigni, cunoscut sub numele de Samuel Ferraro şi Alfred Mineo au fost împuşcaţi în momentul cînd ieşeau din locuinţa' lui Ferrigni din Pelham Parkway South numărul 759. Totul s-a petrecut în curte. Indivizi necunoscuţi au tras din locuinţa numărul C-l, aflată în Pelham Parkway South numărul 760. Poliţiştii au-găsit Sn curte trei puşti de vînătoare cu ţeavă retezată. Făp- taşii au dispărut de la locul crimei, iar poliţia nu a reuşit să-i prindă.

Joe Valachi a declarat că Ferrigni şi Mineo au fost împuşcaţi de

Buster din Chicago, de Girolamo Santucci, poreclit Bobby Doyle şi de Nick Capuzzi, zis „Hoţul" cu arme de vînătoare, calibrul 12, după care s-au împrăştiat în toate direcţiile. Buster a avut ghinion şi în acelaşi timp noroc : oprit fiind de unut-din poliţiştii care auzise împuşcăturile, a dat dovadă de prezenţă de spirit, spunîndu-i că s-a tras de pe partea cealaltă a străzii şi a preferat să dispară

JURĂMÎNTUL

Stăteau în maşină - şi nu scoteau o vorbă : Sally şi Nicky pe bancheta din spate, Joe Valachi lîngă şofer. Au străbătut 140 de kilometri, trecînd printr-un ţinut rustic. Apoi şoferul a oprit în faţa unei case albe în stil colonial. De jur împrejur se întindea cîmpul, iar în spate pădurea. în faţă erau parcate cîteva zeci de maşini. Intrară înăuntru şi se aşezară. După cîteva minute a apărut un tînăr bine îmbrăcat care le-a spus :

— Vino, Joe. E rîndul tău.

Au traversat un culoar şi au intrat într-o încăpere spaţioasă. De jur împrejurul pereţilor erau aşezate scaune, iar în centru o masă lungă de cel puţin zece metri, pregătită ca pentru un banchet. Parfurii, pahare, carafe şlefuite pline cu vin şi aproape patruzeci de bărbaţi îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. Joe Valachi a intrat. Toţi s-au ridicat în picioare tăcuţi şi gravi. Valachi i-a trecut în revistă pe Tommy Luckese, Joe Profaci, Joe Bonanno,' Joe Palisades care în realitate se numea Rosato, Nick Capuzzi, Bobby Doyle, Steve Runelli şi „The Gap" Pe-: trillo, care în urmă cu un an fusese eliberat de la Sing-' Sing. În capul mesei stătea naşul Maranzano. Joe Valachi făcu cîţiva paşi înainte.

— Ţi-l prezint pe don Salvatore Maranzano, naşul care ne ajută să depăşim toate greutăţile.

Apoi făcu o reverenţă şi spuse şefului:

— El este Joe Cago.

Se cunoşteau după porecle, iar el avea această poreclă din copilărie. Cînd era mic obişnuia să-şi construiască maşini din lăzi şi cobora pe ele dealul. De aceea | s-a spus Joe Cargo („încărcătură") după, care porecla a fost deformată în Joe Cago.

Naşul Maranzano îi făcu semn să se aşeze pe scaunul. |iber din dreapta sa. Valachi se aşează şi după el ceilalţi, jpnărul care l-a condus pînă aici aşează în faţa lui un pumnal şi un pistol. Toţi se ridicară în picioare,"se prinseră de mîini, iar naşul Maranzano spuse italieneşte *

-— Pistolul şi pumnalul te vor însoţi din această clipă toată viaţa. De pistol şi pumnal vei muri. Cu ce deget apeşi pe trăgaci ?

— Cu arătătorul drept, răspunse Valachi.

— Fă palmă căuş, porunci naşul. Apoi îi băgă în nună un cocoloş de hîrtie şi îi dădu foc. Flăcările îl ardeau şi Valachi începu să smotocească ghemotocul da hîrtie..

— Repetă după mine : Dacă voi divulga secretul Mafiei, voi arde ca această hîrtie.

— Să ard ca această hîrtie, dacă divulg secretele Mafiei, repetă ascultător novicele.

— Vreau să fiu scurt, spuse naşul. Trebuie să ţii minte cîteva principii. Trădarea Chestiunii noastre înseamnă condamnarea la moarte fără judecată. O relaţia cu femeia altui membru înseamnă tot moartea fără judecată. Sculaţi-vă în picioare. Ridicaţi degetele de la fiecare mînă.

întinseră braţele şi fiecare ridică unu, două sau cinci degete. Maranzano le numără.

— Douăzeci şi patru, anunţă el şi începu să numere pe cei care stăteau în jurul mesei. Joe Bonanno, numit Joe Banană era al douăzeci şi patrulea. Maranzano arătă cu degetul :

— El va fi naşul tău.

Joe Bonanno înconjură masa şi se aşeză lîngă Valachi.

— Arătă-mi degetul cu care o să apeşi pe trăgaci.

Joe Câgo întinse arătătorul mîinii drepte şi Bonanno'
ii înţepă cu nu ac. Ţîşni o picătură de sînee.

— Toţi avem acelaşi sînge şi formăm o singură familie. Sîngele ne leagă.

După terminarea ceremonialului, Valachi s-a aşezat la masă. în sală a intrat un alt novice şi totul s-a reluat.

— Apoi âu luat pumnalul şi pistolul şi au adus mîn- carea, a spus Joe Valachi. Nu văzusem nicăieri vreo femeie şi m-am dus în bucătărie. Mi-am dat seama că nu e bine să-mi bag nasul acolo şi am revenit la masă unde chelnerii serveau pe tăvi de argint spaghete cu usturoi şi ulei de măsline ca antipasto, pui prăjit şi cîteva feluri de friptură, whisky şi vin. Au mîncat, au băut şi s-au distrat. Maranzano a rostit un toast. Le-a mai spus că s-au întîlnit pentru că duşmanul şi şeful bandei rivale, Joe Masseria, i-a condamnat pe toţi la moarte. De aceea pe toţi membrii „familiei" îi aştepta multă trudă. A vorbit apoi despre tactica de luptă cu adversarul şi a recunoscut că banda în care Valachi fusese tocmai primit număra circa 500 de membri. Trebuiau să-şi caute locuinţe în diverse părţi ale oraşului, să joace rolul unor cercetaşi în recunoaştere şi să fie mereu cu ochii larg deschişi. Fiecare urma să primească numărul de telefon, al cartierului general la care erau obligaţi să comunice orice element nou apărut. Novicii erau repartizaţi pe lîngă membrii vechi, care îşi cunoşteau adversarii.

— Fiecare aţi primit fotografia lui Masseria. El este cea mai importantă persoană. Vreau de asemenea să vă spun că incidentul din Pelham Parkway l-a pus în încurcătură. Habar n-are cum am aflat că şi-a dat acolo întîlnire. E un avantaj, fiindcă pe toţi ne suspectează şi nu ştie în cine poate sau nu să aibă încredere.

Şedinţa s-a terminat. Valachi împreună cu Dominick Petrllli şi un alt novice s-au dus în apartamentul care le fusese pus la dispoziţie în Bronx, River Parkway. Activitatea lor era aceea de a participa ca soldaţi obişnuiţi la luptele dintre bande care se desfăşurau pe străzile New-York-ului. Din cazul lui Lucky Luciano ştim că Masseria şi Maranzano nu au supravieţuit acestor
lupte, iar Luciano a devenit naş, preluînd conducerea cartelului crimei. Depoziţiile lui Valachi în faţa Comisiei de anchetă ne-au ajutat să completăm tabloul acţiunilor încă neelucidate ale Mafiei.

Valachi însuşi avea nişte socoteli pe care nu şi le încheiase încă. Unul din oamenii lui Masseria, Joseph Rao îl acuzase că s-a coalizat cu banda rivală irlandeză în săvîrşirea unei tîlhării şi a condus maşina în care tîl- harii fugiseră de la locul respectiv. Această învinuire a fost cauza atacului săvîrşit asupra lui de către „La Tem- pa" în închisoare. Devenit membru plin al Mafiei, în „familia" sa guvernată de legea „unul pentru toţi şi toţi pentru unul", Valachi a căutat un prilej să se răzbune. Acesta nu s-a lăsat prea mult aşteptat.

în dimineaţa zilei cînd s-a mutat în locuinţa din Bronx River Parkway, a aflat de la uniat din informatorii Mafiei că Joseph Rao şi Big Dick Âmato, doi dintre ucigaşii lui Masseria, petrec zgomotos în restaurantul „Pompei" din Harlem.

Valachi l-a trezit imediat pe Shillitani, s-a aşezat la volan şi a plecat în Harlem. în faţa localului care avea deja obloanele trase aştepta o maşină, iar Joseph Rao se pregătea să plece cu fata pe care o agăţase. Valachi trecu încet pe lîngă pe lîngă ei şi îi ordonă lui Shillitani să tragă din mers. Dar acesta încă buimac apăsă pe trăgaci fără să asigure puşca. înţelegînd imediat ce s-a întîmplat, Valachi scoase pistolul şi trase patru gloanţe, din care unul îl răni uşor în spate pe Rao. Valachi pricepu că a pierdut ocazia deoarece din restaurant ieşeau ultimii clienţi. Acceleră şi dispăru după cel mai apropiat colţ de stradă.

Prima acţiune s-a încheiat în mod ruşinos, dar nici următoarea acţiune organizată de temutul ucigaş

Steva Runnelli nu a fost mai reuşită. între timp Valachi primise ordin să se mute în cartierul general al bandei din Yonkers ceea ce însemna că fusese avansat şi îl aştepta- un viitor promiţător.

într-o zi în timp ce se plimba cu Steve Runelli prin Harlem privirile lui Steve au fost atrase de o limuzină Lincoln şi de şoferul ei.

— întoarce şi urmăreşte-1! îi spuse lui Valachi.

— Cine e? întrebă acesta.

în continuare a urmat o scenă obişnuită pentru anii aceia. Maşina lui Valachi a ajuns din urmă Lincoln-ul şi Steve Runelli a deschis focul din mers. Şoferul limuzinei s-a ascuns în spatele volanului. Fără să ştie dacă Steve l-a nimerit pe adversar, Valachi a accelerat vrînd să dispară. în momentul în care a depăşit cealaltă maşină, bara din spate s-a agăţat de bara din faţă a Lin- coln-ului şi l-a tras cîteva zeci de metri. Mai tîrziu a aflat că maşina era condusă de Paul Gambino, un gangster oarecare pe care glonţul lui Runelli l-a atins în pavilionul urechii. După ce au plecat, şoferul a tras lîngă trotuar şi el a coborît, ascunzîndu-se în cea mai apropiată casă. Trebuie să mai adăugăm că în lumea interlopă americană Paul Gambino nu, însemna nimic în comparaţie cu /ratele sau Cari.

Joseph Catania, cunoscut mai ales sub numele de Joe Baker era unul dintre adjuncţii lui Masseria de care Maranzano voia să scape cu orice preţ. Valachi a aflat despre acest plan de la gangsterul Buster din Chicago care i-a explicat că şeful îl urăşte pe Baker deoarece în timpul prohibiţiei i-a furat cîteva încărcături de whisky strecurate prin contrabandă. Era o greşeală de neiertat şi de aceea Joe Valachi a primit ordin să-l omoare.

într-o dimineaţă geroasă şi mohorîtă de ianuarie Buster împreună cu alţi doi trăgători au intrat într-o casă goală din cartierul Fordham, aşezată vis-a-vis de biroul unui consilier financiar care era mediatorul bancar al handei lui Masseria. Baker venea aici în fiecare dimineaţă, stătea 10—15 minute, după care pleca cu un sac de hîrtie groasă, maro.

— E clar, el e î spuse Valachi.

În fiecare zi la ora zece dimineaţa scena se repeta. Joe Baker venea cu mîinile goale şi ieşea cu un sac, dispărînd după colţul străzii. Odată s-a aflat la şase paşi de bătaia puştii cu ţeavă retezată. Ţintaşii erau însă în dezavantaj fiindcă locuinţa de unde se pregăteau să tragă se afla la etajul cinci. Casa de vis-

ă-vis avea la parter un apartament nelocuit, pe lîngă ferestrele căruia Baker trecea în fiecare zi. Aşa s-a întîmplat şi în ziua respectivă. Numai că apartamentul se afla în curs de zugrăvire. Unul dintre trăgători îi păzea pe zugravi cu pistolul, iar Valachi şi Buster s-au repezit la fereastră.

În faţa biroului consilierului financiar Baker îşi lua tocmai rămas bun de la o femeie.

— E nevasta lui, zise Joe Valachi în timp ce femeia dădea colţul, îndreptîndu-se spre maşină. Valachi a urmărit-o de pe partea cealaltă a străzii şi s-au auzit împuşcături. După ce s-a întors tătuf se terminase. Să fi fost aceasta adevărul ? Ce rost avea să o urmărească pe doamna Baker ? Mult mal verosimilă pare ipoteza că nu a vrut să mărturisească că l-a omorît în mod mişelesc pe vechiul său prieten. Baker a murit în aceeagi zi la spitalul din Bronx. Conform datelor circumscripţiei numărul 4f> a poliţiei din New York care a înregistrat cazul sub numărul 125, în ziua' de 3 februarie 1931, la ora 11,45 a fost omorît Joseph Catania alias Joe Baker în vîrstă de 29 de ani, domiciliat în Belmoth Avenue 2319. A fost rănit de şase gloanţe în faţa casei cu numărul 647 de pe Crescent Avenue şi a murit la „Fordham Ho- spital". Deşi a fost conştient pînă în ultimul moment a refuzat să spună comisarului de poliţie humele ucigaşului.Mafia i-a • organizat lui Catania una dintre cele mai fastuoase înmormîntări din istoria acestei organizaţii criminale. Sicriul turnat în întregime din bronz a costat 15 000 de dolari, fiind cel mai frumos sicriu al unui mafiot. Cortegiul funerar organizat de cele mai cunoscute institute de pompe funebre din New York a fost constituit din 44 de camioane care transportau jerbe şi buchete de flori. Cea mai frumoasă piramidă din trandafiri albi şi roşii, avînd patru metri înălţime a fost comandată şi plătită de colegul lui Baker, Ciro Terranova. Sicriul a fost urmat de 10 000 de curioşi. A fost un mare doliu şi o mare ceremonie prin care Mafia şi-a demonstrat pu- terea pe străzile New-York-ului.

Masseria era mort, Maranzano fusese şi el omorît, iar Valachi s-a pomenit deodată şef. De aceea s-a sfătuit cu tovarăşii săi ce să facă mai departe, iar Petrilli i-a spus să încalce legea şi să intre în banda naşului Ge- novese. S-a întîlnit cu Vito Genovese la hotelul „Cornişti Arms" din Sunset Street 23 şi acesta a fost de acord să-l primească în serviciul său.

Pe străzi se comiteau mai departe asasinate. Gangsterii se răfuiau pentru socoteli mai vechi şi mai noi. Conform raportului păstrat în arhiva comandamentului poliţiei new-yorkeze, în ziua de 10

septembrie 1931 cînd a fost omorît Maranzano, la ora 17,45 James Le Pore, cunoscut sub numele de Jimmy Marino a fost rănit mor- ■ tal de şase gloanţe în momentul cînd se pregătea să intre în salonul de frizerie de pe Arthur Avenue 2400 din cartierul Bronx.

Poliţia din New Jersey a comunicat la Centrală următorul raport : în ziua de 13 septembrie 1931 pe plaja golfului Newark Bay au fost găsite două cadavre, identificate mai tîrziu ca fiind ale lui Louis Russo şi Samueţ Monaco. Cei doi au fost grav răniţi la cap şi aveau gîtul tăiat. Erau legaţi cu. funii de genul celor folosite la mutări de mobile, de capătul cărora erau atîrnate pietroaie. Monaco dispăruse de pe 10 septembrie cînd patrula de poliţie a descoperit maşina lui părăsită pe Avenue 46, nu departe .de Park Avenue. Cele două omoruri făceau parte din acţiunea de epurare obişnuită care însoţea preluarea puterii de către un' alt naş-. Cei mai fideli adepţi ai naşului căzut în dizgraţie trebuiau să moară fiindcă nimeni nu mai avea încredere în ei. Acesta era obiceiul

Mafiei

.Vito Genovese făcea parte din familia condusă de Lucky Luciano. Odată intrat în banda lui, Valachi spera să facă o carieră rapidă, avînd în vedere e.ă avea numai 26 de ani şi un trecut bogat. Avusese chiar prilejul să facă o faptă nobilă, ceea ce gangsterilor nu li se în- tîmplă în fiecare zi.

Alessandro Volefo fusese condamna.t la închisoare pe viaţă fiindcă îl omorîse pe fratele Ciro Terranova. După 14 ani a fost graţiat. Bineînţeles că se temea de răzbunare. Şi-a adus aminte însă de tînărul Valachi pe care îl iniţiase în închisoare în tainele meseriei şi îi cerU ajutor. Valachi îşi amintea ca de propriul său tată de bătrînul gangster care fusese eliberat la 28 aprilie 1933 din SingTSing. Se duse deci la naşul său şi îl rugă să-l ia sub protecţie pe Volero. Vito Genoveee fu de acord ceea ce în ierarhia Mafiei însemna că Volero nu mai trebuia să se teamă de nimic, fiind din clipa aceea sub protecţie.

Allesandro Volero l-a invitat pe Valachi în familia lui, i-a mulţumit cu lacrimi în ochi, a organizat un banchet şi în faţa membrilor Mafiei l-a înumit salvatorul său. A fost ultima lor întrevedere. Gei 14 ani petrecuţi în închisoare l-au convins pe Volero că ucigaşii nu. duo o viaţă fericită. S-a întors' în Italia unde a lucrat şi a murit în linişte.

O NUNTĂ INTRE GANGSTERI

Chiar şi criminalii se îndrăgostesc, gangsterii se însoară, mafioţii au copii. Pe vremea cînd se ascundea de poliţie în podul casei lui Rein, Valachi era vizitat de Mildred, fiica şefului unei bande care fusese ucis. A fost o dragoste mare, la început tragică. Mama lui Mildred, fratele şi unchiul ei nu erau de acord ca tînăra de 22 da ani să se mărite cu un ucigaş, plătit, deşi Valachi era un tînăr atrăgător cu viitor promiţător. La început a încercat s-o răpească pe fată, dar a procedat atît de neiscusit încît a fost prins. Disperată, Mildred a băut tinctură de^ iod fiindcă nu putea trăi fără Joe. Au dus-o la spital unde a fost salvată. Joe Valachi i-a cerut ajutor naşului Genovese care trebuia să fie de acord cu celebrarea nunţii, conform tradiţiei siciliene.

Obiceiurile importate în Statele Unite ne ajută- să înţelegem gîndirea acestor oameni care pe de o parte sînt exagerat de bigoţi şi au o moralitate excesivă, dar pe de altă parte îşi omoară fără scrupule semenii. A- ceastă scară de valori răsturnată a fost adusă în Lumea Nouă unde împrejurările şi dorinţa de a rezista concurenţei i-au obligat să se apere şi să se protejeze reciproc. Desigur aceşti indivizi aveau înclinaţii criminale, dar mediul a jucat un rol important în modelarea caracterului lor. Se simţeau

dezorientaţi şi izolarea i-a făcut să se strîngă ca o turmă de oi, atacată de lupi.

La început părinţii lui Mildred au încercat s-o de-: termine să-şi schimbe hotărîrea, folosind bătaia. Sora ei, Rosa, şi-a strîns lucrurile şi a vrut să fugă de acasă ***15*** - o. 61â fiindcă se temea ca Mildred să nu fie omorîtă în bătaie. Ginerele nu corespundea gustului părinţilor: nu era destul de bogat şi de puternic ca să devină şeful bandei 61 cărei cap fusese omorît. În plus bănuiau sau cel puţin îl suspectau că ar fi şi el implicat în această afacere. .Valachi l-a vizitat apoi pe naşul Genovese în biroul său de pe Thompson Street şi lucrurile au luat o altă întorsătură.

— Te rog nu te enerva, Las' pe mine, i-a spus Vito. Ştiu eu ce e de făcut.

— O să-mi spui şi mie ?

— Firește. Vezi-ţi de treaba ta şi nu te îngriji de nimic. Nu te certa cu ei. Şi nu te lăsa provocat. Abia aşteaptă. Cunosc genul ăsta de fete. Au fost crescute ca nişte păsări în colivie, nu au fost nicăieri şi nu ştiu nimic. Singurul lucru care le este..permis e să meargă la cinematograful din colţ.

După cîteva zile Vito m-a chemat la el şi mi-a spus că sicilienii, adică unchii lui Mildred au cedat, a Spus Joe Valachi. Vito i-a sfătuit să nu-şi bage nasul în treburile altora. Dacă ei s-au putut însura cu nevestele lor, atunci şi

Joe o poate lua pe Mildred. Dacă nu le convine, înseamnă că nici. unul dintre noi nu este pe placul lor. Le-a mai spus că el şi Luciano vor veni la huntă ca martori, sugerîndu-le astfel de partea cui se află. «Vreau să fac pentru tine încă ceva» mi-a spus apoi don Vito «Vreau să merg la ei acasă şi să vorbesc cu mama fetei. Să-mi spui cînd vrei să mă duc». într- adevăr s-a dus şi le-a spus că îşi

asumă întreaga răspundere. Bătrîna doamnă continua să facă obstrucţii. După logodnă a trebuit să mai aşteptăm 6 luni, timp în care nu aveam voie să rămîn nici o clipă singur cu Mildred. Puteam să o vizitez acasă o singură zi pe săptămînă şi itnume duminica

.Trebuie să recunosc că eram cît pe aci să renunţ. Duminica cînd îi vizitam, nu aveam de loc prilejul să rămînem singuri. După ce mîncam, toţi rămîneam să stăm la masă. Aşa trebuia să ne distrăm. Dacă ne aşezam pe canapea prea aproape, găseau de fiecare- dată un -motiv să o scoată din cameră. Nu ştiu cum am putut rezista. Nunta a fost fixată pe 18 septembrie 1932.

Cununia a avut loc la biserică. Preotul i-a binecu- vîntat, iar mirii şi-au schimbat verighetele. În rînduriie din spate stăteau ucigaşii Mafiei. Purtau cilindru negrü şi îşi ştergeau ochii de emoţie. După nuntă au plecat CU taxiurile.

Avenue 52 se află aproape de Broadway, iar restaurantul „Grădina cu palmieri" are o sală mare care se închiriază cu 1.000 de dolari pe noapte.

Pentru anii treizeci era o sumă destul de mare, dar familia a plătit fără să crîcnească.

— Am angajat două orchestre, a continuat Valachi, pentru ca oaspeţii să poată dansa fără oprire. La masă am mîncat mii de sandviciuri, pizza şi pateuri de 500 de dolari. Deşi ne aflam în plină prohibiţie, am băut mult vin şi whisky, iar de la un tînăr am primit cadou 25 de butoaie cu bere. Nunta a avut loc la un an după moartea lui Maranzano, a cărei amintire rămăsese încă vie în memoria noastră. De aceea trebuia să mă gîndesc cu mare grijă pe cine invit la nuntă. Totul a reuşit foarte bine. A venit multă lume şi cef care nu au putut participa, au trimis pilcuri cu bani.

Vito Genovese nu a putut veni la biserică şi l-a trimis în locul său pe Tony Bender. Dar în schimb a venit la masă. Printre invitaţi se aflau Tommy Brown şi Tom Cagliano iar Charles Lucky, Willie Moore, Frank Cos- tello, Joe Bonanno şi Joe Profaci au trimis plicurile. Fraţii Rao au venit personal ca şi Doc care făcea parte din vechea bandă a lui Maranzano. În rîndul nuntaşilor se mai găseau Albert Anastasia, Cario Gambino, Bobby Doyle, Tommy Rye, Frank Livorsi, Joe Bruno, Jerry, fratele lui Willie Moor, Johnny D., Pete "luggins, The Gap, Mike. Miranda şi toţi băieţii din banda lui Bender. Mai erau acolo şi băieţii din gaşca mea. Acum nu pot să-mi amintesc de toţi, dar ştiu că sala era plină. ..

Apartamentul a fost închiriat şi mobilat din banii primiţi la nuntă din care ne-au mai rămas 3800 de dolari. Singurul lucru care nu mi-a plăcut a fost că Mildred a închiriat un apartament în Brigs Avenue, la cîţiva paşi de Moshol Parkway unde locuia mama ei".

Toţi s-au purtat la nuntă foarte distins, nu au vorbit de treburi profesionale, s-au îmbrăţişat, s-au sărutat pe amîndoi obrajii după obiceiul sicilian şi au zîmbit fericiţi cînd au urat tinerilor căsătoriţi fericire şi casă de piatră. Toţi erau criminali potenţiali condamnaţi la scaunul electric. Cum a putut fi posibilă o asemenea mutaţie de valori morale ?

Mafioţii puteau să ducă o viaţă de familie normală ? E de mirare, dar puteau. Femeile se supuneau regimului foarte sever aflat în vigoare în Sicilia şi în toată Italia: stăteau acasă şi îşi educau copii în frica lui dumnezeu şi cu respect faţă de capul ~ familiei. Ce-i drept, tatăl era ucigaş şi tîlhar, dar familia îl stima, îl aprecia şi chiar îl idealiza. Problemele profesionale nu aveau nimic comun cu viaţa particulară. Ucigaşul care cu o seară înainte îşi omorîse un concetăţean, mergea duminica la biserică

cu familia şi se ruga cu pioşenie. Bineînţeles toate acestea erau valabile atîta timp cît nu apărea un poliţist cu mandatul de arestare în buzunar sau un automobil încărcat cu pistolarii concurenţi care îl obligau pe Venerabilul cap de familie să pună mîna pe armă şi să-şi croiască drum spre libertate.

Joe Valachi se însurase şi îşi petrecea liniştit luna de miere. Dar a sosit şi timpul să muncească : a primit ordin să comită primul omor. Tony Bender, superiorul lui îl chemă la el :

— Joe, ai noroc. Băiatul se numeşte Little Apples şi are în jur de 22 de ani. îl cunoşti ?

— Nu.

— E bine. Merge foarte des la cafeneaua de pe Avenue 110.

— D e ce ? .

— Nu întreba. Nu are nici o importanţă. Dar fiindcă eşti'la primul tău omor, o să-ţi spun şi motivul. Littlş Apples a avut doi fraţi care cu mulţi ani în urmă s-au certat cu Luciano şi Genovese, iar acum e posibil ca Little Apples să vrea să le răzbune moartea,

— Mi-e indiferent dacă ştiu sau nu de ce trebuie să-l omor.

Aceste vorbe denotă un cinism incredibil chiar dacă pe vremea aceea în Statele Unite viaţa nu costa prea scump; şi mai de neînţeles sînt însă metodele şi modul de pregătire a crimei.

Persoana care primea ordin să împuşte pe cineva putea acţiona după metodă proprie, dar răspundea în acelaşi timp de executarea ordinului. Conform comunicatului poliţiei în ziua de 25 noiembrie 1932, în jurul orei 21,30 a fost ucis un anume Michael Reggione, zis Little Apples. Poliţia i-a găsit cadavrul în coridorul casei numărul 340 de pe Avenue 110. Cauza morţii : împuşcături în cap. Făptaşul necunoscut.

Joe Valachi şi-a ales cu grijă oamenii care să-l ajute să comită primul omor : Pete Muggins şi Johny D. fuseseră invitaţi la nunta lui. în plus întraseră în banda lui Luciano odată cu el. Ca şef, Valachi a pus la punct o întreagă tactică. A început să frecventeze cafeneaua respectivă, a stat de eîteva ori la masă împreună cu Little Apples şi au băut cafea. în acest timp Valachi căuta cu coada ochiului un loc potrivit unde să-şi poată omorî victima în linişte. La eîteva blocuri depărtare se afla o casă veche şi urîtă cu o curte interioară. Parterul era nelocuit. în curte ducea un coridor lung şi întunecat. Acolo trebuiau să aştepte Muggins şi Johny D.

în ziua de 25. noiembrie 1932, în jurul orei 21,00, Valachi.s-a întîlnit cu Michael Reggione, poreclit Little Apples.

— Bună îl salută, intrînd în cafenea. Apoi îşi comandă o cafea şi-l invită la plimbare.

— Unde?

— Am auzit că prin apropiere se turnează un film.

— Unde ?

— Foarte aproape de aici.

— Bine, hai să mergem. Oricum n-am nici un program.

Valachi a declarat că el nu a tras, ci a condus numai victima în raza de bătaie a celor doi trăgători. Nimeni nu a putut dovedi vinovăţia lui Valachi şi a celorlalţi doi care nu şi-au recunoscut vina.

— Am făcut cîţiva paşi în urma lui şi apoi am auzit nişte împuşcături, a declarat Joe Cago în faţa Comisiei de anchetă, iar pe ecranele televizoarelor a apărut un domn serios care avea neplăceri.

— Domnule Valachi ce aţi făcut după ce Michael Reggione a fost împuşcat ?

— Ce să fac. M-am dus acasă. Era destul de tîrziu şi de la nuntă trecuse numai o lună. Nu voiam să-i dau prilejul lui Mildred să creadă că-© înşel.

Ducea o viaţă obişnuită de bandit, trăia din speculaţii necinstite de pe urma curselor de cai, paria pe caii care trebuiau să cîştige, deoarece cursa era dinainte aranjată, era implicat în reţeaua jocurilor de noroc prohibite care îi aduceau încasări de sute d» mii de dolari; primea mită de la oamenii de afaceri pe care îi şantaja prin ameninţări. Se afla în plină activitate în timp ce cariera marelui naş mafiot Lucky Luciano a urcat vertiginos şi apoi a decăzut. A trăit epoca de glorie şi declin a multor alţi mafioţi, cîştiga şi cheltuia repede dolari cîştigaţi uşor. În 1950 avea o asemenea poziţie încît soţia i-a spus :

— A venit timpul să ne gîndim să avem o casă a noastră.

Era perioada cînd majoritatea gangsterilor înstăriţi se mutau la ţară, îşi cumpărau vile ostentativ de luxoase în cartierele miliardarilor şi simulau că sînt oameni de afaceri cu conştiinţa curată. Mildred Valachi a început să-şi caute singură terenuri imobiliare.

— Joe, am găsit o casă în Yonkers care-mi place, i-'a spus soţului ei.

— Dafcă îţi place ţie, înseamnă că o să-mi placă şi mie.

— Dar costă 28 000 de dolari.

— E în regulă Milli. Uite, îţi dau acum un avans de 5000 de dolari.

Joe Valachi trăia o viaţă liniştită, avea o căsnicia reuşită şi un băiat bun care nu bănuia de loc cu ce se ocupă tatăl său. Ca mulţi alţi emigranţi de origine italiană, Valachi a devenit proprietarul unui restaurant care se numea „Lido".

— Băiatul meu a terminat una dintre cele mai bune şcoli din New York se mîndrea Valachi. Se numeşte Mount St, Michael. Dacă îmi aduc bine aminte plăteam o taxă şcolară de 1600—1800 de dolari anual. Era o şcoală cu internat aşa încît băiatul venea acasă numai în vacanţă. Vroiam să fie cît mai departe de străzile New-York-ului.

După ce a terminat, l-am întrebat dacă vrea să continue învăţătura. Voia să se facă mecanic, dar nu a reuşit. I-am făcut rost de o afacere bună. Nu vreau să intru în amănunte, dar poate să trăiască din ea toată viaţa şi după cîte am auzit se

descurcă bine. S-a însurat şi eu i-am construit trei camere în casa mea din Ybnkers. Cele trei camere m-au costat 10.000 de dolari. Alţi 2500 de dolari am cheltuit pentru' marchiză şi în general am avut destule probleme cu bunurile astea imobiliare. Cei care au casă ştiu ce înseamnă asta. Apoi am mai construit un gard, am sădit copaci, am turnat beton pe aleea de la intrare,

ara zugrăvit casa în exterior şi interior, âlegîndu-mi cele mai frumoase culori. Mă pricepeam la treburile gospodăreşti şi de aceea munceam ori de cîte ori eram acasă. în linii mari casa m-a costat în jur de 40.000 de dolari, dar de fapt valorează mai mult. Este casa frumoasă din colţ de pe Shawnee Avenue 45

.Pentru vecinii mei am fost totdeauna un gentleman. Bineînţeles că au ii}trebat-o pe Mildred cu ce mă ocup fiindcă mă vedeau de multe ori acasă. Le-a zis că sînt proprietarul restaurantului „Lido" şi toţi au început să-l frecventeze şi să-i laude bucătăria. Era un local onorabil. Orice femeie neînsoţită putea intra în el, iar dacă cineva îndrăznea să se lege de ea, era dat afară pe uşă. Cînd îmi aduc aminte de aceste timpuri pot spune cu inima împăcată : sînt fericit că mi-am crescut băiatul în asa fel încît să nu aibă nimic comun cu viaţa pe care ani dus-o eu.

Credea că a reuşit în viaţă şi că nunta a fost începutul unui viitor luminos. Dar se înşela

.CUM SE COMANDĂ O MOARTE

în arhiva departamentului de poliţie din New Jersey se păstrează documente în legătură cu evenimentele care s-au petrecut la 4 octombrie în restaurantul „Lido" patronat de Joe Valachi. în jurul orei 11,00 dimineaţa în sala principală a fost găsit trupul neînsufleţit al lui Wil- liam Moretti. Avea capul ciuruit de două gloanţe. în momentul cînd s-a comis crima în restaurant se aflau trei albi : unul stătea la bar şi ceilalţi doi la o măsuţă. ; Omul de la bar, pe care poliţia l-a identificat a fi John Robilotto, zis Johnny Roberts, părăsise pentru o clipă restaurantul şi se întorsese cu Moretti, pe care" l-a pre-' zentat celor doi albi. Singurii martori au fost soţia pro-' prietarului şi ospătăriţa care se aflau la -bucătărie cînd s-au auzit detunăturile. Au fugit în stradă. Vizitatorii dispăruseră. Moretti stătea întins pe jos. Ospătăriţa a declarat cu destulă nesiguranţă Că unul din cei trei se numea Robilotto. Pe tejgheaua barului rămăseseră două pălării de pîslă. Una din ele avea insigna unei curăţătorii de pe Avenue of the Americas din -New York. A- ceastă veste a ajuns prematur la urechea ziariştilor care au dat-o' publicităţii. Poliţia a făcut o descindere la curăţătorie, dar copia comenzii de curăţat pălării dispăruse, în 1952 Robilotto a fost tradus în faţa instanţei, acuzat de omor şi trimis în spatele gratiilor. în ziua de 14 octombrie Joe Valachi împreună cu alţi cîţiva au fost citaţi de tribunal şi interogaţi de criminaliştii poliţiei statului New Jersey. El a declarat că nu i-a văzut niciodată pe Robilotto şi pe ceilalţi indivizi inculpaţi de omucidere şi a fost scos de sub acuzare din lipsă de orobe.

Willie Moretti era un gangster solitar. Crescuse în „familia" lui Luciano, alături de Frank Costello şi nu o dusese de loc rău. Mai tîrziu s-a mutat la New Jersey şi a devenit independent. Avea în subordine circa 50 de Criminali care furau, jefuiau şi practicau ilegal loteria. Pe nimeni nu deranja lipsa colaborării lui cu „familiile" mari. Numai că a avut ghinion. Ca şi Al Capone s-a îmbolnăvit de sifilis.

Boala nu ajunsese la ultimul stadiu cînd apar manifestări de demenţă, dar avea momente cînd nu ştia ce spune ceea ce era un lucru foarte dăunător. Frank Costello a ordonat să fie .transportat imediat la spital, unde a rămas sub controlul medicilor.

Moretti era periculos. Putea să deconspire multe lucruri deoarece era internat în ospiciu cînd senatorul Es- tes Kefauer a început seria de audieri. în faţa subcomisiei Camerei Reprezentanţilor. Epank Costello era convins că a scăpat de orice pericol, dar senatorul Kefauer nu s-a lăsat bătut,, şi Moretti însoţit de medic şi de un singur infirmier a compărut în faţa organelor anchetatoare. A depus mărturie, dar nu a dat nimic în vileag, scornind tot felul de minciuni cusute cu aţă albă. Era clar că" nu ar fi lipsit mult şi ar fi început „să cînte". în ultimul timp devenise, .vanitos şi vorbea. mai mult decît trebuia fiindcă se bucura de atenţia ziariştilor care îi publicau numele în Cronica neagră sau pe primele pagini ale ziarelor.

Să fi fost acesta motivul pentru care l-au omorît ? Nu era o treabă prea uşoară să comanzi moartea unui membru atît de iubit şi plin de merite al cartelului crimei cum era Willie Moretti. Nimeni nu-l învinuia că nu se afla mereu în deplinătatea facultăţilor mintale şi considerau că a avut ghinion, îmbolnăvindu-se.

Frank Costello şi Vito Genovese îşi disputau puterea şi se pregăteau în tăcere de luptă. Cînd a fost vorba de viaţa lui Willie Moretti au ocupat tot poziţii diferite. Vito

Genovese ştia foarte
bine că moartea lui
Moretti l-ar putea
ajuta să urce pe cea
mai înaltă treaptă şi d

emulţi trăgători erau desemnaţi să ducă la
îndeplinire sentinţa. Omorîrea lui Willi Moretti
a fost o excepţie.[1] Fiecare avea qcazia să-l
împuşte pe naşul bolnav şi prin această crimă
să crească în ochii şefului. John Robilotto, .
numit Johnny Roberts, fost asociat al lui Valachi
în
condusă de Anastasia, a găsit împreună cu alţi
confraţi prilejul să-l împuşte pe Moretti, care
devenise periculos. Valachi a declarat
anchetatorilor că nu avut nimic comun cu acest
asasinat. Poliţia nu a reuşit să găsească probe.
Willie Moretti a^avut o înmormmtare
frumoasă, cu multe
' York-uluL care^ pai?
arWtectuS[1]'şi^tooXPanSiteşS puţin de Franţa.
Greenwich Village este cartierul artiştilor, dar
şi al bogătaşilor care şi-au construit aici vile.
soïT^tree^[1] se **^flă cum^** „Rocco".'
în Jeptem-
brie 1952 Tony Bender şiJoseph Valachi stăteau
la o
■■[ma]i e" vorba SÎ '
— Eugenio ? Ce e cu el ? Îl întrebă Valachi.
— A trădat.
— Cum adică ?
— A vorbit.
— Cu cine ?
— Cu agenţii de la «Narcotis Burenu».
— Despre heroină ? Da.
— Cine ţi-a spus, Tony ?
Vito care a aflat de la Lucky Luciano. El spune
că e cel mai mare porc şi copoi din lume care
ne toarnă de cîţiva ani buni.
— Nu se poate !
— Ba da. Trebuie să-l lichidăm. Pe
el şi pe cei care ţin cu el.

Ospătarul a adus sticla de Chianti comandată, le-a a- rătât eticheta şi a turnat în pahare. Joe.Valachi părea preocupat.

— De ce îmi spui mie toate astea ?

— Ştiu că l-ai împrumutat nişte bani?

— Cîteva mii şi ce-i cu asta ?

— Gene a venit din Italia şi s-a dat la fund. Nu-l putem găsi de loc.

— Şi tocmai eu trebuie să-l caut?

— Da. Tocmai tu, Joe. Pe tine nimeni nu te poate bănui, cel mult îşi închipuie că vrei să-l cauţi ca să-ţi dea banii înapoi. Eşti de acord să-f' cauţi ?

-r- O să-l găsesc, spuse Joe Valachi. Mai îrziu el a invocat ca scuză că nu avea cale de ales.

Gianini era într-adevăr un trădător. L-au prins în 1942, i-au dovedit că se ocupă cu traficul de stupefiante şi l-au condamnat la 15 luni detenţie, fn închisoare s-a înmuiat şi s-a lăsat convins de agenţii de la Narcotics Bureau să colaboreze cu ei; După ce a fost pus în libertate a revenit la vechile obiceiuri cu deosebire că le vindea uneori agenţilor cîte un pont valoros. De aceea era lăsat în pace şi dacă se întîmpla să-I prindă poliţia invoca motivul că lucrează pentru Narcotics Bureau.

în 1950 Eugenio Gianini a plecat în Europa. Mai în- tîi s-a stabilit în Italia unde vindea la negru penicilină, sulfamidă şi alte medicamente care pe vremea aceea se transportau en gros cu navele din Statele Unite. În plus Vindea dolarii americani atît de căutaţi pe vremea a- ceea, mai bine zis îi falsifica. Cîştiga în felul acesta sume uriaşe şi cumpăra heroină pe care o strecura prin contrabandă în S.U.A. Era o tranzacţie bine gîndită. A fost Urmărit de poliţia italiană şi

arestat pentru punerea în circulaţie de dolari falşi. în timpul detenţiei preventive a scris în Statele Unite să fie salvat. Era conştient de propria sa valoare şi îşi închipuia că va scăpa uşor. Era totuşi cetăţean american, iar Italia era o putere înfrîntă. Chiar şi în detenţie preventivă a încercat să facă negoţ cu heroină. Pe urmă treburile s-au încurcat şi Gianini a intrat la apă. După ce a fost citat în faţa tribunalului pentru trafic cu bancnote false, principalul martor al acuzării a schimbat depoziţia şi inculpatul a fost pus în libertate. Desigur nu degeaba, iar Lucky Luciano era convins că la mijloc e o trădare. După ce s-a întors la New York, Gianini a început să fie urmărit de agenţii de la Narcotics Bureau.

Valachi a primit ordin să-l găsească. După ce a făcut rost de adresa trădătorului, totul a mers ca pe roate. Şi-au fixat întîlnire în cartierul Bronx la colţul dintre Castle Hill Street şi Westchester Avenue, la cîteva blocuri depărtare de restaurantul „Lido". "Valachi care se uita prudent în toate părţile a observat că aproape de intersecţie staţiona o maşină străină din care nu a coborît nimeni. I-a aruncat o privire cu înţeles lui Gianini şi l-a tras în cel mai apropiat bar :

— Am impresia că eşti urmărit.

— De unde ştii ?

— După miros. Ar fi mai bine să ne despărţim. Ne reîntâlnim peste cîteva zile.

Gianini s-a urcat în maşină şi a dispărut, iar maşinş străină a plecat în aceeaşi direcţie. Valachi s-a ascuns în gangul de la intrare.

Cea de-a doua întîlnire a avut loc la barul „Casbah" Trăgătorii care să-l împuşte pe Gianini fuseseră desemnaţi : Pasquale, Joseph Pagan şi nepotul lui Fiore Siano, poreclit Fury.

Valachi a venit la întîlnire cu Pagan pentru ca acesta să-şi cunoască viitoarea victimă. A făcui prezentările şi au petrecut cîteva ore împreună la un pahar de whisky. Gianini a mărturisit că a rămas lefter. Valachi i-a dat 100 de dolari ca să aibă cu ce să se distreze în continuare şi a plecat.

Gianini era jucător pasionat. La New York jocurile de noroc erau prohibite şi fiecare proprietar de cazinou trebuia să verifice dacă la mesele acoperite cu pluş verde nu stau spioni. De aceea amatorii preferau să se întâlnească într-un local de noapte unde beau ceva în timp ce crupierul îi fila discret; după ce acesta se asigura că totul e în ordine le spunea unde trebuie să meargă. Apoi fiecare urca în maşina lui şi se întîlneau la locul stabilit.

Gianini a fost invitat la localul de noapte „Gold Key Club" din centrul Manhattan-ului. Valachi pregătise acţiunea în cele mai mici amănunte. Nu departe de casa unde trebuiau să se adune jucătorii aştepta o maşină care trebuia să transporte ucigaşii într-un loc sigur. Cei doi trăgători au primit ordin să pîndească victima în faţă sălii de joc. În seara zilei de 18 septembrie 1952 Valachi împreună cu fraţii Pagan şi cir fi Spotul lui, Sian, au plecat să cerceteze terenul. Au văzut intrarea în casă şi coridorul prin care trebuiau să ajungă în curte ca să iasă prin spate în Avenue 111 unde îi aştepta maşina.

La 20 septembrie Valachi a dat ordin de executare, iar el şi-a creat un alibi perfect, petrecîndu-şi toată seara în restaurant alături de ceilalţi 23 de clienţi. S-a dus acasă abia în jurul orei patru dimineaţa după ce a primit telefon de la nepotul Siano că s-a întîlnit cu

mătuşa şi pleacă pentru cîteva zile din New York.

La ora 6,00 dirftineaţa patrula de poliţie a descoperit cadavrul lui Eugenio Gianini, în vîrstă de 42 ani, domiciliat în Avenue 282. A fost găsit pe trotuar în faţa casei cu numărul 107 ucis de două gloanţe trase în cap. în timpul anchetei s-a dovedit că schimbul de focuri s-a produs pe Avenue 2, nu departe de intersecţia cu Avenue 112, iar ucigaşi au cărat victima de la locul crimei. Poliţia a emis mai multe mandate de areştare împotriva martorului Gianini.

A rămas o enigmă de ce ucigaşii au cărat cadavrul atît de departe. La început în cercurile mafiote au apărut diferite Speculaţii, printre care aceea că proprietarii cazinoului secret n-au vrut să atragă atenţia asupra lo- calului. Oricum plătiseră poliţiştilor locali suma de 10 00Q de dolari pentru ca aceştia să treacă neobservat cazinoul unde la miezul nopţii se adunau indivizi necunoscuţi. Abia după mulţi ani Valachi a mărturisit adevărul. Gia- nini zăcea întins pe trotuar şi vlăjganii care supravegheau sala de joc au observat că mai respiră şi l-au băgat în maşină ca să-l transporte la cel mai apropiat spital „Flower and Fifth Avenue Hospital" aşezat la colţul dintre Avenue 106 şi Avenue 5. Pe drurrt rănitul a murit şi cadavrul lui a fost lăsat pe stradă.

În timpul cercetărilor poliţia nu a aflat prea multe lucruri. Nimeni nu era dispus să vorbească, nici măcar portarul care presărase balta dᵉ sînge cu nisip. În 1965 Joseph Pagano a fost condamnat la 5 ani închisoare pentru trafic dcr droguri. Nepotul lui Valachi, Fiore Siano, fusese văzut la sfîrşitul lui aprilie 1964 în „Pizzeriâ Patsy" de pe Avenue 1, după care a

dispărut cu desă- vîrşire. Pasquale Pagano a ajuns de cîteva ori la închisoare, dar de fiecare dată a stat cîteva luni. Acesta nu a fost singurul omor' comis la comandă de fraţii Pagand şi Fiore Siano, el constituind un preludiu dramatic şi neobişnuit în istoria Mafiei. Vito Genovese locuia cu soţia sa într-un apartament spaţios din Atlantic High- lands din New Jersey. Nu se împăcau deloc şi ea a intentat acţiune de divorţ, invocînd motivul că nu poate trăi alături de un gangster lipsit de scrupule. A declarat că soţul ei are venituri uriaşe ilegale, iar în procesul verbal au fost consemnate numele băncilor americane şi europene în care avea depuşi bani. Soţia lui a declarat că aşa zisa „loterie italiană" ilegală îi aducea un venit de circa 20—30 000 de dolari săptămînal ceea ce era o învinuire gravă adusă Mafiei. După pronunţarea hotărîrii de divorţ, Vito Genovese nu a fost condamnat la detenţie preventivă fiindcă avea relaţii şi bani suficienţi ca să mituiască organele anchetatoare.

Soţia lui Genovese era proprietara cîtorva localuri de noapte în Greenwich Vilage. Şeful ei, Steve Franse îl
Jnvinuise pe Vito Genovese că nu avusese grijă de soţia lui cît timp fusese plecat în Italia. De fapt acesta nu era decît un pretext ca să se răzbune pe Frai; se. Tony Ben- der a primit ordin să-l ucidă, iar acesta l-a transmis mai departe lui Valachi, invocînd motivul că Frank este un porc. Data execuţiei trebuia comunicată la telefon de Tony Bender.

„Am aşteptat 16 nopţi în restaurantul. meu şi de fiecare dată Tony m-a sunat că pot merge acasă", a mărturisit Valachi. „Într-un tîrziu mi-a ordonat să rămîn. Am închis restaurantul, am tras obloanele şi am început

să aştept. După ora 4 dimineaţa cineva a bătut la uşă. Am deschis şi înăuntru au intrat Pat Pagone, Fiore şi Steve Franse.

— Bună, Joe, spuse Pat. Vreau să-i arăt lui Steve localul tău.

M-am aşeza la bar, am început să prepar cîteva cocteiluri şi să discutăm despre afaceri. Am traversat apoi restaurantul şi am intrat în bucătărie. Steve era mic şi Pat foarte înalt. L-au atacat pe la spate, imobilizîndu-l cu o mişcare tipică, practicată de poliţişti, iar Fiore l-a lovit cu toată puterea în faţă şi în burtă. Apoi l-au snopit în bătaie. După cîteva- minute se isprăvise cu el.

Mortul a fost transportat cu maşina în Manhattan. A doua zi, pe 19 iunie 1953, cu puţin timp înainte de , ora 10, patrula de poliţie a găsit cadavrul pe bancheta din spate a propriului său automobil în faţa casei cu numărului 164 pe Avenue 164. Mortul a fost identificat în persoana lui Steve Franse, în vîrstă de 58 de ani, domiciliat în Bronx, pe Grand Concourse 1777. Cauza morţii : sugrumare. Avea faţa şi trupul tumefiat şi o coastă fracturată.

Nici despre cea de-a treia crimă nu s-a ştiut prea mult pînă în momentul cînd a depus mărturie Valachi. Conform consemnării din arhivele poliţiei newyorkeze în ziua de 3 decembrie 1953, la ora 3.30 dimineaţa trei albi necunoscuţi, cu ochelari negri au intrat în grillbar-ui numărul 634 de pe East Avenue 183, aparţinînd lui Al- bert Maurielli şi l-au împuşcat pe Dominick Petrilli

După cum ştim Petrilli era prietenul lui Valachi În 3942 fusese condamnat, iar după ispăşirea pedepsei a fost exilat în Italia deoarece nu avea cetăţenie americană, i.a

sfîrşitul anului 1953 „The Gap" s-a întors în Statele Unite şi s-a strecurat ca spion printre membrii Mafiei. Tony Bender i-a comunicat lui Valachi să-l anunţe imediat ce apare Petrilli, atrăgîndu-i atenţia că „The Gap'* ar putea să aibă în buzunar un magnetofon pe care să înregistreze convorbirea pentru Narcotics Bureau.

Petrilli a venit la „Lido" beat şi l-a îmbrăţişat pe "Valachi. mărturisindu-i :

— Am sosit exact acum. Vin direct de pe vapor. Vrei să ştii de ce te-am căutat ? Eşti sau nu prietenul meu ? Nu mai puteam rezista în Italia Trebuia să plec. Ştii ce înseamnă să călătoreşti 27 de zile în cala unui cargou. Şi pe deasupra am mai şi plătit 3000 de dolari.

— Bine. dar acrn ce-5 de făcut ?

— O să rămîi uimit. Vreau să mă pui în legătură cu Vincent Maur şi cu Paddy Moccio care lucrează pentru Bender. Toţi ne vom îmbogăţi Joe, am aflat de un transport uriaş de material, destinat să ajungă în Cuba. Putem pleca acolo împreună.

Valachi îşi aduse aminte de cuvintele lui Bender şi în timp ce îl desfăcea la haină se convinse că nu are nici un magnetofon. Apoi îi spuse că New-Ynrk ul este un oraş prea fierbinte pentru el şi îl sfătui ?ă plece singur şi imediat în Cuba în filmul „Depoziţia lui Valachi" care a fost turnat după o versiune prelucrată a depoziţiei lui Valachi apare următoarea convorbire între proprietarul restaurantului „Lido" şi Bender.

— Mai e acolo ? întrebă Tony Bender.

— Nu, a plecat deja.

— De ce nu m ai sunat cînd mai era acolo?

— Ţi-am spus că nu vreau-să am de-a face cu el.

— Nu ţi-a spus unde se duca ?

— Nu. 'Ce părere ai despre asta ?

— Mi-a spus tot ce mi-ai spus că va spune.

Valachi a închis restaurantul şi s-a dus acasă să se
culce. Dimineaţa l-au trezit din somn doi detectivi care au început să-l interogheze. I-au spus că „The Gap" Pe- trilli a murit. Valachi nu ştia nimic, dimpotrivă aflase de la poliţişti că în seara aceea Petrilli jucase cărţi la barul lui Maurielli. După ce a cîştigat suma de 1300 de dolari în local au intrat trei indivizi necunoscuţi. Cum i-a văzut imediat şi-a dat seama despre ce e vorba. A încercat să fugă prin WC-ul de bărbaţi, dar a fost prins şi imobilizat, astfel încît nu a mai putut ajunge la fereastra deschisă.

Băieţii au dispărut şi partenerul de joc i-a sustras din buzunar toţi banii pierduţi. La cercetarea martorilor, nimeni nu a observat şi nu şi-a adus aminte de nimic. Aşa se întîmplă cînd mafioţii-se răfuiesc între ei.ARIPI DE ÎNGER

Joe' Valachi era proprietarul legal a trei restaurante, a unei fabrici textile şi a unei întreprinderi care plasase sute de automate cu jetoane în barurile de noapte, pasajele şi 'holurile hotelurilor. în faţa camerelor de luat vederi a părut sincer şi umil ca un preot. în realitate a minţit şi nu a clarificat sau a învăluit în ceaţă o serie de cazuri de omoruri. Declaraţiile lui deschise şi părerea de rău erau doar cuvinte bine alese.

A evitat în toate felurile să facă cele mai mţci destăinuiri în legătură cil amestecul lui în traficul ilegal de stupefiante, iar ceea ce a destăinuit pe un ton smerit erau fapte de mult cunoscute agenţilor de la Narcotics Bureau. în felul acesta mult promisele şi senzaţionalele destăinuiri ale mafiotului numărul 1 nu au fost decît un pretext pentru ca ministrul justiţiei Robert Kennedy şi directorul F B I. J, Hoover să-şi facă reclamă, fiecare din motive diferite.

^

Joe Valachi nu era un înger, ci dimpotrivă în 1956 suferise o condamnare la 5 ani închisoare pentru trafio ilegal de stupefiante, dar după înaintarea cererii de re-curs a fost pus în libertate pe cauţiune.

Culisele uneia dintre „tranzacţiile cinstite" ale Mafiei în domeniul traficului cu heroină nu au fost descoperite decît cu cîţiva ani în urmă, ceea ce ne-a permis să aflăm legile acestei „societăţi onorabile", conform cărora învinge cel care e mai puternic şi mai viclean.

într-o zi Valachi a aflat adresa unui furnizor ieftin de heroină de la un vechi

a fost informat că nava „United States" va acosta luni dimineaţa în cheiul din Manhattan. Bender l-a asigurat că nu trebuie să-şi facă griji deoarece Paddy Moccio a aranjat tot. Kilogramul de heroină urma să coste 1000 de dolari fiindcă marinarii nu acceptau să o descarce la un preţ mai ieftin, fapt lipsit de orice importanţă deoarece riscul urma să fie suportat de un al treilea. Cîştigul era uriaş : 15 kilograme de heroină se puteau vinde cu 165 000 de dolari.

— Porcul de Tony Bender şi-a dat arama pe faţă mai tîrziu, a declarat ulterior Valachi. Cit timp am aşteptat pe cargou, s-a purtat mieros. Deîndată ce a pus laba pe marfă, a început să facă nazuri. M-a chemat şi mi-a spus :

— Joe, uite care e chestia. Vito Genovese este dator lui Frank Costello douăzeci de miare. Cred că ne-am pune bine cu bătrînul dacă i-am mai scade datoria. Mai sînt aici cîţiva băieţi care merită să cîştige un ban. De pildă Vinnie, Mauro, Sandino, John Stopelli şi firește Paddy Moccio.

Valachi a priceput dintr-odată că are cinci parteneri şi trebuie să împartă cu ei cîştigul, partea lui ajungînd la 91 500 de dolari. Peste cîteva zile l-a întrebat pe Stopelli :

— Ai primit banii ?

— Ce bani ?

— Nu i-ai primit ? Aveai o cotă parte.

— Ce parte ?

Valachi a înţeles că Tony Bender l-a înşelat. Mai tîrziu în timp ce se află în detenţie preventivă pe West Street 427 s-a întîlnit cu Paddy Moccio. Nici acesta nu ştia nimic despre partea care i se cuvenea din traficul cu heroină. Banii fuseseră încasaţi de Vito

Genovese şi Tony Bender care pretindeau altora să fie corecţi, dar ei nu respectau principiile de echitate în relaţiile dintre prieteni.

Din cazierul lui Joseph Michael Valachi rezultă că acesta era de mult bănuit de trafic cu droguri. În noiembrie 1959 fusese închis şi interogat ca deţinutul numărul ¡H-13.210 NY la cartierul general de la Narcotics Bureau,

în Brooklyn sub numărul 22.211, la direcţia Narcotics Bureau din Washington sub numărul NY:1219, în New Haven din statul Connecticut sub numărul 4453 şi î

n

Atlanta sub numărul 82811. În 1960 deținutul Valachi trebuia să ispășească deja o pedeapsă de 15 ani închisoare.

În mai 1959 soția traficantului de heroină John Freeman i-a transmis la telefon următoarea frază codificată :

— Nu ne putem întîlni diseară. Nu avem mașină.

Acesta era un avertisment de ultimă oră. De cîteva săptămîni Valachi observase că este urmărit. Era prudent și avea încredere în puterea Mafiei și în abilitatea avocaților care îl scoseseră de fiecare dată din belea. De data aceasta era conștient că situația este gravă. De aceea a predat imediat conducerea rețelei de automate muzicale unui oarecare Sally și în aceeași noapte a plecat cu tînăra lui iubită din New York. S-au oprit abia la Wingdalen, la granița cu statul Connecticut unde s-a ascuns o lună de zile. Apoi și-a cumpărat o rulotă și a locuit în ea în campingul din Thompsonville. Nimeni nu-l cunoștea și chiar iubita lui credea că îl cheamă Charles Charbano, după cum completa toate actele. Ducea o viață liniștită și se distra în compania unor prieteni pe care îi cunoscuse ocazional la Thompsonville. Apoi a auzit la radio că a fost omorît Little Augie Pisano și a înțeles că aici e mîna lui Vito Genovese. Dar surpriza cea mare avea să vină mai pe urmă.

Valachi predase rețeaua de automate muzicale lui Sally care îl ținea la curent periodic cu ce se întîmplă și îi trimitea săptămînal cîștigul în valoare de 500 de dolari. În noiembrie a venit să facă decontul, aducîndu-i în același timp un mesaj :

— Joe, Ralph ar vrea să vorbească cu tine.

— Cine, Ralph Wagner ? Și el e băgat în treaba asta ?

— Da, tocmai de aceea.

— Bine, Sally, dar ce vrea ?

— N-am idee ! Nu mă interesează treburile altora.

— Să mă sune la telefon.

— Îţi dau numărul de telefon de la cabina telefonică de' lîngă camping. Spune-i să mă sune vineri, la ora 23. Dar să nu întîrzie. O să aştept lîngă cabină.

în ziua fixată Joe Valachi aştepta în faţa cabinei. Venise chiar puţin mai devreme. Nu a mai apucat să primească telefonul lui Wagner deoarece din întuneric au apărut cîţiva.bărbaţi înarmaţi şi unul a spus:

— Joe Valachi, în numele legii sînteţi arestat. Din clipa aceasta orice spuneţi poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Veniţi cu noi în linişte ca să nu facem gălăgie în mod inutil.

S-au întors la rulotă. I-au făcut percheziţie şi l-au dus la Hartford. Valachi şi-a dat seama că a fost trădat. Ralph Wagner se afla de cîteva săptămîni în detenţie preventivă, dar i se promisese reducerea pedepsei sau chiar punerea în libertate. Wagner era un peşte, mic care servea ca momeală pentru prinderea peştelui mai mare.

La interogatoriu Valachi a negat totul. Deoarece nu existau probe împotriva lui a fost eliberat pe o cauţiune de 25.000 de dolari, avînd prin urmare timp suficient să se pregătească de proces. Numai că el voia să lichideze reţeaua. La început a plecat cu trenul la Buffalo, s a închis într-o cameră de hotel şi a început să aştepte pînă cînd Mafia îi va înlesni trecerea ilegală în Canada. A trecut graniţa fără probleme. S-a urcat în maşina mafiotului Agueci, a dormit o noapte la motel, după care Agueci l-a luat acasă la el în Toronto. Unchiul Valachi se plimba, făcea cumpărături, gătea, deoarece acesta era hobby-ul lui, iar serile şi le petrecea la cinematograf sau în baruri cu fete tinere.

în seara aceea rămăsese în oraş mai mult ea de obicei şi venise acasă cu taxiul după miezul nopţii. Agueci îl aştepta nerăbdător. Toată după amiaza Valachi fusese căutat la telefon de cineva din New York care îi lăsase» vorbă că va reveni la ora două dimineaţa.

— Tony, la telefon.

— Da, Tony. Sînt Joe. Ce se intimplă ?

Poţi să te întorci

— .Cum adică ?

— Totul e în ordine. Am aranjat. O să fii condamnat numai la 5 ani. Te prezinţi în faţa instanţei care va pronunţa sentinţa, şi în cîteva luni eşti acasă.

— Cînd are loc dezbaterea procesului ?

—•, A fost azi. Chiar dacă ai fi vrut să vii nu ajungeai la timp.

—

Tony, nu sînt sigur că vreau să se termine aşa. Trebuie să mă mai gîndesc.

j

Tony Bender se bucura de o mare influenţă în rîn- dul Mafiei, dar Joe Valachi ştia că nu poţi să ai încredere în el. Se gîndea numai la persoana sa şi mușca pe oricine îi sta în cale. De aceea fără să stea prea mult pe gînduri îi spuse direct amfitrionului său Agueci că nu se mai întoarce în Statele Unite. Agueci ieşi afară şi se întoarse cu vestea neplăcută că agenţii de la Narcotics Bureau sînt pe urmele lui şi trebui§..jsă se întoarcă imediat la New York.

Valachi s-a ascuns o lună întreagă, dar în cele din urmă a ajuns în faţa instanţei. Dacă atunci ar fi plătit un sperţ în valoare de 5000 de dolari, ar fi primit o condamnare de maximum 5 ani. Agueci nu a acceptat propunerea, aşa că acum a fost trimis la penitenciarul din Atlanta pentru 15 ani. .în., temniţă s-a întîlnit cu multe cunoştinţe. Pe vremea aceea erau închişi circa 80 de mafioţi în frunte cu Vito Genovese care în 1959 fusese condamnat pentru trafic cu droguri la 30 de ani închisoare.

Condiţiile din închisorile americane sînt total diferite faţă de cele din închisorile europene. Ştim că mulţi mafioţi îşi dirijau în continuare afacerile din celulele lor dotate cu mobilier propriu, influenţau afacerile Mafiei şi chiar din spatele zăbrelelor puteau emite verdict a- supra unor indivizi deveniţi incomozi. în temniţa din Atlanta, statul Georgia, Vito Genovese era un şef

lui Valachi. într-o dimineaţă Joseph Di Palermo, cunoscut sub numele de
Joseph Beck, i-a oferit o bucată de pîine cu steack furată, chipurile, de la bucătărie. Faţa îi era luminată de un zîmbet. Pînă atunci nu-i acordase nici o atenţie. Valachi a aruncat la gunoi mîncarea oferită şi de atunci nu a mai pîxs în gură nimic din ce primea de mîncare în temniţă, preferind să-şi cumpere conserve de la cantină, care nu puteau fi otrăvite.

Duşurile reprezintă un loc periculos în penitenciare. De aceea Valachi a renunţat să mai facă duş. Johnny Dio care, împărţea lenjerie deţinuţilor după baie, l-a întrebat de două ori de ce a renunţat la duş ceea ce Valachi a considerat o dovadă a faptului că acolo urma să i se facă de petrecanie. Se temea din ce în ce mai mult şi se gîndea să ceară protecţie directorului temniţei. între timp deţinuţii au încercat să provoace în curte o încăierare în timpul căreia trebuiau să-l snopească în bătaie pe Valachi, dar nu au reuşit,^».

Apoi Vito Genovese a cerut administraţiei penitenciarului mutşrea lui Valachi în altă celulă. într-o seară naşui i-a povestit fabula mărului putred dintr-un coş cu mere sănătoase care dacă nu e aruncat la timp le contaminează pe celelalte. Valachi a înţeles aluzia. Era convins că Vito Genovese l-a condamnat la moarte fiindcă peste puţin timp l-a invitat .să se sărute, zicîndu-i că sînt vechi cunoştinţe. în vremurile vechi ale Mafiei a- cest gest se numea „sărutul morţii", pentru că cel care urma să fie omorît beneficia de un tratament special. De aceea Valachi a încercat cu orice preţ să se salveze, în ziua de 16 iunie a cerut gardianului să fie mutat singur într-o celulă.

— Vor să mă ucidă, i-a spus el.Dorinţa i-a fost îndeplinită. Apoi a trimis o scrisoare soţiei, iar alta directorului adjunct al centralei Narcotics Bureau, George Gaffney, comunicîndu-i că e dispus să depună mărturie. Nici una din scrisori nu a ieşit din închisoare. Ulterior gardianul M. Y. Elliot a declarat că i-a înapoiat lui Valachi

scrisoarea adresată lui Gaffney ca să o scrie din nou, în felul acesta admiraţia închisorii spera să afle noi amănunte în legă- l cu intenţiile sale. După ce a fost mutat singur în
[8] 'Ştei este- în pericol şi nu voia să ce
deze. Se pregătea să atace şi să ia împreună cu el pe lumea cealaltă cîţiva prieteni. Unul era Joseph Di Pa-
In^Sua[P]de° 22[8] iunte produ^catastrofa IatTc^măr- i mai tîrziu :
aflau la o distantă de circa 50 de metri şi se făceau că meşteresc ^ceva. Pe jos era o bucată de ţeavă pe care am
dreaptă spre mine, spunîndu-mi :
- Salutare, Joe !
Din spate semăna" cu Joe Beck. Mi-am zis : „Pe ăsta îl iau cu mine" şi l-am lovit cu ţeava în cap. A căzut Sos. Apoi am luat-o la goană după ceilalţi vlăjgani, dintre care unul acea un cuţit în mînă. N-am ajuns să fug nici 10 metri, că vlăjganii au luat-o la sănătoasa. M-am întors la cel care zăcea întins pe jos şi l-am mai lovit de cîteva ori. Nu ştiam cine e omul în jurul căruia se
[g] 3 pe Valachi în biro

oţel şi a aflat cînu omorîse pe cine trebuia.

Respectivul "chefuise" cuthfe

poţtale^Wila^urmare[3]^

i cu Mafia. L-au transportat la spital ide a murit. A doua

zi Valachi a fost acuzat de omor

„Între timp deţinutul a hoţărît că e mai bine să^vor- lui justiţiei că Valachi „este dispus să colaboreze cu guvernul federal". La 13 iulie procurorul districtului sudic al New -York-ului, Robert Morgenthau, a fost informat despre această situaţie. La 17 iulie Valachi a compărut, în faţa instanţei, iar judecătorul l-a condamnat la închisoare pe viaţă. Comisarul de la Narcotics Bureau, Frank Selvăgi, a devenit pentru un timp garda lui personală. Au zburat împreună la închisoarea de stat din Westchester aflată la cîţiva kilometri nord de New York unde l-a predat gardienilor sub numele de Joseph De Marc. Au eliberat o parte din etajul spitalului închisorii unde celebrul deţint era păzit de o echipă specială de gardieni,

A început seria interogatoriilor : Selvagi şi agentul special al F:B.I., James P. Flynn, îşi disputau prioritatea. Narcotics Bureau se interesa în mod deosebit de soarta deţinutului care putea să dea. în vileag multe lucruri interesante, Comisia specială pentru combaterea criminalităţii de pe lîngă ministerul justiţiei şi Robert Kennedy au înţeles ce şansă li se oferă. În plus a intervenit directorul F.B.I. Hoover, despre care nu se putea spune că ar fi fost un combatant prea zelos al Mafiei. În felul acesta martorul dispus să depună mărturie a trecut- din mînă în mînă. Timp de opt luni Valachi a fost audiat de Flynn, unul dintre cei mai buni anchetatori.

„Se simţea decepţionat şi acum voia să se răzbune" a scris mai tîrziu comisarul Flynn. „Parţial era vorba de un calcul bine pus la punct. Voia să supravieţuiască şi în acest scop inventase o întreagă tactică. Nu poate fi în nici un caz considerat un păcătos care îşi regretă faptele. Era un ucigaş care nu se da în lături de la nici un act de violenţă. Era inaccesibil şi lupta împotriva oricărei autorităţi. Trăia în lumea fricii şi

neîncrederii. Frica, mai ales, îi marcase temperamentul".

Narcotics Bureau l-a predat pe Valachi F.B.I.-ului în lun'i septembrie, iar comisarul Flynn l-a audiat patru zile pe săptămînă pînă în ianuarie. Apoi Joe Cago şi-a schimbat domiciliul, La indicaţia lui William Hundley de la ministerul justiţiei a fost mutat la Fort Monmouth, un obiectiv militar dn statul New Jersey. De la închisoarea federală Lewisburg din Pennsylvania a fost de-, semnată o echipă de paznici de elită ca să-l apere, mai' ales de răzbunarea Mafiei.

Valachi a fost transportat îmbrăcat într-un costum civil închis la culoare. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi, gulerul ridicat sus şi ochelari de soare. Comisarul Flynn s-a mutat şi el, continuînd să~l audieze. Iniţial plănuise să stea la baza militară numai trei săptămîni, dar a rămas pînă în primăvară. începetul cu începetul Valachi a dat în vileag relaţiile secrete ale Mafiei.

Chiar de la bun început a rămas fără răspuns întrebarea dacă secretele divulgate vor fi sau nu date publicităţii. întâmplarea a decis în locul reprezentanţilor, instituţiilor implicate în această afacere : un anume ziarist a scris un reportaj senzaţional pe baza informaţiilor aflate de la un prieten care lucra la Narcotics Bureau,' dînd astfel în vileag secretele lui Valachi. Nu mai avea nici un sens ca acesta să fie ascuns în continuare. La 9 septembrie 1963 ucigaşul deghizat în uniformă de poliţist împreună cu paznicii săi a.„fost transportat cu un helicopter militar la Washington. în clădirea tribunalului statului Columbia avea loc şedinţa comitetului de anchetă al Camerei Reprezentanţilor condus de John Mc Clellan din Arkansas. Uniforma plăcută la vedere, escorta de poliţişti, primirea la senator înainte de interogatoriu au produs o impresie puternică asupra lui Valachi. Avea senzaţia că a intrat în lumea bună şi a rămas profund decepţionat cînd preşedintele Comisiei de anchetă l-a rugat în particular să nu amintească nimic despre crimele comise în oraşul Hot

Springs, statul Arkansas, al cărui reprezentant era McClellan.

Presa americană a caracterizat apariţia lui Valachi în faţa camerelor de televiziune ca o atracţie de iarmaroo de domeniul show-business-ului. Impresia de spectacol de circ pe care o producea transmisia directă ».dezbaterilor a diminuat importanţa şi autenticitatea declaraţiilor lui Vaiachi. În plus vedeta principală a serialului era derutată, încurca datele şi noţiunile, se bîlbîia, se corecta şi conform obiceiului american, senatorii au folosit publicitatea oferită pentru a-şi face propria lor reclamă. Mărturisirile lui -Vaiachi au devenit parte componentă a campaniei lor electorale. În Statele Unite se aflase o nouă senzaţie pe care reporterii de Iii televiziune au prezentat-o drept o dovadă a .viabilităţii democraţiei americane care de fapt era un fiasco.

Mafia americană a pus pe capul trădătorului un premiu de 100.000 de dolari. Vaiachi a supravieţuit ameninţărilor şi a trăit pînă la capătul zilelor în penitenciarul „La

Tuna Federal Penitentiary" din El Paso, statul Texas. Era o clădire mică cu pereţi jilavi în care îşi ispăşeau pedepsele delincvenţii indieni şi mexicani. Gardienii erau tot mexicani „La Tuna" se află la o distanţă de 21 de mile de El Pa$o, într-o zomV-de cîmpii roditoare, inundate de- căldura

dogoritoare a soarelui. Dar Vaiachi care îşi pierduse orice speranţă suferea tot timpul de frig. Stătea într-o celulă mare, vecină cu spitalul închi-sorii ; avea baie proprie, televizor, calorifer electric. în „La Tuna" vara la umbră, în măsura în care găseşti umbră, termometrul urcă pînă la 40° Celsius.

În închisoare
Vaiachi" s-a
împrietenit
cu .Vincent Teres
care avea o soartă
asemănătoare lui. Şi
el devenise
informator al F.B.I.
şi la interogatoriu a
dat în vileag multe
secrete ale Mafiei
americane. îşi
preparau împreună
mîncăruri italiene şi
urmăreau
programele de la

televizor. Joe Vaiachi, poreclit Joe Cago a murit la 3 aprilie 1971. Fostul lui naş, necruţătorul Vito Genovese pe atunci în vîrstâ de 71 de ani, murise cu 2 ani înainte, la 14 februarie 1969, de stop cardiac în penitenciarul „Springfield" din statul Missouri. Mafia americană continua însă să lu-

creze, devenind
curînd pentru
Statele Unite o
problemă şi mai
mare decît fusese ne
vremea lui Vito
Genovese şi Vaiachi

.MAFIA LA TEL AVIV

Meyer Lansky locuia în Florida, la Miami Beach, pe Collins Avenue în Apartament House Seasons South. Avea o locuinţă mare, frumos mobilată, plină cu tablouri şi obiecte de artă valoroase, printre care antichităţi din sticlă şi o colecţie de cupe istorice. La prima vedere ducea un mod de viaţă plăcut,

în realitate fiecare pas îi era supravegheat zi şi noapte : în faţa casei lui staţiona o maşină cu doi agenţi ai F.B.I. care ascultau radio şi citeau ziarul. Dacă Lansky ieşea la plimbare cu ciinele, unul rămînea la volanul maşinii, lîngă emiţător, iar celălalt îl urmărea. îi interceptau convorbirile telefonice, îi deschideau scrisorile, în- cercînd să găsească cel mai mic pretext ca să-l citeze în faţa instanţei. La un moment dat însă Lansky a dispărut.

în jurul golfului despre care se spune că este cel mai frumos din lume s-a construit oraşul Acapulco, staţiunea milionarilor şi a verii fără sfîrşit. La 15 februarie 1970 ■Meyer Lansky a descins aici la hotelul „Hilton", apartamentul 993. Ziariştii i-au dat imediat de urmă deşi se ascundea de ei. Lîngă camera lui locuia avocatul său, Moses Polakoff. Treptat la „Hilton" au început să soseaască şi alţi oaspeţi din Statele Unite şi Canada care urmau să se întîlnească cu Meyer Lansky şi avocatul lui. Circula zvonul că Mafia americană a convocat un congres în oraşul mexican, dar nu s-a reuşit să se dovedească nimic. Ara întîlnit la Acapulco martori oculari ai acelor evenimente, dar nici unul nu s-a arătat dispus să vorbească

„Nu, señor, erau oaspeţi ca toţi ceilalţi. Uneori stăteau pe terasă, alteori se distrau la bar Odată au făcut împreună o plimbare pe mare Dar oricine îşi petrece timpul în acest fel".

Peste tot m am lovit de un zid de tăcere Mai tîrziu am început să fac o serie de legături. Conform notei din cartea oaspeţilor, Meyer Lansky a locuit în apartamentul numărul 993 în perioada 15—28 februarie 1970 în fiecare zi era aşteptat de o maşină cu numărul stalului local, iar

şoferul îmbrăcat în livrea îl conducea la o vilă din apropiere unde se putea ajunge şi pe jos. în vila care fusese cumpărată recent de cetăţeanul canadian Leo Berkovitch zilnic se întîlneau cîţiva indivizi şi discutau afaceri în legătură cu cazinourile din Las Vegas, insulele Bahamas, Londra, Monte Cario şi San Remo. În perioada aceea veniturile cartelului crimei însumau 40 000 000 000 de dolari anual, prirfnSimare Mafia cîştiga mai mult decît marile concerne industriale. Meyer Lansky administra bugetul financiar şi era coacţionar al sindicatului.

Se spune că Lanskv avea un talent comercial deosebit. După ce a fost obligat să părăsească mina de aur din Cuba s-a mutat pe insulele Bahamas care erau o colonie britanică aşezată la aceeaşi distanţă de Florida şi Cuba. Se spune că în timpul guvernării lui sir Stafford Sands aici se putea cumpăra orice inclusiv funcţionari de stat superiori. Meyer Lansky era un strateg prudent şi conform tradiţiei, acţiona din umbră. L-a trimis pe insulele Bahamas pe emisarul Wallace Grovese care a cumpărat terenuri uriaşe la un preţ derizoriu, respectiv zece hectare pe un dolar, iar în schimbul unui şperţ gras a obţinut concesiunea de a construi cazinouri. în felul acesta s-a născut firma comercială „Amusements Bahamas Ltd.", iar sir Stafford Sands a devenit primul ei consilier juridic, primind o recompensă în valoare de 2 000 000 de dolari în afara lui firma mai avea un funcţionai britanic, pe nume Ronald Simons.

Curînd generozitatea lui Lansky avea să dea roade. În insulele Bahamas au sosit jucători nu numai din Statele Unite, ci şi din Europa sau Australia. Nassau a devenit astfel un centru modern unde îşi dădea întîlnire crema societăţii.

Toţi jucau şi pierdeau. Numai Meyer Lansky a cîş- tigat zeci de milioane de dolari şi a avut grijă ca banii lui să facă alţi bani. Se pare că nu avea încredere în băncile locale şi în casele de bani americane preferind să-şi depună dolarii la

Zürich. în mod *-egulat curierul său personal decola cu două geamantane de pe aeroportul „Windsor Fieltis" şi depunea încasările cazinoului într-un cont curent de la banca „International Credit" de pe Strada Universităţii din Geneva. Contul avea cifrul „Bear" ceea ce însemna „urs", dar şi „maher" sau „speculant de bursă". Banca aparţinea lui Tibor Rosen- baum, bancherul Mafiei evreieşti care reprezenta interesele cartelului american al crimei în Europa asigurînd liniştea clienţilor săi. în felul aeeria dolarii treceau prin contul băncilor, ajungînd curînd în celălalt capăt al lumii. -

Poliţia **î** încercat să adune probe, dar nu a reuşit să le strîngă nici în timpul şederii lui Lansky la Acapulco.

„într-o zi m-au vizitat trei funcţionari de la poliţie", povestea Lansky. „Au bătut la uşa apartamentului meu şi mi au comunicat că cercetează împrejurările în care a fost. furat un anumit tablou dintr-un muzeu din Mexico City. Cineva ar fi declarat că şi eu am luat parte la acest furt".

Lau făcut percheziţie în cameră şi în geamantane, au făcut fotografii, dar nu au găsit nici un material compromiţător. Meyer Lansky era atît de abil şi de versat încît ţinea lîngă el numai obiectele de uz personal. Cu toate acestea poliţia nu a cedat. În ziua de 5 martie i-a controla'; toate bagajele la „International Airport" din Miami Beach. Poliţia căuta droguri, dar nu a găsit decît medicamentul „Donatol" prescris de medic. Peste cîteva zile Lansky a fost totuşi arestat şi adus cu cătuşe
ÎJ - o. 6!«
în faţa tribunalului care însă, din lipsă de probe. l-a pus în libertate.

încă din anii cincizeci agenţii F.B.l. au încercat să clarifice viaţa enigmatică şi crimele naşului mafiot, dar nu au reuşit nimic. De aceea au abordat problev.a din alt unghi. Au început să cerceteze împrejurările în care a primit cetăţenia americană şi au descoperit că ceva nu e în regulă.

în cererea sa de acordare de cetăţenie Lansky nu menţionase că fusese acuzat de cincj ori şi pedepsit de mai multe ori. în tinereţe ajunsese în spatele gratiilor pentru mici tîlhării, dar de fiecare dată fusese eliberat. Participase la luptele de stracfă dintre gangsteri şi la 6 martie 1928 a fost acuzat de tentativă de omor.

A fost pîrît de John Barett pentru vătămare corporală gravă, la o serată care se terminase cu un schimb de focuri. Toate ponoasele au fost suportate de Daniel Francis Ahearn pe care l-a împuşcat un ««livid necunoscut, iar Barett a fost invitat „la o plimbare" de unde a ajuns direct la spital. Ucigaşul Pete Bender, prietenul lui A-hearn, a afirmat că au tras Siegel şi Lansky. După cîte- va zile Bender a dispărut fără urme în ziua de 9 martie Lansky a fost acuzat de tentativă de omor, iar John Bar- rett. citat ca martor principal, a refuzat să depună mărturie. Cadavrul lui Bender nu.s-a găsit şi de aceea acţiunea penală intentată împotriva lui Lansky a 'fost oprită.

După războiu a fost chemat în faţa unui grup mare de juraţi, Broward County, incriminat că practicase jocuri de noroc la clubul „La Bohème". în faţa instanţei s-a dovedit însă că localul aparţinea fratelui lui Lansky, Jacke, care fusese condamnat la o amendă de 1000 de dolari, ulterior prescrisă. în 1952 Lansky a primit cea mai serioasă condamnare, fiind acuzat din nou împreună cu Joe Stacher de practicarea jocurilor de noroc în localul „Arrowhead Inn" de la periferia oraşului Saratoga. Stacher a fost condamnat la o amendă de 10.000 de dolari şi la un an închisoare condiţională, iar Lansky s-a mutat în spatele gratiilor. La 21 iulie 1953 a fost pus în libertate şi s-a mutat de la New York în Florida.

încă din 1950 agenţii fiscali încercau să-l condamne pe Lansky pentru evaziune fiscală. Joseph D. Delfino a studiat mişcările din contul lui de la „Manufacturers Trust Bank" din New York şi a constatat că în cont -fuseseră depuse şi apoi

scoase sume mari de bani. Meyer Lansky a explicat revizorilor că era vorba de cîştiguri sau de comisioane pentru care nu avea însă documente. 1 s a impus un impozit suplimentar pe care l-a plătit şi în felul acesta incidentul a fost aplanat.

'Poliţia a încercat să siringă probe contra lui Lansky în multe feluri ; interceptînd chiar şi convorbirile telefonice dintre gangsteri, dar în cele din urmă a aflat doar că cele mai mari venituri le au fraţii Jerry şi Gete Ca- tena, iar pe locul doi se afla Meyer Lansky. Veniturile lor lunare se ridicau la circa 150 000 de dolari numai că Meyer Lansky cîştiga în realitate mai mult. Am avut la dispoziţie cîteva procese verbale ale FB.I., inclusiv aşa- numitul „Memorandum F B I-Meyer Lansky" întocmit de Robert 1. Campbell, procuror de stat şi şeful compartimentului de anchetă numărul 18 de pe lîngă ministerul justiţiei. Nici acest document nu conţine mai multe a- mănunte despre viaţa şi faptele naşului mafiot decît cele pe care le cunoaştem. Justiţia era neputincioasă sau Lansky era mult prea puternic. Ştia cînd şi pe cine să mituiască, şi reuşea să iasă învingător din toate audierile. Cu toate acestea era convins că agenţii F B.I. şi cei de la Narcotics Bureau nu vor înceta să-l urmărească şi că revizorii de impozite abia aşteaptă un prilej să-l prindă. De aceea s-a hotărît să capituleze şi a plecat în Israel.

De ce tocmai în Israel ? Conform legii din 1950, orice copil născut dinlr-o mamă evreică avea dreptul să plece în Israel şi să devină cetăţean al acestei ţări În 1962 s-au schimbat însă condiţiile de acordare a cetăţeniei israeliene. Doctor Robert Soblen. un spion dubios, care iubea mai mult bani decît activitatea de spionaj a fost condamnat în Statele Unite, dar a reuşit să fugă la
Tel Aviv. Conform legii în vigoare trebuia să devină automat cetăţean al acestei ţări fiindcă provenea dintr-0 familie de evrei. Ministrul de justiţie de atunci, Robert Kennedy, i-a trimis însă prim-ministrului David Ben Gurion o notă în care

cerea expulzarea imediată a spionului condamnat. în acelaşi timp reprezentantul ministerului de externe de la Washington a adus la cunoştinţă ambasadorului Israelului din Statele Unite revendicările guvernului său.

Relaţiile americano-israeliene erau lipsite de echivoc. Statul Israël se înarma, armata israeliană depindea de livrările de arme americane, şi de aceea guvernul israelian a trebuit să cedeze. Soblen a rămas la Tel Aviv nuInai trei zile. Apoi a fost ridicat de un agent al F.B.L care l-a urcat într-un avion cu destinaţia Statele Unite, în timp ce stewardesele serveau cina şi toţi pasagerii erau ocupaţi să mănînce, Soblen a^reuşit să sustragă un cuţit. A cerut să i se aducă o pătură, s-a înfăşurat în ea şi în timp ce se făcea că doarme şi-a tăiat venele de la încheietura mîinii. Avioanele companiei aeriene de la Tel Aviv la New York fac escală la Londra. La aeroportul „Heathrow", Soblen a fost transportat la spital unde a murit. Opinia publică israeliană a condamnat atitudinea ilegală a guvernului israelian care s-a hotărît să aducă un amendament la' îe'gea de acordare a cetăţeniei israeliene. Cetăţenia putea fi acordată numai unui evreu cinstit, fără cazier. Acest amendament avea să devină fatal pentru Meyer Lansky.

Lansky avea destui prieteni şi cunoştinţe influente care să-i pregătească drumul în Israel. La Tei Aviv trăia de pildă Joe „Doc" Stacher care nu era numai un gangster foarte bogat, dar şi influent. Cînd Lansky i-a comunicat la telefon ce intenţii are, acesta s-a arătat entuziasmat dt ideea revederii. Lansky nu a venit însă cu mîna goală. Pc îîngă sumele mari de bani transferate în banca din Tel Aviv, el avea o serie întreagă de merite faţă de statul israelian.Jehuda Arazi era un spion al serviciului israelian de eontrainformaţii „Mossad". În 1948 venise la New York cu o misiune specială şi anume aceea ce a grăbi expedierea de efecte militare şi arme pentru armata israelia- nă. Arazi avea o experienţă destul de îndelungată în acest domeniu : cu ani în urmă cumpărase ilegal din toată lumea arme pentru luptătorii împotriva ocupaţiei britanice din Palestina. La începutul lunii iunie s-a mutat sub numele de Albert Miller la Hotelul „Fourteen" de pe Avenue 60 între Madison Avenue şi Avenue 5. într-o zi l-a sunat la telefon pe Meyer Lansky şi i-a comunicat că vorbeşte din partea unui prieten evreu comun.

— Aş vrea să mă întîlnesc cît mai reoede cu dumneavoastră.

— Spune cînd vrei.

— Diseară. La Clubul de noapte «Copacabana->.

Meyer Lansky începu să zîmbească. Cunoştea acea.
bombă ca pe un cal breaz. Era punctul de întîlnire al lumii interlope americane şi multe acţiuni care au tulburat opinia publică,.s-au născut în acest bar. Localul era frecventat de şeful Murder Inc. Joe Adonis, de Lucky Luciano, Frank Costello şi Bugsy Siegel ; unii veneau să se distreze, alţii aşteptau aici şansa vieţii lor. Albert Miller ştia să se descurce la ananghie din moment ce-şi alesese tocmai acest local de noapte ca punct de întîlnire. Meyer Lansky încă nu ştia că serviciul de spionaj israelian şi-a amplasat organizaţia sa ilegală de achiziţionare tocmai la hotelul „Fourteen".

— Despre ce e vorba ? a întrebat după ce s-au aşezat la o măsuţă luminată de un abajur roşu.

— Despre livrările americane, răspunse Albert Miller.

— Nu am nimic comun cu ele.

— Nu mă refer la livrările către Israel, ci la armele pe care Statele Unite le trimit în Egipt. Armata noastră mică, dar curajoasă, luptă în regiunea Gaza din peninsula Sinai împotriva egiptenilor care cumpără arme din Statele Unite şi le încarcă pe vapor la New York,

■— După cîte ştiu livrările de arme spre Orientul Apropiat au fost sistate', obiectă Meyer Lansky.

— Tocmai. Dar armata egipteană primeşte toiul. Reuşesc să treacă armele prin contrabandă peste graniţă.

— Bine, domnule Miller, dar ce treabă am eu cu asta ? Ştiţi foarte bine că eu nu mă ocup de asemenea afaceri. Şi nici nu mă pricep' la ele.

— Domnule Lansky, dacă vreţi să ne ajutaţi, şi am auzit de la un prieten că vreţi, o să vă dau adresa unui american care locuieşte la Pittsburgh şi livrează arabilor cantităţi mari de arme.

— Ce-i cu el ? întrebă Meyer Lansky.

— Nu ştiu, dar cert este că Mafia a pus monopol pe portul newyorkez. Am mai auzit încă ceva şi despre colaborarea dintre Mafia şi serviciul naval american de contrainformaţii în timpul războiului. Ştiu ce merite a- veţi în înfrîngerea Germaniei hitleriste, dar eu aş vrea să ne ajutaţi şi pe noi. Cu siguranţă'că veţi afla uşor ce livrări destinate Egiptului pleacă din depozitele aflate în Manhattan. Poate nu ar fi foarte complicat să încărcaţi cîteva lăzi pe alte vapoare şi să le expediaţi la Haifa, în loc de Alexandria. Domnule Lansky, pot să vă rog să fiţi atît de amabil ? Guvernul israelian nu va uita fapta dumneavoastră.

După ce Lansky a intrat în legătură cu Adonis şi Anastasia cîteva nave şi-au schimbat

destinaţia spre portul Haifa unde soseau cantităţi tot mai mari de arme şi muniţii, iar docherii 'din portul New York încărcau pe ascuns lăzi cu arme cumpărate de spionii israelieni din magazinele americane. Meyer Lansky avea deci o serie de merite faţă de statul israelian şi era convins că înalţii demnitari vor ţine cont de ele.

Joseph Stacher avusese cu ani în urmă aceleaşi griji ca şi Lansky. Era ameninţat că i se va intenta un proces pentru evaziune fiscală şi îl aştepta o condamnare la închisoare pe mulţi" ani. După ce a plătit impozitele restante şi unele şperţuri grase i s-a permis să se stabilească în Israel. Şi-a cumpărat o vilă în staţiunea Caesarea, şi *a* închiriat pe termen nelimitat un apartament la „She- raton Hotel" din Tel Aviv ; avea destui bani ca să-şi permită orice, dar şi multă influenţă. Ziariştii scriau că Mafia americană se mută în Israel, unde se constituise o filială, respectiv Mafia israeliană numită „Kosher nostra" după modelul sicilian „Cosa nostra".

începuturile Mafiei în Israel au fost marcate de un scandal. Cu puţin noroc şi bani mulţi, Joseph Stacher a scăpat de sub controlai justiţiei americane, stabilindu-se la Tel Aviv, unde a început să-l preocupe problema acordării cetăţeniei israeliene. Pentru evreii anonimi care emigrau, formalităţile decurgeau în mod automat şi în decurs de cîteva luni primeau actele. Stacher era însă gangster. Toţi ştiau asta şi ziariştii nu pierdeau nici un prilej ca să comenteze acest fapt. De aceea emigrantul avea nevoie ca o persoană influentă să se ocupe în mod special de cererea lui.

Această persoană se numea Menachem Porush, făeea- parte din grupul de evrei ortodocşi, şi era deputat în Knesset din partea Partidului extremist de dreapta, A- gudat Israel. S-au cunoscut în 1966 cînd prietenii cîntă- reţului Frank Sinatra au apelat la ajutorul lui. Cu barba sa impresionantă Porush semăna cu un prooroc din Vechiul Testament, dar era priceput în meserie şi în ciuda concepţiilor sale habotnice şi a

deprinderilor sale ştia să se descurce. în fiecare an făcea un circuit prin Statele Unite şi strîngea bani de la evreii americani bogaţi ca să spi-ijine statul israelian. Frank Sinatra era unul dintre contribuabilii săi. permanenţi. De aceea deputatul Porush nu a stat prea mult pe gînduri şi i-a promis a- jutor lui Joseph Stacher.

Numai că în Israel, sau poate tocmai jn Israel, nimic nu e pe gratis. Deputatul Porush i-a arăta naşului mafiot una din periferiile mizere ale Ierusalimului, Mea Shearin, unde evreii ultra ortodocşi locuiau în colibe sărăcăcioase. Erau săraci şi de aceea l-au ridicat în slăvi pe naş cînd acesta le-a cumpărat cîteva frigidere, maşini de spălat şi aparate de radio Această generozitate nu era de loc întâmplătoare. Deputatul Porush şi Stacher ştiau foarte bine ce fac, fiindcă ministrul de interne, care avea drept de decizie în problema acordării cetăţeniei, se afla complet la mîna acestor evrei ultra ortodocşi.

Nu se ştie încă foarte clar cum s-a realizat legătura dintre Stacher şi Porush, dar ne putem închipui că naşul mafiot i-a oferit deputatului o sumă de bani pe care rabinul Menachen Porush a primit-o cu mulţumiri, consi- derînd-o o contribuţie pentru construirea de locuinţe destinate tinerelor familii de ortodocşi, Porush nu era însă numai un evreu habotnic şi deputat în Knesset, ci şi un întreprinzător om de afaceri. Ca atare a investit suma de 100 000 de dolari în construirea hotelului „Mer- kaz" din Ierusalim. Adeverinţa pentru această sumă a fost emisă în Lichtenstein unde deputatul Porush avea propria sa societate „Nachalat Israel Trust", ceea ce avea să încurce mai târziu situaţia.

■ Din momentul în care a primifx'etăţenia israeliană şi un paşaport Joseph Stacher a început să se poarte de parcă nu l-ar fi cunoscut pe deputatul Porush. Mai mult decît atît a început să exercite presiunii asupra lui ca să-i returneze banii împrumutaţi, îl reclama că nu-i plăteşte dobîndă şi în felul acesta cazul â ajuns în faţa

instanţei, oferind ziariştilor un nou subiect senzaţional. Foştii parteneri se defăimau, se oeărau-ftr-faţa judecătorului şi îşi făceau diverse reproşuri. Ceea-ce s-a întâmplat a fost pur şi simplu o ruşine. Joe Stacher a cîştigat, iar rabinul Porush a trebuit să-i dea înapoi banii. Acţiunea penală a contribuit la demascarea dedesubturilor Mafiei israelie- ne, iar depoziţia unuia dintre apărătorii lui Porush cum că Stacher este un criminal periculos nu a fost o simplă blamare, Stacher a rămas mafiot şi gangster chiar şi în Israel,

Stacher avea două iubite, Una era roşcată Dolly Gu- revitz, studentă la Facultatea de drept, iar cealaltă era secretara lui personală în vîrstă de 22 de ani, Helena Cole. Amîndouă îl divinizau şi de amîndouă avea grijă.Mai tîrziu Helena Cole a povestit că Joe era un partener bun. mereu bine dispus şi irezistibil.

„Cînd Frank Sinatra a venit în Israel", povestea Helena Cole „m-am dus cu Joe la concertul lui de la Ierusalim. Apoi am luat masa împreună. De la prima vedere era clar că Joe şi Sinatra sînt prieteni vechi. Joe mi-a spus că ţine la Frank ca la fratele său".

Dolly Gurevitz îl iubea şi ea foarte mult pe acest bărbat mult mai în vîrstă decît ea ; nu ezita să apară cu el în public şi în localuri unde Stacher îi povestea despre viaţa lui agitată. în loc să se retragă, Joe continua să trezească atenţia prin noi tranzacţii financiare, încer- cînd să convingă opinia publică israeliană că „Kosher nostra" nu este un mit, ci o realitate.

în această conjunctură a intervenit Meyer Lansky care conta pe sprijinul prietenului său. Nu a făcut o alegere proastă. Funcţionarii superiori de la ministerul de interne regretau că i-au acordat lui Stacher azil şi cetăţenie israeliană. Meyer Lansky a făcut şi el cerere şi a început să aştepte.

între timp a fost-citat în faţa instanţei din Nevada pentru tăinuirea veniturilor încasate de la cazinourile din Las Vegas în valoare de 36 000 000 de dolari. în ziua de 18 mai 1971 Lansky a primit o scrisoare de la ambasada din Tel Aviv în care era anunţat că paşaportul lui a expirat, iar Viza nu mai poate fi prelungită. Meyer Lansky ca şi Joe Stacher avea relaţii influente. Peste cîteva zile ministrul de interne israelian, Josef Burg, a zburat la Washington ca să intervină pentru el.

Partea americană nu era dispusă să negocieze. Ministrul Burg s-a întors cu probe suficient de concludente ,care dovedeau cine este Meyer Lansky. Mai întîi a ieşit *la iveală colaborarea secretă dintre Tibor Rosenbaum şi

Lansky ceea ce putea compromite conducerea statului israelian deoarece Tibor Rosenbaum jucase un rol important în unele achiziţionări ilegale de arme asistate la Geneva de directorul general al ministerului apărării Pinkas Sapiro. Şeful partidului, Jitzak Rafael, îl numise pe Rosenbaum şeful Oficiului de emigrări în Israel cu sediul la Geneva, procurîndu-i şi paşaport diplomatic. După schimbarea lui din funcţie, Tibor Rosenbaum şi-a pierdut imunitatea diplomatică. Şi-a găsit însă repede protecţie în altă parte, respectiv preşedintele Liberiei l-a numit consul delegat la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite de la Geneva. Prin urmare Tibor Rosenbaum putea servi în continuare cauza Mafiei americane şi îl putea ajuta personal pe Meyer Lansky.

Acalmia nu a durat prea mult. În 1967 ziariştii au descoperit o parte din maşinaţiile lor financiare, iar revista „Life" a publicat noi amănunte. Opinia publică a aflat despre colaborarea dintre reprezentanţii israelieni şi Mafia americană şi despre relaţiile influente ale lui Lansky şi Rosenbaum în Israel, la întreţinerea cărora contribuise Amos Manor directorul Serviciului de contra- informaţii „Şin Bet".- Situaţia a fost agravată de cererea lui Meyer Lansky de a i se acorda cetăţenie israeliană.

Sumele imense oferite în dar nu au ajutat la nimic. Lansky a donat o sumă mare Universităţii Brandeîs, 300.000 de lire israeliene Organizaţiei pentru copiii handicapaţi, a contribuit la construirea unei sinagogi în Ierusalim care, urma să-i poarte numele şi a spitalului Tel Haşomer. După cum s-a constatat mai tîrziu, aceştia au fost bani pierduţi. Ministrul justiţiei Jakov Simşon Şapira nu a fost de acord cu acordarea cetăţeniei, iar prim-miriistrul Golda Meir a cerut tribunalului să ia o hotărîre. Cazul a fost dezbătut şi, ce e mai grav s-a scris despre el în presa mondială,incitînd astfel curiozitatea celor interesaţi să afle dacă guvernul israelian va asculta sau nu sfaturile marelui său aliat, S.U.A. Din capitolele precedente ştim ce s-a întîmplat.

Dar acum vreau să amintim metodele şi mijloacele pe care le-a folosit naşul mafiot.

în primul rind în favoarea lui Lansky a pledat multimiliardarul Sam Rothberg care făcuse avere în timpul prohibiţiei prin trafic clandestit de whisky. Era membru al Mafiei sau cel puţin colabora cu ea şi se bucura de o mare influenţă deoarece multe întreprinderi industriale din Israel depindeau de participarea lui financiară. Roth- berg a cerut înţelegere, a amenințat, dar nu a avut nici un succes pentru că nimeni de la Tel Aviv nu voia ca opinia publică să afle ^espre implicarea Mafiei americane în afacerile israeliene şi despre existenţa Mafiei israeliene. Un alt protector foarte influent al lui Lansky a fost Louis H. Boyar, comerciant din San Francisco. Era confidentul premierului Golda Meir şi prin urmare existau premize favorabile ca intervenţia lui să aibă succes.

Boyar era unul dintre cei mai influenţi acţionari ai societăţii „Israel Investors Corporation", vicepreşedintele asociaţiei „Prietenii americani ai Universităţii ebraice" şi membru în consiliul ei administrativ, preşedintele consiliului director al unei alte mari şi puternice organizaţii „Israel Bond Organisation", investise 500 000 de dolari în dotarea laboratoarelor Universităţii ebraice. Una din şcolile din Ierusalim „Mae Boyar High School" purta numele soţiei sale defuncte. Unul dintre prietenii şi partenerii săi de afaceri Samuel Rothberg l-a rugat să-l ajute pe Meyer Lansky şi Boyer a plecat la Tel Aviv.

în cartierul Bet Hakerem din Ierusalim se găseşte un mic, dar excelent restaurant „Goulash". La cele cîteva mici măsuţe nu se poate aşeza oricine. Clienţii trebuie să fie anunţaţi anticipat şi invitaţi mai mult sau mai puţin de director. într-una din zile în grădina umbrită de măslini bătrîni a intrat Lou Boyar. Apoi în faţa grădinii s-a oprit limuzina prim-ministrului Golda Meir. Agenţii de securitate au intrat în local, au cercetat fiecare colţişor, s-au aşezat de-a lungul

gardului, după care garda personală „Mordechai Rachamin", a făcut semn că Golda Meir poate fi condusă înăuntru.Luau prînzul singuri la o masă şi discutau despre vremurile trecute. ^Vorbeau deschis fiindcă îi lega o veche prietenie. Cu mulţi ani în urmă amîndoi începuseră de la nimic. Boyer rămăsese în Statele Unite unde făcuse avere şi carieră, iar Golda Meir s-a mutat în Israel, devenind una dintre puţinele fernei politiciene despre care vorbea toată lumea, indiferent dacă de bine sau de rău. Boyer venea de multe ori la Tel Aviv şi niciodată nu uita să o viziteze pe prietena sa din tinereţe. Prim- ministrul care era o persoană foarte ocupată îşi găsea de fiecare dată un moment de răgaz ca să se întîlnească, chiar şi pentru scurt timp, cu prietenul ei Lou. în timpul uneia dintre aceste vizite Boyer, căruia îi murise soţia, i-a cerut mîna Goldei Meir. Se spunea că deşi a fost foarte flatată de propunerea lui, l-a refuzat. Se măritase la 18 ani şi se hotărîse ca aceasta să fie prima şi ultima oară

„Golda ştii şi tu. cum era pe vremea aceea" a încercat Boyar să o convingă. „în America trăiau foarte mulţi evrei săraci şi toţi încercau să supravieţuiască. Eu ştiu că Meyer Lansky nu este un înger, dar sînt convins că nu ar fi în stare să facă nici Un rău.-Jsraelului".

A făcut tot ce a fost posibil : a pus o vorbă bună, a încercat s-o convingă, să promită, dar fără

nici un folos. Vechea prietenie nu-l ajuta la nimic. Golda Meir i-a explicat că amintirea sentimentală a vremurilor trecute nu înseamnă nimic, iar această problemă politică trebuie rezolvată la nivel politic. Nu îşi aveau rostul nici un fel de menajamente. Tribunalul .va. hotărî în legătură cu

acordarea cetăţeniei. Ziarişti Eisenberg, Dan şi Landau care au relatat despre această întîlnire în biografia lui Lansky au consemnat că discuţia de la restaurantul „Goulash" nu a fost complet inutilă. Meyer Lansky nu a fost obligat să părăsească imediat ţara, în cel mai rău

caz a putut să aştepte rezultatul acţiunii penale şi chiar să o influenţeze. Lou Boyar nu era obişnuit să piardă. După eşecul repurtat cu Golda Meir s-a întîlnit cu ministrul de interne, doctor Josef Burg pe care a încercat să-l convingă să-şi schimbe părerea,

dar tot fără nici un folos

,Hotelul „King David" din Ierusalim este un complex de clădiri. în 1946 aici îşi avea sediul statul major britanic, comandamentul poliţiei militare şi cartierul general „Criminal Investigalion Departament", respectiv toate organizaţiile administraţiei de ocupaţie britanice, în ziua de 22 iunie 1946 un comando israelian a aruncat în aer hotelul. Sub ruinele lui au rămas peste 200 de morţi. Hotelul a fost re.acut şi există şi astăzi. într-unui din turnurile lui se află luxosul „Tower Apt. 3" unde s-au întîlnit în mare secret Boyar, Rothberg şi Lansky care şi-au dat seama că nu mai au nici o şansă. Să se fi pregătit pentru o nouă ofensivă ? Probabil că da, dar ea nu a avut loc.

La Centrala internaţională de poliţie Interpol din piaţa pariziană St. Cloud s-a prezentat consulul ambasidei americane la Paris care i-a comunicat secretarului general al acestei organizaţii, Nepot, că Narcotics Bureau i-a trimis informaţii preţioase. Centrala americană care se ocupa de combaterea traficului cu droguri dăduse de urma unui anumit John Baruch, reprezentantul la Paris al intereselor lui Saul Gebb, Nathan Behram şi Anthony Velucci, traficanţi de heroină, şefii unor organizaţii care introduceau lunar, în mod clandestin, în Statele Unite circa 25 de kilograTme din acest drog.

Saul Gebb era un personaj cunoscut în acest domeniu, iar ceilalţi aveau de asemenea fişe în cartotecile poliţiei. Gebb fusese condamnat la închisoare pentru trafio de stupefiante încă din 1955, peste trei ani din nou, deci în total stătuse în spatele gratiilor aproape 10 ani ceea ce nu l-a împiedicat să devină unul din cei mai mari traficanţi de droguri din New York. Toate acestea nu ar fi fost atît de interesante dacă însuşi consilierul diplomatic nu ar fi făcut referire la un

mic amănunt: Saul Gebb lucra pentru Meyer Lansky şi pentru un oarecare Harry Stromberg care fusese condamnat la închisoare odată cu Velucci, Gebb şi Behrman.

în memorandumul care a fost remis de consilierul ambasadei secretarului general Nepot era cuprinsă o informaţie şi mai interesantă. Conform notei întocmită la New York şi trimisă de Interpol centralei sale din Tel Aviv, Lansky şi Stromberg s-au întîlnit la 0 şedinţă comună în Israel cu Hyman Seîgel, Diriy Bioom şi Jo- seph Statur. Era probabil că şederea lui Lan'sky în Is- rae' are ceva comun cu activitatea lui Gebb şi Baruch.

Bănuiala a devenit foarte serioasă după ce experţii poliţiei au constatat Că Hyman Seigel este de fapt'Hyman Sigal pe care îl cunoşteau foarte bine, iar Didy Bloom era probabil Solomon Bloom, poreclit Blubber, deci erau oamenii lui Lanuky Necunoscutul Stature era probabil Joseph Stacher, porecut „Doc". Apoi centrala de la Tel Aviv a fost întrebată dacă cei sus menţionaţi au fost la Tel Aviv în ziua de 21 noiembrie 1970 sau cu puţin timp înainte şi după iceastă dată.

John T. Cusack. directorul districtual al Narcotics Bureau a transmis această inlormaţie la Madrid, Viena, Paris, Berna, Bruxelles şi Tel Aviv, stârnind o panică generala. Grănicerii şi funcţionarii Oficiului de emigrări au prins teamă. Ben Sigelbaum, pffefenul lui Lansky care zburase din Florida la Lod a fost trimis înapoi cu primul avion, deşi avea toate documentele în ordine. Jacob Marcus şi Bernard Rose au fost nevoiţi şi ei să se întoarcă de la aeroport.

În septembrie 1972 Tribunalul Suprem din Tel Aviv a

refuzat-definitiv cererea lui Lansky de acordare a cetăţeniei. Zadarnic a încercat. L'anskv să explice reporterilor cît de nedreptăţit a fost, ce «serite a avut faţă de statul israelian şi cum a fost răsplătit în ioc se afla ceva mai mult decît interesele Mafie

iîn ciuda avertismentelor opiniei publice şi a unor personalităţi importante, printre care a generalului Charles de Gaulle, în iuni9 19fi7 trupele israeliene au ocupat teritoriile arabe care reprezentau o suprafaţă de trei ori mai mare decît a Israelului Agresiunea a stârnit indignare şi

aversiune, iar preşedintele Franţei a sistat din momentul acela livrările de efecte militare din Franţa în Israel 50 de avioane 'e flHv tip Mirage. special comandate şi fabricate au rămas în Franţa, iar armata israeliană a devenit strict - dependentă de livrările da avioane americane Phantom. Guvernul israelian nu putea deci să supere guvernul american şi a trebuit să fie de acord cu cererea de expulzare din ţară a lui Meyer Lansky.

Naşul a plecat, dar Mafia a rămas. în Israel mai există şi astăzi, iar influenţa ei creşte. în Statele Unite ¡Meyer Lansky a fost citat în faţa instanţei, dar curtea cu "juri l- a eliberat din lipsă de probe. Şi de data aceasta

Mafia a ieşit învingătoare

.NAŞII ŞI BĂNCHERII DOMNULUI

S au distrat pînăla ora două noaptea. Apoi s-au întors cu taxiul la hotelul „Palace". Erau bine dispuşi şi i-au dat şoferului un bacşiş gras, iar bărbatul mai în vîrstă, mic de statură şi corpolent i-a oferit recepţione- rului un „porto-rico" pe care nu-l puteai obţine cu mai puţin de 5 dolari;

în cameră şi-au scos hainele, crSvâtele şi s-au descălţat. Cel mai tînăr şi mai zvelt şi-a turnat două degete de whisky „Chivas Regal".

— Merge cu bere ? l-a întrebat mirat şi zîmbitor bărbatul mai în vîrstă cu faţa bonomă de ţăran de la un ranch texan.

— Whisky merge cu orice, mai ales cu „Chivas Regal" vechi de 5 ani. Doctorul îl recomandă şi lăuzelor.

îi aştepta o afacere bănoasă pe care chiar şi cel mai mare naş mafiot o întîlneşte o singură dată în viaţă. Lucky Luciano nu visase niciodată la o asemenea şansă, iar Vito Genovese nu bănuia că există aşa ceva. în schimb moştenitorul şi succesorul lor Matteo di Lorenzo zis „Unchiul Matty" avea o asemenea ocazie. După ce terminâ de mîncat şi de băut, aşezâ paharul pe masă.

— Vinnie, 1 000 000 000 de dolari ! oftă el.

— Unchiule Matty, să nu exagerăm. Sînt exact 950 000 000.

— Ei bine, Vinnie ! rîse naşul di Lorenzo. 50 000 încoace, 50 000 încolo, ce ai contează !

Se aplecă din fotoliu, îşi mai turnă puţin whisky, îşi aprinse o ţigară şi ridicîndu-şi privirea în tavan rosti pe un ton declamativ de parcă din scînteierea candela- brului de crioial ar ii citit nume celebre :

— „Occidental Petroleum" Corporation", „Pan American World Airways", „American Telephone and Telegraph Company".

— Nu uita de „General Electric Corporation", „National AviatiQn", „Unishops", „California Computer Corporation", „Coca-Cola Bottli-ng", într-un cuvînt tot ce are un nume şi un preţ.. Dar spune-mi, unchiule Matty, cine ţi-a aranjat afacerea asta ? Vinnie !

Se ridică brusc în picioare, clătinîndu-se puţin după zece halbe de bere de Bavaria şi două pahare de whisky. Apoi se bătu cu pumnii în piept şi ţipă în cameră cît îl ţineau puterile :

— Unchiule Matty, dacă nu ştii, ascultă-mă pe mine. Vinnie este o comoară. El o să-ţi facă rost de cocs ieftin, cît vrei, o să-ţi vîndă heroină, bombe explozibile de toate felurile, tancuri, tunuri şi rachete teleghidate „Phantome", dolari falşi, acţiuni şi documente importante falsificate. Asta ca să ştii cu cine te-ai aliat, şefule !

Vinnie era mai tînăr, avînd 43 de ani. Pe numele său adevărat Vincent Rizzo, gesticula ca un italia^, se îmbrăca după ultima modă la cel .mai bun croitor,

avea la mină un singur inel şi se comporta decent ca un funcţionar. La prima vedere nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că este" un gangster uns cu toate alifiile, care de mic copil era membru al Mafiei newyorkeze şi al familiei Lorenzo. Crescuse pe străzile din cartierul new-yorkez Lower East

Side şi îşi cunoştea meseria la perfecţie

.Acum stătea pe o canapea în cel mai bun apartament dintr-un hotel mtinchenez şi îşi dădea aere în faţa şefului său, crezîndu-se stăpînul lumii : nu bănuia de loc că mai mulţi poliţişti din München şi doi din New York îi înregistrează pe bandă de magnetofon fiecare cuvînt deoarece cu o seară 'nainte montaseră dispozitive de ascultat între ghirlandele sclipitoare ale candelabrului de cristal de Bohemia. Cei doi capi-mafiosi ouneau '=> afacerea vieţii lor, după cum fusese avertizată poliţia muftchenezâ de către inspectorul de poliţie Joe Coffey din New York care asculta acum în camera vecină, stînd cu picioarele întinse pe masă. Spre deosebire de personalul de la hotel, el ştia bine cu cine are onoarea şi-şi cunoştea adversari-i pe tare îi urmărea de multă vreme, în schimb aceştia erau convinşi că nimeni nu bănuia care este ocupaţia lor propriu-zjsă.

Mafia s-a schimbat; s-au schimbat şi naşii ei. în anii şaptezeci şi optzeci nu mai exista „Asociaţia ucigaşilor cu drepturi nelimitate", ci un trust internaţional b'ne organizat cu o cifră de afaceri de circa 120 000 000 000 de dolari şi cu interese comerciale vaste. Jocurile de noroc practicate în cazinourile risipite în toată lumea, traficul prosper de narcotice, cumpărarea şi vînzarea de acţiuni false sau furate reprezentau principalele activităţi ale acestei organizaţii răspîndităjn întreaga lume. Monopolurile supranaţionale din lumea capitalistă, institutele bancare internaţionale, marile consorţii, fabricile de armament şi-au schmibat tactica şi mijloacele de obţinere a profitului. Mafia avea tradiţie şi experienţă ; specialiştii cartelului crimei învăţaseră de mult să fie disciplinaţi şi prin urmare se puteau adapta noilor reguli ale jocului,

Se aflau în joc sume de loc neglijabile, iar* uneori chiar viaţa adversarilor, respectiv a concurenţilor.

Aparatul poliţienesc din Statele Unite, brigăzile speciale şi agenţii F.B.I. luptau pe mai multe fronturi împotriva „guvernului invizibil al S.U.A.", 150 de poliţişti special antrenaţi în acest scop au fost infiltraţi în rîndul criminalilor, iar alţii au încercat să afle căile secrete pe care ajungeau drogurile, la New York şi în celelalte oraşe mari americane, sute de inspectori de poliţie urmăreau membrii suspecţi ai familiilor mafiote, încercînd să-i surprindă în exerciţiul funcţiunii, în multe cazuri acţiunile lor au fost încununate de succes, iar vinovaţii au ajuns în spatele gratiilor. Alte urme se pierdeau şi poliţia lucra în gol deoarece nu reuşea să strîngă probe conclu- denie, în alte cazuri îi prindea pe cei mai mici şi mai neînsemnaţi gangsteri care nu-şi cunoşteau şefii din umbră. în felul acesta unii domni bine îmbrăcaţi ca Rizzo sau di Lorenzo au reuşit să organizeze mari operaţii ilegale la München, Los Angeles, Viena, Londra, Roma sau la Buenos Aires. Călătoriile lor „de afaceri" prin metro- po'ele lumii erau greu de urmărit şi nu era de loc uşor să fie surprinşi în flagrant delict.

¿Operaţiunea Gretchen" a început la New York în ajunul Crăciunului anului 1970, în Leonard Street din Manhattan, sediul procurorului general şi în acelaşi timp la cartierul general al brigăzii speciale de eombalere a criminalităţii din Statele Unite.

Şeful procuraturii era procurorul districtual .Frank I-Iogan, adjuncţii lui se numeau Gerard Hinckley şi William Aronwald, şeful brigăzii — Paul Vitrano, iar în rolul de apărător al legii a apărut tînărul şi capabilul inspector Joseph Coffey, zis Joe.

Coffey lucra în poliţie de patru ani şi făcea parte dintre cei mai buni. Avea o memorie excepţională şi capacitatea combinatorie a unui mare campion de şah, era crud ca un buldog şi nu renunţa uşor la pradă. Aveai 30 de ani, 1,93

metri, o faţă delirlandez şi la prima vedere arăta ca un atlet profesionist. Se remarcase în acţiunea de urmărire a teroriştilor care complotaseră împotriva lui Fidel Castro, a ucigaşilor plătiţi de Mafie şi a traficanţilor de droguri. în plus era unul dintre puţinii poliţişti incoruptibili.

în dimineaţa aceea la New York ploua. Inspectorul Coffey aştepta împreună cu Anthony Saraniero într-o maşină civilă. Pe Avenue 12 se afla localul de noapte „Columbia Civic League Club". Membrii brigăzii speciale ştiau că în acest local se Jntîlnesc pe teren neutru naşii a cinci familii mafiote ca să rezolve conflictele sau să şi pună de acord planurile. Seară de seară, într-una din cele trei încăperi, se discutau viitoarele acţiuni ale Mafiei americane.

Coffey oprise maşina pe partea cealaltă a străzii şi urmărea intrarea. Pe trotuar apăru un bărbat îmbrăcat într-un mantou bej cu gulerul ridicat. Coffey îi făcu semn cu cotul colegului său : — Rizzo !

Vini ont Joseph Rizzo' era un peşte mare. Inspectorul Coffey ştia că nu frecventează „Columbia Civic League Club" pdtit'ru că nu are ce să mănînce acasă L-au urmărit şi/au văzut că intră în prima cabină telefonică. Saraniero, colegul lui Coffey, intră în cabina telefonică vecină exact în momentul în cáré Rizzo forma numărul de telefon. Poliţiştii sînt antrenaţi să memoreze numerele" de"telefon. După cum s-a constatat mai tírziu, Rizzo a sunat la cafeneaua din Avenue A "numărul 201 al cărei -proprietar era şi unde locuia la primul etaj,, Erar-d urmă care putea fi" folosită. .Marfele mafiot căzuse în raza dé control a poliţiei. , "

Inspectorul Coffey crescuse de mic copii la New York şi cunoştea terenul pe. care se desfăşura meciul dintre apărătorii legii şi criminali. Reuşise să se adapteze modului lor de gândire, le i#ostea obiceiurile cnli-

| v <1,.-.., ;„!-> T- - - ,;ᵣᵥ ,,
, ... ä

Şi el bandit.
F 'ifi J< - ' . 'i! Í 'i ¹ ' I L
şi ;:! ' U i ' , ' ! ¸ t (1
lărie Eddie McGrath devenise mai" tírziu şeful ta-
vV.-i irlandeze. în cunoştea'pe Mt»ycr -tansky, pe
I.ueky Luciano, în timpul prohibiţiei lucrase în
slúj'vi lu
Schulz pe camioanele câre transportau m" ' <ri
de <.....
v-
trabandă. Cînd i s-a născut băiatul, Josef, în 1938
era unul din membrii «Teamsters Union» şi i s a
propus să intre în serviciul bine plătit al
periculoşii! ;i' -•*.-->* i John „Cookey" Dunn care
avea să fie mai ti'rziu condim-, nat la scaunul
electric. A refuzat şi a avut -noroc că ucigaşul
care fusese plătit să-l omoare a greşit ţinta.
Bătrînul a rămas de partea legii, iar fiul. crescut
la şcoala unu mînastiri de călugăriţe, a fâcrat ca
mini:» la firma „Western Electric", ,şi a terminat •
stadiul militar

.s-a însurat cu prima lui. dragoste, Patricia Flynn, a dat examen şi a intrat în poliţie. A devenit membru al brigăzii de elită „Tactical Patrol Force" şi a lucrat în cel mai rău famat cartier al New-York-ului Bedfort-Stuy- .vesant din Harlem. Apoi a fost mutat în brigada condusă de cunoscutul şi temutul procuror F. Hogan.

Bedfort-Stuyvesant' era zona de acţiune a inspectorului Coffey, dar şi a mafiotului. Vincent Rizzo. Pripi urmare întîlnirea celor doi adversari în ring era inevitabilă. Rizzo se mutase cu familia lui săracă lipită pă- mîntului în LoWer East Side, unde bătea străzile şi **a** înţeles că în Statele Unite banii reprezintă cel mai important lucru. Nu ştia să facă nimic şi a început să fure.

Cu toate acestea spre deosebire de alţi colegi de 'breaslă, Vincent Rizzo a încercat să muncească. A vîndut ziare, a fost măcelar, a lucrat într-un service de maşini. Apoi s-a înrolat în marină. Se bucura că va lupta în războiul din Coreea, dar a fost mobilizat în Carolina de Nord unde a devenit paznic la închisoarea militară Camp Le June. Aici au început să se manifeste aptitudinile lui de criminal. Se purta crud cu deţinuţii, îi schingiuia, iar pe unul l-a şi omorît. în felul acesta paznicul s-a transformat într-un deţinut care se comporta camn nebun, Inventa tot"ielul de poveşti ciudate, dîndu :.:e preot, excroc sau victimă a unor spioni. A fost trimis^ la psihiatrie unde i s-a calculat un coeficient;,de inteligenţă submediocră (58) şi s-a constatat că are înclinaţii schizoide, în septembrie 1952 a revenit pe Avenue A şi a început să-l preocupe ideea de a-şi încropi o viaţă mai bună decît cea. a părinţilor lui.

La început a devenit „ostaş" în familia 'mafiotului di Lorenzo, apoi asociatul îşi -chiar locţiitorul său. Familia di Lorenzo era formată din ti"ei fraţi : Matteo zis „Unchiul Matty", Gerardo Lorenzo poreclit Jerry şi Anthony zis Hickey. Matteo era şeful firmei „Metropolitan Import Truckmen's Association" care deţinea monopolul asupra aprovizionării aeroportului „Kennedy" din New York, ajungînd să livreze în exclusivitate toate^ aliinentelo ^combustibilul. Lorenzo era prieten şi .asociat cu Jimmy Hoffa, şeful Teamsters Union. În 1971 a avut ghinion şi a fost închis pentru sustragerea acţiunilor firmei „IBM" în valoare de 1 000 000 de dolari. Nu a stat nici un an la închisoare şi a dispărut fără urmă. în felul acesta Rizzo a devenit succesorul lui şi unul dintre cei mai mari speculanţi din zona Lower East Side ; cumpăra şi vindea cocaină, arme şi făcea trafic cu acţiuni false, ceea ce l-a făcut să strîngă aVefe. Locuia 'îritr-un' apartament luxos, iar la .Wurzbor avea o reşedinţă de vara, circula într-un Mercedes superb care fusese înregistrat pe numele unuia dintre angajaţii, săi. Se spunea despre el că este milionar şi probabil chiar era, pentru că împrumuta bani cu o dobîndă de 8% săptămînal, dobînzile anuale . depăşind prin urmare 400%.

Inspectorul, Coffey l-a urmărit pe Vincent Rizzo şi a constatat că în fiecare zi se duce la^fiîtciuma „Jimmy's Lounge" unde se întîlnea cu beneficiarii, încasa poliţe şi dădea zefce telefoane pe oră. Poliţiştii îmbrăcaţi în civil e.u observat de asemenea că era vizitat de personalităţi proeminente ale Mafiei, printre care se număra Joseph Colombo, Tommy Eboli şi Carmine Persico zis „Vipera", Phil Tartaglia şi Nicholas Frustachi. Contactele lui Rizzo la; cel mai înalt, nivel al cartelului crimei confirmau bă-' nulala inspectorului Coffey că merge pe o urmă -fierbinte.

„Jimmy's Lounge" se afla pe Avenue A. în apropiere în Peter Cooper Village se află un şantier, iar în parcul din piaţa Tompkin lucrau grădinari. în pauză muncitorii se - duceau să bea bere- la „Jimmy's. Lounge", ceea ce i-a sugerat inspectorului Coffey o idee. Şi-a luat de acasă o , şapcă, cu cozoroc jpe care scria „Exon", s-a îmbrăcat în nişte ţeanşi jerpeliţi, şi-a umplut buzunarele cu şuru- belniţe -şi cleşti-patenţi, şi-a încins la mijloc o curea cu o tolbă din. piele şi a- intrat în circiuma lui Jimmy, ase- zindit-se la bar lîngă telefon. în prima zi clienţii perma- i nenţi l-au. studiat cu atenţie, a doua zi l-au mai privit de cîţeya ori, iar de a treia zi nimeni nu l-a mai băgat în seamă. Coffey avea ochii larg deschişi şi urechile ciulite.A surprins fragmente de discuţii pe care nu le înţelegea, dar care îi confirmau bănuiala că Rizzo e un mafiot foarte abil, cu relaţii comerciale influente şi prieten cu marii naşi mafioţi. Ca să-l prindă avea nevoie de probe.

Coffey a obţinut de la şeful său Harold Birs per- misiunea de a intercepta convorbirile telefonice de la „Jimmy's Lounge". în beciul unei case de pe strada ve- cină Stuyvesant Town, într-o zi, un camion a descărcat un pat pliant, cîteva scaune, două mese şi cîteva lăzi negre cu aparate de interceptat. în după amiaza zilei de 8 februarie tehnicienii au început să înregistreze convorbirile lui Rizzo.

Se discuta despre afaceri cu cocaină, heroină, marijuana, obligaţii de stat furate, acţiuni false, se formulau ameninţări la adresa datornicilor şi se pronunţau o grămadă de nume cunoscute. Isadore Marión era proprietarul unui salon de coafură la Caesars Palace, unul dintre cele mai luxoase hoteluri cu cazinou din Las Vegas. Discuţiile cu Rizzo au dovedit că era implicat în afacerile murdare ale Mafiei şi conform instrucţiunilor primite la telefon încasa bani-ele la datornicii care frecventau ca- zinourile din Las Vegas. Cei care nu puteau sau nu voiau să plătească erkU ameninţaţi sau eventual bătuţi şi sfîr- şeau într-un spital. Multe alte convorbiri interceptate au scos la iveală legăturile comerciale dintre diferitele „familii" mafiote, confirmînd o serie de. bănuieli. Tehnica interceptării convorbirilor telefonice a înregistrat însă cel mai mare succes în a treia zi după începerea acţiunii. La 11 februarie Vinnie Rizzo a format numărul

Rizzo ni pleacă în Europa numai ca să re afle în treabă. îşi re-zervase o cameră pentru o saptămînă' întreagă, prin urmare avea de pus la punct o acţiune complicată. Lui Coffey îi venea destul de greu să-şi convingă superiorii că e nevoie să-i urmărească pe Rizzo şi la München. în cefe din urmă a zburat la München cu două zile înainte lui Vincent

Rizzo, avînd timp prin urmare să ia legătura şi să ceară sprijinul poliţiei bavareze

.Mai tîrziu inspectorul Coffey a mărturisit că nici el, nici colegii săi nu bănuiau ce pregăteşte Vincent Rizzo. îşi închipuia că pun la cale o afacere ilegală cu trafic de aime şi că reprezentantul Mafiei americane se va întîi ni la München cu unul dintre excrocii internaţionali cara mişunau în jurul concernului Krupp. Totul s-a desfăşurat însă contrar oricăror închipuiri. Cazul a devenit urr subiect mult controversat, iar în Congresul american senatorii l-au folosit ca pretext în discuţiile legate de schimbarea prevederilor legale privind interceptarea convorbirilor telefonice. S-a afirmat că atît poliţia, cî.t şi F.B.I, nu se pot descurca fără acest mijloc.

În principiu senatorii aveau dreptate; şi desfăşurarea ulterioară a „Operaţiunii Gretchen" avea să confirme justeţea afirmaţiilor lor. Inspectorul Coffey a sosit la aeroportul din München în ziua de 25 februarie. Procurorul Hogan îi anunţase între timp pe colegii lui vest- germani şi Coffey a fost aşteptat de inspectorul Klaus Peter care l-a condus la hotelul „Palace". în apartamentul 354 poliţiştii münchenezi instalaseră o centrală de interceptat convorbirile telefonice.

Nu era un lucru uşor. în Republica Federală Germania interceptarea convorbirilor telefonice nu este o practică la fel de curentă ca în Statele Unite şi prin urmare poliţia nu este dotată cu tot echipamentul necesar. Rudolf Rccher ce la Centrala de criminalistică din München a încercat să procure aparate miniaturale de interceptat, dar nu reuşit. Inspectorul Coffey s-a adresat atunci filialei lui Central Intelligente Agency de la München şi în scurt timp camera rezervată lui Vincent Rizzo avea să fie dotată cu cea mai modernă tehnică de înregistrare. Criminaliştii vest-germani l-au

ajutat pe colegul lor american cu proverbiala seriozitate nemţească, punîndu-i la dispoziţie şi un translator. Operaţiunea putea să înceapă.

Într-o asemenea acţiune nu este suficient să interceptezi numai convorbirile individului pus sub urmărire, ci toate discuţiile care-au loc în camera respectivă. De aceea tehnicienii serviciului de criminalistică trebuie să instaleze în cameră microfoane miniaturale cu emiţătoare care în argou se numesc „ploşniţe". Se montează în veioze, lustre, în rama tablourilor, în baie pe etajera cu obiecte de toaletă. Sînt de mărimea unui nasture şi au o mare eficientă, cu singura excepţie că se alimentează de la baterie şi nu pot funcţiona mai mult de 24 de ore.

Ascultau fără să afle nimic interesant, Vincent Rizzo a dat cîteva telefoane neînsemnate, dar nu părăsea camera de parcă ar fi aşteptat un semnal'. Prima dată au reuşit să se strecoare în cameră ca să schimbe bateriile cînd Rizzo a coborît la cină, a doua oară au încercat să pătrundă în timpul prînzului. Dar în momentul în care tehnicienii de la serviciul de criminalistică vest-german s-au apropiat de uşa apartamentului lui Rizzo, pe culoar a apărut camerista care a deschis camera cu o cheie universală şi a dispărut înăuntru. Minutele se scurgeau repede, iar Rizzo putea să apară din clipă în clipă. Camerista trebuia scoasă afară cu orice preţ. Inspectorul Cof- fey a trîntit o sticlă pe jos care s-a făcut ţăndări. Apoi a ieşit pe culoar şi a început să strige camerista. în timp ce ea strîngea cioburile, tehnicieni^ au schimbat bateriile.

Nu mai era timp de pierdut. Peste puţin timp a apă- nut Vincent Rizzo însoţit de doi indivizi. Alfred Barg şi Winfried Ense nu bănuiau că inpectorul Coffey şi colegii lui nemţi le ascultă şi la înregistrează fiecare cu- vinţel. Poliţiştii au aflat că Vincent Rizzo şi oamenii lui livraseră nu de mult celor doi. nemţi acţiuni americane furate pe care aceştia nu le plătiseră pînă atunci. Rizzo le pretindea suma de 350 000 de dolari şi ei se scuzau că nu o pot achita. în timpul discuţiei au fost rostite multe nume cunoscute şi necunoscte, iar inspectorul Coffey a înţeles că Mafia americană s-a specializat într-un domeniu nou, respectiv în traficul cu acţiuni false şi furate în care erau investite sume uriaşe. L-a informat pe şeful său de la New York şi a

cerut ajutoare. Frank Hogan l-a trimis cu primul avion pe Dick Tammar, un versat agerit al F.B.I. care la interogatoriul luat celor doi nemţi a aflat despre existenţa unei reţele uriaşe de gangsteri Şi excroci, dar şi de persoane importante, politicieni şi bancheri care încasau milioane de dolari în urma afacerilor cu acţiuni false şi furate. În acest context a fost rostit pentru prima dată numele Vaticanului.

Era o muncă interesantă, dar migăloasă care a durat cîteva luni. La anchetă au participat cîteva zeci de experţi din brigada antimafie a procurorului Ilo.gan şi detectivi din cîteva ţări-ale lumii au anchetat suspecţi din mai multe state, mii din ei terminînd în faţa instanţei sau în dosul gratiilor. Pe baza copiilor benzilor pe/care au fost înregistrate convorbirile telefonice, a protocoale- ■ lor poliţiei, actelor de acuzare şi din alte ••documente pu- ! blicate de .Uichard Hammer vom încerca să reconstituim ' această a "acere a Mafiei americane şi' colaborarea ei cu ¸ înalţii demnitari ai Statului Vatican. , : Numele -Ricky Jacobs şi Leopold Ledl pe care le-a • auzit inspectorul Coffey nu i-au spus la început nimic. | După ce a consultat fişele din cartotec'le poliţiilor a ; aflat Cu cine are onoarea. E greu de apreciat care din cei j doi indivizi era mai mare şarlatan. Ricky Jacobs, unul dintre cei mai mari excroci .ai anilor şaptezeci, era cu- , noscut poliţiei newyorkeze ca traficant de droguri, bancnote false şi acţiuni.furate. Se născuse prin anul 1920 ;la Philadelphia şi avea o înfăţişare onorabilă. În relaţiile' ' cu partenerii ştia să fie amabil şi plăcut, impresionîndu-i .'prin manierele sale elegante. în "tinereţe a folosit or'ce prilej ca să cîştige bani uşor şi repede. în curînd avea , să fie închis pentru un furt mărunt de cîteva sute de dolari. Nu s-a mulţumit cu furtişaguri mărunte şi,s-a mu- ' tat în California, unde printre milionari a avut mai mult succes. Există oameni care. se îmbogăţesc peste noapte şi nu ştiu ce să facă cu banii care le-au. căzut • din cer. Sînt naivi, necultivaţi, încrezători şi deci predestinaţi să devină victime ale excrocilor. Printre, aceşti oameni şi-a. început vînătoarea talentatul Ricky Jacobs.

Traficul- cu acţiuni furate şi falsificate constituia un sector nou şi foarte rentabil al Mafiei americane. Conform rapoartelor ■ Oficiului american pentru controlul operaţiunilor bancare se poate afirma că se aflau în circulaţie sume în valoare minimă de 50.000.000.0p0 d

edolari. Acţiunile furate sînt înregistrate pe liotele negre ale marilor'bănci din. lume, dar cu toate acestea servesc' ea obiect de trafic. Revînzătorii le cumpără ieftin şi le vînd celor neiniţiaţi sau. proaspăt îmbogăţiţi şi industriaşilor care la rîndul lor le depun în 1 ancă sub forma unui capital pentru acordarea de împrumuturi. Firmele şi băncile care se confruntă cu dificultăţi financiare depun în bancă prin reprezentanţii lor pachete cu acţiuni false pentru a-şi echilibra balanţa. La aceste pachete se a- nexează frahturi cu numărul şi valoarea acţiunilor. .Pentru un asemenea gen de fraudă sînt mai adecvate acţiunile falsificate deoarece cele furate apar pe listele negre care sînt accesibile oricărui funcţionar bancar.

Mafia americană a recrutat meseriaşi cu înaltă calificare, iar imprimeriile ei au fost dotate cu cel mai modern echipament, astfel încît Ricky Jakobs- şi colaboratorii săi puteau să fabrice acţiu'm-^care aproape nn se deosebeau de cele autentice.

Leopold Ledl era de • origine vienez. Se născuse în 1935 într-o familie săracă şi în cîţiva ani a devenit un exci-oc de talie mondială. La Viena a^ avut o copilărie tristă, a trăit în-epoca de amară mizerie a ocupaţiei na-ziste, ajrăzboiului şi administraţiei trupelor aliate. A t.er~. minat şcoala elementară şi a'devc-nil ucenic de măcelar. Avea de mic o statură predestinată şi. mai tîrziu cîntă- rea o sută de kilograme. A părăsit repede şi această îndeletnicire fiindcă îl atrăgeau ţinuturile exotice. S a angajat pe o navă ca steward şi a ajuns în Mările Sudului ; pe o altă-navă a lucrat ca ajutor de bucătar, avînd ocazia să-i observe pe turiştii bogaţi şi să le imite modul de a se îmbrăca şi comportamentul. Avea un farmec personal irezistibil, ştia" să cîştige încrederea oamenilor şi putea să vîndă'orice" şi oricui.În Oraşul elveţian Aarau într-o vilă luxoasă locuia cunoscutul om de' afaceri de origine maghiară Kâroly Kacso Nu s a putut afia. unde s-au cunoscut cei doi, după cum nu este clar cum a reuşit Ledl să descopere peria de masaj, Cert. este că invenţia lui s a bucurat de un mare succes, iar milionarul Kacsó l-a invitat la el acasă ca să perfecteze o tranzacţie financiara. Lecj.oid Le.-'i păşise cu dreptul în elita'oamenilor de afaceri

Elveţia a fost. de'cinci lumea locul în care s-au retras regii detronaţi şi preşedinţii răsturnaţi de la

Etablissement Proco" şi îşi aveau sediul în Lichtenstein unde nu se plătesc impozite pe venit, iar compania aeriană „Interterra" cu sediul la Monrovia nu. dispunea de nici un avion. Cu toate acestea firmele lui Ledl încasau venituri onorabile : elaborau expertize economice, ofereau consultaţii financiare, încheiau tarnzacţii în domeniul hotelurilor şi al industriei de agrement în Indonezia şi Malaesia, aveau o cotă parte destul de nebuloasă -frftf-o serie de întreprinderi din Kenia, Nigeria şi Ghana. În cercurile financiare vieneze Leopold Ledl a lansat zvonul că însuşi multimiliardarul Aristotel Onassis a început să se intereseze de achizionarea miraculoasei perii de masaj, Deşi toate acestea nu erau decît născociri false, faima de comerciant abil a lui Ledl creştea. •

Printre iniţiaţi se răspîndise zvonul, întreţinut cu multă dibăcie de însuşi Ledl, că unele din societăţile lui servesc numai ca paravan pentru adevăratele sale achiziţii financiare. Se spunea că majoritatea veniturilor lui Ledl provin din traficul internaţional de arme, iar asociatul său a cărui identitate era strict tăinuită ar fi un general american membru al Pactului Nordatlantic. Apoi au început să circule zvonuri că Ledl şi societăţile lui fantomă se ocupă cu vînzarea de bancnote falsificate şi acţiuni false sau furate. De data aceasta nu mai erau clevetiri false sau întreţinute în mod artificial.

Maria Ansbach este numele unui conac de ţară. Are un parc uriaş o vilă imensă construită în stil baroc, un bazin,, o fîntînă arteziană, garaje pentru mai multe maşini, o casă pentru servitori şi una pentru grădinar. Se spune că Leopoid Ledi a plătit pentru aceste bunuri imobiliare 1 000 000 de dolari şi s a mutat aici, lăsind la Viena un apartament cu cinci camere în care poposea din cînd în cînd. Circula cu un Mercedes, dar poseda şi un Jaguar sport, soţia lui conducea un Lincoln de culoarea fildeşului, iar fiicele lui circulau într-un Minicooper. Organiza petreceri şi baluri somptuoase la care invita protipendada din întreaga lume, .şampania curgea din-belşug, dar el însuşi bea întotdeauna numai lapte, Ştia să fie atent şi amabil, iar titlurile sale s-au îmbogăţit cu încă unul : a devenit consilierul oficial al

Sfîn- tului Patriarh de la Alexandria şi consilierul arhiepiscopului din Africa Centrală. Pe scurt era un excroc de talie mondială şi de aceea periculos.

Colinda prin lume uneori cu maşina, alteori cu avionul. La Roma a cunoscut un „suflet apropiat", pe Mărio Foligni, conte din San Francisco, un tip de italian clasic cu nas coroiat şi păr ondulat. Era doctor în teologie „honoris causa", iar titlurile lui fuseseră tipărite la a- ceeaşi imprimerie ca. cele ale-lui Ledl. Foligni se purta ca un adevărat conte şi poate chiar mai bine cu toate că avea la activul său cîteva afaceri murdare. Era foarte îndrăzneţ şi avea nervi tari, de oţel. Era bănuit de trafic ilicit cu acţiuni furate. La percheziţie nu i s-au găsit a- casă decît cîteva cecuri sustrase dintr-o bancă.

— Cum vă puteţi explica prezenţa lor îl întrebă inspectorul.

— Nu ştiu, se miră Foligni. Nu am idee cum au a- ijuns aici. Pe cuvîntul meu că nu ştiu nimic.

Poliţia nu avea probe şi de aceea nu îl putea cita în faţa tri'bnualului, cu toate că ştia că este implicat în afaceri internaţionale cu acţiuni furate. Altă dată poliţia a deschis

în mod oficial seiful în care bănuia că sînt ascunse acţiunile furate şi a găsit un plic cu scrisoarea de binecuvîntare a Papei Paul al Vl-lea. în felul acesta cazul a fost clasat

.În acelaşi timp poliţia ştia că Foligni se întîlneşte cu avocatul Tomas Amato, un cunoscut excroc şi cu Remi- gio Begni, misit de falsuri internaţionale. Mario Foligni lucrase de asemenea pentru Carlo Pesenti, proprietarul unor societăţi de asigurări şi mare comerciant cu ciment căruia îi făcea rost de afaceri rentabile şi primea de la el comisioane. Cel de-al doilea beneficiar influent al lui Foligni era Alfio Marchini, miliardar şi coproprietarul marelui hotel „Leonardo da Vinci" din Roma.

Mario Foligni avea însă relaţii mai bune şi mai utile care i-au deschis uşile statului Vatican. La Neapole exista o Organizaţie de caritate „Maddaloni" al cărei reprezentat Salvatore d'Angelo stătea în fiecare săptămînă cîteva zile la Vatican. Era prieten cu secretarul de stat şi arhiepiscopul Giovanni Benelli care avea să devină mai tîrziu cardinal. Mario Foligni avea agcgs la cei mai înalţi demnitari ai statului Vatican,

Ledl semăna în multe privinţe cu Foligni) iar Foligni cu Ledl. Vienezul avea firme fantomă, iar Foligni era şeful societăţii financiare şi de asigurări „Nuova Sirce" cu sediul la Roma şi cu o filială la München şi proprietarul societăţii de investiţii, „Intercommerce Group" din Roma. Preşedintele celor două firme era cunoscutul om de afaceri american şi proprietar de hoteluri, Joseph Vetrano, care locuia la Bristol, statul Connecticut. Acest om care era prieten cu episcopul Paul Marcinkus din Chicago a devenit una dintre figurile marcante ale Mafiei şi ale băncii din Vatican.

Paul Marcinkus, un demnitar catolic, înalt de 1,90 m, robust, cu alură de luptător a primit în 1970 porecla de „Monsignore Gorillo" deoarece pe aeroportul din Manila a salvat viaţa papei Paul al Vl-lea. Pe atentator l-a pus la pămînt cu miinile goale, ajungînd astfel a doua zi pe primele pagini ale tuturor ziarelor din lume. Paul C,
Marcinkus," devenit paza personală a papei era cel puţin un episcop ciudat : fuma zilnic cite două pachete

de ţigări Marlboro, îi plăcea să bea whisky, juca bine golf şi nu umbla în haine de preot.

Se născuse la Cicero, fosta reşedinţă a regelui gangsterilor, Al Capone, nu departe de Chicago, statul Illinois. Tatăl lui spăla vase, iar fiul voia cu orice preţ să urce pe scara socială. Nu avea bani ca să înveţe şi de aceea şi-a ales singura cale posibilă : a intrat în slujba bisericii catolice. A terminat seminarul de la Mundelein din statul Illinois, la 25 de ani a, fost hirotonisit ca preot, iar mai tîrziu a devenit paroh. Paul C. Mărcinkus ţintea însă mai- sus. Curînd a atras atenţia superiorului său, cardinalul Samuel Strlch care era cel mai înalt reprezentat al Domnului în Statele Unite şi succesorilor lui de mai tîrziu, Meyer şi Cody. în 1950 a fost trimis să studieze dreptul canonic la Vatican. TDupă absolvire a intrat în serviciul--diplomatic al statului Vatican, a devenit garda personală a papei, şi din 1968 secretarul băncii din Vatican-„Instituto per le opere di religione" — „Institutul pentru probleme religioase". în 1971 Sfîn- tul părinte l-a numit în înalta funcţie de preşedinte al acestei instituţii bancare. Episcopul Marcinkus poreclit „Gorilla" dispunea de sumele imense ale bisericii catolice şi avea o mare putere deoarece răspundea de hotărîrile sale numai în faţa papei.

Episcopul era prieten cu bancherul, industriaşul şi magnatul financiar Michèle Sindonna despre care se a- firma în culise că este un geniu financiar care îşi depăşeşte epoca. Sindonna îl sfătuia pe Marcinkus cum să procedeze, aproba sau refuza tranzacţiile planificate ale Băncii din Vatican, făcea speculaţii la bursă şi dicr,.». - 419 cu mult curaj de banii lui şi ai celorlalţi. În 1974 a fost condamnat la închisoare pentru fraudă.

Michele Sindonna nu se bucura de o faimă prea bună. în cercurile financiare europene se spunea că este capabil de orice. Era dur şi nemilos, singurul lui interes fiind cîştigul şi nu erau un secret pentru nimeni relaţiile dubioase şi colaborarea cu Mafia. Prin urmare

nu este posibil. ca Mario Foligni şi episcopul Marcinkus să nu fi bănuit cu cine au onoarea. Nu erau nişte amatori naivi şi formau o echipă bună, avînd chiar un cont comun la Institutul bancar „Interbanca" din insulele Bahamas.

' O altă persoană cu care s-a întîlnit consulul şi doctorul onorific Leopold Ledl a fost ziaristul Alberto Bărbieri de la editura Vaticanului „Edizione Paolini". Hainele lui preoţeşti erau croite la cele mai bune saloane de modă, circula în limuzine costisitoai'epîr plăceau femeile şi de multe ori era întîlnit în restaurante de lux sau în localurile de noapte din Roma. Avea părul ondulat şi se purta într-un mod lumesc. Ledl şi Bărbieri aveau un ideal de viaţă comun : cîştigul din buzunarul altuia.

în 1960 la Roma a izbucnit un mare scandal. Comunitatea economică europeană a trimis în Italia prin intermediul unei organizaţii de caritate din Vatican 60 de tone unt pentru copiii subnutriţi şi oamenii săraci. Bărbieri şi asociaţii săi au vîndut întreaga cantitate de unt şi au încasat banii. A fost o afacere ruşinoasă şi nimic mai mult. După un timp hoţia lui Bărbieri a fost dată uitării.

Nu s-a aflat cum Leopold Ledl a făcut cunoştinţă cu furnizorul de acţiuni false Ricky Jasobs şi cu Bărbieri. Conformjregistrului, Ledl a locuit la hotelul „Columbus" din Roma, în camera numărul 338, nu departe de Catedrala Sfîntul Petru, iar mai înainte a locuit la hotelul „Has'sler" şi „Leonardo da Vinci". Bărbieri voia să-i a- rate lucrurile cele mai frumoase şi să-l ciştige de partea sa, drept care se mîndrea cu faimoasele sale cunoştinţe de la Vatican. La un banchet festiv Ledl s-a întîlnit cu directorul administraţiei economice, cardinalul Vagnozzi şi cu cardinalul Amlet Giovanni Cocoganani în vîrstă da 89 de ani, unul dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai papei Paul al VI-lea.

De ce Ledl a venit la Roma şi s-a prezentat demnitarilor de la Vatican ? De ce tocmai căruntul

Bărbieri s-a ocupat de vizita oaspetelui şi a încercat să cîştige simpatia" vienezului ? Statul Vatican se afla într-o situaţia financiară precară din cauza episcopului Paul C. Marcinkus, iar consulul şi doctorul onorific Leopold Ledl trebuia să ajute banca papală să iasă din - încurcătură.Statiil Vatican (Status Civita+is Vaticanae) are aproximativ 1.000 de locuitori şi este centrul financiar al lumii capitaliste, cel puţin aşa se menţionează într-o serie de publicaţii. Este adevărat că în Italia există puţine ramuri industriale sau comerciale în care Să nu fie implicat Vaticanul. Conform unor estimări, el posedă cel puţin jumătate din acţiunile întreprinderilor italiene şi face comerţ cu documente în valoare de circa 5 000 000 000 de dolari. Trei sferturi dîn cea mai mare societate italiană de construcţii şi de bunuri imobiliare „Societâ Generale Immobiliare" aparţine Vaticanului. Dar şi cele mai mari bănci italiene, ca de pildă „Banco di Roma" şi „Credito CommerciaÎe" sau societăţile monopol „Montedison", „Finmare", „Finsider", „Finmecanica" sau „SNIA-Viscosa" sîrit conduse de economiştii Vaticanului îmbrăcaţi în sutane. Averea bisericii şi prin urmare a statului Vatican este imensă. Numai ordinul iezuiţilor posedă 670.000 de hectare terenuri agricole în Italia, 100.000 de hectare în Marea Britanie, 540.000 în Franţa, 670.000 hectare în America Latină, 250.000 în RFG, 1.500.000 hectare în Statele Unite şi 6.000.000 hectare în Spania şi Portugalia.

Capitalul Vaticanului „lucrează" în multe ramuri comerciale şi industriale — în industria textilă, a cauciucului, oţelului, cimentului, alimentară, mase plastice, dar şi în domeniul rachetelor şi al pilulelor anticoncepţionale împotriva cărora papa luptă în mod oficial. În nenumărate rînduri în presa italiană au apărut articole demascatoare la adresa maşinaţiilor secrete ale bancherilor de la Vatican care de multe ori au fost acuzaţi de fraudă şi evaziune fiscală, de

speculaţii ostentative cu terenurile de pămînt şi cu preţurile acestora şi după cuvintele unui ziarist italian erau dispuşi să pactizeze şi cu Satana.

Deşi biserica catolică dispune de o avere uriaşă şi de sume imense de bani, în anii şaptezeci banca Vaticanului a ajuns într-o situaţie critică. Comerţul european nu promitea nimic bun ; nu mai exista conjunctura avantajoasă a miracolului economic italian sau vestgerman cînd fiecare dolar investit cu înţelepciune aducea profituri imense. Bancherii de la Vatican au colindat întreaga lume, investind sume mari în afaceri străine, mai ales americane, poate tocmai fiindcă episcopul Paul C. Mar- cinkus era american sau nu se pricepea la comerţ şi tranzacţii financiare. Nu a fost o hotărîre chibzuită. Şi mai puţin chibzuită a fost" ideea de a încredinţa această afacere avocatului şi bancherului Michele Sindonna.

Sindonna provenea din Sicilia, pornise de la nimic şi urcase pînă în vîrful ierarhiei financiare, în 1972 cifra lui de afaceri în Italia şi Statele Unite era esUr.ală la cel puţin 25 000 000 000 de dolari. În 1974 a dat faliment spectaculos. S-a constatat că Sindonna a irosit miliarde de dolari, iâr banca Vaticanului a pierdut afaceri în valoare de circa 250 000 000, o sumă de loc neglijabilă care a dezechilibrat activitatea băncii. Prin urmare se punea problema echilibrării balanţei acesteia.

La Vatican şi-a făcut apariţia Leopold Ledl care ş-a împrietenit cu înalţii demnitari ecleziaşti; mai curios e că aceştia s-au coalizat cu el şi i-au cerut un sfat cum să repare greşeala episcopului Marcinkus. în momentul acesta pe scena Sfîntului Scaun a intrat Mafia americană. Modul în care au decurs discuţiile poate fi reconstituit din depoziţiile lui Leopold Ledl care a fost interogat de inspectorul de poliţie Coffey din New York şi de Dick Tammaro de la F.B.I.

Din conţinutul mărturiei lui rezultă că demnitarii de la Vatican aşteptau de la el un ajutor. Cum acesta nu şe exprima în nici* un fel. Mărio Foligni s-a întîlnit cu el, intrînd direct în subiect :

— N-aveţi idee cum putem-ieşi din această situaţie ?

— E necesar să vă asiguraţi un capital destul de mare, răspunse Ledl.

— Şi noi ştim asta. Trebuie să facem rost de acţiuni în valoare de...

— Ce acţiuni ? întrebă Leopold Ledl.

— De primă clasă. De cele mai bune care există pe piaţă, de preferinţă ale marilor societăţi americane.

— Aceste acţiuni nu se pot obţine foarte uşor. Ledl înţelegea încotro bate Foligni şi de aceea îi cînta în strună.

— Cele false nu pot fi procurate mai uşor? îl întrebă direct Foligni.

■ |

— Ce s'umă v-ar interesa ?

— Circa 1 000 000 000 de dolari. Mai precis 950 000 000 Jumătate pentru monsignore Marcinkus şi instituţia lui bancară, jumătate pentru Bancar italiană. Şi acolo s-au produs unele nereguli deoarece după cum ştiţi, toate se leagă între ele. Ambele instituţii au nevoie de cîte un stimulent.

— Signore Foligni cred că ştiţi, spuse Leopold Ledl eă nu număr atît de mare de acţiuni poate fi furnizat doar de...

— Nu ne interesează furnizorul, îl întrerupse Foligni, ci numai data cînd le putem primi. Restul e treaba dumneavoastră, domnule consul.

— Cred că sînteţi conştient, spuse domnul Ledl, revenind la subiect. Ce s-ar întîmpla^dacă s-ar afla că Banca Vaticanului a comandat acţiuni false ca să-şi acopere deficitul financiar. Cred că vă este clar ce

riscaţi ? Este un lucru , pe care abia şi-l poate permite o firmă financiară. Dar Vaticanul... ?

— Tocmai că Vaticanul îşi poate permite. Sau vă închipuiţi că guvernul american ar îndrăzni să învinu- iască Sfîntul Scaun de trafic cu acţiuni false ? Chiar dacă americanii ar afla că seifurile băncii de la Vatican sînt pline cu acţiuni false furnizate de Mafia, ei ar fi în mod sigur convinşi că banca Vaticanului a devenit victima unei excrocherii neruşinate.

— Bine. Eu preiau o parte din risc, iar dumnevoastră la fel. Acum aş vrea să aud ceva în legătură cu valoarea acestor documente preţioase. Ce părere aveţi ? Ce cred prietenii dumneavoastră ?

— 65% valoarea nominală. Avem la dispoziţie aproximativ 625.000.000 de dolari. În acelaşi timp trebuie scăzut comisionul pentr-u unii reprezentanţi ai Vaticanului. Contăm pe 150.000.000 dolari. înseamnă că vă mai rămîn încă 475.000.000.

— Voi face tot ce depinde de mine signore, spuse Ledl, avînd senzaţia că a cîştigat un campionat mondial.

Acum trebuia să ia legătură rapid cu Ricky Jacobs cel mai mare .furnizor de acţiuni false. Se cunoşteau de mai mult de o jumătate de an şi se înţelegeau bine. Ricky Jacobs avea nevoie de şarlatanul Ledl ca agent pentru piaţa, europeană şi de consulul onorific doctor Ledl în calitate de curier cu paşaport diplomatic care să-i asigure imunitate diplomatică şi prin urmare transportarea oricărei cantităţi de acţiuni false fără a trezi atenţia vameşilor. încheiaseră prima mare afacere comună în valoare de 100.000 de dolari, se verificaseră reciproc şi acum erau mulţumiţi unul de altul.

în timp ce luau cina la hotelul „Cavalieri

Hilton" din Roma au stabilit ca Ledl să ffe deocamdată curier, respectiv să transporte mărfuri şi pentru fiecare zbor cu avionul să primească 10.000 de" dolari. Era o propunere interesantă şi o afacere de loc rea. La începutul lui 1971 Ledl a aflat de la prietenii săi Maurice Ajzen şi Jacquese Suesance că Jacobs a tras la hotelul „Eden-

au-lac" din Zürich şi vinde o parte din marele „pachet" de acţiuni. S-a urcat în avion ca să verifice calitatea hîrtiilor valorice. Erau perfecte, de vreme ce le-a cumpărat imediat cu 30% din valoarea lor nominală şi le-a vîndut mai departe avocatului Tomas Amato, prietenul lui Mario Foligni. în ziua cînd trebuia să aibă loc

plata Maurice Ajzen i-a adus lui Jacobs 30.000 de dolari de la Ledl şi i-a transmis că acesta vrea să se întîlnească cu el ca să negocieze o tranzacţie comercială importantă

.S-au întîlnit la hotelul „Dolder" din Zürich, iar Ajzen le-a fost translator.
— Ce cantitate de acţiuni aţi putea vinde în viitorul apropiat ? întrebă direct Leopold Ledl.
— Trebuie să ştiţi că în această privinţă am posibilităţi aproape nelimitate. De cîte acţiuni aţi avea nevoie ? il iscodi Jacobs.
— În valoare de 950.000.000 de dolari, spuse încet, dar accentuat Ledl.
— 950.000.000 ? repetă Jacobs. Pentru Dumnezeu, ce vreţi să faceţi cu ei ? Este o sumă uriaşă!
— Să o vînd Băncii de la Vatican, răspunse Ledl.
.— Cui ? Vaticanului ? se mira Jacobs.
— Mai precis spus bonz-ilor de la Vatican.
— Cui ?
— Asta e treaba mea. Pot însă^ sa vă asigur că la mijloc se află persoane sus puse. Ştiu ce vor şi în acelaşi timp ştiu cum trebuie să procedeze!
— Sînteţi foarte sigur ?
— Absolut sigur.
— Îi .interesează chiar nişte acţiuni false ?
— Pur şi simplu le vor.
— Este o comandă imensă. Nu ştiu, poate voi avea nevoie de o confirmare, de o comandă pentru ca asociaţii să aibă încredere în mine. înţelegeţi, este vorba de o cantitate neobişnuită,
— Le-o confirm eu personal, declară Leopold Ledl. Aţi fi dispus să vă întîlniţi cu ei la New York ?
— în nici un caz. Dacă vor, pot să vină ei aici.
— Bine, domnule doctor Ledl, dar oamenii aceia, ştiţi... într-un cuvînt furnizorul meu este Mafia.Credeţi că nu ştiu ? întrebă Leopold Ledl liniştit. De la bun început mi-a fost clar că nu există altcineva care să poată livra acţiuni false atît de perfecte şi într-o cantitate atît de mare. - ^

Naşul Mafiei americane Matteo di Lorenzo şi complicele său Vincent Rizzo au tras la hotelul „Palace" din München unde îi aştepta inspectorul poliţiei

Congrega- zione dei Religioşi" datată din 29 iunie 1971, respectiv din ziua cînd a avut loc şedinţa la care Ledl a întîrziat. Scrisoarea conţine o comandă de „mărfuri" în valoare de 950 000 000 de dolari şi stabileşte următoarele livrări parţiale :

9. 3.71 100 (era vorba, probabil, de o livrare experimentală)
10.10.71 200
11.10.71 200
10.11.71 250
10.12.71 200

din care ultimele cifre însemnau milioane de dolari. Scrisoarea mai conţine şi asigurarea că marfa va constitui obiectul unei alte tranzacţii.

Cel de-al doilea document cu antetul firmei „Rami Etablissement FL-9690 Vaduz, Fürstentum Lichteristein" avea în principiu acelaşi conţinut şi în plus stipula că firma se obligă să plătească o penalizare de 1% dacă nu va onora termenele.

Reprezentanţii Mafiei erau liniştiţi şi aşteptau să încheie cea mai mare afacere a secolului care le aducea un profit enorm. Se puteau întoarce în Statele Unite ca să comande matriţele şi să înceapă imprimarea hîrtiilor valorice pentru Vatican. De partea tehnică a acţiunii se ocupau plastografi renumiţi care aveau experienţă **şi** utilaje foarte bune. Mafia a încredinţat jumătate din comahdă tipări torului Louis Millo, al cărui atelier se afla la colţul dintre Avenue 12 şi Avenue A, nu -departe de casa unde locuia Vinnie Rizzo. De cealaltă parte se ocupa Ely Lubin din Los Angeles care avea un atelier pe.Mal- rose Avenue. Cei doi tipografi urmau să livreze primul pachet de acţiuni model ale firmelor „American Telephone and Telegraph Company", „Chrysler Corporation", . „General Electric Company Pan", „American World Airways".

Au început să lucreze. Cînd comanda a fost gata curierii mafioţi s-au răspîndit pe la tipografii ca să

adune marfa. Acţiunile trebuiau încă numerotate şi datate. După ce le-au văzut, versatul Ricky Jacobs, Vinnie Rizzo şi naşul Matty di Lorenzo au constatat că falsurile sînt atît de perfecte încît nici cel mai mare expert nu.putea bănui nimic la prima vedere. La început coletul a fost trimis la Londra, de la Londra la München, iar de aici la Roma cu un avion al companiiei „Lufthansa". Leopold Ledl pregătea între timp cea de a doua. fază a acţiunii, fiind ajutat de. blonda Marina Neubert.

Aceasta l-a sunat la telefon pe notarul Rudolh Gus- chall şi i-a comunicat că un anume doctor Leopold Ledl, reprezentantul european al firmei comerciale newyorkeze „Evans Import Trading Company" vrea să-i încredinţeze un număr mare de acţiuni americane, ea urmînd să se ocupe de vînzarea lor sau de folosirea lor sub for-mă de capiital pe bază de credit.

După cîteva zile, mai precis pe 9 iulie, notarul Gus- chall a fost vizitat de Ledl şi Marina Neubert. Au bătut la maşină şi o adeverinţă legalizată de notariat de predare a acţiunilor (care nu fuseseră de fapt imprimate) în valoare de 14 410 000 de dolari pe care „Evans Company" le încredinţa spre vînzare Marinei Neubert. Leopold Ledl avea la el frahturi cu numere şi valori, iar notarul a confirmat acest act de plată prin virament.

După ce reprezentanţii Mafiei au apărut cu un geamantan de acţiuni, Leopold Ledl a dat telefon la Vatican, fixîndu-şi o întîlnire cu monsignore Bărbieri. S-au în- tîlnit într-o cafenea şi au pus la punct modul în care urma să se efectueze livrarea. La 20 iulie 1971 Leopold Ledl, Maurice Ajzen, Amato şi Begni au părăsit poarta Vaticanului, au străbătut două-trei străzi şi au intrat într-un palat unde s-au prezentat la cabinetul unui arhiepiscop al cărui nume nu a fost dat în vileag. Acesta i-a primit şi a preluat acţiunile false. În momentul cînd urma să se facă plata s-a produs

©^neînțelegere. Mafia nu vroia să renunțe la condițiile ei, iar Leopold Ledl insista ca suma de 6 000 000 (după reținerea valorii și a comisionului Vaticanului) să fie achitată în dolari americani sau mărci vest-germane.

— Regret, domnilor, spuse arhiepiscopul, dar în Vatican și cred că în toată Italici mu veți găsi o sumă atît de mațe de dolari lichizi. în schimb lire italiene se pot găsi imediat.

— Excelență, obiectă Leopold Ledl, sînt nevoit să vă decepționez. Am convenit condițiile cu frunizorul și trebuie să le respect. Dacă am efectua plăți în lire, la cursul actual al dolarului, ar trebui să luăm de aici circa 3 500 000 000 de lire pentru care am avea nevoie de un camion.

în cele din urmă au ajuns la o altă înțelegere. Banca Vaticanului urma să intervină ca suma de bani să fie pregătită la Torino ; domnii veneau cu geamantanul cu acțiuni false, iar reprezentanții Vaticanului urmau să preia marfa în momentul achitării ei. Au zburat la Torino și s-au cazat la hotelul „Piemonte" unde li s-a comunicat unde și cînd trebuie să se întîlnească. Întîlnirea cu prelații bisericești a avut loc într-o mînăstire veche de la marginea orașului. Amato, Neubert, Ajzen, Bărbieri și Ledl au discutat timp de cîteva ore cu un anume arhiepiscop, dar Ledl a avut impresia că ceva nu e în regulă. Nu se știe de ce, dar la un moment dat demnitarii de la Vatican au început să ezite.

Există două ipoteze : fie s-au speriat de colaborarea cu Mafia americană, fie s-au convins că acțiunile falsificate sînt de proastă calitate. Cel de-al doilea motiv nu pare a fi verosimil. Contau pe aceste hîrtii valorice falsificate pe care voiau să le folosească doar ca depozit și nu să le vîndă mai departe. Erau mult prea scumpe pentru un capital depus care nu trebuia și nu putea să vadă niciodată lumina zilei. Sau poate la Vatican se aflase că lațul pregătit de inspectorul Coffey se strînge în jurul gîtului mafioților.

Participanţii la marea acţiune de falsificare se bănuiau unii pe alţii. Aveau în geamantan acţiuni în valoare de 14 000 000 şi nu puteau aştepta ziua cînd vor încasa dolarii în schimbul lor. Apoi au făcut o greşeală fatală, străduindu-se să vîndă o parte din acţiuni ceea ce a însemnat o încălcare a ordinului Mafiei. Să fi fost acesta actul lor de condamnare ?

Potrivit unor versiuni, geamantanul cu acţiuni false era păzit de Maurice Ajzen care primise ordin clar de la mafiotul Vinnie Rizzo să nu-l dea din mîini pînă nu ***vP*** primi dolari în schimbul lui. Numai că tentaţia unu; cîştig uşor a fost mult mai mare. Primul a cedat LeopoW
Ledl care I-a convins pe Ajzen să-i dea cîteva acţiuni ca să le vîndă unei bănci italiene pentru a se convinge de calitatea lor. Poate de aceea Mario Foligni a luat şi el un pachet cu acţiuni, spunîndu-i lui A^zen că n-are importanţă cine cumpără şi cine plăteşte aceste hîrtii valorice. A plecat la Zürich, şi a depus o parte din ele la Banca comercială unde era cunoscut drept confident al înalţilor prelaţi de la Vatican, iar suma de 1 500 000 de d. lari a transferat-o într-un cont curent comun cu al avocatului Mario Fornassari, un bun prieten al directorului băncii.

Funcţionarului bancar care a realizat tranzacţia din punct de vedere tehnic i s-a părut ceva în neregulă. De aceea a trimis cîteva exemplare la Institutul de control bancar din New York unde sînt înPe"gfstrate toate acţiunile emise, numărul acţiunilor furate, iar un grup de experţi specializaţi poate să descopere brice fals. Telexul primit de „Handelsbank" din Zürich a stîrnit panică. Acţiunile primite erau false şi lipsite de orice valoare.

La Roma, Foligni a depus la „Banco de Roma" pe numele prietenului său un cunoscut om de afaceri şi coproprietar al hotelului. „Leonardo da Vinci" acţiuni

false" în valoare nominală de 2 500 000 de dolari sub formă de garanţie pentru un împrumut.

Cea de-a doua versiune confirmată de depoziţiile menţionate în procesul-verbal este neplăcuta mai ales pentru Vatican fiindcă acuză pe înalţii prelaţi ecleziaşti de maşinaţii financiare ilegale şi de fraudă fiscală În spatele acestei afaceri se afla bancherul de la Vatican şi garda personală a papei, episcopul Paul C. Marcinkus. El cunoştea amănunte despre activitatea Mafiei americane, fusese de acord cu ea. pusese la punct şi aprobase
toate detaliile tehnice, fiind autorul direct a cel puţin două fraude bancare.

La interogatoriu Mario Foligni a declarat în apărarea lui că frauda de la Banca comercială din Zürich a fost pusă la cale de episcopul Paul C. Marcinkus, directorul Băncii din Vatican care voia să se convingă de calitatea falsurilor şi să constate

dacă pot fi folosite liber pe piaţă, în acelaşi timp Foligni a declarat că nu era vorba de o sumă prea mare ; împrumutul reprezenta numai 5% din valoarea acţiunilor false şi urma să fie sau fusese achitat de societatea comercială „Nouva Sirce". Mario Foligni a pus la cale o tranzacţie cu unul dintre directorii băncii, Lino Buzzolini, pe care

îl cunoştea foarte bine. Acesta nu avea de gînd să verifice autenticitatea acţiunilor depuse şi dăduse dispoziţie unui anumit funcţionar să întrebe serviciul bancăr newyorkez care este numărul obligaţiilor şi să verifice dacă ele figurează pe lista neagră a acţiunilor furate. Zelos, funcţionarul a testat şi autenticitatea lor

.Aproximativ după o lună, la ordinul episcopului Marcinkus, Mario Foligni a perfectat o tranzacţie

bancară similară, de data aceasta cu „Banco di Roma". Organizatorul principal era o bună cunoştinţă a lui ^Marcinkus, Mario Barone, unul dintre membrii consorţiului director al; „Banco di Roma". Rudolf Guschall primise de la Marina Neubert o invitaţie la Roma şi s-a întîlnit cu ea şi cu Amato la aeroportul „Fiumicino". A fost condus la hotelul „Leonardo da Vinci" şi mai tîrziu toţi participanţii la această excrocherie s-au întîlnit în cabinetul personal al lui Marchini. Miliardarul Marchini a venit cu băiatul său Sandro, care trebuia să înveţe de la ei. Notarul (care ulterior a fost eliberat din funcţie) a ştampilat şi a verificat scrisorile însoţitoare ale acţiunilor false fără prea multe întrebări. Foligni le-a depus în bancă şi-a deschis un cont curent pe numele Alfio Marchini. Numele ca atare trebuia să fie o garanţie de seriozitate, dar nu era. Se repeta din nou situaţia de la Ziirich. Zelosul funcţionar a trimis acţiunile la New York. Răspunsul a fost zdrobitor : toate erau false.

Miliardarul Alfio Marchini a încercat să joace teatru în faţa reporterilor : şi-a frînt mîinile, şi-a smuls ultimele fire de păr, s-a plîns că a căzut victimă unor excroci pe care îi va trimite îi^ spatele gratiilor. Ulterior a aflat că se pregăteşte o acţiune similară şi împotriva băncii de la Vatican. Acum după ce vigilentul funcţionar de la „Banco di Roma" descoperise excrocheria. Banca Vaticanului putea fi pusă la adăpost de aceastăă acţiune frauduloasă.

Cele două încercări au eşuat în mod ruşinos. În geamantanul păzit de Maurice Ajzen, se găseau peste 10.000.000 dolari shb formă de acţiuni false. Joe Coffey şi asistentul său au încercat să rfle ce s-a întîmplat cu restul acţiunilor, dar nu au reuşit. Dispăruseră de parcă le-ar fi înghiţit pămîntul. De aceea nu e deloc exclus să fi fost preluate de Banca din Vatican, dar la fel de bine puteau fi furate de participanţii la „Operaţiunea

Gretchen". Cel puţin cîteva, dezvăluiri dovedeso acest lucru.

în ziua de 15 februarie 1972 la filiala „Union .des Banques suisse" de la Lausanne s-a prezentat Edouardo Cattaneo care în urmă cu 5 luni depusese acţiunile societăţii „Coca-Cola" şi acum oferea spre vînzare obligaţiile firmelor „American Telephone and Tclegraph Company", „Pan American World Airways" şi „Chrysler Corporation" în valoare totală de 25.000 de dolari. Banca le-a trimis spre analiză .Erau false.

Două zile mai tîrziu italianul Stefano Colombo a depus la „Banco Commerciale Italiano" din Milano alte acţiuni false. întrebat de unde le are, **a** răspuns că le **a** primit de la avocatul Oswald Pedroni, acesta de la clienta lui, Adriana Radaelli, iar aceasta de la un anume Bifani. Urma se pierdea şi nu conducea nici la Mafie, nici la porţile Vaticanului.

Au mai apărut şi alte cîteva acţiuni, dar toate la un loo nu însumau 1.000.000 dolari. Ce s-a întîmplat cu celelalte acţiuni? Mafia americană dăduse ordin să fie imprimate acţiuni în valoare de 950 000.000 dolari?

Miehele Sindonna era un speculant de talie mondială. Avea 140 de firme comerciale în toate domeniile posibile în zece ţări, hoteluri în multe oraşe ale lumii, era proprietarul obiectivului Watergate din Washington care a dat numele unui scandal fără precedent în lume. Cumpărase de la Marcinkus societatea „Condotte D'aqua" cu sediul la Roma care aproviziona oraşul cu apă : amîn- doi erau asociaţi ai firmei „Edilcentro International" din insulele Bahamas unde episcopul- Marcinkus era în acelaşi timp directorul băncii particulare „Cisalpine Over- seas Bank of Nassau". Aveau acţiuni comune la firma „Fasco International Holding" din Luxemburg, la băncile „Banque de Financement de Geneve", „Banco Unit one" din Milano şi „Banco Privato Finanziario Italiano". Toate aceste instituţii bancare, dar şi „Continental Illinois National Bank", „Trust Company" din Chicago şi „Hambros Bank" din Londra serveau unor scopuri necinstite.

Sindonna şi Marcinkus erau autorii unor afaceri uriaşe. După ce directorul laie al Băncii Vaticanului Luigi Mennini a fost arestat şi uitat mai tîrziu în faţa tribunalului s-a dovedit că Sindonna a abuzat de Banca Vaticanului

m30—c. 61« **pentru purificarea dolarilor murdari ai Mafiei americane şi siciliene, iar milioanele încasate din traficul eu droguri trecuseră prin conturile Băncii de la Vatican. Este Imposibil ca şeful acestei instituţii, episcopul Marcinkus, să nu fi ştiut nimic. Era totuşi prieten cu Mafia.**

El acoperea Mafia, iar Mafia îl acoperea pe el. După izbucnirea scandalului Sindonna, ucigaşii Mafiei au avut grijă să lichideze cinci anchetatori. Mafia fusese implicată şi în reprimarea scandalului izbucnit la banca vest- **germană „Westdeutsche Landesbank Gerozentral" în** care **Marcinkus şi Sindonna depuseserâ acţiuni false în valoare de 160.000.000 dolari, iar falsul a fost descoperit.** Este **mai mult ca probabil că aceste acţiuni false au fost livrate de Mafia americană, iar Vinnie Rizzo, i\aşul** di **Lorenzo şi Ricky Jacobs au continuat să le răspîndeaseă, dar fără ajutorul lui Ledl şi al acoliţilor săi. După** ce **frauda a ieşit la iveală, ei au atras atenţia forurilor competente asupra posibilităţilor Mafiei americane şi a legii tăcerii. Bancherii germani nu au vorbit şi nimeni** nu **a reuşit să-i determine să depună mărturie,**

Nu e de mirare. Ucigaşii Mafiei americane erau strecuraţi în rîndurile poliţiei de la Roma, iar ziariştii au descoperit nişte legături suspecte. Unul dintre ucigaşii plătiţi era mafiotul american William Arica, şi-l cunoscuse pe miliardarul Sindonna la penitenciarul de pe Ri- cker's Island din S.U.A. unde acesta stătuse un timp în urma falimentului băncii „Franklin National". William Arica era unul dintre ucigaşii lui Rizza

Sindonna a fost citat în faţa tribunalului din cauza unor mari maşniaţli cu banii Mafiei, dar prietenii nu î-au părăsit. Directorul Băncii Vaticanului, episcopul Marcinkus şi doi cardinali au pus la dispoziţia apărâtori- lor mărturiile lor înregistrate pe casete video. În celó din urmă cardinalul Jean Villot de la Secretariatul de stat al Vaticanului a protestat şi Sindonna a fost Conr. damnat la o amendă de 207.000 de. dolari şi . privare de libertate pe timp de 25 de ani. Procesul şi condamnarea lui Sindonna au fost importante deoarece au dovedit, după cum a declarat procurorul general John Kenney, că Banca Vaticanului a fost implicată în tranzacţii ilegale „incompatibile cu doctrina Sfîntului Scaun şi cu biserica romano-catolică", Inspectarul Joe Coffc-y împreuna cu un grup de experţi şi-au exprimat, convingerea că Mafia americană a livrat beneficiarilor întreaga cantitate de acţiuni false care au jucat un rol important în maşinaţiile Mafiei, ale Băncii Vaticanului şi ale ex- crocului Sindonna.

Vincent Rizzo, Ricky Jacobs şi Matteo di Lorenzo aveau în vremea aceen venituri mari care puteau fi dovedite. Dacă acţiunea ar fi dat faliment, naşii mafioţi s-ar fi împăcat greu cu aceasta. Ar filirUncat vina pe Rizzo şi Jacobs şi conform tradiţiei cartelului crimei nici unul nu ar fi supravieţuit acestui fiasco. Dar. cu 'toate acestea prestigiul l®r a crescut, dar **nu** pentru mult timp.

Joe Coffey avea probe concludente în legătură cu crimele lui Rizzo. L-a închis, l-a citat în faţa

tribunalului, iar Vinnie a fost închü pentru **15 ani nu** din cauza excrocheriei bancare şi **a** colaborării **cu Banca** Vaticanului, ci datorită coparticipării la omorîrea **unui** anumit ÜToe Brocer şi a traficului cu dolari falşi. Unchiul Matteo di Lorenzo a fost condamnat la 12 luni

.Şi Leopold Ledl a terminat la închisoare. Este de mirare că nici el nu a fost condamnat pentru trafic cu acţiuni false, el pentru falsificarea .şi vînzarea de diplome de doctori şi a unor ranguri diplomatice inexistente, înainte sâ ajungă în spatele gratiilor î-a furnizai însă Inspectorului Coffey © informaţie valoroasă.

Cu ecazia unei vizite de afaceri în Germania Federal^
scher **Hoîf". Convorbirile ior au fost ascultate** de **un** grup de poliţişti locali şi de inspectorul Coffey. În primăvara lui 1971 Eeopold Ledl şi Maurice Ajzen au tras la ace-
tranzacţii. InhÎ ^ ^^^ zărit pe Ricky Jacobs 2 şi cărunt, îmbrăcat în haine deschise la culoare pe care l-a prezentai ca pe „bunul lui consilier în probleme fi. nanciare". Au stat de vorbă puţin după care s-au des-părţit,

După ce Maurice Ajzen a depus mărturie în afacerea Vincent Rizzo et comp., inspectorul Coffey l-a întrebat cine era persoana cu care s-a întîlnit mafiotul Jacobs la hotel. Mafiotul Ajzen nu a ştiut să răspundă.

— L-aţi recunoaşte, dacă v-ara arăta fotografiile lui?

- Cu siguranţă, î-au pus în faţă douăsj una fără nici ® ezitare s

— Sînteţi sigur ? l-a întrebat inspectorul Coffey, Era

fotografia lui ¡7©hn Connally, fost guvernator al rece spre deosebire de Uohn F. Kennedy a supravieţuit atentatului. Apei a devenit ministrul de finanţe al Statelor Unite şi unu! di/itre cei mai importanţi consilieri ai

Ministrul de finanţe al Statelor Unite s-a întîlnit **cu** mafiotul Ricky Jacobs. Ce puteau să aibă comun cei doi ? De ce gangsterul şi excrocul Jacobs a declarat că bărbatul cărunt este cel mai bun consilier financiar al lui ? Inspectorul Coffey l-a informat pe şeful său, procurorul Frank Hogan. Acesta şi-a dat seama de proporţiile acţiunii şi a plecat la Washington ca să se sfătuiască eu ministrul justiţiei. Richard Kleindienst. Acesta avea însă alte griji.

În. noaptea spre 17 iunie 1972 a izbucnit la Washington scandalul Watergate, care a scos la iveală sumele imense plătite sub formă de mită de consilierii preşe-dintelui pentru ca „instalatorii" surprinşi în timp ce pătrundeau în biroul Partidului Democrat să tacă ; imediat după aceea a fost dată în vileag afacerea de corupere a

vicepreşedintelui Spiro Agnew care a fost judecat şi condamnat Hogan şi adjunctul său, William Aronwald, nu au ajuns de ioc la ministru şi s au întors în biroul ior de pe Leonard Street din New York, interzicînd cu stricteţe inspectorului Coffey şi colaboratorilor săi să ancheteze legătura dintre ministrul de

finanţe şi Mafia americană

Joe Coffey era un profesionist în adevăratul înţeles ai euvîntului şi nu lăsa neelucidată nici cea mai infimă chestiune A aflat că ministrul de finanţe de atunci. Con- nally, fusese într-adevăr la München în ziua în care Maurice Ajzen şi Leopold LedI I au surprins, stînd de vorbă cu mafiotul Jacobs După izbucnirea scandalului, cînd Connally a fost învinuit de luare de mită în valoni- de 10 000 OHO de dolari de la Corporaţia producăto- riioi de. lapte inspectorul Coffey s a convins că ministrul colaborase cu Mafia americană. Dacă ar fi primit permisiunea să continue cercetările, ar fi putut să strîngă probe concludente în legătură cu afacerile încheiate de Connally şi mafiotul Jacobs.

Inspectorul Coffey nu era dispus să renunţe la jumătatea drumului şi în plus conta pe ajutorul celor doi şefi ai săi, Hogan şi Aronwald. Toţi ştiau că anchetarea cazului pe teritoriul statului Vatican nu va fi o treabă uşoară şi nu era sigur că poliţiştii americani vor putea să pătrundă în interiorul lui. De aceea mai întîi au apelat la reprezentantul american al Papei, cardinalul Terence Cook, arhiepiscop de New York care a refuzat însă politicos orice întâlnire sau intervenţie. Aronwald a zburat din nou la Washington ca să discute cu ministrul do Justiţie şi cu ministrul de externe. Pentru a doua oară a sosit într-un moment nepotrivit. Primele trei luni ale anului 1973 au fost critice din punct de vedere al evoluţiei afacerii Watergate şi al poziţiei compromise a preşedintelui Nixon. Miniştrii guvernului său fuseseră acuzaţi şi urmau să compară în faţa tribunalului, iar consilierii preşedintelui depuseseră deja mărturie. Noul director al F.B.I., Patrick Gray, care după moartea lui

Edgar Hoover urma să fie confirmat în această funcţie de Congresul Statelor Unite a fost obligat să renunţe.

După ce Aronwald a aflat că suspectul bancher Mi- chele Sindonna este prieten bun cu preşedintele Nixon' e înţeles că nu va reuşi să rezolve prea multe lucruri la Washington. în anii şaizeci Richard Nixon era membru şi coproprietar al unui birou de avocatură din New York şi recomanda clienţilor săi pe expertul bancar şi financiar Sindonna.

În timpul anchetării cazului Watergate a ieşit la Iveală că Michele Sindonna îi dăruise preşedintelui Richard Nixon 1 000 000 de dolari pentru fondul de campanie electorală. Episcopul Marcirtkus şi Sindonna ii cunoşteau bine şi pe primul ministru de finanţe al lui Nixon, Da vid Kennedy, care înainte de a fi ministru-i'usese directorul "„Continental Illinois National Bank and Trust Company" care p^-ţial îi aparţinea şi lui Sindonna, Ei 11 angajase de. asemenea pe David Kennedy în întreprinderea sa „Fascó International". În felul acesta Aron- wald s-a întors acasă fără să fi rezolvat nimic. ;; ,'

Dacă nu au reuşit să intre pe. poarta Vaticanului, Joe. Coffey şi şefii săi au încercat să intre pe fereastră. Superiorii lui au cerut pe cale oficială

permisiunea de a audia cîţiva demnitari ecleziaşti. Nu au întâmpinat, nici un fel de greutăţi, iar cardinalul Villot i-a anunţat că* sînt aşteptaţi la reşedinţa Papei. Se spune că Vaticanul a fost de acord cu această acţiune numai fiindcă primise de la ministrul de externe Henry Kissinger asigurarea

că este vorba de o chestiune pur formală

Joe Coffey era numai inspector de poliţie şi a trebuit să rămînă acasă,: La Roma a sosit directorul compartimentului pentru combaterea criminalităţii din cadrul ministerului justiţiei, William Lynch, însoţit de Aron- wald şi Tammaro. La .25 aprilie 1973-ei s-au prezentat la bircul subsecretarului de stat, arhiepiscopul Gţovanni Benelli care i-a introdus la episcopii Edward Martinez, Carlo Rauber şi Justin Rigalli. Purtătorul de cuvînt al celor trei demnitari ecleziaşti nu ştia nimic despre afacerea cu acţiuni false. După ce poliţia vieneză l-a arestat pe Leopold Ledl, în apartamentul lui s-a găsit o comandă de acţiuni false în valoare de 950 000 000 de dolari. cu defalcarea livrărilor parţiale. William Lynch le-a cerut episcopilor **o** explicaţie, dar nu **a** primit**-o** desi episcopul Martinez a recunoscut că scrisoarea cu antetul „Sacra Congregazione dei Religioşi" era autentică. Lynch a arătat episcopilor copiile frahturilor cu numerele ac- ţiunilor false şi a cerut ca directorul Băncii Vaticanului să controleze dacă aceste documente nu se găsesc în arhivele Vaticanului; episcopii au respins propunerea, invocînd motivCîl că nu e de competenţa lor, singurul care putea lua o hotărîre în acest sens fiind episcopul Marcinkus.

A doua zi s-au întîlnit cu episcopul Marcinkus care ie-a povestit că mulţi îl invidiază pentru poziţia lui şi încearcă să-i pună bețe în roate, dar el mizează pe sentimentele patriotice ale americanilor. învinuirile de a fi făcut speculă cu acţiuni false erau doar o-calomnie şi era convins că autorul lor, Foligni, a da+^de belea şi vrea să dea vina pe Banca Vaticanului.

— Ştiţi, domnilor. Papa m-a întrebat dacă am auzit ceva în legătură cu o afacere dubioasă. I-am răspuns că nu am idee despre aşa ceva. Şi chiar dacă aş şti, nu i-aş spune tocmai Sfinţiei Sale.

Episcopul Paul C. Marcirikus â'cîştigat. William Aron- wald, citat ulterior în faţa Comisiei de anchetă a subcomitetului Senatului a declarat că Vaticanul nu a avut nimic comun cu această acţiune. Episcopul Marcinkus a rămas în aceeaşi funcţie în timpul papei Paul al Vl-lea şi al succesorului său. Ioan Paul I Cînd papa Ioan Paul al II-lea a venit la New York, episcopul Marcinkus l-a însoţit la aeroportul „Kennedy" în chip de gardă personală. În ;1982.au început să apară, din nou bănuieli în legătură cu seriozitatea afacerilor Băncii Vaticanului şi a directorului ei. episcopul Marcinkus. Cea mai mare bancă particulară „Banco Ambrosiano" din Milano dăduse faliment deoarece acordase împrumuturi în valoare de 1 050 000 000 de dolari. În mod public începea să se vorbească despre fraudă.

La 18 iunie 1982 pol-iţia londoneză a găsit un om spînzurat de pilonul podului Blackfriars. După înfăţişare şi haine nu părea a fi un om sărman şi percheziţia corporală a confirmat acest lucru. În buzunarul lui s-a găsit valută în valoare de peste 20 000 dolari. Din paşaport a reieşit că era cetăţean italian şi se numea Gian Roberto Calvini.

Criminaliştii de la Scotland Yard au constatat că pa- şaportul spânzuratului era fals şi curînd au

descoperit cine era de fapt mortul. Roberto Calvi fusese dat dispărut încă de la 10 iunie. Era căutat de poliţia italiană şi de Interpol. Roberto Calvi fusese preşedintele instituţiei „Banco Ambrosiano" din Milano, dispunea de sume uriaşe, întreţinea legături cu industriaşi şi politicieni influenţi, avea relaţii „foarte strînse cu Banca

Vaticanului şi cu directorul ei, episcopul Marcinkus. Ziariştii îl porecliseră „bancherul Domnului" fiindcă „Banco Ambrosiano" şi „Instituto per le opere de religione" făceau multe afaceri Împreună

.În 1981 directorul Calvi a fost citat în faţa instanţei şi condamnat la 4 ani închisoare şi la o amendă de 11.700.000 de dolari pentru export ilegal de capital italian. Calvi avea suficiente relaţii care l-au ajutat să scape de urmărirea penală. în mai 1982 Comisia de revizie a Băncii italiene de stat a descoperit în documentele „Banco Ambrosiano" o fraudă financiară imensă. Directorul Calvi împrumutase unor societăţi fantomă din Panama a- proape 1 500 000 000 de dolari ; „Banco Ambrosiano" plătise din fondurile ei 200 000 000 şi împrumutase i 200 000 000 de la cîteva bănci europene. Această sumă uriaşă a dispărut şi pînă astăzi nu a fost descoperită,' Ir. noaptea spre 10 iunie 1982 Roberto Calvi, devenit Gian Roberto Calvini a plecat la Londra, trecînd prin Belgrad, Viena şi Zürich. Peste o

săptămână, secretara lui s-a sinucis. Comisia de revizie a Băncii de stat italiene şi poliţia italiană au anchetat frauda şi au descoperit documente potrivit cărora episcopul; Marcinkus participase la încheirea unor tranzacţii frauduloase:cu societăţi panameze inexistente; Ca director al Băncii Vaticanului el semnase scrisorile de garanţie pe care Calvi, urma să le prezinte instituţiilor bancare europene pentru a primi un credit mare. Acest serviciu era evident/făcut conform dictonului „după faptă şi răsplată" deoarece Michele San- donna vînduse cu ani în urmă lui Roberto Calvi două firme comerciale pentru exorbitanta strîriă de 100 000 000 de dolari, iar pentru serviciul de intermediere plătise un comision de 5 600 000 de dolari unui episcop american şi unui bancher din Milano. Aceste cuvinte fatale au fost rostite de Giorgio Ambrosoli, persoana desemnată oficial să lichideze averea lui Sindonna. Deşi nu a dat în vileag nici un nume, fiecare ştia că persoanele direct vizate erau Calyi şi episcopul Marcinkus. Criminaliştii sperau că vor reuşi să pătrundă .dincolo de cortina secretelor Băncii Vaticanului. Dar numai la cîteva ore după ce Ambrosoli a informat poliţia americană despre descoperirile sale, trei bărbaţi necunoscuţi l-au împuşcat în plină stradă. Aceasta se întîmpla în mai 1979 În iunie •1982 poliţia l-a arestat pe pistolarul William J. Arico, ucigaş plătit al Mafiei americane, dar Arico nu a vorbit nimic.

Există multe motive care pun sub semnul întrebării chiar şi pretinsa sinucidere a

lui Calvi. În locui în care a fost găsit spînzurat, se putea spînzura numai un acrobat În plus un candidat la moarte benevolă nu ar fi avut în buzunar 20 000 de dolari în cîteva valute europene şi un bilet de avion la Rio de Janelro pentru a doua zi. Psihologul poliţiei a declarat că sinuciderea nu corespunde poziţiei sociale şi

temperamentului sensibil şi fin al acestui om de afaceri. De ce să-şi fi ales un mod da sinucidere atît de vulgar, incomod şi greu de realizat din punct de vedere tehnic ? în felul acesta a apărut ipoteza că ar fi fost asasinat de ucigaşi plătiţi şi că în spatele fraudei se ascundeau interesele Mafiei. Este o afirmaţie care nu a fost nici confirmată,

nici infirmată. Istoria
acestei organizaţii
criminale a cărei
putere este în continuă
creştere s-a îmbogăţit
cu un nou capitol

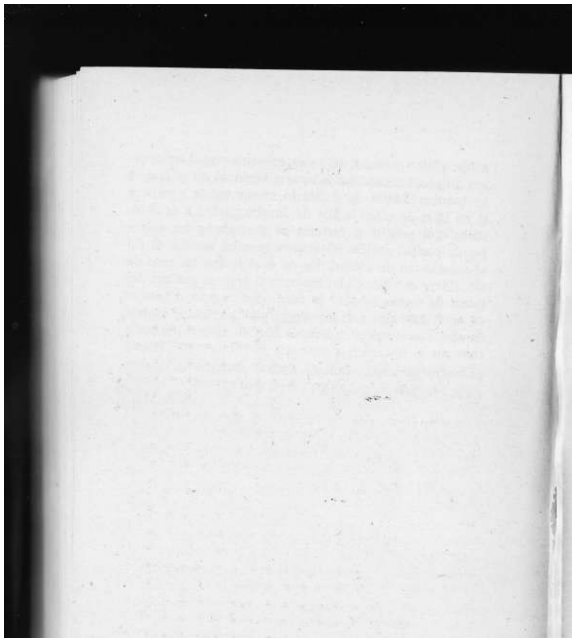

CUPRINS

Prefaţă î ţ î : , î î , S . S ! î ? ? 5
Operaţiunea „Luciano cel noroc®s[M] »«*<• 13
Războiul gangsterilor ..«*»«« 3 0
Ascensiune şi deelin..... * « » 41
Campania împotriva crimei ♦ . « » « • ? • . 52
Un deţinut foarte respectat..... i ■ > 68
Un semnal pentru naş . « * »«>••«* » [1]2
Necinstitul Genovese ..■••••>>>• 1°2
Primarul Don Cală . : :::!.!■:> 110
întoarcerea . . , ...«» • • • > ■ < 114
Ghinionul lui Meyer LansRy . » , > < . > ■ 127
Depoziţia eomplicelul Ahearn ■ . . . « > « • 132
Profesorul şefilor ş! şeful profesorilor » • • ■ 139
IMînă lungă . . . . » « « i51
Deţinutul numărul 16 877 , , 165
înţelegere între gentlemeni » » . » > «. s » ■ [183
Capitala Mafiei..... 190
Finul naşilor , ... > i • i • • 228
Havana . , . , e »>>■>*<••»• ■ 245
Planul Mongoose < » i ..... » » 253
Robert Kennedy mărturiseşte » ■ • » o ■ > » 265
Joe Banană : î : î . î . S . î 8 S ! ' 296
Moartea lui Don Giovanni ,■•*•>(>> 306

Iubite incomode . . ♦ «o » . # • • » » . 323 Cine l-a împuşcat pe preşedinte? , » * ■ ■ » 32

9Inamicul Mafiei numărul 1 Amenin̦area j . ,
M ă r t u r i a . . . . . .
J u r ă m î n t u l . . . . . O nuntă între
gangsteri . Cum se comandă o moarte Aripi de înger . .
Mafia la Tel Aviv . Naşii ..şi bancherii Domnului
Tehnoredactor: MARIANA RADULESCli Corector:
M1HAHRINEL HUîCA
Format carte: 16/54X81. Coli ti,par 30 Apărut: 1994
S.C. UNIVERSUL S.A. - c. 616